

DEHŞET APARTMANI

HER KORİDORDA BİR SIR,
HER KAPININ ARDINDA BİR TUZAK SAKLI.

"O kadar harika ki sinirlerimi bozuyor."

-Chuck Wendig

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

NAT CASSIDY

NOX*

Çevirmen: Emre Aygün

DEHŞET APARTMANI için övgüler

“Karanlık, kanlı ve hipnotize edici. *Rosemary'nin Bebeği* havasıyla ve çağdaş bakışıyla *Dehşet Apartmanı*, Manhattan gotiğini yeni bir zirveye taşıyor.” –Zoje Stage

“New York’un derinliklerinde sizi bekleyen öyle şeyler var ki, ne kadar korku kitabı okursanız okuyun buna hazır olamazsınız.”
–*Esquire*

“Nat Cassidy inanılmaz derecede klostrofobik bir dünya yaratmış ve anlattığı dehşet verici olaylar üslubu sayesinde fazlasıyla inandırıcı geliyor.” –Scott B. Smith

“Eğer gerilim dolu sahneler, mizah, renkli karakterler, eski usul korku atmosferi ve sinematik gerilim seviyorsanız hemen başlayın!” –Sadie Hartmann

“*Dehşet Apartmanı* bir romandan çok daha fazlası. Korkunun derinliklerine yapılan bir yolculuk.” –*Medium*

“*Dehşet Apartmanı*, derinizin altına işleyip kanlı dişlerini içinize saplayan bir yaratık.” –*FanFiAddict*

“New York’un amansız temposu kadar korkutucu. *Dehşet Apartmanı* sizi ele geçirecek.” –Liz Kerin

“Bu kitap sizi darmadağın edecek ama iyi ki okudum diyeceksiniz. Kusursuz, sürünge gibi yaklaşan bir korku.” –Kiersten White

“Deptford’a adım atın, tabii cesaretiniz varsa! *Rosemary’nin Bebeği* tadında. Okurken tüylerim diken diken oldu.”

–Erin A. Craig

“Nat Cassidy, sinsice yükselen korkunun, şehirdeki huzursuzluğun, tekinsiz dehşetin ve apaçık kâbusun ustası. *Dehşet Apartmanı*’nda tanıdığımızı sandığımız bir yaratığa bambaşka bir hayat veriyor, onu yeniden saf dehşete dönüştürüyor.” –Ramsey Campbell

“*Rosemary’nin Bebeği*’ni seviyor musunuz? O hâlde *Dehşet Apartmanı*’nı okuyana kadar bekleyin. Bu, hayatta kalmanın laneti ve ailenin yoğun duygusal karmaşıklığı üzerine.

Ayrıca acayip garip süperstar vampirler de var. Yılın korku kitabına hazır olun.” –Erika T. Wurth

“Modern korku öğeleriyle yoğrulmuş, eski usul dehşetlerin her kapının ardında saklandığı bir roman. Hemen okuyun!”

–Brian McAuley

“İşler kötüye gittiğinde, daha da kötüye gidebilir mi? Cassidy’nin karanlık ve katmanlı *Dehşet Apartmanı*’nda hayat tepetaklak oluyor.” –Cynthia Pelayo

“Kesinlikle dehşet verici bir hikâye. Sadece unutmayın: Sabahlara kadar okurken evdeki tüm ışıkları açın. Az da olsa işe yarıyor.”

–Andy Davidson

“*Dehşet Apartmanı*, Nat Cassidy’nin son yılların en heyecan verici korku yazarlarından biri olduğunu kanıtlayan, modern, dehşet dolu bir başyapıt.” –Eric LaRocca

“Bu kitap sizi dehşetle ve (fazlasıyla insani) umutsuzluk anlarıyla dolduracak. Ama endişelenmeyin, Cassidy sonunda uzaklarda parlayan bir umut ışığı yakmayı ihmal etmiyor.”
–Philip Fracassi

“Şaşırtıcı ve gizemli. *Dehşet Apartmanı*, gerçek olamayacak kadar iyi bir ödülün uğursuz huzursuzluğuyla dolu.”
–Hailey Piper

“Elimden bırakamadım.” –Clay McLeod Chapman

“Cassidy, yoğun atmosferi, karakterleri ve büyüleyici vampir mitini kusursuzca inşa ediyor, üstelik tempodan ödün vermeden... Baştan sona okuyucuyu eğlendiren, onları dehşete düşüren ve sınırlarını zorlayan bir hikâye.” –*Booklist*

**DESTEK
MEDYA
GRUBU**

NOX* YAYINLARI. 21

ROMAN: 21

DEHŞET APARTMANI / NAT CASSIDY

Orjinal adı: Nestlings

© 2023 Nat Cassidy

Hakları Libris Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ece Çavuşlu

Çeviren: Emre Aygün

Redaksiyon: Elif Nihan Akbaş

Son okuma: Alican Saygı Ortanca

Kapak illüstrasyon: Ebrahel Lurci

Sayfa Tasarımı: Tuğçe Arık

Nox Yayınları: Eylül 2025

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-97151-9-3

© Nox Yayınları

Abdî İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekmediagroup.com www.destekdukkani.com
Noxyayinlari noxyayinlari noxyayinlari
noxyayinlari #info@destekyayinlari.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 77699

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

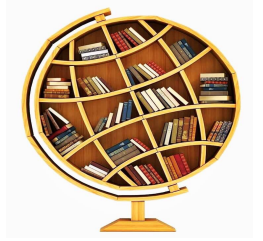
Tel. (0) 212 613 30 06

Ninova

DEHŞET

APARTMANI

HER KORİDORDA BİR SIR.
HER KAPININ ARDINDA BİR TUZAK SAKLI.

Düzenleme
Ny.ozlem

NAT CASSIDY

Çeviren: Emre Aygün

NOX*

Ninova

Asta, Leonard ile Hailey'ye.

Ve tanıdığım en kuvvetli insan olan Kelley'ye.

NOT

Bu kitabın içeriği hakkında hızlıca bir uyarı geçmek istiyorum. Bu kitapta evlilik sıkıntıları, ebeveyn travmaları, çocukların canının tehlikeye atılması, bebek katli hakkında konuşmalar/ imgeler, doğum sonrası depresyonu, intihar düşünceleri, vücuda zarar verme, engellilere karşı önyargı (hem içselleştirilmiş hem de dışsallaştırılmış hâliyle), Yahudi karşıtlığı (hem içselleştirilmiş hem de dışsallaştırılmış hâliyle), klostrofobi, bir miktar *gaslighting* ile böceklerle alakalı bol miktarda muhabbet göreceksiniz. Aynı zamanda gerçekten ırkçı, kadın düşmanı dallamanın teki olan bir karakter de mevcut.

Kırık şişelerin ötesine bak
Çürümüş ahşap merdivenlerin
Balla tatlandırılmış şarap koyusu göbeğini bul çıkar
Herkes hayatı milyonerler gibi yaşayamaz sonuçta

İncecik duvarların ötesine bak
Zemin döşemelerini sök, boyayı kazı
Bir azizin sabrıyla her santimin üzerinden geç
Şapkanı al, paltonu giy
Kilerin kapısı açık bir boğazdır
-The Mountain Goats, "The House That Dripped Blood"¹

Canımdan bile olsam bu seneyi atlatacağım.
-The Mountain Goats, "This Year"²

1 (İng.) "Kan Damlatan Ev." -çn

2 (İng.) "Bu Sene." -çn

BİRİNCİ KISIM

YABANCILAR

EV GEZİSİ

1

*Buraya ait değiliz biz**

Bu sessiz lakin ısrarcı bir düşünceydi; onu yüz kızartıcı, hat-
ta belki de tehlikeli bir durumdan kurtarmak istercesine kolunun
yenini çekiştiren bir dost gibi. *Çabuk, kimse fark etmeden terk et
burayı.*

Ana bu düşünceyi görmezden gelmek için elinden geleni ya-
pıyordu.

Central Park'ın kışlık yeşil-beyaz manzarasının ayaklarının al-
tında uzanıp gittiği salondaki devasa pencereden dışarı bakıyordu.
En üst kattaki bu boş daireden Manhattan'dan East River'a kadar
uzanan alanı görebiliyordu.

Reid ile emlakçı Vera ikinci yatak odasıındaydı. Vera'nın –(O
kadın *gerçekten* bir emlakçı mıydı? Ana bir anda kadının resmi
görevinin ne olduğuna dair en ufak bir fikirlerinin olmadığını fark
etti)– bina hakkındaki ilginç bilgileri Reid'e ballandıra ballandıra
anlattığı duyulabiliyordu. Reid'in de neredeyse bir yaşına basacak
olan kızları Charlie'nin videolarını ballandıra ballandıra Vera'ya
gösterdiği duyulabiliyordu.

Hâlinden pek de memnun olmayan Ana ise kendi düşüncele-
riyle baş başaydı.

Buraya ait değiliz biz.

Buraya ait değiliz biz.

Buraya–

Vera ile Reid sonunda salona döndü. Vera, Central Park'ı tasarlayan Frederick Olmsted'in aynı zamanda Deptford'in bahçesini de tasarladığını anlatıyordu. Bir bakıma görsel bir şakaydı bu, bir bakıma da Olmsted'in kibrinin bir uzantısıydı çünkü artık bina sakinleri gerek şehre gerek de bahçeye bakarken adamın dehasından nasiplerini alacaktı.

Reid'in gösterişçiliği de kabarmışa benziyordu. Ana daha önce onun başka birinin ağzından çıkan her kelimeyi böyle dikkatli dinlediğini görmemişti hiç. *Onun buna ihtiyacı var*, diye düşündü.

"Bahçenin ne kadar yeşil olduğunu aşamıyorum!" diye vurguladı Reid. "Ocak ayındayız yahu!"

"Memleketten getirilen soğuğa dayanıklı bitkiler," dedi Vera. Gerçi kadın nereliydi ki, Long Islandlı mı? "Hey, sizin şu ufaklığın başka bir videosunu göstersenize! Çıkardığı şu sestten kendimi alamadım! Yavru bir kuş gibi."

"Biz de ona öyle diyoruz zaten!" Reid cebinden hevesle telefonunu çıkardı.

Ana gergin bir tebessümle müsaade istedi. Heyecanlarına yenik düşmüş olan Reid ile Vera onu belli belirsiz fark etti. Gerçi aralarından geçerken Reid bir eliyle Ana'nın omuzlarına dokunmuştu.

İkinci yatak odası dairenin geri kalanı gibiydi: Kusursuz.

Burası şüphesiz Charlie'nin odası olurdu. Bu daireye yerleşirlerse Charlie mevzubahis bahçeye bakarak (aşağıya... aşağıya bakarak) büyürdü.

Kocaman bahçenin ortasında devasa, yabani görünümlü bir orman bulunuyordu. İnsanı *şoke* edecek derecede yeşil ve capcanlıydı. Gerçekten de soğuğa dayanıklı bitkilerdi. Bitkilerin ortasında düz, insan eliyle dikilmiş dikdörtgen şeklinde bir çimenlik uzanıyordu. Bu yükseklikten Ana sözümona görsel şakayı hemencecik anladı: O yabani görünümlü ağaçlar binalar ile gökdelenlerken düz çimenlik de minyatür bir Central Park'tı.

Buraya ait değiliz biz.

Diğer odadan Vera'nın başka bir videoya verdiği coşkulu tepkinin sesi geldi.

Ne acayip kadındı. Tez canlı. İtici. Ana kadında bir tür çaresizlik sezinlemişti ki bu gülünç sayılırdı... Ana ve Reid gibi alt orta sınıfa mensup önemsiz bir çifte Deptford'daki lüks bir daireyi gösteren biri niye çaresiz olsundu ki? Tarihte böyle bir teklife hayır diyecek insan yoktu sonuçta, değil mi?

Ana başını pencerenin serin camına yasladı. Binanın kış rüzgârında sallandığını hissedebiliyordu neredeyse fakat bu hayal gücünün bir oyunu olmalıydı.

Burası on sekizinci kat olarak geçiyordu ve teknik olarak en üst kattı fakat altlarındaki dubleks ve tripleksler –film yıldızlarının, finans kodamanlarının, meşhur müzisyenlerin ve belki de, Tanrı korusun, bu üçünün habisi bir birleşimi sayılabilecek insanların yaşadıkları daireler– yüzünden aslında yirmi beşinci katta falanlardı. Hatta belki otuzuncu kattaydılar, açıkçası bunu bilmek imkânsızdı.

Ana ile Reid on seneden biraz fazla bir süre önce, beraber eve çıkmaya ilk karar verdiklerinde şaka olsun diye bir Deptford dairesi için yapılan emlak kurasına katılmıştı. Bunu neden *şimdi* kazanmışlardı ki? Böyle adaletsizlik olmaz olsundu.

Ona söylemelisin.

Bu düşünce Ana'nın midesinin biraz çalkalanmasına neden oldu. Gözlerini yumdu.

Gözlerini açtığı anda, ona bakan eğri büğrü, çarpık bir surat gördü.

Bahçenin öteki tarafında, göz hizasının birazcık yukarısında, çatının kalkan duvarlarının altında.

Taştan ağzı gülünç bir şekilde kıvrılmış, burnu basık, pis bakışlı bir yaratık.

Dün emlak kurasında isimlerinin seçildiğine dair haber aldıklarında, binaya dair ne gibi bilgilere ulaşabileceğini görmek için Google'da arama yapmıştı. Şaşırtıcı derecede az bilgi çıkmıştı karşısına. Yüzeysel bir sürü bilgi olsa da New York'un en meşhur apartmanlarından biri olmasına rağmen bu binanın içinde

ne bir film çekilmişti, ne herhangi bir fotoğrafçı bir *Vanity Fair* yazısı için fotoğraf çekmesi için içeri alınmıştı ne de binaya dair bir dedikodu kitabı çoksatanlar listesine girmişti. Kurayı daha önce kazanmış insanlardan blog açan bile olmamıştı. New York City, Deptford'a dair mahrem bilgileri sır olarak saklamaktan hoşlanıyor gibiydi.

Binanın gargoyllarını saymazsak.

Chrysler Binası ve bir ihtimal Woolworth Binası ya da City College binası dışında, şehrin en meşhur gargoylları Deptford'da bulunuyordu. Yarım saat önce sokakta buluştuklarına Ana ile Reid'e onları göstermişti Vera.

"Deptford üç kattan ibaretken bile bu gargoyllar yerli yerindeydi. Söylentilere göre, Thomas Emile Janebridge'in izi sürülmüş en eski akrabalarının gömülü olduğu kadim bir Valland mezarlığındaki taşlardan oyulmuşlar. Binayı koruyorlar. Yüz kırk senenin ardından bence işe yaradıklarını varsayabiliriz, ha?"

Ana ile Reid, binayı çevreleyen siyah ve altın rengi kapıların önünde ağızları bir karış açık hâlde gözlerini belerte belerte bakan, Seksen İkinci Sokak'taki yaya trafiğini durma noktasına getiren turist gruplarından herhangi birine dahilmiş gibi boyunlarını bükerek gargoylları görmeye çalışmıştı. Bu bina ağzı bir karış açılan, gözlerini belerte belerte bakan insanlara alışık. Sonuçta Deptford'dı burası. Sizi yolunuzdan çevirip şunu dedirtecek türden bir binaydı: *Vay be, şehre bak. Belki bir gün ben de böyle bir yerde...*

Omzuna bir el kondu. Ana oturduğu yerde zıpladı.

"Ee? Ne düşünüyorsun?" Gelen Reid'di. Gözleri kocaman açık, ses tonu fısıltılı. Coşku sarhoşu.

"Burası... burası çok."

Adam, Ana'nın göz hizasına gelebilmek için çömeldi. "Biliyorum," dedi. "Ama... Belki nihayet iyi anlamda çok olmasının sırası gelmiştir? Yani, etrafa bakınıyorum ve bütün daire..."

"Kusursuz."

“Tanımlayacak başka kelime yok! Kapılar bile yeterince geniş! Vera da bizim için tezgâhların bazılarını alçaltıp banyoya gerekli her tadilatı yapabileceklerini söyledi!”

“Anladım. Ama...” Aklından geçenleri adamın anlayabileceği umuduyla cümlesini yarıda kesti.

“Ne var?”

“Reid.” Donuk bir utanç vücudunda dolaştı, peşinden de her zamanki uğuldayan, giderek kabaran öfke geldi. Niye illa bunu söylemek zorunda kalması gerekiyordu ki?

“Ne var?”

“Bahçeye dair dikkatini çeken başka bir şey olmadı mı?”

Adam pencereye gitti. “Yani, Charlie bu manzaraya bayılacak. Bahçenin ortasındaki ufak yeşillik alan dikkatini çekti mi? Âdeta yabani ağaçlar birer bina ve ortada da ufak bir Central Park var. Vera da tam olduğunuzdan bile daha yüksekteymiş hissi uyandırdıklarını çünkü- ah.”

Adam nihayet ona baktı.

Ardından da Ana’nın tekerlekli sandalyesine baktı.

En baştan beri anlaması gereken şeyin kafasına dank edişinin suratına yansımasını seyretti Ana.

“Siktir.”

2

Alçak sesle konuşuyorlardı.

“Ya yangın çıkarsa? Ya asansör arızalanırsa? Ben... ben nasıl güvende hissedebilirim?”

“Hayır,” dedi adam, “hayır, haklısın. Sonuna kadar hem de. Siktir. Reddetmemiz gerek, değil mi?”

Adamın hakkını yememek lazım, tereddüt etmemiştii bile. Yine de Ana onun bunu bir soru olarak yöneltmemiş olmasını dilerdi. Bu berbat kararı onun adına vermesini, eşit miktarda ona darılabilsin

ve şükran duyabilsin diye bu sorumluluğu onun omuzlarından almasını dilerdi. Ana hayır demek *istemiyordu*. Hayatında hiçbir şeye evet demediği kadar evet demek istiyordu buna.

“Nefret ediyorum bu kahrolası durumdan ya,” dedi Ana, göz yaşlarının gözlerini yakmaya başladığını hissederek ve adama, kendine, kahrolası ucuz, boktan tekerlekli sandalyesine veya artık her ne olursa bir şeye vurabilmenin hasretini çekerek. “Niye koduğumun en üst katında olmak zorundaydı ki?!”

Onlara yalnızca emlak kurasında isimlerinin çıktığı söylenmişti. Vera onları binaya soktuğunda daire numarasından bahsetmemişti bile; Ana ile Reid daracık, art deco tarzı asansör yukarı tırmanmaya devam ettikçe her katta bunu beraber keşfetmek zorunda kalmıştı...

Asansör yukarı çıktı...

Ve yukarı çıktı...

Çiftin giderek tırmanan dehşetinden beslenircesine tam da bu asansör yolculuğu sırasında, “Siz hep böyle?..” diye sormaya girişmişti Vera. Suratındaki ifade temelde bir el hareketiyle aynı işlevi görerek Ana’nın tekerlekli sandalyesine doğru seğirmişti.

“Hayır,” demişti Ana kısıp sesle, daha kaç kat yukarı çıkmaları gerekeceğinin gerginliğini hissederek. “Bir seneden az bir zamandır.”

“Ama hep böyle kalmayacak!” deyivermişti Reid.

“Bunu bilemeyiz,” demişti Ana, yüz kızartıcı çıkışı için özür dilercesine.

Asansör yukarı çıktı... ve yukarı çıktı...

Vera yılmamış, meraklanmıştı. “Bir kaza mı geçirdiniz?”

İnanılmaz destursuz bir soruydu bu ama Ana neredeyse sorunun çıplak meraklılığını takdir ediyordu.

“Gibi.” Meseleyi burada kapatabilirdi fakat asansör imkânsızca, dehşetengiz bir şekilde yukarı tırmanmaya devam ederken acı verici sessizlik uzadıkça uzamıştı. “Doğumu sezaryenle yapmamak konusunda çok ısrar ettik ama doğum uzun sürdü ve epidural pozisyonumun bana ne kadar zarar verdiğini hissetmemi engelledi.”

Ana, bacakların açılabilirdiği kadar açıldığı litotomi pozisyonunu kucağındaki elleriyle göstermişti. “Tam denk gelen eski bir dans sakatlığım vardı. Belkemiğimde bir kanamaya neden oldu. Ertesi gün yataktan kalkmaya yeltenene kadar ne kadar kötü durumda olduğumu fark etmedim bile.”

“Amanın,” demişti Vera. “Bu sık görülen bir şey mi?”

Ana onu sevk ettikleri nöroloğun başını sallayıp iç çekişi hatırlamıştı (bu sırada göz temasını büyük ölçüde Reid’le kurmuştu adam): *Şunu anlamalısınız, bu tarz bir sakatlık milyonda bir görülür... hatta milyarda bir...*

“Yok!” Ana neşeli bir tavırla cevap vermeye çalışmıştı. “Acayip nadir. Milyarda bir.”

“Amanın,” diye tekrarlamıştı Vera sempati göstermeyi eksik etmeden. “Öyleyse son zamanlarda bir sürü farklı piyango size vurmuş diyebiliriz, değil mi?”

Asansör de bu sırada katlarına gelip nazikçe durmuş ve yolculuğun başından beri köşede dikilen, görünmez sayılabilecek, gıkı çıkmayan asansör operatörü âdeta bir gemiye aitmiş gibi görünen bir manivelayı kendine doğru çekerek asansörün kapısını açmıştı.

Şimdiyse dairenin ikinci yatak odasında, Ana’nın kolunu okşuyordu Reid.

“Bu durumdan nefret ettiğini biliyorum,” dedi Reid. Kadının elini öptü. “Önemli değil. Hayır deriz, olur biter. O kadar basit. Doğru zaman değil ve yani... olur böyle şeyler.” Adamın sesi neredeyse samimi çıkıyordu. “Zaten burası bizim için fazla küçük. Senin seslendirme kabinini nereye koyacağız? Onu salona yerleştirmemiz gerekir ama o zaman da mobilyaların düzenini mahveder. Bu oda da çok geçmeden Charlie’ye ufak gelmeye başlar zaten.”

“Ama... insanlar aslında böyle şeyleri hep yapıyor, değil mi?” Şimdi Ana hayır dememenin bir yolunu bulmaya can atıyordu. Bu adil değildi. İsimleri kurda hayatlarının başka bir herhangi döneminde çekilmiş olsaydı bu fırsata balıklama atarlardı! Şimdi niye balıklama atlamamak için bir mazeret arıyorlardı ki?

Öyleyse son zamanlarda bir sürü farklı piyango size vurmuş diyebilirsiniz, değil mi...

“Ne yapıyor?”

“Üst katlardaki dairelere taşınıyorlar, bu hâldeyken...” Eliyle tekerlekli sandalyesini işaret etti: Ucuz bir Medline Basic Lightweight.

“Bilemiyorum,” dedi adam samimiyetle. Hâlâ öğrenme aşamasında oldukları o kadar çok şey vardı ki. Ardından: “Yani, belki binada bir süre yaşadıktan sonra başka bir daireye taşınmak için öncelik isteyebiliriz? Bilemedim.”

Ana sandalyesinde, Reid onun yanına çömelmiş hâlde, bir süre konuşmadan durdular.

Ana kendini ellerini incelerken yakaladı. Utanmış, itirafta bulunmak istemiş gibi bir fısıltıyla konuştu.

“Buraya ait olmadığımızı... düşünüp duruyorum. Sanki... böyle yerler bizim gibi insanlara uygun değilmiş gibi.”

“Nasıl yani? Bu dairelerden bazılarını kuraya koymalarının bir sebebi var...”

“Hayır. Ondan bahsetmiyorum. *Bizim* gibi insanlar yani. Lanetli insanlar. Talihsiz insanlar.”

“Hayatım,” diye iç geçirdi Reid. “N’olur yapma. Lanetli mi? Biz lanetli-”

“O zaman niye böyle bir şey geldi başımıza? Hem de *şu anda*?”

Reid kadının elini tuttu. Elleri terliydi, on bir aydır tekerlekli sandalye kullanmanın sebep olduğu nasırlar iyice belirgin hâle gelmişti.

“Herhangi bir şey niye gelir ki başımıza? Belki de bu yalnızca, ne bileyim, her türlü yeni bir daire aramaya başlamamız için bir işarettir. Geçirdiğimiz yılın ardından taze bir başlangıç yapalım, yeni bir sayfa açalım. *Gerçekten* mükemmel olacak bir yere taşınalım. Yeterli büyüklükte, bütçemizin dahilinde, giriş katında ve en önemlisi de...”

“Frank’in olmadığı bir yerde?”

“Aynen öyle.”

“Öyle bir yer var mı ki?”

Adam omuz silkti. “Aramadan bilemeyiz.”

Ama adamın sesine melankoli karışmıştı. Bu daireye veda edecek olmanın gerçekliğini hissetmeye başladığını görebiliyordu Ana.

Odada, kendilerine ait o son ânın tadını çıkardılar. Ardından Reid konuştu:

“Benimle evi görmeye geldiğin için sağ ol. Şehre inmekten nefret ettiğini biliyorum.” Kadının alnını öptü, ardından kendi alnını kadının alnına dayadı. “Seni seviyorum.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi kadın.

“Gel de bunu yüreğime anlaaaat.” Şarkıya yumuşak bir false-toyla başladı fakat taklit etmeye çalıştığı 90’lar R&B şarkıcısından ziyade bir çizgi film tavuğu gibi çıkmıştı sesi.

Her halükârda kadının gülümsemesini sağladı. “Tiksiniyorum senden.”

“Gidelim mi o zaman? DelGrossoları da bebek bakıcılığından azat edelim?” Ditmas’a dönüş yolculukları uzun ve can sıkıcı olacaktı; artık tekerlekli sandalyeyle binilebilecek istasyonları ve otobüsleri de bulmak zorunda kaldıkları için eskiye nazaran daha uzun ve can sıkıcı. Belki battı balık yan gider deyip doğru türden birini bulmak koca gün sürmezse taksiye bile binebilirlerdi. Şu noktada nakliyeciler masrafı ortadan kalkmıştı sonuçta.

Ana adamın elini sıktı. “Evet.”

Reid, kadını salona doğru itirmek üzere sandalyesinin arkasına geçti. Ana bazen adamın bunu yapmasından nefret ediyordu. Ama bu sefer değil.

3

“Ee,” dedi Vera. “Ne düşünüyoruz? Bebek için mükemmel, değil mi?”

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Ana ile Reid yatak odasından çıktıklarında kadını mutfak tezgâhına yaslanmış hâlde buldular. Kısacık bir anlığına kadın hafiften uyukluyormuş gibi geldi ikisine de. Suratı seğirdi... ve bir anaokulu öğretmeni gibi ellerini resmî bir tavırla vücudunun önünde tutmaya devam etti.

“Mükemmel,” dedi Ana. Reid kadına kötü haberi verirken Ana da sandalyesini salonun parka bakan penceresine doğru ilerletti.

Yirmi kat civarı yüksektydiler. Yatak odasının penceresinden baktığında yükseklik insanın başını döndürüyordu... ama buradan bakıldığında, şehir onları avucunda yakalayabileceğine dair bir vaatte bulunurcasına uzandıkça uzanıyordu. Tanrı aşkına, her gün böyle bir manzarayı seyredip de bir şeyleri başarma konusunda yetersiz hissetmek zor, hatta neredeyse imkânsız olurdu.

Her şeyin bir perspektif meselesi olduğunu fark etti Ana.

Sonuçta bundan daha yüksek uçurumlardan düşüp de hayatta kalmayı başarmamışlar mıydı?

Öyleyse son zamanlarda bir sürü farklı piyango size vurmuş diyebiliriz, değil mi? Doğru söze ne denirdi. Sağlı sollu milyarda bir ihtimaller. Sakatlığı, fiziksel terapide ilerleme kaydedememesi gibi kasvetli ihtimaller. Daha en başında birbirlerini tanımak gibi aydınlık ihtimaller. Ya da Deptford'da bir daire kazanmak gibi.

Buraya kadar gelmeyi başarmışlardı. Uçurumun kenarından bakıp da korkmaması gereken birileri varsa onlardı.

Bir tane daha olsa ne değışirdi ki? Niye buraya ait *olamamışlardı* ki?

“Ne yazık ki,” diyordu Reid, Vera’ya, “büyük bir manimiz var.”

“Aa?” diye sordu Vera, reddedilmenin akla hayale sığmaz, daha önce hiç tatmadığı tadına karşılık şaşkın şaşkın gözlerini kırptırırken. Elleri vücudunun önünde birbirlerine kenetlenmiş hâlde duruyordu hâlâ.

“Evet,” diye açıklamaya girişti Reid. Yutkundu, boğazını temizledi. “Evet, mesele şu ki bizim bu daireye...”

“...uygun mobilyamız yok,” diye araya girdi Ana neşeli, gürültücü ve kendinden emin bir tavırla. Pencereden dışarı bakıyordu.

“Hâliyle burası için yeni birkaç parça eşya almamız gerekecek. Ama bunu taşındıktan sonra da halledebiliriz.”

Reid şaşkınlıkla eşine baktı. Ana onunla göz göze geldi –bu hareket el ele tutuşup binanın penceresinden atlamaktan farksızdı– ve gülümsedi.

4

Çift, daireden ayrıldığında emlakçı-olmayan-emlakçı Vera da bir oh çekti. İş görür bir çiftti.

Bebeklerini yanlarında getirmemeleri kötü olmuştu –kızı canlı görmek güzel olurdu– ama seçim süreci ayrıntılıydı ve koca da bebegin fotoğraflarını ve videolarını göstermeye can atıyordu.

Güzeller güzeli bir bebek.

Annenin engeli de bir artıydı.

Tek kelimeyle *mükemmellerdi*.

Deptford’ın talihli yeni kiracılarıyla tanıştığında sık sık yaşadığı bir kıskançlık kapladı içini.

Ardından elinde tuttuğu şeyi hatırladı. Çiftin daireden ayrılır-larken ellerini sıkmmasını tuhaf bulup bulmadığını merak ederek ellerine baktı.

Hayır, bulmamışlardı muhtemelen. Konuşacak başka dertleri vardı.

Hamamböceği avuçlarının içinde kıvranmaya devam ediyordu.

Vera dikkatle ellerini açtı, sonra da hamamböceğini gövdesinden tuttu. Böceğin bacakları çaresizce havayı dövüyordu.

Çift ikinci yatak odasında konuşurken böceği mutfak tezgâhının üzerinde koştururken yakalamıştı. Hızlıydı ama yeterince değil.

“Sen buraya ait değilsin,” diye azarladı hamamböceğini sırtı-tarak; gerçek, sahici bir sırtıışla.

Dairelerde sık sık hamamböceği görülürdü –ve içinde bulundu-ğu bu daire de birkaç aydır boş duruyordu– fakat tam bu anda

bir hamamböceği bulmanın... kutsi bir teyit olduğunu hissetmeden edemiyordu. Sonuçta bu daire yaşam doluydu. Yeni kiracılar da bunun tam olarak ne anlama geldiğini öğrenmek üzereydi.

İşte yine o içini kaplayan kıskançlık. O kadar *talihliydiler* ki. Genç çiftin tecrübe edecekleri şeyi kendi de tecrübe edebilmeyi çok isterdi Vera. Çiftin bebeklerinin tecrübe edeceği şeyi.

Vera buna en yakın şeyle yetinmek zorundaydı.

Parlak, kahverengimsi-siyah böceği ağzına attı. Böceğin keyifli mi keyifli çıtırtısı dilini kaplayıp duyularını boğana kadar, böcek dişleri ve damağı arasında acziyet içinde çırpındı.

Vera gözlerini yumdu ve ağzındakileri yavaşça yutarak yaşamın ılık, acı, tatlı lezzetinin tadını çıkardı.

GİRDAP

1

Çünkü yaşam acı ve tatlıydı, değil mi? Joni Mitchell'ın kutsal şarapla alakalı şu şarkısı gibi.

Ya da, hayır...

Reid Elli Dokuzuncu Sokak'taki neredeyse kalabalık kaldırım-da dan diye durdu. Kablosuz kulaklıklarındaki müziği durdurduğu anda etrafından dolaşan birinin, “*Aferin, götoş!*” diye söylendiğini duydu. Reid'in umurunda değildi; kendini tamamen bu düşünce-ye kaptırmıştı.

Hayır, şu daha iyi bir benzetme olabilirdi... yaşam Joni Mitchell'ın bütün diskografisi gibiydi. Giderek daha karmaşıklaşan ve anlaması zorlaşan ama beklentilerinizi bir kenara bırakıp *dinlediğiniz* takdirde aklınızı alacak güzelliklerle karşılaşacağınız şarkılar.

Evet. Bunu beğenmişti. Hatta burada muhtemel bir şarkı bile yatıyor olabilirdi. “Joni'ye Bir Şarkı,” gibi bir şeyler.

Şarkı sözü yazmak asla çok becerikli olduğu bir konu olmamıştı –melodik nakaratları çok daha rahat yazıyordu– ve tüm zamanların en iyi söz yazarlarından birine adanmış bir şarkı yazmak da hadsizliğin dibi olurdu. Olsun. Aylardır yeni bir şarkı yazmamıştı. Yeni bir şarkı için bir fikir bile gelmemişti aklına.

Kafasının doğru düzgün çalışmayacağı kadar yorgun olduğu böyle bir günde beklenmedik bir hediye idi bu.

Bahse varım, Joni de zaman zaman böyle hissediyordur.

*Ah, Joni, seni çok iyi anlıyorum
Ama senin yaptıklarını asla yapamam.*

Kendi kendine gülümseyerek telefonunu çıkardı ve notlar uygulamasına bu satırları kaydetti.

Bu işi de halledince gözlerini kırıştıırıp etrafına bakındı. Manhattanda güzel, ılık bir ocak ortası günüydü. Hava serindi ama güneş soğuğu kırıyordu. Öğle arası yaya kalabalığı kaldırımları doldurmuştu ve havanın bir parçasıymış kadar uzakta bir yerlerden gelen sesi, birilerinin saksafonu ağılattığını duyabiliyordu. New York City’de yaşamak için şahane bir gündü.

Reid öğle yemeği arasına çıkmıştı. Şeffaf bir plastik poşetin içinde ufak bir ekmek somunu taşıyordu ve masasına dönmeden önce halletmesi gereken işler olduğundan acelesi vardı; en azından frenlere asılmadan önceki plan buydu.

Bir girdaba kapıldıktan sonra dışarı tükürülen bir adam gibi hissediyordu. Başı dönmüş. Nefesi kesilmiş.

Ama nedense çok ama çok uzun bir zamandır hissetmediği kadar da mutlu hissediyordu kendini.

Acı ve tatlı.

Geçen hafta *gerçekten* yaşanmış mıydı yani?

Durup tüm bunları sindirmesi için bu anın –yeni bir şarkının belli belirsiz ilhamının ortaya çıkardığı bu rasgele, önemsiz New York anının– gerçekleşmesi gerekmişti.

Dün Deptford’a taşınmışlardı.

2

Taşınma hiç kolay olmamıştı. Şimdi geri dönüp baktığında her şeyi belli belirsiz hatırlamasına şaşmamak lazımdı.

Ana ile Reid daireyi gezmekten döndüklerinde, Reid'in telefonunda bilinmeyen bir numaradan gelen bir sesli mesaj olduğunu görmüşlerdi. Ne telefon çalmıştı ne de cevapsız bir çağrı vardı.

Bir yabancıнын duygusuz ve gayrişahsi sesi onlara, yani "Adaylara," eğer Deptford'daki daireyle ilgileniyorlarsa, "yürürlükteki kanunlar ve içtüzük uyarınca, taşınmak için yedi günleri olduğunu" haber veriyordu. Tanınan süre içerisinde bunu gerçekleştirmedikleri takdirde, "sıradaki Adaylarla görüşme sürecini başlatacaklardı."

Ses uğursuz bir katiyetle, "Bu sürecin hiç de uzun sürmeyeceğini," eklemişti.

Kahrolası yedi gün. Koca bir daireyi toparlamaları; daha doğrusu, koca bir daireyi *Reid'in* toparlaması için. Kendine bunu itiraf etmekten ne kadar tiksinsede Ana'nın bu konuda ona pek faydası dokunacağı söylenemezdi.

Bir de Frank mevzusu vardı. Saldırgan, her işe burnunu sokan, çekilmez, ırkçı, Tanrı'ya-şükür-yakında-eski-olacak evsahipleri.

Frank kontratlarını tamamlamadıkları için küplere binecekti. Daireye yaptıkları ufak tefek tadilatları gördüğünde aklını yitirecekti. Her şeyden öte de taşınma sürecinin her adımına dahil olmak için ısrarcı olacaktı. Eşyaları nasıl topladıklarını görmek isteyecekti; parkeleri çizmediklerinden emin olmak isteyecekti; yanlış yaptıkları her konu hakkında, dairesinden taşınmanın nasıl bir aptallık olduğu konusunda cahil nutukları çekecekti ve ha, bu arada, ne tarz nakliyecilerle anlaşmışlardı, bizim güzel, beyaz ülkemizi lekelemeye gelen son mülteci sürüsüne dair *Tucker'ı* seyretmişler miydi? Parazitti her biri, kahrolası hamamböcekleriydi.

Reid, Deptford'dan gelen o sesli mesajı dinler dinlemez gelecek haftalarının tam bir kâbus olacağını anlamıştı.

Yine de bu konuda canı sıkılmamıştı. Çünkü öyle ya da böyle bu taşınmanın *altından kalkacağını* biliyordu. Bu sebeple dökeceği terin ve tecrübe edeceği uykusuzluğun, daha tatlı ve daha az acı yaşamlarının kaporası olacaktı.

Frank'e söylemek için taşınmadan bir önceki geceye kadar beklemiş, herifin sözümona kokteyl vaktinde telefonuna bakmayacağına bel bağlamışlardı. Bekledikleri gibi de olmuştu. Kısa, muğlak bir mesaj bırakmışlardı: Çok üzgünüz, acil bir durum daha yaşandı, Ana'nın Connecticut'taki annesinin yanına taşınmamız gerekiyor. (Ana'nın annesinin yanına taşınma fikri gülünçtü ama Frank o ilişkinin ayrıntılarını sormayı hiç akıl etmemişti.)

Cep yakan bir ek ücret karşılığında, nakliyecileri de şafak sökmeden birkaç saat öncesinde gelecek şekilde ayarlamışlardı. Gece-nin karanlığında eşyaları kamyonu yüklenmişti. Şipşak.

Ana kırılabilir ve kişisel eşyalarını taşımak amacıyla kiraladıkları arabada Charlie'yle birlikte otururken Reid de nakliyecileri yönlendirmiş ve adamların arkasını toplamıştı. Nihayet eşiyle küçük kızına katıldığında, Ana'ya her şeyin yolunda olduğunu söylemişti ve üçlü bir aile olarak yaşadıkları ilk daireye veda etmişti. Oraya dair anılarının aman aman mutlu olduğu söylenemezdi ama yine de onlar için önemli bir mekândı burası.

Ayrıca Reid oradan ayrılırlarken dairenin *tam olarak* nasıl göründüğüne dair birkaç detayı atlamışsa ne olacaktı ki? Depozitoyu da bu yüzden vermiyorlar mıydı sanki? Hem orada kaldıkları süre boyunca Frank dallamanın önde gideni gibi davranmıştı. Bunu değerlendirme kartı olarak kabul etsindi.

Güneş doğarken Deptford'a taşınmışlardı. Nereden bakarsanız bakın, münasip bir imgeydi bu.

Öğlen civarı nakliyeciler oradan ayrılmıştı ve nihayet, bütünüyle yuvalarına taşınmışlardı.

Charlie huysuz, huzursuz ve şaşkındı.

Ana'nın gerginliği ve iki arada kaldığı her hâlinden belliydi.

Reid'se yorgunluktan ölüyordu ve ertesi gün işe gitme fikrini hiç iç açıcı bulmuyordu.

Ama taşınmışlardı.

3

Elli Dokuzuncu Sokak'ta dikildiği noktadan hâlâ kımıldamamıştı. Henüz değil.

Elindeki poşetin içine uzanıp ekmekten bir parça kopardı. Her hafta Mitzva Tanklarını ofis binasının yakınlarına park edip binadan çıkan bulabildikleri her bir Yahudiye Tevrat'tan bir parça dinlemek ve/veya bir muska isteyip istemediklerini soran Chabad-Lubavitch'lerin³ ikram ettiği hala ekmeği. Reid diğer kısımları hep reddederdi fakat ekmeği beğeniyordu, kemer sıkmaya çalıştığı zamanlarda öğle yemeğinde iyi gidiyordu.

Bir dakikaya tekrar yürümeye başlayacaktı. Taşınma sırasında Ana'nın seslendirme kabini hasar görmüştü ve Reid'den Lexington'daki Home Depot'ya gidip tamir için birkaç parça almasını istemişti.

Fakat öncesinde Reid kaldırımında durmasının birden gelen şarkı sözü ilhamından öte başka bir nedeni daha olduğunu fark etti.

Arkasına döndü ve bloğun gerisinde düşüncelere dalmışken yanından geçtiği binayı gördü.

Argosy Kitapçısı. Bu mahallede kalan sayılı kitapçıdan biri, Reid'in bildiği kadarıyla eski, rasgele, baskısı bulunmayan kitaplar üzerinde uzmanlaşmış bir kitapçı.

Deptford'a dair yaptığı Google aramalarında, binayla alakalı yazılmış tek bir kitaba rastlamıştı. 1970'lerde yazılmış ve onyıllardır baskısı bulunmayan magazinsel bir kitap. Amazon'da satılan birkaç nüsha vardı ama Reid'in bir kitaba bayılamayacağı kadar pahalıya satılıyorlardı ve Ana da mümkünse Amazon'dan alışveriş yapmaya felsefi olarak karşıydı, hâliyle...

Bu kitapçıya uğramaya değer miydi?

Ekmekten bir parça daha attı ağzına. Yorgunken hep kararsızlığa düşerdi.

3 Yahudi mistisizmini (Hasidizm) yaymayı amaçlayan bir hareket. Günümüzde merkezi New York'ta olup, dünya çapında Yahudi cemaatlerine yönelik eğitim ve dini hizmetler sunar. -en

Buna ufak bir sınav gözüyle bakmaya ne dersin?

Önemli, herhangi bir mânâ çıkarılacak bir sınav değil. Talihlerinin gerçekten *dönüp dönmediğini* görmek için minik bir sınav. Dönüp kitapçıya yürüdü.

Argosy gözünü korkutuyordu. Eskiden şehrin dört bir yanında bulunan, zengin kahverengi ahşap rafları, merdivenleri ve sırtları olan, insanın gözünü korkutan, eski zaman kitapçılarından biriydi. Doğru ISBN'i, Dewey ondalık sistemini ya da artık her neyse onu bilmediğiniz takdirde sizi kitapçıdan kovacaklarmış gibi gelirdi hani. Reid böyle kitapçılarda hep ahmak gibi hissederci kendini. Yıllar içerisinde çalıştığı birçok iş içinde yirmilerinin başlarında bir dönem Village'daki Keats & Yeats ismindeki bir kitapçıda bile çalışmıştı ama oradayken işin altından o kadar kalkamamıştı ki doğrudan kovulduğu sayılı işlerden biri olmuştu bu.

Argosy'nin önünde, sepetlerin ve kutuların içinde bir dolara satılan kitaplar dizilmişti. Reid nereden başlayacağını bilemeden ve bunun bir zaman kaybı olacağından hemen hemen emin bir şekilde aylak aylak bu kitapları karıştırmaya başladı ve...

Kitabı baktığı ilk sepetin içinde buldu.

4

Reid'in annesinin, babasıyla ilk tanıştığı zamanları yâd ederken kullandığı bir kelime vardı. Daha mutlu oldukları zamanlardı bunlar, babasının bir daha geri dönmek üzere ailesini terk edebilen bencil, korkak bir şerefsiz olduğunu göstermeden öncesi. *Bashert*. Romantik bir bağlamda, "ruh eşi" anlamına geliyordu. Daha genel kullanımda ise alınyazısı demekti. Kader. Tanrı'nın planı.

Gülerek ocak güneşinin altına çıkarken Reid'in kulaklarında bu kelime yankılanıyordu. Gerçekten gülüyordu. Elinde tuttuğu karton kapaklı eski kitaba baktı. Ha siktir ya, buna inanamıyordu gerçekten.

Preston Treadwell'in kaleminden, *Demir Kapının Ardında: New York'un En Gizemli Evi Olan Deptford Apartmanı'nın Gayri-resmî Tarihi*.

Kitap orada *öylece* duruyordu. Kimbilir kaç el sayfalarını karıştırmış, kaç alıcı onu görmezden gelmişti?

Kondisyonu harikaydı.

Bir dolardı yalnızca.

Ondan vergi bile almamışlardı.

Bashert.

İçi birden annesini arayıp ona her şeyi anlatma arzusuyla dolup taşı.

Gülüşü söndü.

Bir anlığına her şey o kadar üzerine geldi ki neredeyse ağlayacaktı.

Annesini arayamazdı; bir seneden uzun bir süredir ölüydü annesi. COVID bakımevine sızmayı başarmıştı ve (Reid'in olmayı umabileceğinden çok daha iyi söz yazarı olan) Springsteen'in sözlerini kullanacak olursa yolun sonuna gelmişti. Bugünlerde sıkça duyabileceğiniz bir hikâye. Aynı dönemde Ana'nın annesi bile kaldığı destekli yaşam tesisinde COVID'e yakalanmıştı. Gerçi Ana'nın annesi ondan istenileni yapmayı her zaman reddettiğinden hastalığı atlatmıştı.

Annesini kaybetmenin acısı, Ana'yla birlikte son zamanlarda başlarından geçen şeyler yüzünden arada kaynamıştı. Birikimlerini tüketen nahoş doğurganlık tedavileri, hamilelik, zorlu doğum, felç, giderek artan masraflar, Ana'nın kişisel antrenör kazancının kaybı, yenidoğan... ve tabii ki, bıçaklı o gece...

Reid bunların hiçbirini kafaya takmamaya çalışıyordu. İp üzerinde yürüyen birinin altındaki sert zemini düşünmemeye çalışması gibi.

Ortasında durduğu blokta etrafa bakındı. Görerek baktı.

Her iki mağazadan biri boş gibi görünüyordu. Pencereleler ya gazetelerle kapatılmıştı ya da boş bırakılmıştı. Emlakçı afişleri, son zamanlarda kapı eşiklerinde uyuyan insanlar kadar sık görünür olmuştu. New York annesinin hep korkarak baktığı karikatürü andırmaya başlamıştı: perişan, ümitsiz. Çökmüş.

Şehrin başından o kadar çok şey geçmişti ki. O kâbus gibi, fon müziğini ambulans sirenlerinin oluşturduğu 2020 baharının ardında bıraktığı demirbaş TSSB'nin bile ötesinde. Toplu mezarlar, mobil morglar. Peşinden ekonomik daralma gelmişti. Öfkenin, şiddetinin artışı. Haberlerdeki ırkçı stok görüntülerden değil, haberleri seyredenlerin suçlayacak birini aramasından. Eninde sonunda nihai suçlu olarak ihale hep aynı gruba kalıyordu, değil mi? Svastika grafitisi artık az rastlanan bir şey değildi, siyasetçiler (hatta bazı ünlüler) vintage, ısmarlama bir paltoymuşçasına üzerlerinde nasıl duracak diye anti-Semitizmi deniyordu ve Reid annesi yaşayıp da bunları görmediği için memnundu.

Keyfi kaçmaya başladı, tatlıya çok fazla acı karışıyordu.

Ardından satın aldığı kitaba baktı tekrardan. Kapağında güzel-güzeli bir bina vardı. *Onun* binası. Yeni evi.

Uzaktaki saksafoncunun yeni bir şarkıya başladığını duydu.

Parkın hizasından, kuzeyden, aşağı yukarı on blok öteden tuhaf bir hissiyat yayıldığını hissetti Reid.

Bir nabız.

Hayır. Daha çok... nazik bir çekim. Müzik gibi gelip geçici.

Aradaki mesafe yüzünden belli belirsizdi ama yönünü karıştırmak imkânsızdı.

Deptford. Elinde tuttuğu kitap kadar net bir şekilde bina da onun gelmesini beklemişti.

Annesi görse gurur duyardı onunla. Bu yeni apartmanı bulduğu için gurur duyardı. Eşine ve kızına baktığı için. Yasın onu yerle bir etmesine müsaade etmediği için. *Hayatta kaldığı* için.

Aynı şeyler kendine yuva olarak seçtiği bu şehir için de söyle-nebilirdi.

Yanından geçip giden herkes -yaya trafiğinin bir numaralı kuralını çiğnediğinde ona söven şerefsiz ya da pirince-üfleyen-kahrolası-ciğerlerine-kuvvet saksafoncu bile- yoluna devam ediyordu. Ve yakında Reid de bu neşe dolu gürültüye ekleyecek yeni müzikler besteleyecekti.

Kalbi sevgiyle kabardı. Bunu tarif etmenin başka yolu yoktu.
Bu kahrolası şehri çok *seviyordu*.

Peki ya bu buruk tat? Bu kutsi şarap? New Yorklu olmak buydu işte.

Cehennemini yaşamışlardı. Hâlâ ya maske takıyorlar ya da ne olur ne olmaz diye ceplerinde maskeyle dolaşıyorlardı. Hayatlarının en kötü yıllarını atlattıklarını

(*Ana bıçağı bırak*)

(*Ne yapıyordun sen?!*)

gösteren yara izleri taşıyorlardı. Fakat yara izleri yalnızca hayatta kalabilenlerde bulunurdu.

Reid bir anda karar verdi: Bugünün öğle yemeği molası için planlarını değiştirecekti.

En yakındaki evsizi bulacak ve şu anda atıştırdığı ekmeği ona verecekti. Öyle birini bulmak zor olmazdı ve bu ekmeğe ondan daha çok ihtiyaçları vardı.

Sonra da kendine güzel bir öğle yemeği ısmarlayacaktı çünkü buna yetecek parası vardı. O öğle yemeğini kahrolası güneşin altında yiyecek ve yeni kitabını okumaya başlayacaktı.

Sonrasında da yapı markete uğrayacak vakti kalırdı hâlâ. Peki diyelim ki kalmadı? Ne olacak, bu işi yürüyerek eve dönerken de halledebilirdi. Artık evine yürüyerek dönebiliyordu. Güney Brooklyn'e yaptığı o sonu gelmez, sıkış tıkış metro yolculuğu yoktu artık.

Sonra eve döndüğünde eşini ve kızını öpecekti –hayatının iki mücevheri (*ve bazen onlar da buruk olmuyorlar mıydı? Tabii ki. Ama bu duyguları iyice dibe gömebilirdi, o üzümleri ezip kutsi bir şaraba dönüştürebilirdi, bebeğim*)– ve yeni bir şarkı kaleme alacaktı.

Bu kahrolası şehri çok *seviyordu*.

Ama dikildiği noktadan ayrılmadı. Henüz değil. Şimdilik bu hissin tadını çıkarmak istiyordu.

Geçen son birkaç senenin ardından, sonsuza dek bu anın içinde yaşamak istiyordu.

GEVŞEK

1

“Hayda,” dedi Georgia, salonun ortasında durmuş, daireyi mümkün olduğu kadar görebilmek istercesine etrafında dönerken. “Burası *rezalet* bir yermiş.”

Ana başını ciddiyetle sallayarak onayladı. “Bilmez miyim? Bütün New York’a maskara olduk.”

“Siz zavallı, sefil şapşallar adına ağlamamak için gülüyoruz.”

Geniş omuzlu ve sıska ama kaslı bir vücudu olan Georgia yaklaşık bir seksendi. Üzerinde mavi-siyah bir tayt ile büyük beden bir vintage görünümlü *ThunderCats* tişörtü, bir koluna astığı paltosu ve gelişigüzel atkuyruğu yapılmış saçlarıyla bile Georgia’nın bir çizgi roman kahramanına benzediğini düşünüyordu Ana: şüphe götürmez derecede kuvvetli ve zahmetsizce feminen. Tam adı Georgia O’Keefe⁴ olduğu için tuhaf bir şekilde uyuyordu bu durum ona.

Yıllar önce ilk tanıştıklarında, “Aklın başka yere gitmesin,” demişti Ana’ya. “Çıplak bir kadını bırak, kafama silah dayasalar bir ağaç resmi bile yapamam. Ama annemin annesinin adı Georgia ve tam ben doğmadan önce vefat etmiş. Ve babamın soyadı konusunda da elden gelen bir şey yok. Daha kötüsü de olabilirdi ama: Bizim lisede Holly Wood adında bir kız vardı. Ebeveynler gerçek birer canavar.”

4 20. yüzyılın en etkili kadın ressamlarından; erotik ve organik formlara odaklanan eserleriyle ünlü. -çn

Büyüdüğü Midland, Teksas'tan kalma hafif aksanı hâlâ koruyordu ve Ana'nın kanının ona ânında ısınmasını sağlayan kuru, sarkastik bir mizah anlayışı vardı. Hemencecik etkilemek, her zamanki ketum tavrından farklı bir tepki almaya çalışmak istediğiniz türden biriydi. Tam da bir fizyoterapisteye yakışan bir özellikti bu.

Ama bugün buraya bu sebeple gelmemiştii.

Georgia paltosunu astı ve ağzına bir sakız attı.

"İşe girişmeden önce bu bok çukurunun geri kalanını da gezdirecek misin bana?"

2

Mevcut olanaklar kadını etkiledi. Bir Teksas kızı olsun olmasın, Georgia gördüğünde bir mucize daireyi tanıyabilecek kadar New Yorkluydu. Parka ve şehre bakan devasa pencereler. Bulaşık makinesi. Çok sayıdaki dolaptan birinin içine gizlenmiş olan çamaşır ve kurutma makinesi. Üzerlerine ne kadar ayak basarsa bas-sın parlaklıklarını zerre yitirmeyen, kimi odalarda parkeyle kimi odalarda mermer taşla döşenmiş zemin. Fakat Ana, Georgia'nın gözünde aynı zamanda bir müşteri ve arkadaştı da, bu yüzden onu *asıl* ilgilendiren şeyler farklı türden özelliklerdi.

Her şey teftişi geçmedi. Biraz fazla yukarıda kalan birkaç ışık düğmesi vardı. Üstteki mutfak dolaplarının her biri Ay'da olsa yeriydi. Banyodaki lavaboda bir yerine iki tutacak vardı. Bu tarz ufak tefek şeyler. Fakat genel olarak onların -Deptford'da *onlar* tam olarak kime tekabül ediyorsa artık- daireyi daha erişilebilir hâle getirmek için olağanüstü bir iş çıkardıklarını itiraf etmek zorunda kalmıştı Georgia. Mutfak tezgâhları alçaltılmıştı (hem de sağ olsunlar, dolap alanından çok fazla feragat etmeden). Banyonun lavabosu da yeterince alçaktaydı ve tuvalet yükseltilmişti. Hatta banyo başlı başına bir harikaydı. *Hem* bir duş kabini *hem de* bir küveti vardı ve duş kabininin *hem* bir oturağı *hem de* bir tırabzanı bulunuyordu.

“İyi bakalım,” dedi neredeyse gönülsüz bir tavırla Georgia, sanki bu kadar etkilenmek istememişçesine.

“Değil mi ama?” dedi Ana. “Tüm bunları sırf benim için yaptıklarına inanamıyorum. Hem de bu kadar *çabuk*.”

“Yani, kaşarlanmış varlıklı kodamanlarla dolu bir bina sonuçta? Kesin bu tarz tadilatları daha önce de yapmak zorunda kalmışlardır. Muhtemelen bodrumda yol tuzunun yanında bir depo dolusu banyo oturağı da zulalamışlardır.”

“Doğru dedin.”

“Ayrıca, güzelim.” Georgia dudaklarını şapırdattı ve Ana’nın omzuna şakacıktan vurdu. “Hepsi sana kurban olsun.”

“Yaa.”

Kısık sesle konuşuyorlardı. Charlie holün ucundaki odasında uyuyordu. Geçen geceki bir başlayan bir susan ağlama krizlerinin ardından, Charlie’nin uyuma *yetisi* olduğunu hayal etmek bile zorlaşmaya başlamıştı.

Tur sona erdiğinde Ana’yla Georgia işe girişti. Georgia gitmeden bir saatleri vardı; öncesinde Charlie uyanmaya karar verirse daha bile az.

Kolileri taşıyıp yerlerini değiştirmeye, Ana kendi başına kolileri açmaya başlayabilsin diye ona engel teşkil edecek hiçbir şey kalmamasına dikkat ederek benzer eşyaların bulunduğu kolileri yan yana diziyorlardı. Reid’le nakliyeciler Ana’ya boş alan bırakma konusunda fena iş çıkarmamışlardı fakat istiflenen kolilerin büyük kısmı rasgele konmuştu.

Georgia bir noktada özellikle hırpalanmış duran birkaç koliye denk geldi.

“Bunlar Reid’in annesinin eşyalarının olduğu koliler,” diye açıkladı Ana. “Reid hâlâ hepsini açmadı.”

“Hadi ya, hiç benim tanıdığım Reid’in yapacağı şey değil,” diye alaycı alaycı mırıldandı Georgia ve kolileri bir köşeye tıktırdı.

Yine başka bir köşede de –sanki oraya aitmiş gibi özenle yerleştirilmiş– Ana’nın seslendirme kabini bulunuyordu. Kapısı aralıktı.

“Nakliyecilerin kırabileceği onca şey varken,” diye sinirli sinirli söylendi Ana. “Kapısının kulpundan falan tutarak taşımaya kalktılar herhalde.”

“Hımm.” Georgia elini kabinin yanına yerleştirdi. “Daha büyük bir kabin almayı düşünmüyor musun? Hani içine daha rahat girebileceğin bir şeyler?”

“Daha büyük bir kabinin parasını sen mi vereceksin? Biz bunun masrafını zar zor karşıladık.”

Kabin tek kişilik bir WhisperRoom’du, epeyce sağlamlaştırılmış siyah bir telefon kabinini andırıyordu. Kabinin içinde üzerinde Ana’nın laptopu, mikrofonu ve amfisinin durduğu bir raf ile eski, kırık dökük bir ofis sandalyesine kadar ancak yer vardı. Kesinlikle tekerlekli sandalyedeki birine uygun bir kabin değildi.

Sandalyesiyle birlikte girebileceği türden kabinler de *vardı* ama mesele şuydu ki onlardan birine yetecek paraları olsa bile Ana bu kabine girerken ve çıkarken verdiği sınavdan hoşlanıyordu. Bir tür ritüele dönüşmüştü bu. Ayrıca tekerlekli sandalyesinin sığabileceği yeni bir kabin satın almak taviz gibi gelirdi. Başka bir bozgun daha.

Georgia kabinin kapısını denedi. O tatmin edici klik sesi gelmedi; kapı öylece salınarak geri açıldı.

“Peki kabinsiz kayıt yapamıyor musun?”

“Yani, deneyebilirim ama...”

Planlanmış gibi, dışarıda bir siren daha feryat etmeye başladı. Herhalde öğleden sonraki dördüncü sirendi bu. Ve bu bir kural olacak ki diğer araçların hiçbirinin çığlık atan aracın geçmesine müsaade etmeye niyeti yok gibi görünüyordu, bu yüzden de siren... ötmeye... devam... ediyordu. Siren ötmediğinde bu sefer korna sesleri susmak bilmiyordu. *Bip, bip, biiiiip, bana bakın, bana, banaaa.*

“Manhattan o kadar gürültülü ki,” diye sızlandı Ana. “Hiç dikkat ettin mi? Burası Brooklyn’den çok daha gürültülü.”

“Sanırım öyle. Ya da belki de sen buna daha çok dikkat ediyorsundur?”

“Tanrım, ne kadar mânâlı.”

Kısa, az buçuk huzursuz bir sessizlik çöktü aralarına. Ardından Georgia çekingen bir tavırla konuştu:

“Hey, ee... sana başka bir şey sorabilir miyim? Biraz... önemli bir soru.”

Ana karıştırdığı koliden kafasını kaldırdı.

“Öyle mi? Hayırdır?”

“Ee...” Hâlâ kırık kapıyla oynayan Georgia gözlerini kaçırdı. “Of ya, bunu nasıl söyleyebilirim bilmiyorum ama...” Tekrar Ana’ya baktı. “Isobel bir noktada Claudia’yla takılmaya başlayacak mı, başlamayacak mı?”

Bu o kadar beklenmedik bir soruydu ki ilk başta Ana bu sırayla söylenen kelimelerin tam olarak ne anlama geldiğini anlamakta güçlük çekti. Derken gözleri kocaman açıldı ve yanakları kızardı.

“Bir dakika. Sen?! Nasıl?!”

Georgia’nın her zamanki ifadesiz suratına pis bir sırıtış yayıldı.

“Biliyordum!” diye bağırdı muzafferane bir tavırla. “Sen olduğunu *biliyordum!*”

“Bebek!” diye sert bir fısıltıyla hatırlattı Ana, diğer odayı işaret ederek.

Georgia, “Pardon,” diye fısıldarken Ana da kadına fırlatacak bir şeyler arıyordu. Fırlatmaya uygun bir şey bulamayınca, Ana öfkeli iki ortaparmak göstermekte karar kıldı.

Claudia ve Isobel, doğaüstü erotika serisi *Kan Pateni*’nin sevgili olacaklar mı olmayacaklar mı bir türlü netleşemeyen iki ana karakterinin isimleriydi. Beşincisi yolda olan ve hâlihazırda dört cildi yayımlanmış seride bir yandan Kadın Ulusal Hokey Ligi’nde rakip takımlarda oynarken aynı zamanda birbirleriyle flörtleşen, dövüşen ve düzüşen (hem de düzüştükçe düzüşen) ölümsüz vampir klanlarının mensuplarının hikâyesi anlatılıyordu.

Kan Pateni serisinin sesli kitapları, Kay Dalton ismindeki bir kadın tarafından seslendiriliyordu. Birkaç senedir erotika kitapları seslendiren ve hiç şüphesiz edepsiz kariyerinde epey iyi bir portföy oluşturmaya başlamış bir kadın.

“Pislik!” diye hışımla fısıldadı Ana. “Ben olduğumu ne kadar zamandır biliyordun?”

“Doğrusunu söyleyeyim mi? Şu âna kadar emin değildim. Anlatıcı sesin yeterince farklı, *Kay*. Daha başka kaç tane müstear ismin var?”

“Söylemem!” İşin gerçeği şuydu ki Ana birden fazla müstear isimle çalışıyordu, seslendirdiği kitaplardan utandığından değil, daha çok bir marka oluşturmak niyetiyle. Arkadaşlarının ya da akrabalarının onun daha müstehcen işlerine rast gelmesine mâni olmak yalnızca güzel bir artı olmuştu. “Of, Georgia. Bu *rahatsız edici*!”

“Niye, artık sen kulağıma edepsiz şeyler fısıldarken oyuncak hayvanlarıma sürtündüğümü öğrendiğin için mi?”

“*Tanrı aşkına*.”

“Utanacak bir şey yok bunda...”

“Utandığımı falan yok! Bu sadece tuhaf! Artık senin... nelerden hoşlandığını biliyorum.”

“Ah, şekerim, ben bundan çok daha acayip şeylerden hoşlanıyorum,” dedi Georgia. “*Kan Pateni* benim soğuma kitabım.”

Her şeye rağmen Ana gülüyordu. İyi hissediyordu. Bir şeyler yapıyordu. Bu tuhaf yeni dairedeki ilk gününü düşünmek onu biraz korkutmuştu ve kendini Georgia’nın bütün günü burada geçirebilmesini dilerken buldu. Reid işten dönene kadar ağır aksak geçecek saatleri ipe çektiği söylenemezdi.

O saatler boyunca Ana burada, tek başına, kendi düşünceleri... ve bebeğiyle baş başa olacaktı.

3

Georgia’nın gitme vakti geldiğinde salonla mutfağın kolilerinin büyük kısmını organize etmeyi başarmışlardı.

Ana kadını dairenin ön kapısına kadar geçirdi.

“Yardımanın için çok sağ ol. Gerçekten. Elinden geleni ardına koymadın.”

“Ben böyleyimdir. Ve burası ne kadar kısa sürede toparlanırsa, o kadar kısa sürede doğru düzgün bir seans yapabiliriz. Tabii yani... kliniğe gelmek istiyorsan orası ayrı?”

Ana suratını buruşturdu. “Georgia.”

“Haklı olduğumu biliyorsun.” Bu hep yaptıkları bir tartışmaydı ve hep berabere sona eriyordu. Kısa bir duraksamanın ardından, “Yalnız başına idare edebilecek misin?” diye sordu.

“Tabii ki.”

“Çünkü gelecek bir iki hafta... tuhaf geçebilir. Eve alışmaydı falan derken.”

“Evet. Doğru.” Ana vücudunun ısındığını ve kaşınmaya başladığını hissetti, birden kendini Georgia’nın bir an önce gitmesini dilerken buldu. Georgia’nın karşılık olarak ne söyleyeceğini bilmiyordu ama bunu duymak istemediğini biliyordu. Kişisel bir şeyler olacağı benziyordu. Ana kişiyele girmeyi sevmezdi.

Georgia konuşmaya devam etti.

“Hey, ee. Ben çocukken, ‘harika gerçek hikâyelerden’ oluşan bir kitabım vardı. Aslında kitap kardeşimindi ama kitaba kafayı taktığım için onu aşırıp geri vermedim.”

“Canavar.”

“Biliyorum. Ama her bir hikâyenin minik bir mucize oluşuna bayılmıştım. Mesela kafasına kocaman bir çivi saplanıp hayatta kalan adam gibi ya da bir taşınma sırasında kaybolan ve sahiplerini tekrar bulmak için eyaleti boydan boya geçen köpek gibi.” Geçmiş yâd ederken Teksas aksanı daha da belirginleşti. “Ama son zamanlarda sürekli aklıma gelen bir hikâye var çünkü, şey, birazcık seni anımsatıyor bana.”

Bu kendine inanıp yürüme yetisini tekrar kazanan biri hakkındaki sözde ilham verici bir zırva olacak, değil mi? diye düşündü Ana.

“Şimdi, 1970’lerde Rus bir hostes var ve birileri uçağına bir bomba yerleştiriyor. Bir savaş mı varmış, terör olayı mıymış neymiş, orasını hatırlamıyorum. Neyse, bomba uçağı ikiye bölüyor,

uçaktaki herkes ya patlamada ya da uçağın düşmesiyle ölüyor. Hayatta kalan tek kişi...”

“Bu hostes mi?”

Georgia başını sallayıp onayladı. “Havadayken uçaktan dışarı fırlamış ve on kilometre aşağı düşmüş.”

“Ve ölmemiş mi?” Ana ilgili görünmek istemiyordu ama kendini tutamadı.

“Birilerinin burnu kanamadan atlattığı paraşütsüz en büyük düşüşün bu olduğundan hemen hemen eminim. Şu yüzden bak. Görünüşe göre kadında aşırı düşük tansiyon varmış, bu yüzden kabin o kadar hızlı basınç kaybedince ânında baygınlık geçirmiş, tam uçaktan dışarı uçarken. Bez bebek gibiymiş. Ve bu düşüşten canlı çıkmasının sebebinin bu olduğunu söylüyorlar.”

“Burnu kanamadan’ dedin... kadın?..”

“Ah, hayır, mahvolmuş kadın. Her yeri kırılmış. Lafın gelişi öyle dedim. Dikkat çekmek istediğim nokta bu değil. Şunu demeye çalışıyorum: Kadının *hayatta kalmasının* tek sebebi... vücudunun gevşek olmasıymış. Yani doğru, o sırada baygınmış ama... bazen insanın kendini düşüşe hazırlaması, vücudunu kasma, sıkı sıkıya tutunması... gevşek durmaktan daha çok can yakar. Ne demeye çalıştığımı anlıyor musun?”

“Anlıyorum.”

Ana’ya şüpheli gözlerle fazla uzun birkaç saniye boyunca baktı. En sonunda ya Ana’ya inandığına ya da yeteri kadar çene çaldığına karar vermiş olacak ki iç geçirdi. Daireye tekrar bir göz gezdirdi. “Sanırım burası fena bir daire değil.” Gözleri parka bakan devasa pencerelerin üzerinde durdu. “Gerçi keşke daha alt katlarda bir daire bulabilseydiniz.”

“Bir boşluk olduğunda alt katlardaki dairelerden birine taşınmak için başvurmayı düşünüyoruz.”

“İhtiyar zengin züppelerle dolu bir bina sonuçta, bir noktada ölmeleri de lazım, değil mi? Isobel ile Claudia gibi değillerse tabii...”

Bir parmağını azarlar gibi Ana'ya doğrulttu. "O kabini tamir ettir. Bu kadının müstehcen hikâyelerine ihtiyacı var."

"Görüşürüz, Georgia. Gelecek hafta görüşürüz."

"Hadi görüşürüz." Dış koridora çıktı. "Gevşek kal."

"İlginç," diye karşılık verdi Ana. "Annem hep bir hanımefendinin bunun tam tersini yapması gerektiğini söylerdi."

Koridorda uzaklaşmaya başlayan Georgia'dan üzgün bir ses çıktı. "Tüh."

4

Şimdi ne yapacağına karar vermekte zorlanıyordu. Georgia'nın teşhisi canını sıkıyordu: Ana gerçekten bir darbeye hazırlanmış gibi gergin hissediyordu kendini. Günün sonunda, elinden başka ne gelirdi ki?

Doğru. *Gevşek kal*. Söylemesi kolay.

Bir şeyler yapmaya ihtiyacı vardı. Meşgaleye. Koşuya çıkmak istiyordu, parkın etrafında koşmak, Hudson'ı depar atarak aşmak, *hareket etmek* istiyordu. Bu sakatlık insanı deli edecek derecede sıkıcı olabiliyordu. Yeni doğum yapmış bir anne olmanın da insanı deli edecek derecede sıkıcı bir şey olabilmesi gibi. Bu kahrolası sandalyeye bağlı olmasa bile evde kalıp Charlie'nin uyanmasını beklemesi gerekiyordu.

Ana terlemeye başlayan avuçlarını bacaklarına sildi. Charlie'nin uykusunun geri kalan kısmından bir şekilde faydalanması gerekiyordu ancak anksiyetelerinin kapısı, kabininin kırık kapısı gibi açılıp duruyordu.

Şimdi o kabine girip azıcık da olsa çalışabilirdi ama tam bunu düşünürken başka bir siren, bir dizi yeni korna sesi duyuldu. O kapı tamir edilene kadar doğru düzgün kayıt yapması mümkün olmayacaktı.

Cep telefonunu çıkardı. Reid'in dönmesine daha saatler vardı. Nihayet gecikmiş mesajlara dönüş yapabilirdi. Cevaplanmamış

mesajların fiziki bir ağırlığı olsaydı şayet, cep telefonu ölen bir yıldız kadar ağır olurdu. Teselli veren, hâlini hatırını öğrenmek isteyen, yardıma ihtiyacı olup olmadığını ya da görüşmek isteyip istemediğini soran arkadaşları. Charlie'nin doğumundan sonra Ana bir süreliğine onlara cevap vermek için gayret göstermişti fakat bir noktada arkadaşlarının iyi niyetli mesajlarına cevap vermemek konusunda giderek daha rahat hissetmeye başlamıştı ve çok geçmeden... herkes çabalamayı kesmişti.

Sosyal medyada aktif olan biri de değildi. Instagram'a giriyordu ama bir senedir herhangi bir paylaşım yapmamıştı. Charlie'nin doğduğuna dair bir şeyler ya da tatlış bebek videoları paylaşmamıştı, #yeniannelik ya da hatta #tekerleklisandalyehayatı paylaşımı bile yapmamıştı. Benzer durumlardaki insanlara yalnız olmadıklarını gösterip onlara ilham kaynağı olma, engelli olmaya karşı önyargıları yıkma ve insanları eğitme meselelerini kendilerine misyon edinen farklı farklı engelleri olan bir dizi insan takip ediyordu. Bu tarz profiller açısından sosyal medya o kadar da fena bir yer değildi ama...

Ama ben böyle biri değilim. Şu anda başkalarına ilham olacak durumda değilim.

Gözleri Reid'in annesinin, içi Reid'in annesinin çok bayıldığı dini ıvır zıvırlarla dolu olan kolilerine kaydı ve, *İnsan, kendi vücudu dair her şeye karşı inancını yitirdiğinde ne yapabilir ki?* diye düşündü.

Charlie'nin birinci doğum günü yaklaşıyordu ve bir doğum günü/ev kutlaması için birkaç arkadaşlarını davet etmeyi planlıyorlardı. Bu, Ana'nın şeyden... eh, her şeyden sonraki ilk sosyal etkinliği olacaktı. Belki Charlie'nin partisi üzerinde çalışabilirdi?

Ama niye bunun üzerinde çalışmaya başlamak istemediğini biliyorsun, değil mi, Ana?

Bu kendi annesinin sesiydi. Tünemiş Muhteşem Hakaret Kraliçesi Cathy. Raymour & Flanigan marka tahtından insanları yargılayan ve hakaretler savuran ucuz bir Don Rickles çakması. Ana

henüz yedi yaşındayken kocasını başının etini yiye yiye erkenden mezara gönderen annesi.

Ana yapacak bir iş arayarak dairenin içinde dolaşmaya başladığını fark etti. Hareket etmek her zaman Cathyliğe karşı panzehri olmuştu. Dur kalk yapa yapa mobilyaların ve koli kulelerinin arasında ilerledi. Georgia'nın yardımıyla bile bu yeni alana alışması zaman alacaktı.

Kendini Charlie'nin odasında buldu.

Charlie hâlâ uyuyordu. Tanrı'ya şükürler olsun; en az Ana ve Reid kadar bitkin düşmüş olmalıydı o da. Dün Deptford'a adım attıkları andan itibaren Charlie huzursuzlanıp mızızlanmıştı. Sızlanıyor, kıpırdanıyor, ağlıyordu. Koca gece. Kimse doğru düzgün uyuyamamıştı.

Ana beşiğe ihtiyatla yaklaştı. Bakışlarının Charlie'yi dürtüp uyandırmasından korkuyormuşçasına doğrudan bebeğe bakmadığını, bunun yerine battaniyelere, dönenceye, beşiğe baktığını fark etti. Ama aynı zamanda Charlie'ye bu şekilde tepeden bakmaktan da nefret ediyordu. Berbat bir geceye dair

(Ana!)

kötü anılar.

Dikkatini bahçeye bakan pencereye çevirdi. Ses çıkarmadan sandalyesini pencereye yaklaştırdı.

Dün yeni evlerine yerleşme çalışmalarına başladıkları sırada Ana tam olarak bu pencereden dışarı bakmış ve pencere pervazının köşesinde vicik vicik tuhaf bir maddenin biriktiğini fark etmişti. Önceki hafta evi gezerlerken böyle bir şey gördüğünü hatırlamıyordu ama zaten o sırada kafası biraz doluydu. Artık daireyi tuttukları için Ana bunu ânında görüvermişti.

Vicik vicik madde şeffaf ve topak topaktı, şeklinin ima ettiği kurulukla uzaktan yakından alakası yoktu. Herhalde pencereyi havaya karşı izole etmek için kullanılan bir tür macundu bu. Ama son derece dürüst olmak gerekirse, bir yandan da... organik gibi duruyordu. Sanki birileri ya burunlarından ya da başka bir delik-

lerinden pencere pervazına cıvık maddeden birkaç damla akıtmış da sonra varlığını unutmuş gibi. Tiksintisi geçene kadar orayı defalarca silmesi gerekmişti.

Şimdiyse pencere ve pervazı tertemizdi. Ama manzarada onu rahatsız eden başka bir şey daha vardı. Neydi bu?

Yükseklik. Dün gece kâbuslarına girdi, unuttun mu?

Doğru. Ama hayır, canını sıkan şeyin bu olduğunu sanmıyordu. Çok daha spesifik bir şeydi ama bunu tam olarak netleştiremeyecek kadar yorgun ve gergindi.

Evi gezmeye geldiklerinde yaptığı gibi öne eğilip alnını cama dayadı. Ardından bakışlarını diğer Deptford dairelerinin karanlık, mat pencerelerine çevirdi. Komşularını azıcık da olsa dikizleyemeyecek olması üzücüydü.

Gözlerini kapadı. Güzel geldi bu. Gergin hissedecek bir durum yoktu ortada. Her şey yolundaydı. Sadece gevşek kalması gerekiyordu, değil mi? Yeni hayatlarının sert mi sert zeminine düşerken uzuvlarını gevşetmeliydi.

Sonra da Charlie'nin doğum günü partisini planlayacaksın ve arkadaşlarınız gelip sizin ne kadar talihli olduğunuza dair kıskançlıklarını dile getirecekler. Sana da seninle ne kadar gurur duyduklarını ve ne kadar gelişme kaydettiğini söyleyecekler. Sadece daire yüzünden değil, içine düştüğün bu zor duruma rağmen elinden geleni yaptığın için. Hem tutunuyorsun hem de daha iyiye gidiyorsun.

Ve o korkunç gerçeği asla bilmeleri gerekmeyecek-

Tanıdık bir ses sandalyesinde dönmesine sebep oldu.

Charlie beşiğinde oturmuş, suratını büyük bir konsantrasyonla büzmüş, nasıl bir ruh hâli içinde olacağına karar vermeye çalışıyordu.

Derken annesiyle göz göze geldi ve suratı aydınlanıverdi. Biraz agucuk yaptı, sonra da kısa ve tiz bir cıvıltı çıkardı. Bu ona özgü bir sestti; acayip derecede bir kuş ötüşünü andıran, tuhaf, neşeli bir falsetto ciyıklama. Bu sesi ilk çıkardığında, Reid hayretten neredeyse yere düşüyordu ve Charlie de o zamandan beri bu tepkiyi

tekrar almak için elinden geleni yapıyordu. Daha bir yaşma bile basmamış olabilirdi ama Charlie şimdiden yetişkinleri mutlu etmenin değerini anlamıştı.

“Hey,” dedi Ana. “Kimler uyanmış bakalım.” Charlie’yi kaldırmak için beşiğin çubukları üzerine eğildi ve kızını kucağına yerleştirdi. Charlie yine biraz agu yaptı, ardından Ana’nın ona baktığını görünce bir kez daha cıvıladı.

“İkimizi de neşelendirmeye çalışıyorsun, ha, Yavru Kuşum?”

Ana’nın düşünceleri zehirli bir fısıltıyla devam etti.

Korkunç gerçek şu ki sen kızından nefret ediyorsun ve onu hiç doğurmamış olmayı diliyorsun.

Ana kendini zorlayarak gülümsedi.

“Hadi gel gidip biraz koli açalım, ne dersin?”

İKT TSİN

1

“Ee!” dedi Reid. kapının eşiğinde etrafa neşe saçarak. “Benim güzel kızlarımın tarihi Deptford Apartmanı’nın sakinleri olarak ilk günleri nasıl geçti bakalım?”

Kollarını başka bir kolinin içine daldırmış olan Ana terli saçlarını üfleyerek suratından uzaklaştırdı ve salondan kocasına baktı. Yanında boş kolilerden oluşan tehlikeli bir kule vardı. Charlie de karyolasının içinde ağlıyordu.

“Anlaşıldı.” Reid çantasını kapının yanına bıraktı. “Yardım edeyim.”

2

Günün sonrasında, mutfaklarının yemek bölmesinde birbirlerine günlerinin nasıl geçtiğini anlattılar. Evli yaşamın vazgeçilmez ritüeli olan gecelik bilgi değiş tokuşu. Ana bir yandan tencerelerle tavaları alt dolaplara yerleştirirken, bir yandan da Reid’e o yokken evde neler kaçırdığını anlatıyordu. Georgia’yı anlattı. Koca gün mızımızlanan ama Tanrı’ya şükür babasının eve gelmesiyle şimdi-lik mutlu mesut dikkati dağılmış olan Charlie’yi anlattı.

Charlie’yi besleme ve iş konusunda ızımlanma kısmını da Reid üstlendi. Ayrıca Ana’ya bulduğu kitabı da gösterdi ki kitabın dört-

te birini okumuştı bile. Hep istediği bir oyuncağın özelliklerini ballandıra ballandıra anlatan bir çocuk gibi heyecanla okuduğu kısımları özet geçerken bir şeyleri unuttuğunu fark etti.

“Kabin! Home Depot – *siktir!*” Charlie’yi beslediği içi patates püresi dolu devasa mavi plastik kaşığı tutmadığı boştaki elinin ayasıyla alnına vurdu. Charlie’yi besledikten sonra peşinden yetişkinlerin akşam yemeği gelecekti; henüz yemekte ne yapacaklarına karar vermiş değillerdi.

“İkt!” diye neşeyle tekrar etti Charlie, bir yandan da tombul bacaklarından birini havaya kaldırdı. “İkt, ikt!”

Ana’yla Reid birbirlerine fal taşı gibi açılmış gözlerle baktı.

“Reid, ilk kelimesi bu olursa, *Tanrı* şahidim olsun bak...”

“Kelimenin *yarısı* yoktu,” dedi Reid. “Bu sayılmaz.”

Ana bir tavayla şakasına omzuna vurmak için sandalyesini Reid’in yanına itti.

“Bundan sonra Yavru Kuş’un yanında küfretmek yok.”

“Tamam, tamam!” Teslim olurcasına iki elini havaya kaldırdı. “Tavayla vurma!”

Charlie ebeveynlerinin el kol hareketlerine kıkırdayarak karşılık verdi... derken yüzüne bir bulut düştü. Yapması gereken meşakkatli bir şey aklına gelmişçesine gözlerini kırıştırdı. Genelde bu bakışı gözyaşları izlerdi, bu yüzden Reid ona bir dilim çilek verdi ve bu da fırtınayı uzaklaştırmış gibi görünüyordu. Şimdilik. Adam Ana’ya döndü.

“Unuttuğum için gerçekten çok üzgünüm. Sanırım...” Mahcup olmuş hâlde güldü. “Sanırım eve dönmek için biraz fazla heyecanlıydım.”

Ana kızgınlığına rağmen gülümseyerek gözlerini devirdi. O da kocasının eve dönmesiyle rahatlamıştı, hem de itiraf etmek istediğinden daha fazla.

“Bir şey diyeyim mi? Açılması gereken o kadar çok koli var ki ve Yavru Kuş önümüzdeki birkaç gün böyle mızızlanmaya devam ederse zaten muhtemelen doğru düzgün kayıt yapacak fırsat-

tım olmayacak. Ama lütfen –lütfen– bu hafta içerisinde parçaları alabilir misin?”

“Kesinlikle.” Patates püresi dolu kaşığı ağzına atarmış gibi yaptı ve Charlie yine bacağına kaldırıp keyifle haykırdı.

“Amazon’u kullanmak zorunda kalmayı hiç istemiyorum, Reid. Şeytan onlar. Zaten hep yanlış boyuttaki malzemeleri sipariş edip duruyorum...”

“O iş bende. Ciddiyim.”

Ana tencerelerle tavalara geri döndü. “Biraz koli açmak iyi geldi. Biraz daha yerleşmiş gibi hissediyorum.”

“Çok iş yapmışsın! Etkilendim.”

Ana homurdandı. “Daha yapacak çok iş var. Bıktım.”

“Evet...” Sesi giderek kısıldı. “Bıkacağın başka ne var, biliyor musun?”

“Ne?..”

Reid telefonunu çıkardı ve bir sesli mesajı hoparlörde açtı. Zil zurna sarhoş olduğu sesinden anlaşılan, yoğun Noo Yawk aksanlı biri Reid’den telefonu açmasını, şu telefonu açmasını istiyordu *ya da peki, bari beni geri ara, beni yüzüstü bıraktın, Reid ve bak elimden bir kaza çıkmadan–*

“Hayır! Reid! Kapa şunu!”

Reid gülerek kapattı.

“Beni bugün tam üç kere aradı! Her seferinde aynı mesaj. Akılmaz ya.”

Ana ürperdi. “Onun sesini duymak bile... Bana bir daha onun mesajlarını dinletme!”

“Ne kadar sinirlendiğini görmek seni eğlendirir diye düşünmüştüm. ‘Eyyyy, beni yüzüstü bıraktın!’”

Charlie kıkırdadı. Reid makul bir Frank taklidi yaptı, Ray Romano ile sarhoş bir Muppet arasında bir şey. Bazen Reid’in Frank’le bir konuda konuşması gerektiğinde, sesi o yoğun Brooklyn aksanının seslerini ve şeklini almaya bile başlardı. Bloktan iki adammış gibi.

Ana, Reid'in Frank'ten hoşlanmadığını biliyordu –tanıdıkları en sevimsiz insanlardan biriydi o– ama bu minik empati bile Ana için fazlaydı. O Frank'ten *tiksiniyordu*.

“Pardon,” dedi Reid. Ardından: “Keşke dün gizli bir kamera falan koysaydık eve. Haksız mıyım? Muhtemelen o minik alet kemerini takmıştır. Muhtemelen dairesinden taşınarak ne kadar büyük bir aptallık ettiğimizi bize söylemek için içi içini yiyordur. *Bir etrafınıza bakının, benim gibi başka kim size evini açar?..*”

“Muhtemelen her bir nakliyecinin ırkında ne sorunlar olduğunu anlatmak için içi içini yiyordur.”

“Kesin. Ama sonra içeri bir giriyor, pof! Biz yokuz! Eşyalarımız gitmiş! Anahtarlar tezgâhın üstünde. Eyyy!”

“Eyy!” diye onu tekrar etti Charlie. Babasının kankası.

Bunu çok komik bulması gerekirdi Ana'nın. Çok *komikti* çünkü. Ama aynı zamanda...

“Sadece o adamın sesini bir daha duymak istemiyorum, tamam mı? Nasıl bir şey olduğunu sen bilmiyorsun, Reid. Özellikle senin... senin doğum iznin sona erdikten sonra ve ben evde yalnız başıma kaldıktan sonra... koca gün sarhoş sarhoş bodrumda aletleriyle çıkardığı gürültüleri dinlemek... evde miyim diye görmek için yine pencerelerden içeri bakacak mı ya da kapıdan içeri bağırarak mı diye korka korka beklemek... Tanrım, içeri biraz temiz hava girsin diye ne zaman pencerelerden birini açsam hemen orada bitip bağıra bağıra konuşmaya başladılar. Komplo teorilerini, bloktaki diğer herkese kıyasla ne kadar zeki olduğunu, Fox'ta gördüğü her şeyin özetini, kirli mültecileri, ‘küresel hamamböceklerini’ ve ıyh, şimdi ben bile onun gibi konuşmaya başladım!”

“Sen ondan çok daha tatlı–”

“Bizim Yahudi olduğumuzu biliyor muydu acaba? Penceremin önünde dikilip George Soros'a dair falan bir şeyler bağırıırken?”

“Bilse evini bize kiralar mıydı?”

Ana bilemiyordu. Dinlerini dışarıya pek yansıtan insanlar değillerdi. İkisi, birbirinden çok farklı iki bekâr anne tarafından, inançlı

olacak şekilde yetiştirilmişlerdi ama bugünlerde kendilerini daha çok kültürel olarak Yahudi gördükleri söylenebilirdi (gerçi Trump dönemi sonrasında Reid Yahudi kimliğine daha çok sarılır *hâle gelmişti*). Bayramların büyük kısmını kutlamıyorlardı. Mezuza asmıyorlardı. Tanrı'ya dair kendi karışık, değişken fikirleri vardı. Fakat ketubaları da evin duvarında görünür bir şekilde asılı duruyordu ve Frank falanca boruyu ya da filanca pencereyi kontrol etmek için defalarca evlerine girmişti. Doğru, Yahudi evlilik akdinin neye benzediğini muhtemelen bilmiyordu ama o bile o kıvrımlı yabancı harflerin ne olduğunu tahmin edebiliyor olmalıydı.

“Kendimi o kadar güvensiz hissediyordum ki. Tanrım, ben bunca şeyle başa çıkmaya çalışırken evsahibimizin o adam olması bana... o kadar adaletsiz geliyor ki...”

“Hey.” Reid yanına gelip alnına bir öpücük kondurdu. “Onun hakkında artık bir saniye bile endişelenme. Yakında sıkılıp aramayı bırakır. Depozitosunu aldı ve zaten bizim Connecticut’a taşındığını sanıyor, haksız mıyım? Artık onunla muhatap olmamıza gerek kalmadı. Frank zamanı sona erdi! Sona erdi!” Kutlarcasına iki elini havaya savurdu ve Yavru Kuş da onun bu hareketini taklit etti. Charlie kısa bir cıvıltı çıkardı ve Reid ona coşkuyla karşılık verdi.

“Evet. Ama yine de.” Ana kendini tezgâhtan uzaklaştırıp buzdolabının yanına gitti. Dolaptan bir kutu maden suyu çıkardı (Brooklyn'deki buzdolaplarından olmazsa olmaz malzemeleri de yanlarında getirmişlerdi). “Siktirsin gitsin.”

“İkt tsin,” diye kararlı, ciddi bir sesle konuştu Charlie. Bir yandan da parmaklarının arasındaki başka bir çilek dilimini inceliyordu. Reid, Ana'ya muzafferane bir bakış attı.

3

Yemek pişiremeyecek kadar yorgun olduklarına karar verdiler.

“Seamless'tan bir şeyler söyleyelim,” dedi Reid. Kucağında gitarı vardı ve Charlie de Baby Einstein aktivite sandalyesinde, onun

tam karşısındaydı: Reid'in favori tutsak seyircisi, Charlie'nin favori emir eri sanatçısı.

Ana, sandalyesinden kanepeye geçmek üzerinde çalışıyordu.

"Yine mi? Dün gece de dışarıdan söyledik."

"Farkındayım. Alışkanlık hâline getirmeyiz. Hem de..."

"Evet, evet, hem de artık kiramız daha ucuz olmasına rağmen. Ama insan harcadıkça harcıyor, Reid."

"Farkındayım."

Reid telefonunu çıkarıp uygulamayı açtı. Dün ev adreslerini değiştirmek beklenmedik bir heyecan yaratmıştı. Seamless'taki ana adreslerini güncellemek, yeni kimliklerini resmiyete dökmek açısından USPS Adres Değişikliği formundan bile etkili gibi gelmişti.

Sipariş ettikleri yemekleri teslim almaksa biraz beklentilerinin altında kalmıştı. Pizza sipariş etmişlerdi (taşınma günü ritüelleri gereğince) fakat kurye dairelerine kadar çıkmayı reddetmişti. Siparişi teslim etmek için Reid'i aşağı inip karşı kaldırıma geçmek zorunda bırakmıştı.

Bir daha oradan yemek söylemeyeceklerdi. Yeni favori mekânlar bulacaklardı. Reid apartman sakinlerinin nereleri tercih ettiğini öğrenmek için yeni komşularına sormayı bile düşünmüştü. Sonuçta onlar da artık bu apartmanın sakinlerindendi.

Bu gece Tayland mutfağını tercih ettiler.

Siparişlerini beklerken Ana telefonuyla ilgilendi, Reid de gitarını tıngırdattı. Charlie'nin sevdiği birkaç şarkıyı söyledi ve Charlie de minik sesler çıkararak ona eşlik etti. Bir bebeğe göre beklenmeyecek derecede iyi bir ses tonu vardı (Reid büyüdüğünde onun da babası gibi bir müzisyen olacağından emindi; Ana'nınsa müzik kulağı hiç yoktu). Derken Reid tanıdık gelmeyen bir şeyler çalmaya başladı. Bu güzel oldu, diye düşündü Ana; bir süredir Reid'in yeni bir şarkı üzerinde çalıştığını duymamıştı.

Yarım saat sonra Reid'in telefonu çaldı.

"Efendim?" diye telefonu açtı. Bir duraksama. Ardından şaşkınlık ve öfke arası bir noktada: "*Gerçekten mi ya?*" Bir duraksama

daha. “Ya *üst kata gel* işte; sıkıntı yok, seni içeri alırlar. Bizim katımız...” Bir duraksama daha. “Ya sen şimdi beni... Yapma dostum ya, bu... Of, tamam! İniyorum, ne bileyim, birkaç *dakikaya* orada olurum.”

Hırlayarak telefonu kapattı. Dokunmatik ekranlı bir cep telefonunda, sinirle bir görüşmeyi sonlandırmak kadar insanı yarı yolda bırakan az şey vardı.

“Yine mi?” Ana başını kaldırdı.

“Bunu huy edinmezler umarım,” diye homurdandı Reid. Gerçi huy edinseler de bu konuda tam olarak elinden ne gelirdi ki?

“Belki bu kadar lüks bir yerde yaşadığımız için gözleri korkuyordur.”

“Evet, kesin.” Kendini sakinleşmeye zorladı. Aynadaki yansıması takıldı gözüne. “Tanrım, beyaz bir saç daha.”

Ceketiyle ayakkabılarını giydi. Kapıdan çıkmadan önce eşiyle kızına baktı.

İkisi de kaşlarını çatmış, kendilerince boşluğa bakıyordu. İkisi de o anda pek hoş şeyler düşünmüyor gibi görünseler de Reid kırdamadan edemedi.

“Ne var?” diye sordu Ana kendine gelerek.

“Bazen birbirinize o kadar benziyorsunuz ki ürküyorum. İkiz gibisiniz. Hemen dönerim.”

YABANCI GÖLGELER

1

Ana gözlerini tavana dikmiş, düşüncelerini durdurmaya çalışıyordu. Yatakta oturur pozisyona geçmesini sağlayan tutamak yatağın kenarında sallanıyor, bu yeni odaya yabancı gölgeler düşürüyordu.

Geçen geceyi de burada geçirmiş olmalarına rağmen, taşınmanın keşmekeşi olmadan, Deptford'da gerçekten geçirdikleri ilk gece buymuş gibi geliyordu.

Ana'nın kafasının içinde dönen şeylerse hiç de yabancı değildi.

Dışarıda, gece yarısıyla birlikte şehre sessizlik çökmüştü. Sadece ara sıra bir korna ötüyor ya da trafiğin gürültüsü duyuluyordu. Bundan yirmi sene önce olsa, bu sessizlikte tıkırdayan bir saat olurdu. Şimdiyse: Yalnızca bebek monitöründen gelen beyaz gürültünün bulanık, basık hiçliği. Monitör de Charlie'nin odasındaki beyaz gürültü makinesinin sesini taşıyor, asla geri çekilmeye niyeti olmayan bir dalga gibi hiçliği hiçlikle çoğaltıyordu.

Ana bir türlü gevşeyemiyordu. Oda fazla sıcaktı. Üzerindeki battaniyeleri atmaya çalıştı ama tabii ki bu da artık eskisi kadar kolay değildi. Yatakta yan dönmek istiyordu ama bu da ayrıca meşakkatli bir işti: Kendini kaldıracak, kurtaracak, geri çekecek ve dönecekti, bu sırada bir ihtimal Reid'i de uykusundan uyandıracaktı.

Bir nebze de olsa hissi ve hareket kabiliyeti olan (Ana'ya destek olacak kadar olmasa da doktorlara bir gün bu desteği sağlayabi-

leceğine dair umut aşlamaya yetecek kadar) sağ bacağında belli belirsiz, huzursuz bir zonklama vardı.

Kalkıp bir bardak su alabilmeyi istiyordu ama bu çok fazla adım içeriyordu –(hem de tek bir adım atmadan, ha ha)– ve karanlıkta bu yeni dairede hareket edebilecek kadar rahat hissetmiyordu kendini.

Her şeyden öte, zihninin sakinleşmesine ihtiyacı vardı. Nasıl oluyordu da günlerini bu kadar bitkin geçirirken geceleri bu kadar huzursuz oluyordu.

Bu eğilimi ergenlik dönemindeyken bile vardı. Geceleri berbat geçirdi. Dansa yeni başladığı zamanlarda en hoşuna giden şeylerden biri de çoğu gece mışıl mışıl uyumasını sağlayacak kadar yorulmasıydı. Bunun gerçekleşmediği gecelerde de uykuya dalana kadar güvenli bir ayin olarak kafasından koreografiyi tekrar edebiliyordu. Artık dans etmeyi pek özlediği söylenemezdi –daha sı-zılar ve ağırlar birikmeye başlamadan önce danstan uzaklaşmaya başlamıştı zaten– ama dans etmenin ona kazandırdığı zihin ber-raklığının eksikliğini çekiyordu. Ders vermek ve sonrasında kişisel antrenörlüğün de benzer artıları olmuştu ama bugünlerde elinin altında sadece fizyoterapi egzersizleri vardı. Onları da düşünme-meyi yeğliyordu.

Dans etmenin gerçek hayat planı olmadığını söylemiştim sana, diyeceğini hayal etti annesinin. Benim gibi masa başı çalışacaktın. O zaman bu hâllere hiç düşmezdin.

Ama hayır, bu yalnızca annesinin sesi değildi. Frank'ın sesi de karışmıştı. Reid'in o sesli mesajı dinletmesi bir beddua işlevi görmüş ve Frank'ın sesinin, açıklamalarının ve kızarık, aptal su-ratının zihninde zuhur etmesine neden olmuştu. Aslında Frank'le Cathy kesin çok iyi anlaşırlardı, beraber Dünyanın En Zeki insanı olabilirlerdi. Harika ya, şimdi de onları düzüşürken hayal etmeye başlamıştı. Zihninde midesini daha az kaldıracak bir şeyler ara-dı. Güvenli ve sıkıcı bir şeyler. Charlie'nin penceresi ve pencerede Ana'nın canını sıkan şeyin ne olduğu gibi.

Ama bu da üzerine kafa yormak için yanlış bir konuydu. Çünkü pencereye dair sıkıntının ne olduğunu göremiyor oluşu. Ana'nın bir anne olarak ne işe yaramaz olduğunu, onun ne kadar yolunu kaybetmiş olduğunu gösteren harika bir metafor değil miydi? Ana'nın aptallığının sınırının olmadığı konusunda Cathy haklı çıkmamış mıydı? Belki de hayatı bu yüzden Cathy gibi, Frank gibi çokbilmişlerle doluydu. Onları çekiyordu. Onları hak ediyordu. Aynı zamanda tiksiniyordu onlardan. Gerçi Ana herkesten tiksiniyordu. Niye bu kadar nefret doluydu? Kendine örnek alacağı iyi bir annelik timsali olmadığı için kendi annesinden nefret ediyordu. Hayatını rayından çıkarıp hareket kabiliyetini elinden aldığı için bebeğinden nefret ediyordu. Tüm bunlardan bir şekilde tek bir sıyrık almadan kurtulmayı başardığı için kocasından nefret ediyordu. Ana birden kendini korumak ve etrafındaki herkesi dönüştüğü canavardan kurtarmak için onu buraya getiren her bir kararı, hepsini geri alabilmeyi diler oldu çünkü geceler Panik Atak Otoyolu'nda gazı kökleme için doğru bir zamandır, bebeğim, o işe yaramaz ayağını gaz pedalından çekme ve yolun sonundaki o duvara bodoslama toslayalım, hani o korkunç geceyi düşünmeye başladığın duvar var ya, biliyorsun hangisi olduğunu, hani o bitkin düşüp bir bıçağı eline aldığın ve *beşiğe yaklaşıp, çok ama çok yaklaşp...*

Tüm çıkış rampalarını kaçırmıştı, bu yüzden elinden gelen tek şeyi yaptı; direksiyon kırıp emniyet şeridinde kenara çekti.

Reid'in omzu.

Kocasının omzunu kavrayıp onu sarstı.

2

Reid uyumuyordu. O da kendi düşüncelerinde kaybolmuş hâlde öylece yatıyordu. Ama onun düşünceleri şahsi değildi.

O kitabı aklından çıkaramıyordu.

Amazon'daki az sayıdaki her bir yorum bu kitabın öyle aman aman bir edebiyat harikası olmadığı konusunda hemfikir. Ger-

çek bir üç yıldız birliği: magazinsel ve yüzeysel. Fakat kitabın yazarı “daha önce görülmemiş içyüzünü açıklamakla” ve “harıl harıl bir araştırma emeği” olduğuyla övünüyordu, bu yüzden de kitap, üslubundaki noksanlara rağmen sıkıcı değildi.

Kronolojik ilerliyordu fakat kitabın her bölümü o kadar sık konudan sapıyordu ki Reid henüz kitabın yarısına bile gelmemiş olsa da birçok farklı döneme ait hikâyelerin tadına bakmıştı. Gizemli ortadan kayboluşlar, Hollywood’un altın çağı ünlülerinin Deptford’daki partilere katılmaları ve bir daha ortalıkta görülmemeleri üzerine söylentiler. Şehir efsaneleri, mesela 1930’larda dairelerden birinde hizmetçilik yapan ve bu işin sonunda prestijli bir plak anlaşması kazanan ancak şarkı kaydettiği stüdyoda kendini öldüren –bir kaynağa göre, “bir asetat parçasıyla kendi boğazını kesmişti”– bir blues müzisyeni gibi. Reid buradaki Robert Johnson’ın kavşaktaki şeytanla anlaşma efsanesine açık bir gönderme olduğunu yakalamıştı.

Bunlardan en tüyler ürpertici ama aynı zamanda en ilgi çekici olanı “1919 Çakılışı” laf arasında anlatılan bölümdü. O yılın ilk aylarında bir öğleden sonra, en azından yirmi kişi hep beraber Deptford’ın çatısından atlamış ve kemiklerini un ufak edip bugünlerde turistlerin binanın mimarisine hayran hayran bakmak için durdukları kaldırımın üzerine bağırsaklarını saçmıştı.

Bu nedense Reid’in zihninde yer etmişti. Bunu daha önce nasıl duymamış olabilirdi ki? New York doğumlu olan ya da buraya göçen herkes nasıl olur da 1919 Çakılışı’ndan haberdar olmazdı?

Belki de yazarın bu olayı bağlama oturtma şekli yüzünden Reid’in ilgisini bu kadar çekmişti. Çakılış, 1. Dünya Savaşı’nın sona ermesinden yalnızca birkaç ay sonra, ülke hâlâ İspanyol gribi salgınının pençesindeyken gerçekleşmişti, bu yüzden de büyük ölçüde manşetlerde yer almamıştı. Son birkaç seneyi tecrübe etmiş olan Reid pandemilerin havadaki oksijeni nasıl emdiğini bizzat görmüştü. Tabii ki tüm bunlar Çakılış’ın gerçekten de yaşanıp yaşanmadığına bağlıydı.

Reid merakına yenik düşüyordu: Bir şekilde Çakılış'ın gerçek olup olmadığını teyit edebilirse, bütün kitabın doğruluğunu kanıtlamak ya da çürütmek için büyük bir adım atmış olurdu. Kitabı çürütme ihtimali de onu tuhaf bir tür hüzne boğuyordu. Binanın tarihi ne kadar kanlı olursa olsun, bunun gerçek olmasını istiyordu.

Bu konudaki araştırmasını nasıl devam ettireceğini bile planlamıştı: Avukatlık bürosunun güvenlik duvarı YouTube ve onun gibi diğer eğlenceli internet sitelerini bloke ettiği için öğle yemeği aralarını buna ayıracaktı. Sonuçta ofis işçilerinin mesailerinden keyif almasına müsaade edilemezdi, değil mi? Bu araştırmanın onu bir süre meşgul edeceğinden şüpheleniyordu. Deptford binası bir dönem şehir söylentilerinin en kanlılarına evsahipliği yapmıştı.

Sadece daha yakın geçmişte yaşanmış dehşet hikâyelerine denk gelmeyeceğini umuyordu. Okuduğu kitap 70'lerin sonlarında yayımlanmıştı ve giriş bölümünde bile yazar Deptford'daki gerçekten büyük olayların çocuğunun Robert Moses döneminden önce yaşandığına dikkat çekiyordu. Bu iyiye işaretti. Yoksa Reid'in bulduğu şeylerin bir kısmını Ana'yla paylaşması gerekirdi. Bunu da yapmak istemiyordu. Ana zaten burada yaşama konusunda yeterince gergindi.

Tam bunu düşünürken Ana omzunu sarstı. Neredeyse şaşkınlıkla çılgılığı basacaktı fakat uyku sersemi bir, "Ha? N'oluyor?" tepkisi vermeyi başardı.

"Özür dilerim," dedi Ana hırıltılı, fısıltılı bir sesle. "Ben... ben kötü bir gece geçiriyorum."

"Ah." Hayal kırıklığı yüklü değil de sempatik çıktığını umarak iç geçirdi. "Bebğim. Neye ihtiyacın var?" Bu onlar için bir kısa yoldu; daha önce de bu yollardan geçmişlerdi. Bazen Ana ondan şarkı söylemesi isterdi. Bazense...

"Bir hikâye."

"Tamam." Reid sırtüstü yattı ve kişisel hayatından, daha önce benzer durumlar yaşadıklarında Ana'ya anlatmadığı iyi bir hikâye bulmak için düşünmeye başladı. "Sana *benim* ilk panik atak geçirdiğim zamanı anlatmış mıydım?"

“Olabilir?” Ana uzanıp kocasının elini tuttu. Kadının eli terliydi. “Hatırlamıyorum.”

Reid anlatmaya başladı. Bar mitzvasından önceki seneydi. Annesi ve kardeşiyle beraber yaşadıkları yerin köşe süpermarketinden oyuncak çalma huyu edinmişti. Bu konuda yetenekli olduğu ortaya çıkmış, o birkaç ay içerisinde hatırı sayılır bir koleksiyon elde etmişti. Derken kutlamaya bir hafta kala bir gece yatağında uzanırken birden nefes alamamaya başlamıştı. Soğuk terler döküyordu; kalbi patlayacakmış gibi hissetmişti. Annesini uyandırıp ona her şeyi itiraf etmişti. Annesi bunu makul karşılamıştı. Markette bir itiraf mektubu yazdırmıştı ve bar mitzvasında, o yaşlardaki Yahudi oğlanlar için en önemli olan sosyal etkinlikte ihtiyaç sahibi çocuklara verilmek üzere tüm arkadaşlarının eski oyuncaklarını bağışladığı (buna Reid’in tüm haksız kazançları da dahildi) bir bağış kampanyası düzenlemesini sağlamıştı. Ders alınmıştı, herkes üzerine düşeni yapmıştı.

“Annen harika biriydi,” dedi Ana. “Benim annem olsa, ömrümün geri kalanında bunu başıma kakardı. Bana Oyuncak Hırsızı diye hitap eder ve ne zaman bir mağazaya girsek, ‘Sakını bir şeyler çalayım deme!’ diye bağırırdı. Bunun bahsini *düğünümüzde* bile açardı kesin.”

“Evet. Muhtemelen.” Reid bilmiş bilmiş kıkırdadı. “Daha iyi hissediyor musun?”

“Evet. Teşekkür ederim.”

“Ne demek, bebeğ–”

“Hayır, ciddiym, Reid. Teşekkür ederim. Beni dinlediğin için. Konuşarak beni sakinleştirdiğin için. Bizi... bizi buraya taşıdığın için. Bunun kolay olmadığını biliyorum. Teşekkür ederim.”

“Hey.” Reid eşinin elini öptü. “Bu bir takım çalışmasıydı. Ayrıca, bu kuraya girme fikrinin senden çıktığını unutmamak lazım, bu yüzden asıl ben *sana* teşekkür ederim.”

“Tanrım, o zamanlar ne genç ve ne aptaldık.” Bir düzine uygun fiyatlı konut kurasına yazılmışlardı. İkisi de berbat ev arkadaşla-

rıyla birlikte yaşıyordu ve beraber yaşamak için bir ev aramaya yeni yeni başlamışlardı. En kötü ne olabilir ki diye düşünmüşlerdi. Sanki kurada isimleri çıkacaktı da.

“Bazen genç ve aptal olmak işe yarıyor sanırım. Bir noktada.”

“Memnun olmak istiyorum, Reid. Hayatıma memnun *devam etmek* istiyorum. Gerçekten istiyorum bunu. Onun gibi olmak istemiyorum. Cathy gibi. Etrafa sürekli mutsuzluk yaydığım için çok üzgünüm.”

“Mutsuzluk falan yaym-”

“*Mutsuzluk yayıyorum. Kendimi mutsuz ediyorum. Üzgünüm. Sinirliyim. Mahcubum. Ben... korkuyorum. Sürekli hem de. Ve bundan nefret ediyorum.*”

“Biliyorum.”

Sessizlik uzadıkça uzadı. Reid bir şeyler söylemesi gerektiğini hissediyordu.

“Belki... belki şu destek grubuna geri dönmeyi düşünüsen?” diye bir fikir attı ortaya. “Doğum sonrasıyla alakalı olana? Ondan hoşlanmıştın, değil mi?” Sesini hafif tutmaya, ısrarcı olmamaya çalışıyordu. “Ya da belki de şu felç grubuna? Ya da şu omurilik yaralanmaları grubuna? Belki Georgia’nın önerebileceği şeyler vardır?”

“Ne çok grubum var. Amma şanslıyım.” Reid’in önerisine kulak verme ihtimali karşısında gıcık bir ruh hâline bürünmüştü. Reid sınırı aşmıştı.

“Kusura bakma, öyle demek-”

Reid’e bakmak için kafasını çevirdi. Dışarıdaki şehrin loş ışığı sayesinde, kadın hep gölgelerden ibaretmiş gibi Reid onu net bir şekilde görebiliyordu. “Sorun ne biliyor musun, Reid? Doğum sonrası grubunda yürüme yetisini kaybeden başka kimse yok. Omurilik yaralanmaları grubunda da yeni doğum yapmış kimse yok. Ve hiçbir gruptaki kimsenin kafasının içinde sürekli dırdır eden kahrolası bir Cathy bulunmuyor. Ben sadece, ben... ben hiçbir yere ait hissetmiyorum kendimi.”

“Bu doğru değil. Senin yerin burası. Bizim yanımız.”

Ana acı acı hıhladı ve gözlerini tavana çevirdi. “Çok tatlıymış.”

“Yalnız değilsin, bunu demeye çalışıyorum sadece. Hiç hem de. Seni umursayan bir sürü insan var.”

“Peki ya sen?” Ana tekrar ona döndü. Bu düşünce aklına ilk kez geliyormuşçasına ilgili bir tavır takınmıştı.

“Tabii ki ben de umursuyorum! Hayatım! Hem de her şeyd-”

“Hayır. Demek istediğim... ya sen? Her şeyi böyle kontrol altında tutmayı nasıl bu kadar iyi becerebiliyorsun? Sen hiç kendini yalnız hissetmiyor musun?”

Bir anlığına hepsi tekrar gözünün önünde canlandı. Çıglıklar ve feryatlarla dolu aylar. Deyimdeki başı kesik tavuk misali koştu-rup durarak yeni doğmuş bir bebekle ve hem fiziksel hem de duygusal acı içinde kıvranan çaresiz bir eşle ilgilenmeye çalıştığı doğumu ve sakatlığı takip eden o korkunç zaman aralığı. Hayatında hiç kimsenin Ana'nın ağladığı gibi ağladığını görmemişti; sinirleri cayır cayır, bütün hayatı altüst olmuş vaziyette ona bırak öleyim, bırak her şey ölsün diye yalvarıyordu ve tam da bu sırada Charlie öteki odada feryat ediyordu. Kendini hiç o kadar iktidarsız, o kadar sefil, o kadar *kısıllı kalmış* hissetmemişti...

Bu düşünceleri uzaklaştırdı.

“Tabii ki,” dedi, “ama aynı şey değil. Bu...”

“Belki senin de birileriyle konuşman iyi gelebilir? Partnerler için de gruplar var. Ben böyle darmadağınken bir şeyleri içine atmanı ya da kırgınlıklarını biriktirmeni falan istemiyorum.”

“Sen darmadağın değilsin ve benim bir şeyleri içime attığımı yok. Ama... olur,” dedi Reid. “Olur, eğer...” Tam, *Eğer bu sana kendini daha iyi hissettirecekse*, diyecekti ama bunun verilecek yanlış cevap olduğunu bilecek kadar kafası çalışıyordu. “Biraz daha yerleştikten sonra, gruplara... bakınabilirim. Güzel olur.”

“Teşekkür ederim.” Ana elini sıktı.

“Sen harika bir eş ve harika bir annesin ve asıl mesele ne biliyor musun?”

“Ne?” Ana başını tekrar ona doğru çevirdi. Gece ışığı yanaklarında kuruyan gözyaşlarını görünür kıldı.

“Durumlar farklı olsaydı, bu biz olmazdık. Ben seviyorum bizi.”

“Ben de bizi seviyorum.” Ana’nın sesinin tınısında bir değişiklik olmuştu. Sanki kendi sesini ilk kez duymuştu. “Sadece mutlu olalım istiyorum,” diye fısıldadı.

“Ben de öyle.”

“Bu bizim için yeni bir başlangıç olacak. Bunun bizim için yeni bir başlangıç olmasını *sağlayacağım*.”

“Tamam,” dedi Reid. “Ben de.”

Ana’ya doğru eğilip onu öptü. Yumuşak, nazik bir öpücük. Ana’nın uykuya dalabileceğini ve Charlie’nin sakinleştirilmek üzere uyanmak için bu ânı seçmeyeceğini umarak.

Derken Ana’nın elleri Reid’in yanaklarından aşağı kaydı. Ana da ağzını açmış, onun öpücüğüne karşılık veriyordu. Eskiden öpüştükleri şekilde.

Bu öpüşmede bir açlık vardı. Reid de aynı şeyi hissediyordu. Bitkinlik, ağrı, depresyon ve yeni bebek derken, öngörülebilir bir gelecek boyunca seks hayatı Ana çoktan yattıktan sonra banyoya yapacağı suçlu hissetmesine neden olan ziyaretlerden ibaret olacağı benziyordu. İstekliliği bir yana, Ana’nın bu gece bunu ne kadar ileri götüreceğini bilmiyordu Reid.

“Sen?..” diye sormaya başladı.

Kadın onu öperek onayladı.

Herhangi bir gece yarısı acil durumu olursa diye ikisi de nispeten giyinik yatıyordu. Reid kadının geceliğini kafasının üzerinden çıkardı ve Ana da aynısını Reid için yaptı.

Zaman kısıtlıydı çünkü bebek her an onları bölebilirdi ve ayrıca Reid çok dayanamayacağı kadar heyecanlı olduğunun da farkındaydı. Ana’nın vibratörü kutulardan birinin içindeydi (ve zaten muhtemelen şarjı da bitmişti) ama önce kadının boşalmasını sağlamaya niyetliydi. Battaniyeleri açıp kadının önce karnını, ardından da göbek deliğini öperek onu şaşırttı. Sonra daha aşağıyı öptü. Daha aşağıyı.

Adamın ne yapmayı niyetlendiğini anlayan Ana zayıf bir itirazla inledi: “Reid, banyoya girmeye–”

“Umurumda değil.”

Reid kadının bacaklarının arasındaki yerini aldı, iki bacağını kendi ayırdı, sevgiyle, nazıkçe ama herhangi bir tartışmaya mahal vermeden.

Ana’yı yedi bitirdi. Gözü dönmüştü.

Gereken yerlerde bu tarz bir şey için yeterince his vardı. Kadının çıkarmamaya çalıştığı seslere bakılırsa, o sinirlerin ne tarz şeyler yapabileceğini unutmuşa benziyordu.

Kayganlaştırıcı da bir yerlere tıkılmıştı –ikisi de yakın zamanda ona ihtiyaç duyacakları konusunda umutlu değildi– ama bu da bir sıkıntı teşkil etmedi.

Reid çok dayanamayacağı konusunda haklı çıktı. Ama bu da dert değildi; hazzından bir şey götürmemişti. Ana’nın karnının üzerine boşaldı –ikisi de başka bir hamilelik düşüncesinin kısacık ama kuvvetli dehşetini hissetti– ve kadının üzerini bir tişörtle sildikten sonra birbirlerini kucaklayarak yattılar. Bu kış aylarında daire iyi ısınıyordu ve üzerleri terle kaplanmıştı.

“Teşekkür ederim,” dedi Ana. Bir noktada tekrar ağlamaya başlamış gibi duruyordu.

Ana’nın göğsünü öptü ve sızmaya başlarken, “*Ben* teşekkür ederim,” diye düşündü. Ya da belki de bunu sesli söyledi.

Bunu çok daha yarım yamalak bir cümle takip etti. Kendisinin de tam olarak anlamadığı bir şey.

Bina bize...

Bu düşüncenin peşine düşmeye ya da sızmaya fırsat bulamadan kısacık bir süreliğine korkmayı unuttukları o ses duyuldu: Öteki odada uyanıp ağlamaya başlayan Charlie.

Reid yatakta oturur pozisyona geçerken Ana zayıfça inledi.

“Bu geceyi uyuyarak geçirmesini ummak buraya kadarmış,” dedi Reid biraz iç geçirip biraz kıkırdarak. “Mesai başlasın.”

“Hayır,” dedi Ana, onu durdurarak. “Bekle.”

“Ama...”

“Bana biraz sarılırsan uykuya dalabilirim sanırım. Kendi başına susacak mı bakalım.”

Reid bekledi. Charlie ağlamaya devam etti.

“Sıkıntı yok,” dedi Ana, sesi giderek yumuşuyordu. Gerçekten de uykuya dalıyordu. “Kendi kendine sakinleşmeyi de öğrenmesi gerekiyor, değil mi?”

Reid kalkıp kızlarına bakmak için Ana’ya birkaç dakika daha müsaade etmeye niyetliydi. Ama geçirdikleri hafta ve az önce giriştikleri eylemden sonra o da elinde olmadan uykuya daldı.

Eşinin peşinden uykuya dalmadan önce tek bir düşünce –*Biz buraya aidiz*– geçti aklından.

3

Uykuları derin ve saftı. Öyle ki bebek monitöründen gelen sesleri ikisi de fark etmedi. Zaten duysalar da ne olduğunu anlayamayacakları kadar tuhaf sesleri.

Charlie’nin odasının dışındaki cama vuran ağır ellerin sesi.

Kayarak açılırken pencereden çıkan gıcırtı.

Odaya dolan serin havanın esintisi.

Belli bir noktada, Charlie’nin bir anda ağlamayı kestiğini *fark ettiler* ama. Ana ve Reid birbirlerine iyice sarılıp daha da derin bir uykuya daldı.

RÜZGÂR

1

Ana rüyasında Deptford'ın çatısında dikildiğini gördü.

Rüyalarında hâlâ ayaklarının üzerinde durabiliyordu. Ve yürüyebiliyordu. Ve koşabiliyordu. Ve dans edebiliyordu. Beyninin bir yanı uyanık hayatının gerçekliklerini hatırlamayı reddediyormuş gibi. Bu acımasızca bir şey miydi yoksa umut veren bir şey mi?

Dondurucu rüzgâr feryat edip inliyor. kadını neredeyse havalandıracak kadar sertçe ittirerek adım adım çatının kenarına yaklaşmaya zorluyordu.

Daha da kötüsü, Charlie'nin kucagında olduğunu fark etti.

Charlie çığlığı bastı. Etrafında dönen rüzgârın soğuk çığlığının altında zar zor duyulan tiz, sefil feryatlar.

Hava bebek için fazla soğuktu. İki için de fazla soğuktu.

Kuvvetli rüzgâr çatı kenarına yaklaşmak... ve gitgide yaklaşmak dışında başka bir yöne hareket etmesini zorlaştırıyordu.

Şimdi yalnızca rüzgârı duymakla kalmıyordu. Ayaklarının altından boğuk bir gümbürtü de duyuluyordu. Kulağa sanki bir... hırlama gibi geliyordu. Bir homurdanma. Çatının köşesinin hemen altından geliyordu. Köpekbalıkları gibi etraflarında dönen bir şey, bir şeyler. Onu bekleyen.

Derken, arkasından: Metalin takırtısı. Ana çatıya açılan kapıya doğru baktı ve tekerlekli sandalyesinin rüzgârda titreye titreye ona doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. Çatının ortasında durdu. Âdeta kadını ayıplar gibi bir hâli vardı: *Beni unuttun*. Bu arada

sandalyeden çıkan ses bir miktar eski evsahiplerinin sesine benzemiyor muydu?

Ana bir anda kucığında Charlie'yle burada *ayakta duramayacağı* fark etti. Hiçbir şekilde *ayakta duramaması* gerektiğini fark etti. Uçurumun ilerisine kadar koştuğunu sonradan fark eden bir çizgi film karakteri gibi yere kapaklandı.

Bir kez daha bakışlarını aşağı indirip bebeğine bakacak vakti oldu ancak Charlie'nin artık çığlık atmadığını fark etti. Charlie kafasını kaldırmış Ana'ya bakıyor ve gülüyordu, açık ağızla ve delirmişçesine, ağına yakalanmış bir böcek bulan bir örümceğin keyiften dört köşe neşesiyle. Kızının gözleri yabancıydı, ıslak, açık ağızlar gibi parlayan koyu renk gölcükler ve Charlie'nin gözbebeklerinden havanın tadına bakan, Ana'ya meydan okuyan çatal diller çıktığında Ana gördüklerine inanamadı.

Başka bir rüzgâr esintisi gelip onları ileri, çatıdan aşağı iterken Ana bebeğini kucğından attı.

2

Ana uyandığında çığlık atmadı ve ses çıkarmadan şaşkın bir nefes aldı. Reid şimdi yanında olsa ve Charlie'yle ilgileniyor olmasa, muhtemelen çıkan sesi duymazdı bile.

Perdelerden içeri belli belirsiz, pembe bir ışık giriyordu. Şafak. Yeni bir gün.

Uyku sersemi hâliyle tekrar gözlerini yumarak zihnini sıfırlamaya zorladı. Rüyasının devamında neler olduğuna dair belli başlı ayrıntılar yağlı bir madde gibi üzerine yapışmıştı.

Serbest düşüş hissi. Hoplamış midesi. Onlarla buluşmak üzere yukarı tırmanan kaldırım.

Aynı zamanda tam yere çakılmadan önce bir şeyin onu bacağından yakaladığını da hatırlıyordu. Taştan, pençeli bir el.

Bu iyilik olsun diye yapılmamıştı ama. Kurtarmak için değil.

Sırf Charlie'nin ondan önce yere çakıldığı âni, yumuşak kafatasının patlayarak kaldırırma beynini saçtığı, dişsiz ağzından iç organlarının fışkırdığı ve kanının kış kaldırımında sıcak ve dumanı tüter hâlde her yere saçıldığı âni görebilsin diye kurtarıldığını hemen- cecik anlayıvermişti.

Ve Charlie aşağı doğru düşer, düşer, düşerken, yukarılardan bir yerden gelen, *Senin de istediğin bu değil miydi?* diye soran annesinin sesi...

Orada yarı uyur yarı uyanık hâlde uzanırken birden Ana'nın kafasına bir şey dank etti.

Charlie'nin penceresindeki manzarada onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu nihayet anlamıştı.

Hayır, bu imkânsız, diye düşündü. Yanlış hatırlıyor olmalıyım.

Ama doğru hatırladığını biliyordu.

Tam o anda bu daireyi terk etmeleri gerektiğini bildiği gibi.

Derhal kalkıp şüphelerini teyit etmeyi düşündü. Sonrasında ne olacağına dair hiçbir fikri yoktu ama en azından bunu Reid'e söyleyebilirdi ve ardından bir plan yapabilirlerdi.

Ama hâlâ o kadar yorgundu ki. Birkaç dakika daha uyumaya çalışmaya karar verdi. Sorun yoktu. Reid bebeğin yanındaydı. Hem zaten bu keşfini unutacak hâli de yoktu. Çok barizdi. Unutulmaz. Ayrıca bugün yine uzun bir gün olacaktı –ve fark ettiği şeyi Reid'e söyleyip bir plan yapabilmeleri için enerjiye ihtiyacı vardı– bu yüzden fırsat varken uyuması iyi olurdu.

İnsanın uyanırken yaptığı keşiflerin çoğunda olduğu gibi, Ana uyandığında düşünce uçup gitmişti. Hissi hatırlıyordu ama bu hisse sebep olan şeyi hatırlamıyordu.

Günün geri kalanında, hatırlaması gereken ama bir türlü hatırlayamadığı bir şeye dair insanı deli eden bir kaşıntı hissedip durdu.

Deptford'dan önceki her şey bir tür düşmüş gibi görünmeye başladığı için bir bakıma münasipti de bu. Ayrıntılar giderek silikleşiyordu ve onları buraya getiren her şeyin kendine has bir mantıksızlığı vardı... Rüyalar böyle şeylerdi, değil mi?

Belki de sonrasında, hangi noktada çok geç kalındığını merak ettiğinde, eşit derecede dehşet ve teselliyle tek bir noktanın üzerine parmak basamadığını fark edecekti.

Buna ister alinyazısı deyin ister kötü şans. Hayat bir şekilde hep onları bu yöne doğru itiyormuş gibi görünüyordu. Rüzgâr kadar acımasız ve kaçınılmaz bir edayla.

İKİNCİ KISIM

APARTMAN SAKİNLERİ

ALIŞMA SÜRECİ

1

Sonraki birkaç gün birbirine girdi. Kolileri boşaltıp eşyaları yerleştirmenin monotonluğu vardı –ne nereye konulacak, hangi dolaplar ailenin hangi bireyine verilecek (Charlie için birkaç hafta sonra düzenlemeyi umdukları birinci doğum günü partisi sebebiyle biraz da acele etmeleri gerekmişti)– ama günlerin birbirine girmesinin ana sebebi bu değildi.

Charlie'de bir sorun vardı.

Herhangi bir anksiyete kâbusu olarak da değil; gerçekten ama *gerçekten* bir sorun vardı.

Ana'nın Reid'e attığı bir mesaj:

Bu sabah yürüyüş sırasında Yavru Kuşta
bir tuhafılık var mıydı?

Birkaç dakika sonra, Reid'in cevabı:

İyi görünüyordu?

Binaya döndüğümüzde ağlamaya başladı ama abartılacak bir şey yoktu. Niye?

Bütün gün ağladı durdu. Yine. Endişelenmeye başladım.

Aç mı? Ateşi mi var?

Hepsini kontrol ettim. Hayır. Öf ya.
Hiçbir işi de yapamadım.

Of. Tüm bunlarla tek başına uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm.

Benim gitmem gerekiyor. Patron ensemde.

Nasıl olduğunu haber edersin.

OK

Taşınmayla alakalı olduğuna eminim. Büyük bir değişim.

Yakında normale döner ୨ ୨ ୨

2

Charlie'nin doktoru da aynı fikirdeydi.

Adamın adı Dr. Bronson'dı. Bir doksan beş boyundaydı ve cüssesi de şekli de bir bozayıyı andırıyordu. Çocukları muayene etmektense kereste taşımaya daha elverişli birine benziyordu. Ama özeni ve uzmanlığı su götürmezdi. Charlie'yle narin bir dikkatle ilgileniyordu. Hatta Charlie'nin muayene odasındaiken evlerinde olduğundan çok daha keyifli bir hâli vardı.

"Bu berbat değil mi?" diye vurguladı Ana, bu duruma dikkat çektikten sonra. "Doktordayken daha rahat olan bir bebek? Bu bayağı içine bir şey kaçmış tuhaflığında!"

Dr. Bronson dudaklarını büktü. "Ben eğlenceli biri olduğumu düşünmeyi tercih ediyorum."

"Doktora hakaret etme, hayatım," dedi Reid yalandan bir adabımuaşeretle. "Yoksa bize lolipoplarımızı vermez."

"Teşekkür ederim. Ben çok hassas biriyimdir," diye cevapladı Bronson derin, gümbürtülü sesiyle. "Hem merak etmeyin, yıllık aşı vakti gelip de ona iğne saplamaya başladığımda çok geçmeden Charlie de benden nefret etmeyi öğrenir. Değil mi, Charlie'ciğim?" Charlie'nin çenesinin altını kaşıyarak ona agucuk gugucuk yaptı. Şu anda muayene masasında oturan Charlie de başına gelen en komik şey buymuş gibi tepki verdi. "Neyse, bence eşiniz haklı, Bayan Greene: Diş çıkarmıyorsa, muhtemelen

taşınmanın stresi yüzündendir. Unutmayın, mesele sadece koliler, boş duvarlar falan değil. O ufak bir anten. *Her şeyi* algılıyor. Buna sizin stres seviyeleriniz de dahil. Taşınmak yetişkinler için de kolay sayılmaz, değil mi?”

Ana ile Reid bakıştılar ve taşınmayla alakalı bir dolu ortak kriz ânını andılar.

“Taşınmanın bir insanın başına gelebilecek en stresli şeylerden biri olduğunu söylerler,” dedi Reid ortaya. “Bir yakınıni kaybetmenin dışında.”

Benim aklıma daha stresli birkaç şey geliyor, demenin kıyısından döndü Ana.

“Kesinlikle,” diye hak verdi Bronson. “Bu deyişleri *bulanlar* bazen çok arif oluyorlar, değil mi? Sonra gün geliyor dedikleri tutmuyor.” Masasına geçip bilgisayarına birkaç not girdi.

“Vaktinizi boşa harcadığımız için kusura bakmayın,” dedi Ana. Yanakları yanıyordu. Bir gün daha tuhaf davranışlar sergiledi diye Charlie’yi koştur koştur doktora götürme fikri ondan çıkmıştı.

Bronson ona bakıp samimiyetle gülümsedi. “Özür dileyecek bir durum yok! İnanın bana, bazı ebeveynler var, *en ufak bir şeyde* çocuklarını getiriyorlar. Siz sadece dikkat edip değişiklikleri ciddiye alıyorsunuz. Bu iyi bir şey.” Ardından sesini komplo kurarcasına alçalttı. “Siz yine de bunu huy hâline getirmemeye bakın. Dediğim gibi, hassas biriyimdir ben.”

“Getirmeyiz,” dedi Reid. BabyBjörn’ünü alışmış bir hızla takmaya başladı. “Ama birkaç haftaya Charlie’nin kontrolü için geliyoruz yine, değil mi?”

“Kesinlikle. Hâlâ insan olduğundan emin olmamız gerek. Haksız mıyım, Charlie?” Bir agucuk gugucuk daha.

Charlie kıkırdadı ve Reid onu taşıyıcıya yerleştirirken hevesle agu yaptı. Sonra da Ana’yla göz göze geldi ve neşeli kuş cıvıltılarından birini çıkardı.

“Aynen öyle!” dedi Dr. Bronson. “Neşelen, anne.”

O sesi tekrar duymak anneyle babaya çok iyi geldi.

3

Ta ki Deptford'a dönene kadar.

Binanın aynalı ön lobisinden içeri adım atar atmaz, Charlie birden farklı bir bebeğe dönüştü. Sefil. Mızımız. Asansör yukarı çıkarken de kıpırdanıp inlemeyi bırakmadı.

Gözleri şapkasının gölgesi altında nedense fazla parlayan güdük, bir gnomu andıran asansör operatörü gözlerini Charlie'den ayırmadı. Taşındıklarından beri Ana asansöre yalnızca birkaç kere binmişti ve bu herif hep buradaydı. Ana'yı fazlasıyla rahatsız eden biriydi. Ve bu sefer adamın minik altın kutunun takırtıları arasında kendi kendine bir şeyler mırıldandığını duyar gibi oldu. Esen rüzgâr yüzünden duyulmayan bir ses gibi.

4

Haftanın geri kalanı da böyle geçti. Mızımızlanma, dikkat dağınıklığı, huysuzluk, dur durak bilmeyen ağlama.

Bunlar arasında en kötüsü de uykusuzluktu.

Gecede üç, dört, beş, altı defa çığlık çığlığa uyanıyordu Charlie. Açlıktan değildi. Genelde altını ıslatmış olmuyordu. Sadece *mut-suzdu*.

Bazen tekrar uykuya dalması saatler sürüyordu. Bazense çabucak dalıyor ama çok geçmeden yeniden uyanıyordu. İşin içinden bir türlü çıkamıyorlardı. Daha bir hafta önce mışıl mışıl uyuyan bir bebektir!

Hanenin iki yetişkininin üzerine tanıdık, spesifik türden bir yorgunluk çökmeye başladı. Özellikle de daha Ana uyanmadan yataktan fırlamaya çalışan Reid'in üzerine.

Bronson -ve blogların hepsi- zaman zaman uyku gerilemesi dönemlerinin yaşanabileceğine dikkat çekiyordu. Gelişim süreci-

nin doğal bir parçasıydı bu. Yine de bunu bilmek hiçbir şeyi daha kolay hâle getirmiyordu.

Kelimenin birçok farklı anlamıyla bir gerileme gibi geliyordu.

Reid ne zaman zıplayarak uyansa, kafasında hep aynı düşünce yankılanıyordu: *Hayır hayır hayır hayır, bir daha olamaz, tekrar o zamana dönmek istemiyorum.*

O Kötü Günler. Ana'yla bir daha bahsini bile açmama konusunda sessiz bir anlaşmaya vardığı o korkunç gece.

Reid kararlıydı. O noktaya gerilemelerine *müsaade etmeyecekti.*

Her şey düzelecekti. Yeni evlerine alışırken yaşanan geçici bir aksaklıktan ibaretti bu.

Bu sırada da elinden geldiğince onu mutlu edecek şeyleri yaptı. Bunun yolu da çoğunlukla yeni ve güzel dairelerinin salonunda Charlie'yle oturup Ana'nın mümkün olduğu kadar uykusunu almasına olanak sağlarken ayaklarının altındaki uyuyan şehri seyretmekten geçiyordu.

Bir de kitabı vardı. Bazen kitabı sesli okuduğu bile oluyordu. Charlie'nin kelimeleri anlamıyor olmasının bir önemi yoktu. Kitabı bir kere bitirmiş olmasının da bir önemi yoktu.

Kitabın sonuna vardığında, başa dönüp onu tekrar okumaya başladı.

BAKIM

1

“Ah, başlamadan önce,” dedi Georgia içi egzersiz aletleriyle dolu ağır spor çantasını boş bir kahve fincanıymışçasına rahatça yere bırakarak. “Sana küçük bir ev hediyesi aldım.”

Elindeki anahtarı açığa çıkardı.

Kafası karışan Ana anahtarı aldı. Bir dairenin anahtarına benziyordu, kendilerinininkiyle hemen hemen bire bir.

“Ee... sağ ol?”

Georgia omuz silkti. “Bunu koridorda buldum. Sizin mi?”

“Hayır.” Ana cevabı buradan bulabilirmiş gibi anahtarı inceledi. “Yani en azından bizim olmadığını sanıyorum.”

“Hah. Belki komşularınızdan birinindir o zaman?”

“Olabilir.” Ana ıvır zıvırları koydukları sehpanın yanma gidip anahtarı üzerine bıraktı. Anahtarda onu huzursuz eden bir şey vardı; nedenini bir türlü çıkaramıyordu.

“Komşularla tanıştın mı? İyiler mi?”

“Yok, henüz tanışmadım.”

“Dışarı çıktığın oluyor mu?” diye sordu Georgia, bu sorunun cevabını zaten bildiğini ima eden bir ses tonuyla.

Sabrı olmayan Ana derin bir iç geçirdi. “Hâlâ koli açıyoruz. Charlie de...”

“Takılıyorum sadece. Anlıyorum.” Teslim olurcasına iki elini havaya kaldırdı ve gülümsedi. “Neyse, al işte, artık komşularla tanışmak için eline bir fırsat geçti.”

“Harika.”

“Bu arada, *hakikaten* Yavru Kuş nerede?”

“Reid işe gitmeden önce onu yürüyüşe çıkarmayı seviyor. Artık yolu çok uzun sürmediğinden Charlie’yle daha fazla vakit geçirebiliyor.”

“Aa, tatlılar.”

Ana esneyerek tatsız bir suratla hak verdi.

Saat sabahın 07:30’uydu. Ana’yı programının boşluklarına sıkıştırdığından, Georgia’nın seansları bazen böyle erken saatlere denk gelebiliyordu.

Georgia hızlıca tuvalete girdikten sonra kaydettikleri gelişmeyi görmek için dairede bir tur attı. Son gelişinden beri içerisi daha derli toplu bir hâl almıştı. Şimdi yeni taşınmanın getirdiği dağınıklardan ziyade kolileri yeni açmanın getirdiği dağınıklık vardı her yerde. İple bağlanmış boş koliler tüm boş duvarlara dayanmıştı.

Charlie o sırada içeride uyumadığı için Georgia onun yatak odasına bakma fırsatı da buldu, ki evdeki en derli toplu oda burasıydı. Odası tanıdık ve normal gelirse Charlie’nin daha rahat alışacağı ve sakinleşeceği umuduyla Ana’yla Reid onun eski odasını ellerinden geldiğince yeniden yaratmaya çalışmıştı. Dönence. Alt değiştirme masası ile çocuk bezi kutusu. Dallarda şarkı söyleyen ya da odanın duvarlarında uçan yumuşak, pastel renkli kuşların resimleri.

Ana kapının eşiğinden Georgia’nın odayı incelemesini seyrediyordu ve yine o tuhaf sızıyı hissetti. Burada yolunda olmayan bir şeyler vardı. Bir hafta önce uyandığında bunun ne olduğundan emin olduğu o sabahı ve sonra bunun aklından nasıl silindiğini düşündü. Neredeyse pencerede Georgia’ya katılıp bulmacaya tekrar bakacaktı.

Ama salona dönüp egzersizlere başladılar.

2

Ana’nın gibi bir felci olan insanların evde yapabileceği egzersizlerin sayısı sınırlıydı. Georgia’nın ona sık sık hatırlattığı

üzere, bu ziyaretler yalnızca bakım amaçlıydı. Gerçekten gelişme kaydetmek istiyorsa Ana'nın kliniğe dönmesi gerekiyordu. Ve Ana'nın da *ona* sık sık hatırlattığı üzere: Georgia *her şeyi* her zaman bilmiyordu.

Ana'nın bir kişisel antrenör olarak çalıştığı spor salonunda tanışmışlardı. (Birkaç sene öncesinde, eğer altılı karın kası yaparsa bir plak anlaşması yapma konusunda ona yardımcı olacağını düşünerek oraya gelen Reid'le tanıştığı spor salonu da orasıydı hatta.) Georgia antrenör ekibine yeni katılmıştı ve fizyoterapi üzerine eğitim alma konusunu düşünmeye başlayana kadar birkaç sene Ana'yla omuz omuza çalışmışlardı. “Yılbaşından birkaç hafta sonra telefonlarıma dönmemeye başlayan insanlar yerine,” demişti Georgia, “bana ihtiyaç duyan insanlarla çalışmayı tercih ederim sanırım.”

Ana hastaneden taburcu olduktan sonra ona hiçbirisi gerçekçi olmayan birkaç seçenek sunulmuştu. İdeal olan, yataklı bir tedavi merkezinde kalması, bunun peşinden de belli bir miktarda gelişme kaydettikten sonra evde düzenli olarak gerçekleştireceği yoğun bir egzersiz uygulamasına başlamasıydı. Ama bu planlar evde yeni doğan bir bebeği olmayan insanlar içindi... ve bu planlar doğru türde sigorta poliçesi olan insanlar içindi.

Ana ile Reid'in sigorta planlarında evde bakım gibi bir seçenek yoktu ve o noktada evde bakım hizmeti alırlarsa premiumları tavan yapardı. Ayrıca kazançları yüzünden devlet desteklerini de ucu ucuna kaçırıyorlardı. Yalnızca Amerikan sigorta sistemi kadar acımasız bir şeyin ortaya çıkarabileceği türden bir kısır döngüydü bu: Ana ya da Reid çalışmayı bırakırsa, belki ekonomik desteğe hak kazanabilirlerdi... ama o zaman da hayatlarında başka hiçbir şeye paraları yetmezdi.

Fakat sakatlığının hemen ardından Ana, Muhteşem ve Korkunç Sigorta Lobileri tarafından üç aylığına ayakta tedavi imkânı sunan bir rehabilitasyon merkezine gitme hakkı kazanmıştı. Berbat bir tecrübeydi. Yeni doğan bebek, uykusuzluk, depresyon, yalnızca

merdivenlerden ve bozuk kaldırımlardan ibaretmiş gibi görünen bir şehirde yolunu bulmayı öğrenmek, ani sinir ağrıları (ki sinirlerinin bütünüyle ölü olmadığını gösterdiği için doktorları bunun iyiye işaret olduğu konusunda ısrarcıydı) derken o aylar insanın gözünü kör eden bir acı geçidine dönüşmüştü. Her şey bir yana, tüm bunlar olurken bir yandan da hâlâ kahrolası doğum yüzünden iyileşmesi gerekiyordu ki doktorlarının hepsi bu ayrıntıyı unutmuşa benziyordu. Herhangi bir hatırı sayılır gelişme göstermiş olsa belki tüm bunlara değdiğini düşünebilirdi ama öyle bir şey de olmamıştı. Hâliyle üç ayı dolduğunda bir daha geri dönmemişti.

Bu tecrübenin tek bir aydınlık yüzü vardı ama: Georgia. Eğitiminin bir parçası olarak o klinikte çalışıyordu. Klinikteyken Ana'nın fizyoterapi ekibinde değildi ama o kadar sık karşılaşmışlardı ki öyleymiş gibi gelmişti. Ana spor salonu günlerinden tanıdıklarını büyük ölçüde hayatından çıkarmıştı ama Georgia'dan kaçmanın bir yolu yoktu ve klinikte çene çalacak tanıdık ve dostane bir surat olması büyük bir artı olmuştu.

Şimdiyse Georgia haftada birkaç gün bedavaya Ana'yı ziyaret ediyordu ve ikisi de karşısındakine bir faydası olduğunu düşünüyordu: Georgia biraz daha ders dışı tecrübe kazanıyordu ve Ana da partnerli egzersizlerde yardım alıyordu. (Geri kalan günlerde de ona Reid yardımcı oluyordu, gerçi Reid fizikselden ziyade duygusal destekte daha iyiydi.)

Öte yandan Georgia, Ana'ya şunu hatırlatmadan duramıyordu: "Bu iş sonsuza dek böyle gitmez, bebeğim. Eninde sonunda geri dönüp tekrar denemen gerekiyor."

Ana bedenler konusunda bir iki şey biliyordu. Yıllar süren, elde avuçta ne varsa yatırdıkları doğurganlık tedavileri tecrübesinden öğrendiği üzere, bedeninin gerektiği gibi tepki vermediğini biliyordu (ve o tedaviler nihayet başarıya ulaştığında da bak işte bunun bedelini nasıl ödemişti). Kliniğe dönmek –oradaki yürüme bantları, egzersiz bisikletleri ve "fonksiyonel elektrik stimülasyonlarına" rağmen– gereksiz sefaletten başka bir şey olmayacaktı.

Ana'nın şükredecek şeyleri vardı: Hâlâ kendi başına tuvalete gidebiliyordu, herhangi bir ciddi jinekolojik sıkıntısı yoktu, kan dolaşımında her şey yolundaydı.

Onun kendini bu işe gerçekten adanmasını engelleyen başka bir şey daha vardı. Henüz tam olarak şekillendirilmemiş ve dile getirilmesi zor bir düşünce: Gelişme kaydetme vaadini birazcık daha öteleyebildiği müddetçe, hiç gelişme kaydedemezse yaşayacağı yıkımla yüzleşmek zorunda kalmazdı.

Reid'le Charlie eve döndüğünde direnç bandıyla bir set yan bacak açma egzersizini yeni tamamlamışlardı.

Reid'in suratı kıpkırmızıydı ve heyecanlıydı. Charlie mızırdayıyor ve ağlamak üzere duruyordu, ki eve ne zaman dönse bu tepkiyi veriyor gibiydi.

“Geç kaldım!” diye bağırdı Reid. Kar kaplı botlarını girişte yere vurup bir yandan düşmemeye çalışırken diğer yandan botları ayağından çıkarıyordu. “Hemen çıkmam gerekiyor! Ah, selam Georgia.”

Georgia, Ana'nın kalkıp sandalyesine oturmasına yardımcı olurken homurdanarak selam verdi.

Bu sırada Reid de Charlie'yi kangurudan çıkarıyordu. “Sana versem?..” Âdeta bir bebekli bayrak koşusuna dönüşen hayatlarındaki yeni bir turda, bebeği Ana'ya verip veremeyeceğini soruyordu.

Ana, Georgia'ya baktı. Georgia omuz silkti. “Sanırım biraz mola verebiliriz.”

Reid, Charlie'yi Ana'nın kucağına bıraktı.

Charlie sanki bu onun kendini daha iyi hissetmesini sağlayacakmış gibi annesinin kucağından kaçmak için kıpırdanıp dururken, “Her gün geç kalıyorsun,” dedi Ana, Reid'e.

Reid alelacele mutfığa girdi. Bardakları hangi dolaba koyduklarını hatırlaması birkaç saniye sürdü, ardından kendine bir bardak su koydu.

“Ben ‘yeni yoluma alışıyorum.’ Umurlarında değil ki; yalnızca karşılarında dikilirken varlığımı hatırlıyorlar.” Suyu büyük yudumlarla içti. “Çok acayip bir şey keşfettim.”

“Parkta mı?” Ana, Charlie’nin elini saçlarından kurtardı.

“Hayır, döndüğümüzde. Lobide takılıyorduk. Kapıcılardan biri Charlie’ye selam verecek mi diye görmeye çalışıyordum ki yani, saksı bitkilerinden tepki almak daha kolay herhalde.”

“Yani, adamlar *çalışıyor* sonuçta,” dedi Georgia. “İşleri seni eğlendirmek değil.”

Reid kadına baktı. “Tamam, sağ ol, Georgia.” Şokunu neşeliymiş gibi davranarak örtmeye çalışıyordu. İkisi arasında hep bir gerilim vardı. Bu gerilimin Reid’in spor salonuna yazılıp birkaç ay sonra telefonlara çıkmayan türden insanların vücut bulmuş hâli olmasından kaynaklandığını varsayıyordu Ana. Tek fark, Reid spor salonunda geçirdiği kısa süre içerisinde kendisine bir kız arkadaş yapmayı başarmasıydı.

“Bayağı ifadesizler ama,” dedi Ana, kocasının yardımına koşarak. “Adamların hiçbir şeye tepki verdiklerini görmedim.”

“Değil mi ya? *Tuhaf* yani,” dedi hâlâ Georgia’ya bakan Reid biraz fazla vurgulayarak. “Buckingham Sarayı sanki burası. Resepsiyonist dışında. Bay Güleryüz.”

“O adam da işin cılkını çıkarıyor,” diye kabul etti Georgia. “Biraz daha geniş gülümserse dudakları yarılacak.”

Bu binada tanıştıkları yeni karakterler arasında Ana’ya en ürkünç gelen kişi resepsiyonistti. Namıdiğer Güleryüz. Asansör gremlini de hemen peşinden geliyordu. Binada çalışan insanlar hakkında böyle hissetmeyi hiç istemiyordu ama kendini tutamıyordu.

“Her neyse,” diye devam etti Reid, “hani asansör tam ortada, resepsiyon sağ tarafta ve lobinin geri kalanı da aynalardan, saksıdaki ağaçlardan falan oluşuyor ya? Resepsiyonun olduğu tarafta, bitkilerin hemen arkasında ufak bir koridor olduğunu ve lobinin arkasına devam ettiğini fark ettin mi? Aynalar ve bitkiler o koridoru biraz saklıyor ama... Güleryüz’ün kafasını çevirmesini bekleyip o koridora girdik.”

“Reid,” diye uyardı Ana. Buraya daha yeni taşınmışlardı; bina-
da sorun çıkarmanın vakti değildi. Reid elini sallayarak onu ge-
çiştirdi.

“Orada başka bir lobi daha var! Bu lobi kadar büyük değil ama
aynı derecede süslü. Gerçi duvarlar düz duvar, ayna yok ve koyu
bir kırmızı renkt-”

“Bordo,” dedi Ana.

“Neyse işte. Ana lobiyle aynı renkteler. Duvarda da bayağı eski,
çerçevenlenmiş fotoğraflar var. Bir kısmını okuduğum şu kitaptan
tanıdım, binanın bir asır önceki hâlinin fotoğrafları. Bir de eski
meşhur sakinlerin fotoğrafları var.” Kendini şaşırtmış gibi gülü-
verdi. “Hani duvarlarına Al Pacino’nun ve Billy Crystal’ın 80’ler-
den kalma vesikalık fotoğraflarını asan kuru temizlemeciler var
ya, onlar gibi. Fakat bu fotoğraflar harbi eski. Ha bir de: İkinci bir
asansör daha var.”

“Peki!!!?..”

“O asansör nereye çıkıyor?” Reid’in gözleri kocaman açılmıştı.
Ay’ı ilk o keşfetmiş gibi konuşuyordu. “Bu katta iki ayrı asansör
kapısı görmüyorum.”

“Belki yük asansörüdür? Ya da, Reid, özel girişleri olan dairele-
re falan gidiyordur muhtemelen. Çatı katlarında olur ya.”

“Öğrenmek istiyorum.” Kaşlarını oynattı.

“Reid.”

“İçinde yaşayan ayaktakımı kirletemesin diye onlara özel giriş-
leri ve asansörleri olan binaları duymuştum, tamam mı? Ama bu
onun *tam tersi*.”

“Reid...”

“Ya sonuçta kimse oraya girmenin yasak olduğunu söylemedi
ki bana...”

“Git işe hazırlan!” diye bağırdı Ana. “Başımıza bela açmak için
planı yapıp durma!”

Kadın haklıydı. Yeterince geç kalmıştı zaten. Yatma vaktinin
geldiğini duyan bir çocuk gibi heyecanı söndü.

“Öf, sikeyim işi ya.” Reid’in her zamanki mesai öncesi lafları. Üzerini değiştirmek için yatak odasında gözden kayboldu.

3

Karın egzersizlerinin son setine başladıktan birkaç dakika sonra Ana ağlamaya başladı. Gözyaşları bir ilkbahar yağmuru gibi dö-küldü. Önce ufak bir çisenti, peşinden gelen bir sağanak.

Utanmış ve sinirlenmiş bir hâlde elini sallayarak Georgia’yi uzaklaştırdı. Georgia, Ana’yı onu rahat bırakması gerektiğini bilecek kadar tanıyordu, bu yüzden sakince, engel teşkil etmeden hareket ederek ekipmanlarını toparlamaya başladı. Şimdi sadece ikisi vardı. Reid evden çıkarken Ana’nın gürültülü nefesleri arasında sessiz ve gelişigüzel bir “Görüşürüz” diyerek işe gitmişti. Charlie de bir mama sandalyesi ile hemoroit yastığının gayri-meşru çocuğuna benzeyen ufak aktivite sandalyesinde kenarda oturuyordu.

Ana’nın gözyaşları durduğunda, Georgia gelip yoga matından kalkmasına yardımcı oldu. “Acıdan mı?”

Ana başını iki yana salladı. “Pek sayılmaz.” Gerçi vücudunun istediğini yapmamasının getirdiği zonklama dayanılmaz bir şeydi. Sandalyede oturuşunu düzeltti, bacaklarını yerine yerleştirdi ve gözlerini sildi. “Ben sadece...”

Charlie de ağlamaya başladı. Ana ona rakip çıkınca hafiften gözlerini devirdi.

“Acaba sen?..”

“O iş bende.” Georgia, Charlie’yi sandalyesinden alıp Ana’ya verdi. Ana kendi gözyaşlarının kalıntılarını yutkunurken bir yandan da Charlie’yi sakinleştirmeye çalışıyordu.

“Sakin ol, Yavru Kuşum. Her şey yolunda. Biz iyiyiz.” Georgi-a’ya baktı. “İyice yorulduk. En kötü günlerdeki hâlimize döndük. Taşındığımızdan beri uyanmadığı gece olmadı.”

“Üf,” dedi Georgia. “Hey. Bu sabahki randevularımı kaydırabilirim. Biraz takılmak ister misin? İstersen uyuyabilirsin ya da müstehcen kitaplardan konuşabiliriz ya da... ne istersen...”

Ana bir anda bu teklifi kabul etmek için şiddetli bir arzu duydu. Kahve demlerdi –ya da çay; Georgia’nın kafein karşıtı olduğunu biliyordu– ve Georgia’ya son zamanlarda gördüğü berbat rüyaları anlatırdı. Ya da belki de Charlie’nin odasında Ana’yı rahatsız eden şeyin ne olduğunu bulmaya çalışırlardı beraber. Hatta belki altı ay önceki o korkunç geceyi bile nihayet birilerine anlatabilirdi. O geceyi zihnindeki bir kutuya kapamıştı ama kutu ne kadar sarsılırsa o kadar kuvvetlenip öfkeleniyordu.

“Gerçekten biraz kayıt yapmam gerekiyor,” dedi Ana tüm bunların yerine. “Ama teklif ettiğin için çok sağ ol. Ben iyiyim, rahat ol.”

Şüpheli bir duraksama. “Eh. Bak ne diyeceğim. Yarın da geleym mi? Fazladan bir boşluğum var ve ara verdiğin zamanı telafi etmene yardım ederim. Hazırsan tabii.”

“Bu harika olur.”

“Peki, o zaman. Siz ikiniz...”

“Gevşek kalacağız, değil mi?”

“Aynen öyle.”

Kapı Georgia’nın arkasından kapandıktan sonra, Ana birkaç saniye Georgia’nın bir kez olsun kliniğe dönmesi için ona ısrar etmemiş olmasının neden bu kadar tekinsiz hissettirdiğini merak etti.

4

Yalan söylememişti, yapması gereken birkaç kayıt vardı: Seslendirme menajerinin gönderdiği bir reklam seçmesine ek olarak geriye düşmemek için gerçekten *Kan Pateni*’ne dönmesi gerekiyordu.

Reid hâlâ kabinini tamir etmesi için gerekli parçaları almamıştı. Ona hatırlatmayı kafasına yazdı. Yine. Bu sırada da aklına başka bir çözüm gelmişti.

Ama önce Charlie'nin ağlamasının geliyorum diyen büyük esnemelere dönüşmesini beklemesi gerekiyordu.

“Uyku zamanı, Yavru Kuşum.” Ana kıvranan bebeği beline takılı olan dolgulu banda soktu. Çeşit çeşit bebek taşıyıcıları vardı –kangurular, halka slingler– ama Charlie'yle evde tek başına geçirdiği günlerde Ana en çok LapBaby'yi seviyordu. Daha hızlıydı ve kullanması daha kolaydı (hatta sık sık onu taktığını bile unutuyordu), ayrıca... bebek onu boğuyormuş gibi de hissetmiyordu.

Sandalyesini Charlie'nin yatak odasına doğru yönlendirdi. Charlie biraz daha karşı çıkmaya devam etti ama en sonunda beşiğine yerleşti ve çok geçmeden de gözlerini yumdu.

Ana yarım ağız söylediği ninniye tamamladı ve nefesleri yavaşlayan Charlie'yi seyretti. Bazen Charlie onları kandırıyor ve ebeveynleri odadan çıkar çıkmaz hemen uyanıyordu, bu yüzden Ana birkaç dakika daha bekledi.

Kendini yine pencereye bakarken buldu ki artık bu odaya ne zaman girse gözleri oraya kayıyordu. Ne sıkıntı vardı bu manzara-da? Cevap dilinin ucundaydı... çok barizdi... yine de...

Charlie'nin gerçekten uykuya daldığına ikna olduğunda salona döndü. Kabine değil ama ceketleri ve paltoları asmak için kullandıkları dolaba.

Bu büyük bir dolaptı. New York'ta daha önce bu kadar büyük bir dolabı olmamıştı. Medeni yetişkinler gibi eşyalarını dolaba tıkp ortalıktan kaldırabilecek olma fikri Reid'le onu çok heyecanlandırmıştı. Dış giyim eşyaları dışında, dolapta başka şeyler de vardı: koliler (tabii ki), elektrikli süpürge, bazı New Yorkluların *nine arabası* dedikleri katlanabilir metal el arabası ve tabii ki aynı anda hem sürekli istiflenmiş gibi duran hem de hep bitmek üzereymiş gibi gelen bebek bezleri, ıslak mendiller ve diğer bebek malzemeleri.

Ana dolaptaki her şeyi çıkarıp elinden geldiğince düzgünce salona dizdi.

Çok geçmeden içine girebileceği kadar bir alan açmıştı kendine. Sandalyeyle değil tabii ki; freni çekti, kendini yavaşça yere

indirdi (önce sol elinin parmak boğumlarını koydu, bu artık otomatik yaptığı bir harekete dönüşmeye başlamıştı) ve kendini çekerek dolabın içine girdi. Evet. Bu iş görürdü. Dolabın içi gayet sessizdi. Şimdi bir de ekipmanlarına ihtiyacı vardı. Kendini çekerek dolaptan çıktı, yavaşça sandalyesine bindi, freni kaldırdı ve sandalyesini kabinin yanına götürdü. Tanrım, bugünlerde her şey o kadar çok vakit alıyordu ki. Pekmezin içinde hareket ediyormuş gibiydi.

Birkaç seferin ardından ihtiyacı olan her şeyi taşımıştı. Zeminde uzanan ve dolaptan çıkardığı eşyaların üzerinden geçen kabloları evi darmadağın etmişti ama şu manzaraya bir bakar mısınız? Şöyle iyisinden birkaç dakikadır aklından tek bir düşünce bile geçmemişti. Zihni mutluluk verici derecede boştu.

Öte yandan bedeninin tepesi atmıştı. Bir fizyoterapi seansının ardından bu kadar çaba sarf etmek zangır zangır titremesine yol açmıştı. Eve döndüğünde Charlie'yle Reid'in ilgilenmesi gerekcekti çünkü kahrolası bebeği kaldıracak mecali bile kalmamıştı. Ama bu iyi gelmişti. Değmişti.

Kendini yere indirip dolabın içine doğru sürükledi.

Elveda, meraklı gözler, diye düşündü dolabın kapısına uzanırken, sonra bir anda kalakaldı.

Birden kafasına dank etmişti.

Charlie'nin penceresinde canını sıkan şey.

Birdenbire.

“Haynımr,” diye fısıldadı. Dehşet içinde değil, şok içinde değil, safi kafa karışıklığıyla. “Hayır, bu...”

İmkânsız.

Ama emindi.

Bunu kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu.

Dolaptan çıkıp sandalyesine oturması acayip vakit almıştı. Bugünün mesaisinden olmuştu, değil mi? Charlie her an uyanabilirdi ve o noktada kayıt alma şansı da ortadan kalkardı.

Ama Charlie uyumaya devam etti.

Ana sandalyesini Charlie'nin penceresine yaklaştırdı. Yaklaşabildiği kadar.

İmkânsız, diye düşündü.

Suratını tamamen cama dayadı ve başını bir o yana bir bu yana çevirdi.

Evi gezmeye geldiklerinde, Deptford'ın meşhur gargoyllarının iç bahçenin duvarlarını süslediğini gördüğüne yemin edebilirdi. Ama ya şimdi? Hiç. Gargoyl falan yoktu.

Manzaradaki sıkıntı *buydu* işte. Gargoylları –orada olduklarını *hayal ettiği* gargoylları– görmesi o kadar zordu ki cevabın hemen aklına gelmesini engellemişti.

Nasıl?.. Niye öyle bir şey hayal ettim ki? Bu ne anlama geliyor?

Belki de bu yalnızca basit bir hataydı. Evi gezerlerken o kadar korkmuş, o kadar gergindi ki o güne dair anıları bütünüyle güvenilir olmayabilirdi. Gargoylları binanın ön cephesinde gördüğünden kesinkes emindi, hatta Vera'nın onlara dair anlattıklarını dinlediğinden de. Ana bu anıyı taşımış ve sonradan Charlie'nin penceresinden bakıp yüksekliğe karşı duyduğu korkuyla birleştirmiş olmalıydı.

Bu açıklama diğer ihtimale kıyasla daha akla yatkındı. Hafta içinde bina yönetiminin bu gargoylları sökmüş ya da başka bir yere taşımış olabileceği ihtimali. Bunlar tarihi heykellerdi, LEGO ya da Noel süslemesi değildi.

Hayır. Stresli bir zamanda oluşan kusurlu bir anıydı bu. O kadar basit.

Kendini tekrar oturma odasına, dolaba dönmeye zorladı.

Ya da al bak sana bir cevap da benden, diye fısıldadı annesinin sesi. *Kafayı sıyırıyorsun. Nihayet aklını yitiriyorsun.*

Bunun kanıtları da salonun dört bir yanında görülebilirdi. İçerisi bir felaket alanından farksızdı.

“Kapa çeneni, Cathy,” diye mırıldandı, yaşananları kabul edip gevşek kalabilmek için tüm bunları aklından çıkarmaya gayret ederken. Yapacak çok işi vardı.

Bir kez daha: Frenler. Bir kez daha: Kendini yere indirip dolabın içine çekme. Bir kez daha: Charlie'nin uyanmak için bu ânı seçmemesi için Bebek Tanrısı'na dua etme.

Bebek monitörünü sessize aldı -monitörün kırmızı ışığı ses çıkarsa ona haber verecekti- ardından laptopunu açtı, mikrofonunu kendine doğru çekti ve kulaklıklarını taktı.

Mikrofonun gain'i fazla yüksekti ama mallık ederek amfiyi de laptopun arkasında ulaşamayacağı bir yere koymuştu. Gain kontrol düğmesine ulaşmak için ekipmanlarını kenara ittiriyordu, derken durdu. Bunun yerine kulaklığın sesini açtı.

Bunca zamandır, ortadan kaybolan gargoylları aklından çıkarmaya çalışıyor ve bunda başarısız oluyordu. Şimdiyse o düşünceler bir anda buhar olup uçmuştu. Çünkü kulaklarında başka bir şey duymaya başlamıştı.

Ağlayan bir bebeğin sesi. Bir an bu bebeğin Charlie olduğunu sandı. İki ayrıntı onun Charlie olmadığını çabucak belli etti.

İlki bu sesin bariz bir şekilde çok uzaktan, başka bir daireden, muhtemelen komşu evden geliyor olmasıydı.

İkincisiyse ağlayan *tek* kişinin bir bebek olmamasıydı.

Bir yetişkinin ağlama sesi de geliyordu.

KOMŞULAR

1

Ağlama feryat figan bir hâl aldığıında Ana daha fazla dayanamadı. Bebek monitörünü bırakmadan kendini çekerek sandalyesine döndü –bir kez daha– ve kapının arkasından kilitlenmesini engellemek için kapının kilit dilini önceden açarak evden çıktı.

Komşusunun kapısının önüne yaklaşıp kulağını kapıya dayadı. Hıçkırıklar boğuktu ve uzaktan geliyordu... ama *duyuluyordu*.

Ana terleyen ayalarını dizlerine sildi. Bir an koyu renk ahşap kapının önünde tereddüde düştü. Ardından kapıyı çalmaya başladı.

“Merhaba?” diye seslendi. “Her şey... yolunda mı?”

Bu izinsiz müdahalesi yüzünden suratını buruşturdu. Ara ara insanın içini temizleyen bir ağlamaya ihtiyaç duyduğunu çok iyi biliyordu ve birileri böyle bir ağlamanın ortasında onu basmış olsa utançtan yerin dibine girerdi. Fakat bu ağlamada onun iyi ve görünmez bir komşu olarak hayatına devam etmesini engelleyen bir şeyler vardı.

Kapıyı tekrar çaldı.

Kapının üst kısmının ortasında, ufak ve koyu renk bir gözetleme deliğine evsahipliği yapan altın rengi, art deco bir plaka bulunuyordu. Ana'nın bakamayacağı kadar yüksekteydi ama plakanın hemen altında ufak bir dikdörtgen çıkıntılık ediyordu: Kapı zili. Eski zamanlardaki gibi *ka-çat* sesiyle içeri doğru ittirdiğiniz türden.

Seansları sırasında Georgia'nın ara sıra söylemeyi sevdiği bir laf zihnine düştü: *Hareket berekettir*. Kendini sandalyede yukarı kaldırıp zili çalmayı denedi.

Metalin içeri girip dışarı çıkarken çıkardığı belli belirsiz sür-tünme sesi dışında hiçbir şey duyulmadı. Fakat nedense bu hareket içinin ürpermesine neden oldu. Bir yabancıнын göbek deliği ya da et beni gibi organik bir şeye dokunmuş gibi hissetti. Bu his yalnızca bir an sürdü gerçi ama olsun. İğrenç.

Bu binaya yeni taşınmış biri olarak komşusunu dikizleyen biriymişçesine şu anda dışarıdan nasıl görüldüğünün son derece farkında olarak kulağını tekrar kapıya dayadı.

Belli belirsiz ama ne oldukları şüphe götürmez hıçkırıklar devam ediyordu.

Ana bir sonraki hamlesinin ne olacağını anladığında kendini durdurmak için çok geç kalmıştı.

2

Kendi dairesine dönüp Georgia'nın koridorda bulduğu anahtarı alması ve komşunun kapısına dönmesi çok kısa sürdü. Bu süre zarfında aklına çılgınca bir fikir düştü.

Ya bu anahtar kazara düşürülmediyse?

Ya, ne bileyim, dışarı atıldıysa? O dairenin içindeki insan kurtarılmaya muhtaç biriye ve birileri o anahtarı bulup kapıyı açar umuduyla anahtarı kapının altından dışarı ittirdiyse?

Tabii ki bu da şu bariz soruyu akla getiriyordu: Niye? Biri niye böyle bir şey yapsındı ki? İlk etapta dışarı atabileceği bir anahtar varsa, o zaman niye o anahtarla kapıyı açıp çıkmamıştı?

Ana bu sorunun cevabını bilmiyordu... fakat yine de düşüncesinde haklı olduğu hissini üzerinden atamıyordu. O ağlamalar fazla çaresiz, fazla perişandı.

Tabii ki tüm bunlar bu anahtarın bu kapıyı açacağı varsayımına bağlıydı.

Çok fazla kötü erotika okumuşsun sen. Hikâyede çok fazla boşluk var, çok fazla zorlama var. Bence yürü git buradan ve- ay, yanlış bir kelime kullandım, değil mi?

“Kapa çeneni, Cathy.”

Ana anahtarı kilide soktu.

Anahtar kilide girdi.

Çevirdi.

Komşusunun dairesinin kapısı içe doğru savrularak açıldı ve etkileyici derecede karanlık bir evi gözler önüne serdi. İmkânsız derecede karanlık.

Ana dış koridordan, “Merhaba?” diye seslendi. “Her şey... yolunda mı?”

Ağlama kesildi.

Sessizlik.

Ağır, insanın nabzını yükselten türden bir sessizlik.

Derken dairenin içinden Ana'nın kalbinde soğuk suya batırılmış etkisi yaratan bir ses.

Birilerinin ona doğru koşarak geldiğini anlatan ve giderek yükselen ayak sesleri.

3

Karanlığın gırtlığından üzerinize doğru koşan birinin çıkardığı kâbuslardan fırlamış sesler Ana'nın kanını dondurduysa, birkaç saniye sonra kapıda beliren figür büsbütün buz kesmesine neden olmuştu. Ana'nın ellerini sandalyesinin tekerleklerinde tutup kendi dairesinin nispeten güvenli sınırları içine kaçmamak için bütün iradesini kullanması gerekmişti.

Figür dairenin giriş holünün öteki ucunda, karanlığın içinde mesafesini korudu. Öteki odadan koşa koşa gelmişti ama şimdi bu beklenmedik davetsiz misafir konusunda ne yapacağından emin değilmişçesine kaskatı kesilmişti. Ya da belki de dış koridordan içeri giren ışık yüzünden gözleri kamaşmıştı.

İçerisi nasıl bu kadar karanlık olabilir? diye merak etti Ana. Tüm ışıklar kapalı olmalı ve tüm perdeleri de çekmiş olmalılar.

Loş ışıktaki zar zor görülen bir şekilden ibaret olsa bile silüette göz ardı edemeyeceğiniz büyük bir yanlışlık seziliyordu. Açılar yanlıştı. Davranışlar yanlıştı. O figürün nefes alıp verirken çıkardığı ısıklı, panik dolu ses: O da yanlıştı.

Duyduğu ağlama seslerine dayanarak Ana bu figürün bir kadın olduğunu varsaymıştı. Figürün –kadının– karanlıktan dört bir yana dokunaçlar gibi uzanan dağınık, çılgın saçları vardı. Kesik kesik, ufak ve ısıklı nefesler alıyordu. Önü gevşekçe bağlanmış bir sabahlık sıksa vücudunda asılı duruyor, kadına bir hayalet görünümünü veriyordu.

“Siz... siz iyi misiniz?” diye sordu Ana hissettiği korkunun sesine karışmasını engellemeye çalışarak. “Ağlama sesi duydum ve, ve, ve...”

Kadın, Ana’ya doğru yürümeye başladı. Zeminin cilalı yüzeyine çarpan çıplak ayaklar. Kadının attığı adımlar bile yanlıştı. Tereddüt dolu, şüpheli, dengesiz.

“Bu... Sen... *Anahtarım?*”

Kadının sesi çatallı ve paslıydı.

“Kusura bakmayın,” diye gevezelik etmeye başladı Ana. “Emin olamadım, iyi olduğunuzdan emin olmak istedim sadece, rahatsızlık vermek istemedim, kusura bakmayın...”

Özür dileyip durma, buradan derhal ayrıl! Kendi evine dön ve kapıyı kilitle.

Ama Ana olduğu yerde kaldı.

Kadın ona yaklaşırken dış koridorun ışığıyla aydınlandı.

Ana’nın aklına katillerin mahzenlerde tutsak ettikleri ve bu yeraltındaki cehennemlerde aklını kaçıran kadınları anlatan filmler geldi. Komşusu da silüetinin ima ettiğinden daha fena hâlde görünüyordu. Saçları ancak haftalarca süren bir bakımsızlığın sonucunda ulaşılabilecek türden bir kirlilikteydi. Kıyafetleri –pijama altı ile bir sabahlık– lekeliydi, pejmürdeydi ve kadının üzerinde durmaktan ziyade *etrafında* süzülüyormuş etkisi yaratıyordu; işte o kadar yetersiz beslenmiş bir hâli vardı kadının. Üstüne bir şey

giymemişti, dolayısıyla sarkık ve inik görünen memelerinden biri sabahlığın kenarından dışarı fırlamış, hemen arkasındaki göğüs kafesinin katmanlarına dolan gölgelere dikkat çekiyordu.

Ama en fenası da kadının yüzüydü. Fazla içe göçmüş torbaların üzerinde fıldır fıldır dönen, kırılmayan, çılgın bakışlı gözler. Genişlemiş burun delikleri. Ağlamaktan -ya da belki de tokatlanmaktan ve çizilmekten- kızarmış yanaklar. Burnundan kabarcık kabarcık çıkıp çenesinden aşağı akan sümük.

Kadın kapının eşiğinde durdu. Sanki kapının açılmasına inanmıyormuş gibi eşikten yukarı, arkaya ve aşağı baktı. Ana'nın burnuna ekşimiş sütü andıran bir koku çalındı.

"Anahtarımı bulmuşsun," dedi kadın. "Kimsenin buna yelteceğini düşünmemiştim ama... yeni insanların sesini duyunca denemem gerekti. Başka bir şey gelmedi aklıma."

"Neye ihtiyacınız var?" diye sorarken buldu Ana kendini. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Dairesinin gölgelerinin arasından komşunun bebeği tekrar çığlık çığlığa ağlamaya başladı. Gürültülü ve öfkeli. *Geri dönüp benim istediklerimi yap.*

Ana kadının endişeli ve ilgili bir tavırla arkasına bakmasını beklemişti. Aksine, kadının yılgın suratında bir gülümseme belirdi.

"Hayır." Kadın çok ses çıkarmadan güldü. "Hayır, hayır, hayır. Siktir git." Kirli ellerinden biriyle Ana'nın omzuna tutundu, bacaklarını kaldırıp sandalyesinin üzerinden geçti ve sendeleyerek kapıdan dışarı çıktı.

Ana bir gölgelere, bir de kaçmakta olan kadına baktı. "Ama sizin... bebeğiniz?.."

Kadının kendi kendine, "Yedi," diye mırıldandığını duydu. "Yeddi..."

Ya da kadın yetti mi diyordu? *Ondan bıktığını mı söylüyordu?*

Daha Ana ne olduğunu anlamadan kadın depar atarak asansöre doğru bir koşu tutturdu. Derken bir şey kadının koridorda kayarak durmasına sebep oldu. Kadın döndü ama ayakları birbi-

rine dolandığı için dişlerinin birbirine çarpmasına neden olan bir sertlikte yere düştü.

Kendini toparlayıp ayağa kalktı ve henüz bedeni bunun farkına varmamış gibi görünse de sakatlandığı her hâinden belli olan topal bir koşuyla Ana'nın yanına geri döndü. Düştüğünde ısırıldığı altdudağı kanıyordu.

Ana şaşkına dönmüş hâlde oturduğu yerden olanları seyrediyordu. Neler oluyordu yahu?

Birkaç saniye sonra kadın topallaya topallaya Ana'nın önünden geçip koridorun öteki tarafında doğru ilerlemeye başladı. Ana kendine geldi ve kadını takip etmeye başladı.

“Bekleyin, durun,” dedi ama tabii ki kadın ona kulak asmıyordu. Fakat bir noktada durdu. Ana da onun arkasında durdu.

Bir alt kata inen geniş, dekoratif bir merdivenin kenarındaydılar.

Kadın en üst basamağın kıyısında dikiliyordu. O anlık daha ileri gitmeye hazır değilmiş gibi bir hâli vardı. İyiydi bu. Bariz sebeplerden dolayı, bu basamakları inmeye başladığı takdirde Ana onu takip edemeyecekti.

Ama zaten onu niye takip ediyorsun ki? Bu şehrin başlıca kuralını biliyorsun: Manyaklara bulaşma.

“Bebeğiniz ağlıyor,” dedi Ana sessizliği bozarak. Sıkıntı dolu feryatlar koridor boyunca yankılanıyordu. Öteki komşuları da bunu duyabiliyor muydu? Yardıma başka kimse gelmeyecek miydi? Ya da en azından kapıdan başını uzatıp çenelerini kapatmalarını haykıracak kimse de mi yoktu?

Ardından kadın cevap verdi. Net, bütün, yanlış duyulması imkânsız bir cümle.

“O beni öldürüyor.”

Ana şaşkın şaşkın baktı. Yanlış duymuş olmalıydı. “Ne?”

“O beni öldürüyor.”

“O derken... *bebeğiniz mi?*”

Kadın uzun bir süre buna cevap vermedi. O uzun, dolambaçlı merdivene bakıp duruyordu. Ana da kadının bakışlarını takip etti.

Ana bu merdivenlere ilk kez bakıyordu. Burada olduklarını biliyordu ama buraya gelip bakmaktan hep kaçınmıştı. Hiç şüphesiz bir yerlerde daha ufak bir yangın merdiveni de vardı ama birileri *bu* merdivenleri görülmesi için tasarlamıştı.

Baş döndürücü görünüyorlardı ama bu herhangi bir yükseklikten ya da diklikten değil; ne kadar aşağıya bakarsan bak, gidecek neredeyse omurga gibi bir şekle dönüşen, sürekli tekrar eden bir form oluşturmalarındandı. Merdivenin her bir katı siyah ve beyaz bir kavisten oluşuyor ve siyah ile altın rengi tırabzanların oluşturduğu yarım spiraller eşliğinde bir kattan diğerine iniyordu. Bahçeye bakan büyük pencereler merdiven duvarını süslüyordu ve kış ışığı her bir pürüzsüz yüzeyin parıldamasına ve ışıldamasına neden oluyordu. Hafiften ıslakmış gibi bir görüntü veriyordu. Bir bakıma organikmiş gibi.

“Buna daha fazla katlanamıyorum,” dedi Ana’nın komşusu. Yumuşak bir tavırla, âdeta kendi kendine konuşuyormuşçasına konuşmuştu fakat kadının söylediğine bir cevap gibi evinden başka bir çığlık daha yükseldi. “Katlanamıyorum. Katlanamıyorum. Katlanamıyorum.”

Ana tam kadının bu noktada yalnızca merdivenlerden inmek için gelmemiş olabileceğini anlarken komşusu merdivenin korkuluğunun üzerine tırmandı ve bir bacağını öteki tarafa attı.

“KatlanamıyorumKatlanamıyorum...”

Ha siktir, atlamak üzere.

“Hey!” diye bağırdı Ana korkuyla. Hızlı düşünmesi gerekiyordu, yoksa en iyi ihtimalle bir intihar girişimine tanık olacaktı (çılgın bir düşünce belirdi zihninde: *Çatıya çıksa daha iyi olur, ben atlayacak olsam öyle yapardım*).

Uzanıp kadının ellerinden birini tuttu. Kadının eli nemliydi, tiksindirici derecede yapış yapıştı. Ana bunun onu durdurmasına müsaade etmedi.

Kadın bir anlığına duraksadı ve Ana ne yapması gerektiğine karar vermeye çalıştı. Onu geri mi çekmeliydi? Ana kuvvetliydi –bu

bir deri bir kemik hayaletle kıyasla kuvvetli olduğu kesindi- ama kadının onun tutuşundan kaçabileceğinden de şüphesi yoktu ve Ana da onu daha fazla engelleyebileceğini sanmıyordu. Daha kötüsü, ya kadın Ana'yı da kendisiyle birlikte aşağı çekmeyi başarır mı?

Bunun yerine Ana kadının elini hafifçe sıkıp becerebildiği kadar sakince konuştu:

“Hey. Nasıl hissettiğinizi biliyorum.”

Bir bacağı korkuluğun öteki tarafında sallanan, o anlık şaşkına dönmüş olan kadın kafasını aşağı çevirip Ana'ya baktı.

“Se-sen... biliyor musun?” Bu zavallı kadıncağız böyle bir cümleyi en son ne zaman duymuştu? Ne tür bir yalnızlık cehenneminde yaşıyordu?

“Evet.” Ana kendinden emin bir tavırla başını sallayarak onayladı. “Biliyorum. Tam olarak ne demek istediğini biliyorum.”

Kadının gözleri yaşardı. *Anlat bana*, diye yalvarıyorlardı.

Ve birdenbire Ana bu darmadağın yabancıya her şeyi anlatırken buldu kendini.

4

Yani. Hemen hemen her şeyi.

Başka birine anlattığından daha fazlasını. Reid'e bile. Bir kere konuşmaya başladı mı, durmak nedir bilmedi.

Komşusuna içindeki derin bir deliğe tıktığı tüm hislerini anlattı. Hissettiği kopukluğu, nefreti. Dargınlığı. Dehşeti. Hem bebeği için hem de bebeğinden kaynaklı, hem kendi için hem de kendinden kaynaklı. Kitaplar buna *doğum sonrası depresyonu* diyordu, doğru, ne kadar zekice ve kategorilendirilebilir, ne kadar gözlemlenebilir. Bunun tecrübe edilen gerçekliği ise çok daha muğlak, çok daha korkunç ve baş döndürücüydü. Normal gelmiyordu. Teşhis edilebilir bir şeymiş gibi gelmiyordu. Yanlış geliyordu. Emsalsiz bir şeymiş gibi geliyordu. Hayır. *Kınayan* bir şeymiş gibi geliyordu.

Her şeyi iyice beter edense, Charlie'nin doğumunun hemen ertesinde Ana'nın açık açık böyle hissetmediğini hatırlayabilmesiydi. O zırıldayan, çıplak kuru üzümü andıran ufak insanı terli göğsüne ilk yatırdıklarında Ana'nın içi neşeye dolmuştu. Kendiyle ve bebeğiyle gurur duymuştu. Başarmışlardı, hamileliğin ve doğumun tehlikeli sularını beraberce aşmışlardı. Her annenin bu hisleri yaşama fırsatı olmadığıнын farkındaydı; bunun hakkını vermeye çalışmıştı.

Birkaç saat sonra, ertesi günün şafağına kadar böyle devam etmişti. Hastanedeki yatağında tuhaf bir huzursuzlukla uyanmıştı. Zihinsel olduğu kadar fiziksel olarak da hissettiği acı verici bir karıncalanma. Ana'nın da huyu buydu işte. Biri onu beyzbol sopasıyla dövmüş gibi hissetmesine neden olan doğumdan sonra bile canı hareket etmek istiyordu. Banyoya kendi başına gidip gidemeyeceğini görmeye karar vermişti.

Bunun yerine yerçekiminin ve acımasız hastane zemininin yardımıyla bacaklarının artık onun ağırlığını taşıyamadığını öğrenmişti.

O güne kadar yaşadığı hayatı hiç hesapta olmayan şekillerde değişmiş oldu.

O gün bir bahçe dolusu dargınlık ekildi. O bahçenin çirkin bitkileri düzensiz ve tahmin edilemez aralıklarla çiçek açtı. Bir nefret filizi. Bir suçlama sürgünü. Bir çit dizisi boyunca yetişen depresyon ile yabancılaşma. Bazen bebeğine, o yeni, güzeller güzeli bebeğine bakıp, *Tüm bunlar senin suçun. Bunu bana sen yaptın*, diye düşünmekten başka bir şey yapamadığı zamanlar oluyordu. Her seferinde annesininkine çok benzeyen bir sesle... ama bir yandan da kendi sesini duyduğunu biliyordu.

Charlie'nin uyumayı reddettiği o ilk birkaç ay her şey çok daha kötü bir hâl almıştı. Ağlama sesi Ana'nın kafatasını deliyordu. Dayanılmaz sinir ağrıları, ilk berbat fizyoterapi denemeleri ve göğsündeki boğuk, zonklayan sızıya ek olarak. *Sen tam olarak ne için ağlıyorsun, hayatımı sona erdiren kahrolası şey?*

İyileşmeye, alışmaya odaklanabilsin diye Ana'ya başka hiçbir iş bırakmamaya çalışan Reid neredeyse insanüstü bir çaba sergilemişti. Ana hıçkırıklara boğulup tüm bunların ne kadar adaletsiz olduğuna dair çığlıklar atarken onu teselli etmeye çalışmıştı. Ana'nın bacakları, elleri, yüreği olmaya çalışmıştı. Ama bazı şeyler elinden gelmiyordu işte. Bazı şeyler yalnızca annelerin elinden geliyordu. Bazı şeyler yalnızca iyileşme sürecinde olan kişinin elinden geliyordu. Ayrıca Reid de herkes gibi hata yapabilen ve zaafı olan biriydi.

Yaklaşık dördüncü aylarında, Charlie'nin gece yarısı ağlamalarına uyanamayacak kadar yorgun olduğu bir gece gelip çatmıştı. Bu Reid'in hatası değildi, Ana biliyordu bunu; bebeğin hatasıydı. Hayatlarında bir kanser gibi yer etmeye başlayan bu canavarımsı, çığlık atan sefil şey. Onları mideye indirmeye çalışan, yoldan çıkmış kendi hücreleri.

Kendisi de uykusuz olan Ana felcinin acı verici gerçeğini nasılsa unutuvermişti. Bu sefer ek olarak yakınlardaki bebeğin çığlıklarının fon müziği olduğu o ilk sabahın berbat bir tekrarı yaşanmış ve Ana bebeğe bakmak için yataktan kalkmaya çalışarak yatağın kenarından yere düşüp kafasını komodine çarpmıştı.

Gözünün önünde dönen yıldızları gözlerini kırptırarak kovalar, şakağından akan kan gözlerine kaçarken bir şekilde sandalyesine binmeyi başarmış ve bebeğin yanına gitmişti. Charlie'yi kaldırmış ve niye ağladığını keşfetmişti. Açlıktan ya da korktuğundan değildi. Bok yüzündendi. Her yere fışkırmış bok. Charlie'nin sırtına, beşiğe, saçına. Endüstriyel standartta, cıvık bebek boku. Ebeveynlik bloglarının deyimiyle, *küçük bir kaza*.

"Peki," diye mırıldandığını işitmişti Ana, "peki, peki, peki."

Şimdi kendi elleri de boka bulanmıştı. Charlie'yi beşiğine geri koyup bir kâğıt havlu rulosu almak için mutfığa gitmeye çalışmıştı.

Yürüyebiliyor olsaydı, bu dünyanın en kolay şeyi olurdu; ellerini havaya kaldırıp gidebilirdi. Belki ellerini gömleğine falan silebilirdi ama bir anda uyandığı için, kafasını vurduğu için o kadar düzgün düşünemiyordu ki bu basit çözüm aklına bile gelmemişti.

Bunun yerine sandalyenin tekerleklerini hareket ettirmek için dirseklerinden yardım almaya çalıştığı rahatsız, acı verici bir süreç olmuştu, ki bir noktada pes etmiş ve boklu elleriyle tekerlekleri tutarak önce tekerleklerle ardından da yol aldıkça zemine bok bulaştırmıştı.

Bir noktada kan ve boku alnına sürmüş ve birkaç saniye sonrasında aynı zamanda suratına da bok bulaştırdığını fark etmişti.

Komik bir olay olabilirdi bu.

Aslında komik bir olay olmalıydı.

Değildi.

“Peki,” diye tekrarlamaya devam ediyordu. “Peki, peki, peki.”

O kelime. Akıl sağlığına tutunduğu son nokta.

Peki. Peki. Peki.

Kâğıt havlu ile ıslak mendilleri kucağına koyup Charlie’nin yanına dönmüştü.

Reid odanın ışığını açana kadar elinde tuttuğu bıçağı fark etmemişti bile. Ay ışığı bıçağın metalini parlatmıştı ve ancak o vakit sinirleri bıçağın sapının ağırlığını dikkate almaya başlamıştı. Düğünlerinden sonra satın aldıkları kasap bıçağıydı bu. Düğün hediyesi olarak bıçak alınmasının kötü şans getireceği söylenmişti, bu yüzden bir yandan bu batıl inanca gülerken bir yandan da bıçak setlerini kendileri satın almışlardı.

Bıçağı mutfaktan getirdiğini hatırlamıyordu. Charlie’nin burnunu çekip mızırdandığı beşiğin üzerinde tutuyordu bıçağı. Cıvık bokun kokusu bütün dünyayı kaplamıştı ve bıçağı Charlie’nin yumuşak karnının üzerinde kaydırıp tüm bunlara bir son vermeyi hayal ediyordu.

Derken odanın ışığı açılmıştı. Reid’in uykulu sesi: “Ana?”

Kocası koşup bıçağı parmaklarının arasından almadan önceki o ânı ömrü boyunca asla unutamayacaktı. O farkındalık: *Evet, bunu yapabilirim ve sonra her şey tekrar o eski, kolay hâline dönecek.*

Ana ve Reid bundan bir daha hiç bahsetmemişlerdi.

Reid’in belki bunu unutmuş olabileceğine dair sönük bir umuda tutunmuştu Ana. Belki uykusuzluk onu bunun korkunç bir rüya olduğuna falan inandırmıştı ve o ağza alınmayacak kadar

berbat olayı otoyolda yanından geçilen kanlı bir araba kazası gibi arkalarında bırakırlardı. Ama bazı zamanlar oluyordu ve Reid'i ona bakarken ya da onun için bir şeyleri yapmaya teklif ederken yakalıyordu ve o anda kocasının aklından o gecenin geçtiğinden en ufak bir şüphesi bile olmuyordu. Kocasının kendine, *Tekrar kafayı sıyracak mı? Birden kendimi evli bulduğum bu yabancı ne kadar zayıf olabilir?* diye sorduğundan.

Bu olayın üzerinden çok geçmeden Ana destek gruplarına gitmeyi bırakmıştı. Konuşma terapisine son vermişti. Okuduğu kitaplardan ve izlediği filmlerden bazı canavarların içeri davet edilmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. *Bu canavarla bir daha asla muhatap olmayacaktı.* Bu kararın basitliği neredeyse göz kamaştırıyordu: O korkunç gece ve onun beraberinde getirdiği tüm sonuçlar bir daha dışarı salınmamak üzere izole bir hapisane hücrelerine tıkılmıştı. Sağlıksız mıydı? Tasvip edilmiyor muydu? Belki ama aynı zamanda *işe de yarıyordu* işte. Her şey kolaylaşmıştı. En azından birazcık.

Ta ki koridordaki, keçileri kaçırdığı her hâlden belli olan, pis ve kir içinde merdivenin korkuluğunun üzerine tünemiş, bir memesi dışarıdaki, mermer bir merdivenden aşağı atlamanın eşiğindeki komşusuna baktığı bu âna kadar.

Komşusunun elini tutarken tüm o anılar, tüm o hisler Ana'ya geri döndü. Bir yanı hafiflemiş, minnettar hissediyordu... bir yabancının bu kötü ânını alıp onu kendinden bir şeyleri temizlemek için kullandığı için ufaktan suçluluk da duyuyordu. Tüm bu hislerin onu olduğu yerde kilitlememesi bir mucizeydi. Ama anneler aynı anda çok sayıda duyguyu aynı anda hissedebilirlerdi, değil mi? İş tanımının bir parçasıydı bu: Boydan boya kesilip hayatına devam edebilmek.

5

Kadın gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Ana onun elini bir kez daha sıktı.

“Bakın, sizin farklı şeyler yaşadığınızdan, tamamen kendinize özgü şeyler tecrübe ettiğinizden eminim,” dedi Ana. “Ben sadece yalnız olmadığınızı söylemeye çalışıyorum. Tamam mı? Ben buradayım. Hemen yan dairenizde oturuyorum. Bu yüzden... oradan inip konuşmaya ne dersiniz?”

“Konuşmak.”

“Evet.” Karşısındaki kadın berbat görünüyor olsa da Ana birden göğsünde bir umudun yeşerdiğini hissetti. Belki ikisi için de şanslarının döndüğü an olacaktı bu. Belki birbirlerine yardım edebilirlerdi. “Bana gelirsiniz, beraber çay içeriz ya da hatta biramız da var? Ya da önce sizin evinize gideriz ve belki ben neye ihtiyacınız varsa yardım ederim? Siz biraz uyurken bebeğinize bakabilirim? Yani, benim de bir bebeğim var ve...”

Kadının suratı ekşidi. “O benim bebeğim değil.”

“Ya?” Ana buna nasıl cevap verebileceğini bilmiyordu. Kadın gerçek anlamda mı konuşuyordu? Bebek evlatlık mıydı, yoksa o bir taşıyıcı anne miydi ya da komşusu daha çok farazi mi konuşuyordu?

“O benim bebeğim *değil*,” diye tekrarladı kadın. Komşusu yutkundu ve Ana kadının boğazının ne kadar kuru olduğunu duyabiliyordu. “Benim bebeğim farklıydı.”

Gergin bir titreme Ana’nın bütün vücudunu gezdi.

“Tamam,” dedi Ana. “Sorun değil. İnanın bana, bu normal bir his.” Ardından bu tarz tekliflerin nasıl algılanabildiğini en iyi bilen insanlardan biri olmasına rağmen şunu ekledi: “İsterseniz, size bir destek grubunun...”

Kadın elini çekerek kurtardı, sonra da Ana’nın yüzüne bakabilmek için onun yüz hizasına eğildi. Bir bacağı hâlâ korkuluğun öteki tarafındaydı. Bir bakıma tuhaf bir şekilde komşusu da bir gargoylu andırıyordu ve kısacık bir anlığına Ana’nın aklına Charlie’nin penceresinin dışarısında olduğunu hayal ettiği gargoyle geldi.

Kadının nefesinde tatlı ve çürük bir koku vardı. Dişlerini acaba en son ne zaman fırçalamıştı? Bu o kadar yoğun bir yakın temastı ki Ana

gözlerini kaçırmadan edemedi. Kadının sabahlığı daha da açılmıştı ve Ana kadının ortaya çıkmış göğsüne bakarken yakaladı kendini. Kadının memelerinin arasında bir kızarıklık olduğunu fark etti. Etrafını köpük köpük, berelenmiş etin sardığı, irine benzer bir maddeyle kayganlaşmış, kırmızı izler. Kahverengi keşiş örümceklerinin insanın derisini asitmişçesine eriten ısırıkları geldi aklına. Ya da cüzzam.

Kadın üstüne basa basa konuşuyor, kendini tekrar ediyor, bu söylediğini Ana'ya titrek bir şiddetle anlatmaya çalışıyordu.

“O. Benim bebeğim. *Değil* artık.”

“Tamam. Özür dilerim. Size inanıy-”

“Senin *hiçbir* şey bildiğin yok.” Kadın sinirle korkuluğun öteki tarafındaki bacağını toplayıp yere indi. “O şey beni burada tutuyor. Ben buradan ayrılamayayım diye beni *zaptediyor*. Görüyor musun?” Pijama altının bir bacağını sıyırıp sıska baldırını açığa çıkardı. Daha fazla kırmızı, hastalıklı deriye ek olarak bir yapışkanla soyulmuş gibi görünen sığ bir krater. Ardından gürültülü, sert bir kahkaha attı ve tekrar ayakta dikildiğini yeni fark etmişçesine etrafına bakındı. “Ve belki de buradan ayrılmam imkânsızdır. Ha! Atlamadım! Niye atlamadım ki?!” derken kelimeler ağzından yuvarlanarak çıkmaya başladı. “Asansörü kullanamam çünkü beni durdururlar. Merdivenlerden inmeye kalksam da beni yakalarlardı. Şimdi de *sen* buradasın. Senin bana yardım edeceğini sanmıştım ama hayır, yardım ettiğin falan yok.” Tekrar gülmeye başladı, havlarcasına çılgın, deli kahkahalar.

“Yardım etmek istiyorum,” teklifinde bulundu Ana zayıf bir sesle ama kadın tekrar hızlı hızlı konuşmaya devam etti.

“Benim bildiğimi biliyorlar ve bu yüzden kapıları kilitliyorlar. Bazen kapılar kendi kendine kilitleniyormuş gibi geliyor ama zaten ben ne bilirim ki, kocamın dediği gibi, deliyim ben, değil mi? Dediği. Dediği gibi. Artık benimle konuşmuyor. Ama ses duydum, yeni sesler, dışarıdan ve anahtarımı dışarı attım çünkü... Artık nedenini bile bilmiyorum! Büyük aptallık! Sen bana yardım edemezsin ki! Sen de onlar gibi beni durdurmaya çalışıyorsun!”

Bu saçma sapan, dengesiz monoloğu zar zor takip edebilen ama duygudan duyguya atlayışından hoşlanmayan Ana geriledi. En kötü yanı da o kahkahalardı. Bir mezbahanın taşıma kayışından kaçmasının bir yolu olmadığını anladığında bir ineğin atacağı türden bir kahkahayı getiriyordu Ana'nın aklına.

Ardından kadın öksürdü. Islak bir ses. İçinde bir şeyler kopmuş gibi bir ses. Berbat bir gülümsemeyle Ana'ya bakmak için yüzünü çevirdi. Dudağından taze kan akıyordu. "Eriyorum," dedi kadın. "İçten içe. Beni kurutana kadar emiyor–"

Ana ellerini kaldırmış, çaresizce bir şeyler yapmak, bir şeyler teklif etmek, bu tek kişilik rahatsız edici gösteriye son vermek istiyordu.

"Üzgünüm. Dinleyin, sıkıntı yok, sıkıntı yok, sadece sakinleşin ve benim..."

"Sizlere yardımcı olabilir miyim, hanımlar?"

Bu ses Ana'nın sandalyesinde hoplamasına neden oldu. Öylesine ödü patladı ki sandalyesini birkaç santim geri kaydırıldı.

Kenarları siyah ipekle süslenmiş, yakası ve manşeti altın ipliklerle vurgulanmış, tok, bordo renkte bir takım elbise giyen ve sanki o güne dek tek bir toz zerreciğinin bile üzerine konmadığı kısa bir siyah silindir şapka takan bir adam yanlarında belirmişti. Ana lobideki resepsiyonistti bu. Güleryüz. Buraya asansörle çıkmış olmalıydı.

"Ben... Biz..." diye kekeledi Ana. Okul tuvaletlerinde kurallara aykırı bir şey yapmak üzere arkadaşıyla birlikte dersten kaçıp yakalandığı ani, mantıksız bir anı geldi aklına.

"Bayan Jacobs?" diye sordu resepsiyonist, keskin tebessümü acı verici şekilde yukarı, sakın, sabırlı gözlerinin altına doğru kıvrıldı. Kadın –Bayan Jacobs– hâlâ gülmeye devam ediyordu ama kahkahaları artık sessizleşmiş ve azalmıştı. Resepsiyonistin sesini duyunca gözlerine donuk bir bakış yerleşmişti. Bitkinliğin, mağlubiyetin, bütün bir kopukluğun bakışıydı bu.

"Ah, hayır. O zor bir zaman geçiriyor, ha?" dedi kapı görevlisi, Ana'ya.

“O... Evet, ben...”

“Kulağa bebeğiniz acıkmış gibi geliyor, Bayan Jacobs. Bu konuda şikâyetler aldık.”

“Aç.” Bayan Jacobs’ın tadına bakacağı yeni bir kelime. Ana, kafasının içinde bir kez daha *yedi*, *yedi* ya da *yetti*, *yetti* kelimelerini duydu.

“Aç.” Kapı görevlisi başıyla onayladı. “Ağladığını duymuyor musunuz?”

“Ben...”

Ana araya girdi. “Ben onunla giderim. Yardıma ihtiyacı var ve ben...”

“Son derece nazıksınız, Bayan Greene. Ama Bayan Jacobs’ın bir şeyi yok. Değil mi, Bayan Jacobs?”

Kadının suratında absürt bir ifade belirdi. Tekrar anırmayı andıran o kahkahalarını atmaya başlamanın eşiğinde gibiydi. “O aç. Bebek aç.”

“Aynen öyle. Onun annesine ihtiyacı var. Bay Jacobs bunu tek başına yapamaz. Müsaadenizle...” Kapı görevlisi uzanıp Bayan Jacobs’ın sabahlığını düzeltti.

Ana öfkesinin kabardığını hissetti. Bu ukala dümbeleği kim olduğunu sanıyordu da buraya gelip zavallı kadına böyle patronluk taslıyordu? O bir kapıcıydı, dünyanın en lüks Walmart’ının kapısında duran bir emekliden farkı yoktu.

Öte yandan *Ana’nın* elinden ne gelirdi ki, bu kadını kucağına atıp tekerlekli sandalyesiyle kurtaracak mıydı? Aynı zamanda birden elinde tuttuğu bebek monitörünü de hatırladı. Charlie. Ne kadar zamandır dışarıdalar?

Ana başını iki yana salladı. “Bu içime sinmiyor. Yolunda olmayan bir şeyler var.”

Resepsiyonist bakışlarını ona indirerek gülümsedi.

“Böyle bir şeyi ilk kez yaşamıyoruz. Sizi rahatsız ettiği için kusura bakmayın.” Evine kadar onu takip etmesi için Bayan Jacobs’a işaret etti.

Ana'nın öfkesi daha da harlandı. "Bayan Jacobs, siz iyi misiniz? Benimle benim evime gelmek ister misiniz?"

Bayan Jacobs, Ana'nın bakışlarına kocaman açılmış, parıldayan gözlerle karşılık verdi. Artık fıldır fıldır dönmüyorlardı, sabitlenmiş ve korkunç bir farkındalık içindeydiler.

"Atlamalıydım," dedi kadın.

"Hayır..."

"Atlamalıydım."

"Biraz dinlenmeye ihtiyacınız var, Bayan Jacobs." Resepsiyonist ellerini kadının omuzlarına yerleştirdi ve onu ileri doğru yönlendirmeye başladı. "Bebeğinizin yanında olmanız lazım. Her şey yoluna girecek." Bebeğin feryatları devam ediyordu ama annesinin döndüğünü hissetmişçesine biraz yatışmaya başlamıştı.

Kendini baştan aşağı güçsüz -ve kafası karışmış- hisseden Ana öylece seyretti. "Yarın sizi kontrole geleceğim, tamam mı? Biz... biz konuşuruz!" diye arkalarından seslendi. Ne kadar aptalca, anlamsız bir laftı bu ama o zavallı, yenik düşmüş kadın gözden kaybolmadan bir şeyler söylemesi gerekiyordu.

Bayan Jacobs başını çevirip Ana'ya baktı ve boğucu derecede hüzünlü bir gülümseme takındı. "Hiçbir şey bildiğin yok. Ama öğreneceksin! Gerçekten buradaysan, gerçekten bizim gibiysen, o zaman çok yakında her şeyi öğreneceksin! Sanırım bu müzik gibi bir şey; onlar onu bir kere dinlediler mi değişiyorlar! Sanırım havadaki bir şeyle alakalı!"

Ana kadının ne dediğini anlamıyordu. "Ne?"

Bayan Jacobs ve resepsiyonist kadının evine ulaştı. Adam kadını nazikçe çekip sonra iterek içeri soktu. Tabii ki istese çok daha güç uygulayabilirdi adam; Ana orada olmasaydı muhtemelen yapardı da. "Yine başlamayın, Bayan Jacobs; bunun doğru olmadığını biliyorsunuz." Adam Ana'yla göz göze geldi ve mahcubiyetle gülümsedi. Bebek ağlamaya devam ediyordu.

"'Onlar' dediğiniz kim?" diye sordu Ana.

Bayan Jacobs birden tekrar kahkaha attı. “Bebekler! Hahaha! Bu daireleri kazanmamızın sebebi onlar! Hepimiz onlar yüzünden...”

Kadın cümlesini tamamlayamadan kapı Bayan Jacobs’la resepsiyonistin arkasından kapandı ama Ana son kelimenin ne olacağından hemen hemen emindi.

Buradayız.

Hepimiz onlar yüzünden buradayız.

6

Ana koridorda iki dakika boyunca oturup resepsiyonistin Bayan Jacobs’ın evinden çıkmasını bekledi. Adama sormak istediği sorular vardı... ve ayrıca onun evden ayrıldığını görmek istiyordu. Adam evden çıkmadı. Derken ilginç, nahoş bir şey yaşandı: Ana, arkasındaki merdivenlerin fiziksel varlığını hissetmeye başladı. Merdiven resmen dönüp insanı hipnotize eden derinliklerine bakması için aklına girmeye çalışıyordu. Hatta Bayan Jacobs gibi korkuluğuna tırmanmasını istiyordu...

Günün birinde sen de ona benzeyebilirsin. Tabii ki... buna derhal son vermezsen...

Ana açıktaki bir kablo tarafından çarpılmış gibi hızla daire-sine geri döndü. Daha önce hiç bu kadar aniden ortaya çıkan ve bu kadar kuvvetli bir çekim hissetmemiştir. Bu onu derinden sarsmıştı.

Onu derinden sarsan çok sayıda şey vardı aslında. Bu tuhaf karşılaşmanın her bir ânını zihninden tekrar geçirdi. Hiçbiri akla yatmıyordu. Hepsi çok mantıklıydı. Bir bebeğin insanın akıl sağlığını ne kadar çökerttiğini herkesten daha iyi biliyordu. Uykusuzluk, stres, hormonlar. Bu kadını tanımıyordu; Bayan Jacobs çılgılık atan bebeği doğmadan önce bile kötü durumda olabilirdi.

Peki ben de bir gün onun gibi birine dönüşür müyüm?

Ana kendi salonuna dönene kadar Bayan Jacobs'ın evinin anahtarını hâlâ elinde tuttuğunu fark etmemişti. Sıcak bir metalmiş gibi hemencecik onu anahtar kâsesine attı.

7

Charlie beşiğinde oturmuş, uyanmış ama tasalanmamış, biraz elini biraz da oyuncak tavşanını sallıyordu. Bu bezden bir tavşandı, hamilelikten önce şans getirsin diye Reid'in annesi hediye etmişti. Ana'nın annesi sonrasında bundan hoşlanmadığını dile getirmişti Ana'ya; bir "uyuşturucu bağımlısı bebeğin karavan parkında yerde sürükleyeceği türden" bir oyuncak hayvan olduğunu düşünüyordu.

Ana kapının girişinden Charlie'yi seyretti. O kadar dalmıştı ki pencerenin açık olduğunu fark etmesi... birkaç saniye sürdü. İçeri serin hava doluyor, perdeleri oynatıyordu.

"Tanrım. O camı ben mi açık bıraktım?" diye sordu Ana, odadaki bebek bunu teyit edebilirmiş gibi. O açık bırakmış olmalıydı. Burada camı açacak başka kimse yoktu sonuçta. Ama, Tanrı aşkına, böyle bir şeyi de unutmaması lazımdı.

Pencerenin yanına giderken aklına bir düşünce düştü: Bu pencerelerde parmaklık olması gerekmez miydi? Böyle bir kanun yok muydu? Bunu araştırması lazımdı. Pencereyi açmayı bırakın, Charlie'nin kendini beşikten çıkarmaya başlamasına bile daha çok vakitleri vardı ama olsun. O beceriler birden ve beklediklerinden çok daha önce ortaya çıkardı.

Benim sandalyem için bunca tadilat yapıp bebek için hiçbir şey yapmamaları ne tuhaf. Bir bebeğimiz olduğunu...

(Hepimiz onlar yüzünden buradayız!!)

Uzanıp pencereyi kaparken hayal ettiği gargoyllara dair bir işaret var mı diye etrafa bakınmak için ağırdan aldı. Tanrım, o keşif sanki bir ömür önceydi.

Derken bir kez daha Bayan Jacobs'ın sesini duydu.

Atlamalıydım

Bazen kapılar kendi kendine kilitleniyormuş gibi geliyor

Kocamın dediği gibi, deliyim ben

Charlie, Ana'nın dalgınlığını fark etmiş olmalıydı ki büyümüş de küçülmüş cıvıltılarından birini çıkardı. Ana başını çevirip ona baktı ama bu sırada omzunda bir şey dikkatini çekti. Uzanıp omzunu sildi, evinden çıkmak için Ana'nın üzerinden atlarken omzunu tutan Bayan Jacobs'tan gelmiş olmalıydı bu.

Ana'nın eli bir tür vıcık vıcık jele bulandı. Şaşırtıcı derecede yapışkandı. Bal sürülmüş çimento gibi. Işıktaki yakından bakınca, parmaklarının derisini kaldırıyormuş gibi göründü ve Bayan Jacobs'ın bacağındaki tırtıklı, soyulmuş deriyi düşündü.

"Hemen dönerim, Yavru Kuşum," diye mırıldandı elini gömleğine silerken.

Kâğıt havlu almaya gitti. Belki de ilk kez, bunu yaparken kâğıt havlu almanın her şeyi neredeyse bitireceği o korkunç geceyi düşünmedi.

Bu sefer elindeki maddenin pencere pervazında temizlediği maddeye ne kadar benzediğini düşünüyordu.

YARDIM

1

Yarım saat geçtikten ve gömleğini değiştirdikten sonra Ana kabinin içinde otururken Charlie de kabinin kırık kapısının hemen önünde, oyun istasyonunda kendi kendine mırıldanıyordu.

Günlerdir olmadığı kadar usluydu. Ana, evde en azından birilerinin keyfinin yerinde olduğunu bilmekten memnundu. Belki bu gece hepsi iyi bir uyku çekme fırsatı yakalardı.

Ana'nın şu anda kabinde durmasına gerek yoktu ama üretken bir gün geçiriyormuş gibi davranırsa belki gerçekten günü üretken bir hâl alabilirmiş gibi ayaklarının yere basmasına yardımcı oluyordu. Ayrıca dolabın içini boşalttığı için salon darmadağındı ve kabinde oturmak şimdilik o işten kaçınmasına da yardım ediyordu.

Ağırlıklarından biriyle kabinin kapısını açık tutuyordu ve *Kan Pateni V: Ofsaytlar* kitabını bir kez daha okumak için iPad'ini eline almıştı.

Ne yazık ki dikkatinin onunla işbirliği yapmak gibi bir niyeti yoktu. Daha ne olduğunu anlamadan telefonunu eline almış, Google'dan en yakın karakolun numarasını bulmuştu. 911'i de arayabilirdi ama bunun bir acil durum olduğunu pek sanmıyordu. Ya da en azından onun durumundaki bir insanın acil durum olarak *görebileceği* bir şey olduğunu.

Sıkıntı şuydu ki kimi araması gerektiğini çözmeye o kadar zihinsel çaba harcamıştı ki tam olarak ne *diyeceğini* planlamamıştı.

Karakoldan duygusuz, genizden konuşan bir ses telefonuna cevap verip ne için aradığını öğrenmek istediğinde Ana kekeleyip, “Ee, selam, ee, komşum hakkında endişeleniyorum?” diyebilirdi.

Bir duraksama.

“Ne konuda endişeleniyorsunuz, han’fendi?”

Ana bocalaya bocalaya derdini anlattı. Hayır, bir polis memurunun gelmesine ihtiyacı yoktu. Hayır, bir suç ihbar etmek için aramıyordu. Sadece komşusu tuhaf davranışlarda bulunmuştu. Korkmuş. Kafası karışık, sanki uyuşturulmuş.

“Madde kullanımı konusunda mı arıyorsunuz?”

“Hayır! Pardon, hayır, sadece, aramamın sebebi...” Ana derin bir nefes verdi. “Sanırım yapabileceğim bir şeyler var mı diye öğrenmek için aradım. Ya da yapmam gereken.”

Hattın öteki ucundaki ses, ancak Ana adreslerini verdiği anda olaya ilgi göstermeye başladı.

“Orası Deptford, değil mi? Kaçınıcı kat demiştiniz?”

“On sekizinci.” *Gerçi daha çok yirminci kat burası. Ya da belki otuzuncu. Bugünlerde emin olmakta zorlanıyorum,* diye ekleyecekti neredeyse.

“Bir saniye.”

Telefon bir dedektife aktarıldığında –“Dedektif Hauck” ismindeki birine ait olan kaba saba, balgamlı bir ses– onun da pek yardımcı olduğu söylenemezdi. Ana’ya aradığı için teşekkür etti ve “şikâyetini not ettiğini” söyledi.

“Ne yaptınız?”

“Not. Şikâyetinizi yazdım. Bir kâğıda. Size yardımcı olabileceğim başka...”

“Ama ben herhangi bir konuda şikâyetçi olmak için aramadım ki; ben...”

“Bunu listeye ekledik. Tamam mı? Bu tarz meselelerle daha önce de karşılaştık.”

“Bu tarz meseleler dediğiniz nedir? Bu apartmanda mı? Bu sık sık yaşanan bir şey mi? Uzun süredir burada mı yaşıyorlar?”

“Han’fendi, bu tarz bilgileri telefondaki bir yabancıyla paylaşabileceğimi düşünüyor musunuz gerçekten?” Adamın sabrı tükenmeye başlamıştı.

“Kusura bakmayın, sadece... biz buraya yeni taşındık da. Ben de artık burada yaşıyorum. Yani demeye çalıştığım şey...” Ana derin bir nefes aldı ve şimdiye dek kaçındığını fark ettiği o soruyu sordu. “Burası sıkıntılı bir yer mi? Sık sık böyle telefonlar alıyor musunuz?”

Uzun bir duraksama daha. Beklemeye alındığı zaman dışındaki diğer tüm duraksamalardan daha uzun sürdü. Bu sessizlikte Ana yine Bayan Jacobs’ın sesini duydu: *Kocamın dediği gibi, deliyim ben...*

“Dinleyin. Bayan Greene’di, değil mi? Size sadece ara ara bu tarz telefonlar geldiğini söyleyebilirim. Tamam mı? *Sürekli* değil, ama... ne zaman kontrole gelsek, hiçbir sıkıntıyla karşılaşmıyoruz. Anladınız mı?”

“Tam olarak ne tarz telefonlar?”

Adam iç geçirdi. “Tuhaf sesler. Tuhaf hisler. İnsanlar ürküyor. Bazı binaların bir havası olur, insanları rahatsız eder, ne bileyim. Ama dediğim gibi: Kontrole geliyoruz, etrafı kolaçan ediyoruz ve hiçbir zaman bir sıkıntıyla karşılaşmıyoruz. Komşunuz ilk değildi. Siz de ilk değilsiniz. Oraya bir sonraki taşınacak kişi de ilk olmayacak. Güvendesiniz. Rahatlayın. Bana sorarsanız, titreşimlerle falan alakalı bir şeydir kesin bu. Uzun apartmanlar böyle tuhaf olabiliyor. Ayrıca, yani, lüks bir binadaki düşük gelirli kiracılar? Yani, ara sıra akli sıkıntılar da olabiliyor işte. Belki o insanlar zaten bu yüzden düşük gelirlidir, ne bileyim. Siktir. Bunu söylememem lazımdı. Böyle dediğimi unutun.” Tekrar boğazını temizledi, ardından da yeni, profesyonel bir personaya bürünmüşçesine kelimeleri birazcık daha vurgulayarak telaffuz etmeye başladı. “Not aldım. Bunu dosyaya ekledim. Durum ciddileşirse ya da komşunuza veya size başka bir şey olursa beni arayabilirsiniz ve oraya yeni bir ziyarette bulunuruz. Ama. Dediğim gibi. Bazı binaların havası farklıdır.”

“Vaktinizi harcadığımı için kusura bakmayın.” Aynı lafı Dr. Bronson’a da söylediğini fark edip yüzünü buruşturdu.

Ana’ya vaktini harcamadığını, aramasının iyi bir şey olduğunu, elbette bir şey gördüyse bunu haber vermesi gerektiğini, sonuçta yirmi yıldan fazla bir süredir insanların kafasına bunun boşuna kakılmadığını söylemek yerine, “Bize bu yüzden bu kadar para ödüyorlar. İyi günler dilerim,” dedi. Sonra da telefon kapandı.

2

Saatler sonra bile o vıcık vıcık kalıntıyı elinde hissedebiliyordu. Elini sabunla yıkamak bile o yapışkan, tüylerini ürperten histen kurtulmasını sağlamamıştı. Reid’e bunun ona Charlie’nin pencere pervazında bulduğu maddeyi hatırlattığını söylemedi. Hatta, yaşananları anlattığı sırada, hayal ettiği gargoyl ya da Bayan Jacobs’a o korkunç geceye dair her şeyi anlattığı gibi kısımları da atladı. Merdivenden onu çağıran o dehşet verici intihar çağrısından özellikle bahsetmedi.

Reid’s’e dolaba saklanıp mikrofonun sesini açtıklarında komşularının evinin içini duyabilecek olmaları konusunda heyecanlanmış görünüyordu.

“Anlattıklarımдан bunu mu anladın?”

“Hayır ama...” Reid iç geçirdi. “Bu konuda yapmamızı istediğin bir şey var mı? Yani?”

Bu tam Reid’lik bir cevaptı. Bazen bir hikâyeyi dinleyip o hikâyeye çözülmesi gereken bir bilmeceymiş gibi yaklaşmamak onu hep rahatsız ederdi. Ayrıca günü iyi geçsin, kötü geçsin, işten sonra hep biraz huysuz olurdu. Nefret ediyordu o işten.

“Evet, Reid, komşuya gidip birkaç gece kanepesinde uyumayı teklif et. Hatta üçlü bir ilişkiye başlayalım ve çocuklarımızı beraber yetiştirelim.”

“Olur. Kulağa seksi geliyor.”

Ana, Charlie'yi beslemeye çalışırken Reid de dolaptan bir bira aldı. Charlie de yine tuhaf tuhaf mızızlanmaya geri dönmüş, normalde çok beğendiği mikrodalga tavuklu tikka masalayı yemeyi reddediyordu. Geniş bir damak zevki olan bir çocuk yetiştirdikleri için kendileriyle gurur duyuyorlardı fakat bu gece Charlie yemeğini yemek yerine onu yüksek mama sandalyesinde cezalandırmaya daha çok ilgi duyuyormuş gibi görünüyordu.

“Hepimiz bebekler yüzünden buradayız,’ derken neyi kastettiğini merak ediyorum.”

Reid omuz silkti. “Annelere öncelik tanıyorlardır? Ya da belki de dinle kafayı bozmuş biridir?”

“Ya da... belki de bu kattaki herkesin bir bebeği vardır?” diye ortaya bir fikir attı Ana, dalgın ve ironik bir sesle konuşmaya çalışarak. “Belki de buraya asıl giriş bileti budur?”

“Aynen.” Reid tekrar gözlerini devirdi. “Peki o zaman bebek arabaları nerede? Koridorda yankılanan ağlayan bebek sesleri nerede?”

“Evet...” Charlie'ye bir çatala taktığı yumuşak tavuk parçasını yedirmeye çalışırken Ana sustu. “Öte yandan... belki diğer dairelerin çoğu boştur? Belki sadece bebekleri belli yaşta olan başvuruları kabul ediyorlardır, bu yüzden başvuru havuzları aslında çok kısıtlıdır? Belki...”

Reid'in gözlerini üzerinde hissetti. Dik dik bakıyordu. İnceliyordu. Bir kez daha, Bayan Jacobs'ın sesi: *Kocamın da dediği gibi, deliyim ben.*

“Şaka yapıyorum, Reid. Öyle bakma bana.”

Bir duraksama. “Biliyorum. Sadece... Yalan yok, böyle biriyle komşu olmaktan çok memnun olduğumu söyleyemem. Acayip sıkıntılı birine benziyor.” Birasından bir yudum aldı, ardından da gözlerini şişeye dikti. “Yani umarım bir sağlık sıkıntısı teşkil etmiyordur. Böceklerle falan uğraşmak zorunda kalmayız umarım.”

“Böcekler mi?” Ana neredeyse öğürecekti. Charlie'nin yüzünü temizlerken durakladı.

“Kadının üzerinin ısırlıklarla dolu olduğunu söylememiş miydin?”

“Daha çok kızarıklık. Ya da egzama. *Isırık* değillerdi ama. En azından... en azından olmadıklarını düşünüyorum.”

Reid yüzünü buruşturdu. “Böyle bir binanın epey sağlam bir böcek ilaçlama sistemi vardır, değil mi?”

“Evet.”

İkisinin de sesi pek kendinden emin çıkmıyordu. İkisi de tahtakurularıyla son karşılaşmalarını hatırlıyordu ve ürpermek için kendilerini tuttular. Leğenler. Böcek ilaçlama şirketinin defalarca gelmesi. Binanın koridorundaki çocukların onlara böcekli evde yaşadıklarını söylemesi... Bugün kötü anılar sağlı sollu tekrar canlanıyordu.

“Neyse,” dedi Reid, Charlie’yi temizlemeye yardıma gelirken, “annemin eskiden hep dediği gibi, *kaynahora*, tüh-tüh-tüh.” Üç kere yere tükürürmüş gibi yaptı.

Yiddiş batıl inançları bir yana, evdeki hava epey tatsızdı.

Charlie temizlendikten sonra Reid yine yemek sipariş etmeye karar verdi. Ana karşı çıkmak istedi –dışarıdan çok sık yemek söylüyorlardı– ama bu tartışmayı başka bir güne bırakmaya karar verdi.

Yarım saat sonrasında ortam biraz daha rahatlamıştı. Reid’in telefonu çalmaya başlayana kadar.

“Hayır, yapmayın *amına koyayım* ya!” diye çıldırdı Reid arayan numaraya bakarken.

Ayaklarını vura vura ceketini almaya gitti. Telefona cevap verip hışımla evden ayrılırken ceketini giydi. Kocasını asansöre doğru giderken Ana onun konuştuğunu duyabiliyordu.

“Gerçekten eve getirmeyecek misiniz? Bahşışını iptal edeceğim, haberin olsun. Ya, *niye*...” Sesi duyulmaz oldu.

Kaşlarını yakın zamanda huy edindiği üzere bir şeylere kafa yorarmış gibi bir ifadeyle çatan Charlie’ye baktı.

“Bugün hepimizin keyfi yerinde, ha?”

Charlie sarı bir plastik bloğu çiğnemeyi bırakıp annesine baktı ve ağzıyla gelişigüzel bir şekilde osuruk sesi çıkardı.

“İyi fikir,” dedi Ana. “Babanı neşelendirmenin bir yolunu bulalım hadi.”

3

Reid’in tadının kaçık olmasının başka sebepleri vardı –iş canını sıkıyordu ve bu yemek siparişi saçmalığı asabını bozuyordu– ama temelde Ana’nın o komşu kadınla ilgili hikâyesi yüzünden olduğunu biliyordu. Bu onu sarsmıştı.

Lanet olsun, Ana’nın daha şimdiden yeni evleriyle alakalı sıkıntı bulmaya başlamasını istemiyordu. Onun zihninin nasıl çalıştığını, sürekli kaşıyacak bir şeyler aradığını biliyordu. Zaten Frank’ten aldığı ve sürekli görmezden geldiği telefonlardan bahsetmiyordu ona. Bazen Ana’nın ruh hâlini korumak da başka bir tam zamanlı işmiş gibi geliyordu.

Ayrıca... yani, Ana’nın tasvir ettiği kadınla ortak bir duvar paylaşmanın gerçekten nahoş bir yanı vardı. Gerçekten buradaki komşuları olmaya layık biri miydi o?

Bu tarz elitist düşüncelerden hoşlanmıyordu ama... iğrenç, deli bir komşularının olduğu haberi bu binada yaşamının sihri- ni biraz bozmuştu, değil mi? Böceklerden ve delilikten bahsedip durmaları. Geçmişlerinin en kötü yanlarına çok benziyordu bu. O günleri artık geride bırakmış olmaları lazımdı.

Kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki asansörden inene kadar bütün yolculuğu asansör görevlisinin –Ana’nın “gremlin” ismini taktığı adamın– farkına varmadan ilk kez yaptığını fark etti. Adamı görmezden gelmek Reid’in daha da elitist ve çirkin hissetmesine neden oldu. Bir daha böyle bir şey yapmamaya dikkat etmesi gerekiyordu.

Kuryeyi sokağın karşısında buldu. Deptford’ın meşhur demir kapısının önünde fotoğraf çekilen birkaç turistin arasından sıyrılması gerekti. Turistlerin onun tanıyacakları ünlü biri olup olma-

dığını görmek için attığı bakışları üzerinde hissetti. Onlara dikkat etmemeye çalıştı.

“Yahu,” dedi Reid kuryeye, yemeğini alırken, “yemek siparişi-nin bütün olayı o yemeğin *kapınıza* getirilmesi, değil mi?”

Adam ona bakmakla yetindi. Kalın siyah kaskının siperliğini kaldırmış, ufak bir scooter’ın üzerinde yan duruyordu.

“Ciddiyim,” diye konuşmaya devam etti Reid. “Kurye girişi var. Notlara da yazdım. Niye hiçbiriniz içer-”

“Kimse içeri girmez, dostum. Bunu yapmamamız gerektiğini biliyoruz.”

Scooter’ından çıkan inilti bir oyun parkındaki sataşmayı andıran adam bastı gitti.

Bu da ne demekti yahu?

Reid çığlık atmak istiyordu... ama hayır, insanlar seyrediyordu. Ünlü olmanın karşılığı. Ya da ünlü olduğunun sanılmasının.

Reid öfleyerek binaya döndü.

“Her şey yolunda mı, Bay Greene?” Resepsiyonist masasının arkasından gülümsedi.

“Harika.” Reid adam kadar büyük sırtıtmaya çalıştı. Bu adamda nasıl bir ağız vardı öyle? Fazladan dişi falan mı vardı? “Her şey yolunda.”

Tam asansöre doğru yollanmıştı ki gizli koridordan bir kadın çıkıverdi ve neredeyse ona tosluyordu.

Yemek poşetini kadının önünden son anda çekip bir felaketi engelledi ama ardından poşeti neredeyse düşürerek başka bir felakete sebebiyet veriyordu.

“Ay,” dedi kadın, keyifli ve etkilenmişçesine. İhtiyardı, çok yüksek ihtimal yetmişlerinde, hatta belki seksenlerindeydi ve parlıyordu. Odadaki oksijen önce kadına gidiyormuş gibi Reid’in nefesi bir saniyeliğine kesildi.

Kekelemeye başladı. “Çok üzg-”

“Hiç dert etme.”

Birden Güleryüz yanlarında belirdi, ağzı endişeyle olağandışı bir şekilde açılıvermişti. “İyi misiniz, Bayan Varné?”

“Cillop gibiyim,” dedi kadın, bir ipek kadar soğukkanlıydı. “Yürüyüşe çıkayım dedim. Komşularla tanıştım.”

Resepsiyonistle hoşbeş etmeye devam ettiler ama Reid ne söylediklerini doğru düzgün duymadı bile. Kulaklarına hücum eden kanın uğultusu etrafındaki dünyanın büyük kısmını duyulmaz hâle getirmişti. Dizleri titriyordu. Binanın öteki sakinleriyle ilk kez tanışma fırsatı yakaladığı fark etti.

Gördün mü, manyak komşu kadın? Hepimizden üstün birileri var işte.

Birkaç saniye sonra kadın –Bayan Varné, bu isim bile bir dizi mücevheri getiriyordu akla– ön kapıdan çıkıp gözden kayboldu... ama çıkmadan önce gözleri yine Reid’i bulmuştu. Dudaklarına bir gülümseme yerleşti ve ona göz kırptı. Ardından binadan çıktı.

“Yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı, Bay Greene?” diye sordu resepsiyonist.

“Ne? Hayır. Hayır. Pardon. Daha... akşam yemeği yemedim de.” Açıklamasını tamamlamak için yemek siparişini kaldırdı.

“Hepimizin başına gelir böyle şeyler.”

“Evet.”

Reid asansörün önünde beklemeye başladı. Aklı sürekli o kadına gidiyordu. Bayan Varné.

Asansör geldiğinde Reid içeri girmeden bir saniye tereddüt etti. Kendi stresli, sıkıntılı çekirdek ailesine dönüyor olmak birden ortaya çıkan bir hüznün dalgasıyla üzerine çullanmıştı. Bunu da böyle bir şeyi düşünmüş olduğu için bile kendine duyduğu yoğun bir tiksinti izledi. *Yuh, amına koyayım!*

“Bir şey mi unuttunuz?” Asansör gremlininin kurbağaları andıran sesi onu kendine getirdi.

“Bir tek kafamı.” Reid asansöre bindi, gözlerini o kadar çok kırpıştırıyordu ki sanki puslu bir ortama girmişti. Bu ne tuhaf bir geceydi böyle.

Metalin sarsılmasıyla kapılar kapandı.

4

Bayan Varné'yi araştırmayı planladı. Kadının hikâyesi neydi acaba? Bir film yıldızı mıydı? Öyle olmalıydı. Başka bir şey olamayacak kadar göz kamaştıran biriydi.

Treadwell'in kitabında bahsi geçmiyordu ama Reid muhtemelen IMDb'de hakkında birkaç bilgi parçası, YouTube'da da birkaç klip bulabileceğini düşünüyordu. Bu bina konusunda uzman olmak istiyordu. Gölgede kalmış bir yanı, böyle yapmasının bir katkıda bulunuyormuş gibi hissetmesine yardımcı olacağını düşünüyordu.

Fakat evine döner dönmez tüm bunları unuttu. Kapıyı açtığında yüksek sesli müzik çaldığını gördü.

Curtis Mayfield. "So in Love."

Ana'yla düğünlerinde dans ettikleri şarkı.

Eşi, kucağında Charlie'yle onu içeride bekliyordu. Charlie tabii ki kıpırdanıp zırlıyordu ama Ana'nın onu kontrol etmekte zorlanacağı kadar değil.

"Sanırım hepimiz kötü bir gün geçirdik," dedi Ana gülümseyerek. "Bu yüzden..."

Kendi gülümsemesini kontrol altına almaya çalışan Reid de kadının uzattığı elini tuttu. Yeni dairelerinin ortasında, bir seneden uzun bir süredir ilk kez beraber dans ettiler. İkisi de sandalyeyle ya da bebekle nasıl dans edeceklerini bilmiyordu ama çözdüler. İkisi de bu ânı iyi ve kalıcı bir anıya dönüştürmek için diğerinin ne kadar büyük bir çaba sarf ettiğinin farkında değildi ama birbirlerinin farkındaydılar.

Beş dakika on dört saniye boyunca, dünya ve dünyanın bütün sefaletiyle gizemleri ortadan kalktı ve kuşlar gibi, yerçekiminin altında bir kanun değil de yalnızca bir seçenek olduğuna kendilerini ikna etmeyi başardılar.

KARANLIKTAKİ SESLER

1

aman Tanrım

Ne-

aman Tanrım, Reid, uya-

Tanrım, ne oluyor lan-

Charlie. Kalkmama yardım et, çabu-

Niye böyle çığlık atıyor?

Bilmiyorum. Ayak parmaklarına dikkat et. Geliyoruz, bebeğim, geliyoruz! Ah- koduğumun kapısı!

Onu aldım. Hey, hey Yavru Kuşum, ne oldu, şşş, şşşş. Gel bakalım. Her şey yolundaaa.

Reid, o niye böyle? Daha önce böyle çığlık attığını duymamıştım?!

Bilmiyorum. Bilmiyorum. Şşşş. Şşşş. Seni ne üzdü?

Altı mı ıslak? Ya da-

Kupkuru. Ateşi de yok. Ne sorunu olduğunu anlamıyorum-

Onun daha önce böyle-

Biliyorum. Bebeğim, bebeğim, her şey yolunda.

Hastaneye mi gitsek?

Bilmiy-

Charlie! Lütfen- sessiz- NE İSTİYORSUN YA?! BİZDEN NE İSTEDİĞİNİ SÖYLE!

Ana! Sus, onu daha da-

Özür dilerim, özür dilerim, sadece o kadar yorgunum ki, özür dilerim.

Sanırım... Sanırım sakinliyor... çok titriyor ama.

Tanrım, ben de titriyorum. Kalbim patlayacak gibi. Bağırđđđım için özür dilerim.

Işığı açar mısın?

Klik.

Her şey normal görünüyor.

Bađırđđđım için özür dilerim. Reid? Özür dilerim.

Evet. Sorun değil. Sana... sana da biraz sıcak geliyor mu?

Hayır. Tamamen normal.

Saat kaç?

Bilmiyorum, üç mü? \$\$\$... \$\$\$\$... merak etme, biz buradayız, baban burada, annen burada...

Reid, onun *nesi* var?

Ne demek istiyorsun?

Yani, onun nesi var işte? Bir şeyler hiç yolunda değil. Bu normal değil.

Doktor dedi ya-

Doktorun ne dediğini biliyorum.

O... o alışma sürecinde. Hepsi bu. Hepimiz öyleyiz. Onun bir şeyi yok.

Tanrım, onun bir daha böyle çığlık attığını duymak istemiyorum.

Ben onunla ilgileniyorum, hayatım. Sen yatağa dön istersen?

Tanrım, o ses.

İyi ki duvarlar kalın, ha?

Evet... Ah, bak-

Ne?

Kar yağıyor.

Evet. Vay be. O pencereyi kapasak iyi olur muhtemelen.

Evet; ya da bir santim açık mı bıraksak? İçerisi gerçekten sıcak.

Doğru. Hatırlat da bir hava nemlendiricisi alayım.

Ben ona yiyecek bir şeyler hazırlayayım. Bir dakika, Reid, sen mi?..

Ne?

Pencereyi *sen* mi açmıştın?

Ne demek istiyorsun?

Bilmiyorum, hatırlamıyorum sadece... Neyse, önemli değil.

Yani, ikimizden birinin açmış olması gerek, değil mi?

Doğru. Tamam, hemen dönerim.

BERBAT BİR GÜN

1

“Ee. *Bu* da nesi?” Ana, Georgia’nın salonun duvarına dayadığı katlanmış alüminyum çerçeveye dik dik bakıyordu. Şüpheli dercede bir yürütecini andırıyordu.

“Onu merak etme.” Georgia sakızını bir kâğıt mendile tükürdü. “Hadi başlayalım.”

Her zamanki açma germe hareketleriyle başladılar. Bu hareketlerin kimisi sandalyede kimisi yerde yapılıyordu. Derken, antrenmanlarının yirmi beşinci dakikasında Georgia, Ana’nın sandalyesine dönmesine yardım ettikten sonra, “Şimdi, ben şöyle bir şey düşündüm,” dedi.

Normalde Ana burada bir şaka patlatırdı –“Hiç senin yapacağın iş değil,” ya da “Beynin acıdı mı?”– ama o kadar bitkindi ki tek yapabildiği kadına bakmak oldu. O gece uyku nedir bilmemişlerdi, en azından evin yetişkinleri. Charlie bir noktada sakinleşmişti ama Ana ile Reid ne zaman gözlerini yummaya kalksa o dehşetengiz çığlıkları hatırlayıp güneş doğana kadar tavanı izlemeye dönmüştü.

Georgia devam etti. “Belki de sana fazla yumuşak davranıyordur. Belki de kliniğe dönmeyi reddetme sebeplerinden biri burada yaptığımız çalışmaları rahat bulmandır. Fazla rahat.”

Ana şimdiden öfkesinin kabarmaya başladığını hissedebiliyordu. “Georgia... kliniğe dönmeyi *sana anlattığım sebepler* yüzünden düşünmüyorum. Bebek. Yol. Para. Bunların hepsi...”

“Yani ama şöyle de bir şey var. Tüm bunlara bir çözüm bulma-
na yardım edebilirim ve sen de bunu biliyorsun. Tamamen bedava
olan klinik deneyler olduğunu biliyor muydun? Buraya gelirken üç
tanesine baktım bile. Hiç de zor olmadı.”

Ana öfkeye teslim olmamak için derin nefesler alıyordu. Geor-
gia kadının sessizliğinden cesaret alıp konuşmaya devam etti.

“Sen tanıdığım insanlar arasında en dediğim dediklerden bi-
risin. Ve rolleri değişsek, sen de bana yardım etmek için bir yol
bulmakla kafayı bozardın bence. Haksız mıyım? Yani, kendine
yardım etmemenin bir *sebebi* olmalı. O sebebin ne olduğunu bil-
miyorum ama kesin var.”

Üzerine bir kırgınlık dalgası çullandı. Çünkü artık Georgia bile
ona bozuk bir şeymiş gibi davranıyordu. Arıza yapmış bir parçası
varmış gibi.

Ama yok mu zaten? Bacaklarında değil ama kafanın içinde?

“Kliniğe aylarca gittim, Georgia,” dedi Ana sıkılı dişleri arasın-
dan. “İşe yaramadı. Bazen insanlar iyileşmez.”

“Bu konuda sonuna kadar haklısın! Ve belki sen de iyileşmeye-
ceksin! Bu da önemli değil! Önemli olan senin denemiyor oluşun!
Bu da *arafta* kaldığın anlamına geliyor. Arafta kalmak berbat bir
şey... ama aynı zamanda biraz da konforlu, değil mi? Sıkıntı şu ki
müsaade edersen orası senin içini kurutur. Dün ağlamaya başla-
manın sebebinin egzersizin zorluğuyla alakalı olduğunu sanmıyo-
rum. Zor *değillerdi* çünkü. Bir süredir zor bir egzersiz yapmıyoruz.
Bence sen bir şeye çok sıkı sıkıya sarılmışsın. O hostes gibi davran-
man gerek, kızım! Bana mazeret uydurmayı bırak ve bak bakalım
ne kadar gelişme kaydedeceksin! Bu yüzden!” Yürütecini yanına gi-
dip onu açtı. “Bunun için ideal bir yer değil ama bir yolunu bulu-
ruz. Seni bununla ayağa kaldıracacağız, ben seni tutacağım ve birkaç
adım atma üzerine çalışacağız. Bu hiç hoşuna gitmeyecek. Zorla-
nacaksın. Düşebilirsin bile. Ama seni kliniğe götüremeyeceksem
ben de kliniği ayağına getireceğim. Bundan nefret edersen, yani

ne zaman istersen bana siktir çekebilirsin ama bunu yapacağını sanmıyorum. Haksız mıyım?”

Ana'nın gözlerini devirmesini, iç geçirmesini ya da belki de ona birkaç küfür savurmasını bekleyerek iki elini ona doğru uzattı ama sonrasında başlamak için ellerini tutmasını bekliyordu.

Aksine Ana bağırmaya başladı. Başlayınca da o kadar iyi geldi ki kendini durduramadı.

2

Pekâlâ, diye düşündü Georgia, kapı suratına çarpılırken, bu çok daha iyi bir şekilde sonuçlanabilirdi.

Aptalca bir şey mi yapmıştı?

Kucağında tuttuğu katlanmış yürütece baktı.

Bugün söylemeye niyetlendiği daha çok şey vardı aslında. Ana'ya daha önce hiçbir hastasına anlatmadığı bir şeyden, abisinden bahsedecekti. Kendi adıyla alakalı iyi niyetli şakalar dışında, Georgia kendine dair pek bir şeyi açık etmeyi sevmezdi. O plan yatmıştı tabii.

Fikrini değiştirmesi için Ana'ya bir dakika tanıdı, sonra da ağır ekipman çantasını omzuna asıp asansöre doğru yürümeye başladı.

Asansörü yukarı taşıyan bronz düğmeye bastıktan ve mekanizmalar takırdamaya başladıktan sonra, başını çevirip tekrar koridora baktı.

Geri dönsem mi? Kapısını çalıp ona anlatmaya niyetlendiğim şeyleri anlatsam mı?

Uzun uzadıya anlatacak bir şey yoktu zaten. Kısa bir hikâyeydi. Abisi Michael on yedi yaşındayken bir araba kazası geçirmişti ve sol bacağına amputasyon yapılması gerekmişti. Georgia bunun ardından abisinin korkunç bir depresyona girdiğine tanık olmuştu. Sürekli içmeye başlamış, ağrı kesicilere bağımlı hâle gelmiş ve

kendini hayattan soyutlamıştı, ta ki yirmi iki yaşındayken bir gün belki kazara belki kasten, Odesa'nın hemen çıkışındaki eski bir köprüünün dibinde ölü bulunana kadar.

Georgia hastalarına bunu hiç anlatmamıştı. Başlarından geçen zorlu tecrübelerle sidik yarıştırmaya çalıştığını düşünmelerini istemiyordu. Ayrıca zaten başlı başına üzücü bir hikâyeydi; akıllarına bu tarz bir son sokmaktan nefret ederdi. Ama belki de Ana'nın, Georgia'nın anlayamasa bile empati kurabilecek biri olduğunu bilmesi iyi olurdu.

Gerçi belki Ana'nın da biraz sakinleşmeye ihtiyacı vardı.

Georgia birkaç hafta önce eski spor salonu arkadaşlarından biriyle konuştuğunu hatırladı. Her zaman atletik, bedeniyle ilgilenen biri olan Ana'nın fizyoterapi konusunda çok da hevesli olmadığını öğrenince şaşırmıştı arkadaşları. Georgia, Ana'nın başından geçen her şeyi düşünmüştü –doğurganlık tedavilerini, hamileliği, doğumu, sakatlığı– ve “Bedeni şu anda yabancı bir ülke gibi geliyor olmalı. Hatta yabancı bir gezegen. Hazır olduğunda uzay gemisinden inecektir,” diye karşılık vermişti.

Bu da demekti ki kadına bu şekilde bir kumpas kurmak kötü bir fikirdi.

“Siktir ya,” diye mırıldandı Georgia. “Aferin bana.”

Ana'dan hoşlanırdı. Arkadaşlıklarının sona ermediğini umuyordu. Öğretmenleri hastaların zaman zaman bu şekilde patlayabilme olasılığına karşı onu hazırlamıştı. Bir noktada bunun da geçeceğini umuyordu. Peki ya geçmezse? Eh. Elveda, Deptford. Seni tanımak güzeldi.

Asansör kapıları takırdayarak açıldı ve kontrollerin yanında dikilen şu acayip adamı gözler önüne serdi.

Bu adamı bir anda karşısında bulunca, Georgia onu bu kadar tekinsiz kılan şeyin ne olduğunu anlayıverdi. Adam bir şekilde asansörün duvarlarında kamufle oluyordu ama bir kere orada olduğunu fark ettiğinizde de gözünüze batmaya başlıyordu. Âdeta asansörün bir *parçası* gibi görünüyordu fakat beyniniz bunu imkânsız buluyordu. İnternette bir keresinde gördüğü ve balıkların

dillerini ısırp kopararak kendilerini balığın ağzına yerleştiren parazitler geldi aklına: Bir taşla iki yaratık.

Georgia'nın ağzı kurudu.

“Bir şey mi unuttunuz?” diye sordu adam o tuhaf, gırtlaktan gelen sesiyle.

Kadın kendini toparladı. “Ne diyeceğim. Unuttum gerçekten. Kusura bakmayın. Siz beni beklemeyin; benim işim biraz sürer.”

Şapkası gözlerini karanlıkta bırakan adam ona içini ürperten çokbilmiş bir ifadeyle baktı, sonra da asansörün koluna uzandı. Kafes kapı takırdayarak kapandı, ardından da asansörün kapısı kapandı ve Georgia, asansörün aşırı derecede uzun bir gırtlaktaki âdemelması gibi aşağı kaymaya başladığını gördü.

Alternatif bir planda karar kıldı.

Adamın gittiğinden emin olduktan sonra koridorda geldiği yoldan döndü. Önce Ana'nın dairesine suçluluk dolu bir bakış atıp kadının kapıyı açacağını ve kafasını dışarı çıkaracağını umdu, sonra da koridorda yürümeye devam etti.

Ana gibi Georgia da gergin hissettiğinde harekete ihtiyaç duyardı. Seansları erken bittiği için biraz zaman öldürebilirdi. Ama belki de Ana gerçekten onu bir daha görmek istemeyecekti ve bu binaya bir daha adım atma fırsatı yakalayamayacaktı...

Buraya ilk geldiğinde varlığını fark ettiği güzeller güzeli, pürüzsüz mermerden yapılmış devasa merdivene doğru ilerledi. Hazır buradayken Deptford'ı mümkün olduğunca tecrübe etmeyi düşünüyordu.

3

Öte yandan Ana kendini berbat hissediyordu. Georgia bunu hak etmemişti. Bugüne dek cömert ve düşünceli biri olmuştu hep ve Ana onu bağırış çağırış ve suratına çarpılan bir kapıyla ödüllendirmişti.

Kapıyı açıp Georgia'yı geri çağırma niyetindeydi. Ondan özür dileyecek, onu içeri davet edecekti ve sonra da... belki konuşabilirlerdi. Ana düşüncelerini toparlayamayacak kadar yorgun olsa bile. Belki biraz konuşmak ona iyi gelirdi. Belki de Bayan Jacobs'la başlattığı şeyi Georgia gibi biriyle sürdürmesi gerekiyordu.

Ana kapıyı açacaktı... ama bağırışlar ve kapının çarpılması Charlie'yi uyandırmıştı ve şimdi Ana'nın onu sakinleştirmesi gerekiyordu. Kızını sakinleştirirken bu gürültünün *diğer* dairelerdeki bebekleri niye uyandırmadığını merak etmeye başladı.

4

Bu sırada Georgia da binanın tuhaf sessizliğini fark ediyordu. Daha kötüsü, takip edildiğine dair üzerinden atamadığı bir his vardı.

Kürek kemiklerinin arasına saplanan o belli belirsiz hissin ne zaman başladığından tam olarak emin değildi. Usul usul artmıştı. Ayrıca şu anda kaçınca katta olduğunu da bilmiyordu.

Bazı kat merdivenleri devasaydı. O merdivenlerin dubleks, hatta belki tripleks ya da aşırı yüksek tavanlı dairelerin olduğu katlardan geçtiği aşikârdı. Georgia asansöre bindiğinden Ana ile Reid'in kaldığı "on sekizinci katın" çok da doğru bir isimlendirme olmadığını biliyordu ama şimdi merdivenleri kullanırken merdivenlerin tutarsız uzunlukları bu rakamın... mantıksız gelmesine neden oluyordu. Onlar *pi sayısı* katında oturuyorlardı, *sonsuzluk* katında, *lise-matematik-der-sinden-doğru-düzgün-hatırlayamadığı-negatif-bilmemkaçın-kuresi* katında.

Yine de keyif alıyordu ama. Bina çok güzeldi. Bir harikaydı. Met'teki bir tur sırasında kalabalıktan ayrılıp kapalı bir kanadı keşfetmiş gibi içi içine sığmıyordu.

Merdivenden ayrılmıyordu. Yani çoğunlukla. Bazen kendini bir sahanlıkta buluyor ve içerinin nasıl görüldüğünü görmek için

yirmi otuz adım kadar koridorun içlerine ilerliyordu. Her bir kat eşsiz derecede farklıydı. Bir tanesinin duvarları sonsuzluğa uzanan ipeksi bir desenli duvar kâğıdıyla kaplıydı ve yalnızca ara sıra duvara takılmış şamdanlar bu duvar kâğıdını bölüyordu. Birkaç katın duvarlarını çerçevelenmiş tablolar süslüyordu, bir tanesine de fotoğraflar asılmıştı. Resimlere uzun süre bakma dürtüsünü bastırmıştı. Olmaması gereken bir yerde yakalanmak istemiyordu.

Ama yakalanmıştı, değil mi? Şimdi bile arkasını dönüp baktığında orada onu izleyen birilerini görmeyi bekliyordu. Bu hissi bir türlü üzerinden atamıyordu.

Eh yani, en fazla ne yapabilirlerdi ki? Ona bağıracaklar mıydı? Kimseye bir zararı dokunmuyordu. Hatta şu anda binadan ayrılıyordu zaten. Sadece yolunu biraz uzatmayı tercih etmişti, o kadar. Ziyaretçilerin bu merdivene bakakalmasını istemiyorlarsa, o zaman burayı niye bu kadar... süslü yapmışlardı ki?

Hatta azar işitmenin fena olmayacağını fark etti Georgia. Çünkü bu kadar kocaman bir binaya göre içerisi bir mezar kadar sessizdi.

Gürültü neredeydi? Yaşamın ambiyansı? Televizyonlar, kavgalar, müzik? Bir acayıptı. Ayak sesleri ile taşıdığı yürütecini takırtısı çok gürültü çıkarıyordu.

Belki de bu yüzden birileri beni takip ediyormuş gibi hissediyordumdur...

Başka bir sahanlığa daha ulaştı ve etrafına bakındı. Bu katın duvarları da duvar kâğıdı kaplıydı. Bu seferki desenli değildi ama. Hayır, kâğıdın üzerindeki çizimler rasgele desenlerden çok daha anlamlı bir şeye benziyordu. Şey gibilerdi... Hayır, bu doğru olmazdı. Surata benziyorlardı. İnsan suratlarına. Çılgılık atan. Etrafı böceklerle çevirili.

Koştur koştur merdivene döndü. Merdiven daha güvenli geliyordu. Orada güneş ışığı vardı.

Merdivenin duvarında bahçenin ilerisine bakan pencereler vardı. Bu yüzden mi izleniyormuş gibi hissediyordu? Karşı tarafa tan ona bakan birileri mi vardı?

Tekrar camdan dışarı baktı. Derken ödü patlayıp elini boğazına götürerek şaşkın bir nidayla geri sıçradı.

Camın hemen arkasında, duvarın üzerinde, binanın içine doğru bakacak şekilde yerleştirilmiş bir heykel. Şu acayip, ufak... Ne deniyordu onlara? Kelime bir an aklına gelmedi. Tek düşünebildiği Şirinler'deki kötü adamdı. Hah, tamam. Gargoyl. Çirkin pezevenkler. Çirkin ama bir tehlike teşkil etmeyen.

Mahcubiyetle güldü ve merdivenleri biraz daha hızlı inmeye başladı.

Bu bina niye bu kadar sessizdi ya?!

Ana'yı düşünerek zihnini oyalamaya çalıştı. Kadının fazla üzerine gittiği için ondan nasıl özür dileyeceğini düşündü. Belki yarın arar, bugün söylemeye niyetlendiği şeyleri anlatırdı. Hatta belki dışarı çıkar çıkmaz arardı. Ona fırsatı varken bunları anlatsaydı, şimdi merdivende takip ediliyormuş hissine kapılmış olmazdı.

İnsanın acısını başkasından saklaması ne kadar acıya sebep oluyor böyle?

Bir dakika, niye acı çekeceğimi düşündüm ki ben?!

Derken bir anda merdiven sona erdi.

Basamaklar bitti.

Yalnızca uzun bir koridora açılan bir sahanlık vardı.

Merdivenin duvarındaki pencereden bir kez daha dışarı baktı. Zemin kata inmediğinden emindi. Bahçedeki ağaçların tepelerini görmek için kafasını aşağı eğmesi gerekti. Fakat diğer katlarda olduğu gibi, burada da işini kolaylaştıracak hiçbir tabela bulunmuyordu.

Yangın protokolü diye düşünüyordu. Bazı binaların belli kattan sonra yangına karşı emniyetli ayrı bir merdiven inşa etmek gibi bir zorunluluğu vardı. Aşağı devam edebilmek için o merdiveni bulması gerekiyordu sadece. Ya da daha iyisi, asansörü bulabilirdi. Asansörün içindeki o ürkünç adam artık o kadar ürkünç gelmiyordu, yanağına bir öpücük kondurup onu kurtarıcısı ilan edebilirdi.

Sahanlığın devamındaki koridora bakınca midesi düğümlendi.

"Tabii ya." İç geçirdi. "Tabii ki ışıkları kapalı olacaktı."

Önünde sonu görünmeyen karanlık bir tünel uzanıyordu.

Bu binanın. Derdi. Neydi ulan? Şu noktada Ana'nın onu başka bir seans için çağırıp çağırmaması umurunda değildi. Georgia buraya dönmek istediğini pek sanmıyordu.

Telefonunu çıkardı, ellerinin hafiften titremeye başlamasını göz ardı etmeye çalışarak el fenerini açtı ve önündeki mağaramsı karanlığa tuttu.

Sefil ışığı etrafındaki gölgelerin nabız gibi attığı bir görüntüye neden oldu. Duvarlar nefes alıyormuş gibi.

Üst kata çıkıp başka bir kattaki asansörü bulsam daha iyi, diye düşündü. Işıkları yanan bir kata. Ama o izlenme, takip edilme hissi... İlerlemeye karar verdi.

Çok geçmeden merdivendeki güneş ışığı çok geride kalmıştı.

Asansörcü herif buraya beni almaya geldiğinde, bu koridordaki ışıkların patladığını görecektir. Bana teşekkür edecek. Bu güzel.

Ama burada yaşayan zengin züppeler niye durumu bildirip bu ışıkları tamir ettirmekle uğraşmamıştı ki?

Kendine rahatlamasını söyledi. Yalnızca söylemekle kalmadı, talep etti. Başına geleni hak etmişti. Kişisel antrenör dobralığıyla Ana'yı darıltmıştı, kendisi de daha azını hak etmiyordu. Zayıf davranıyordu. Aptal. Mızız. Korkmuş.

Tanrı aşkına, New York City'nin göbeğindeki meşhur bir binanın içindesin. Tam şu anda dışarıda buranın fotoğrafını çeken bir turist kalabalığı var.

Yine de kendini karanlığın daha içlerine girmeye ikna edemiyordu. Midesi düğümleniyordu. Kasıkları işemesi lazım olmuş gibi karıncalanmaya başlamıştı ve yürüteç ile omzundaki egzersiz ekipmanlarının bulunduğu çanta, kum torbaları gibi ağır gelmeye başlamıştı.

Asansörün yakınlarda bir yerde olması gerekiyordu.

Kımıldasana be! On adımlık bir setle başla! Hadi! Hareket be-rekettir!

Karanlık gırtlığın daha derinliklerine girdi. Bir adım. Bir tane daha. Bir tane daha.

Derken tavanda tıkırdayan tuhaf bir ses duydu. Kalakaldı.

Muhtemelen üst katta birinin köpeği koşturuyordur. Hani duymak için yalvardığın yaşam belirtilerinden biri işte. Işığını yukarı tut bak, siyah ve boş tavan dışında başka bir şey göremeyeceksin.

Yukarı bakmaya cesaret edemiyordu. Koşmaya başladı. Ne kadar aptallık ettiği umurunda değildi.

Her birinin kapısı kapalı olan dairelerin yanından koşarak geçiyor, cep telefonunun ışığı çılgınca bu kapıların üzerine vuruyor, bir yangın çıkışı ya da asansör arıyordu...

Bir duvara tosladı. Yol vermeyen, düz bir duvar. Köprüden aşağı atılıp aşağıdaki toprağa çakılan bir ceset geldi aklına.

Hayır, hayır, hayır, hayır. Hayır, bu olamaz. Asansör nerede? Yangın çıkışı nerede? Elleri önündeki pürüzsüz yüzeyin üzerinde geziyordu. Bir aralık *var gibiydi* ama duvar tarafındaki bir kapı olabilecek bu şeyi açabilmesi için ne bir topuz, ne bir kulp ne de başka bir şey vardı.

Kapana kısılmıştı.

Hayır! Bir koridoru falan kaçırmış olmalıydı. Köşeyi döncbileceği bir yer. O kadar. Apartmanın içindeki bir çıkmaz sokaktaydı. Aramaya devam et! On adım daha atacaksın!

Sıkılı dişleri arasından hırladı, kendini gaza getirdi ve dönüp karanlığa doğru yürümeye başladı. Bir adım. Bir adımı daha. Koşmamaya çalışıyordu. Işığını kaçırdığından emin olduğu sapağı bulmak için sallıyordu. Bu katın bir avcı kapanı olduğunu düşünmemeye çalışıyordu.

İçinde daireler bulunan bir kat burası. Bak, hem sağında hem de solunda daire kapıları var. Muhtemelen aylık kirası on bin dolar civarı olan kapılar ve eminim bu katın ampullerinin patladığını öğrendiklerinde bir sürü zengin insan öfkelenecek.

Nefes nefeseydi. Nabzını yavaşlatmak için birkaç saniyeliğine durdu ve işte o zaman bu aptalca yolculuğa çıktığından beri görmeyi beklediği şeyi nihayet gördü.

Bir dairenin kapısı ortadan ikiye kırılan bir dal gibi sessizliği yarararak açıldı. Kilisenin içinde çığlık atan biri gibi.

Arkasına döndü.

Açılan dairenin içi de karanlıktı ama telefonundan çıkan ışığı hemen kenarında daireden bir şeylerin çıktığını gördü.

Zihni gördüğü şeyi anlamayı reddediyordu. Başta bunun bir köpek olduğunu sandı... ama daha çok... derisi canlı canlı yüzülmüş gibi duruyordu? Bir kasabın vitrininde asılı duran bir keçi gibi. Fakat derisi yüzülmüş bir hayvan yürüyor olmazdı.

Ve eklemleri... yanlış açılarla bükülüyordu.

Rölantide çalışan bir çim biçme makinesinin motoru gibi zar zor duyulan, anlamsız homurtular çıkardı.

Köpek-yaratık uzun uzadıya, keyifli keyifli iç geçirdi ve yavaş adımlarla ona yaklaşmaya başladı. Georgia aralarındaki mesafeyi koruyarak gerilemeye başladı.

Yaratığın tırnakları zeminde takırdıyordu. Derisi bir beyin gibi kıvrımlıydı, gri derisinin üzerinden yol yol siyah ıslak gölgeler akıyordu. Yaratık kafasını ona çevirdiğinde Georgia, hayır, bunun bir köpek olmadığını fark etti, bir köpeğe kıyasla çok daha insansıydı... aynı zamanda da tuhaf derecede tanıdık.

Bir anda neye baktığını anlayıverdi. Bu hiç mantıklı değildi ama aynı zamanda felcin kiskacından kurtulmasını da sağlayan bu oldu.

Dehşet içinde çılgılık atarak nefesini harcamadı. Egzersiz ekipmanlarını yere fırlatıp olur da üzerine atlarsa diye yaratığı havada kapmak üzere bir dövüş pozisyonu aldı. Ardından becerebildiği kadar kuvvetli ve göz korkutucu bir sesle kükredi. İşte bu işe yaradı; köpek-yaratık birazcık geriledi.

Georgia bunu fırsat bildi. İçi kendine güvenle doldu. Bunu başarabilirdi. Bedeni bugünler için vardı. Güneş ışığına, hatta gerekirse en üst kata kadar depar atacaktı ve bu derisi yüzülmüş canavar onu takip etmeye kalkarsa o zaman bileğine kuvvet onunla dövülecekti.

Planı buydu.

Koşmaya başlamak üzere döndü ve onu şimdiye dek takip eden kişi –ya da şey– bedenini kollarıyla sardı.

BERBAT BİR GÜN (II)

1

Kimse Reid'den daha kötü bir gün geçirmiyordu. En azından bu ofiste.

Her uzun süreli uykusuzluk döneminde nihayet sınırın aşıldığı bir gece olurdu. Dün gece o sınır aşılmış olabilirdi.

Esnemelerini bastıramıyordu. Her bir eklemi sızlıyordu. Dişleri kaygan bir maddeyle kaplıydı. Bu sabah dişlerini fırçalamış mıydı? Kafatasının içi âdeta pamukla kaplanmış ve etrafına iğneler yerleştirilmişti, çıkan her bir gürültü o iğneleri daha da içeri batırıyordu.

Hasidler o öğlen yine gelmişti. Her zaman olduğu gibi, Reid onların muska verme ya da bu haftanın Tevrat ayeti konusunda onu aydınlatma tekliflerini reddetmişti. Her zaman olduğu gibi bedava hala ekmeklerini seve seve kabul etmişti. Şimdi de karbonhidratın kafasının çalışmasına yardımcı olacağını umarak ekmeğinden bir parça kopardı.

Yapacak çok işi vardı; bir müşterinin mal varlığı beyanı üzerinde çalışması ve başka bir dava için bir evrak hazırlamak üzere endeksleme yapması gerekiyordu ki ofisin gedikli sekreteri Wanda firmanın evden çalışmayı sonlandırıp ofise dönmeye karar vermesiyle emekliye ayrıldığından beri telefonlar çaldığında işini gücünü bırakıp o telefona bakmasının beklenmesinden bahsetmiyordu bile. Ayrıca firmadaki avukatlar ne zaman bilgisayarlarında bir sıkıntı çıksa (ki bu sık sık yaşanıyordu) ya da fotokopi makinesi sıkışsa soluğu Reid'in yanında alıyordu.

Reid yine de bunlardan herhangi birini yapmak yerine tarayıcısında bir arama sayfası açtı ve parmakları klavyenin üzerinde gezinmeye başladı:

Deptford Apartmanı New York Çakılış

Bugünlerde internette genelde böyle vakit geçiriyordu. Firmasının güvenlik duvarı sosyal medyaya erişmesine müsaade etmediği için saatlerini yeni evine dair bilgi arayıp Preston Treadwell'in kitabında okuduğu detayları teyit etmeye ya da daha fazlasını öğrenmeye çalışarak geçiriyordu.

O kahrolası kitap hâlâ Deptford üzerine yazılmış *yegâne* kitaptı. Mesela Dakota, Ansonia, San Remo ya da Apthorp binaları hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istese kocaman bir okuma listesi oluşturabilirdi. Bir miktar kafayı takmak işini epey kolaylaştırmıştı. Bir gitarı ilk kez eline alıp her bir akoru, her bir pentatonik gamı, her bir parçayı falan öğrenme *zorunluluğu* hissettiğinden beri kendini bir konuya böyle adadığı olmamıştı.

Ofis telefonu çalmaya başladı.

Gözlerini yumdu. İşinin bu kısmından nefret ediyordu. Tillstrand & Loeffler LLP'de çalışmaya başladığında, işin sayılı olumlu yanından biri de telefonlarla muhatap olmak zorunda kalmamasıydı. Nesline mensup birçok kişi gibi telefonlardan cayır cayır nefret ediyordu. Telefonu açıp her şeyden bihaber bir ahmakla kibar kibar konuşmak ve boş beleş bir soruya cevap vermek için üzerinde çalıştığı işi bırakıp bütün konsantrasyonunu bozmak, telefonun her bir çalışıyla katlanarak artan kızıl, çalkantılı bir hisle dolduruyordu içini.

Zımmır.

Peki Wanda evinde kalmayı tercih ettiğini fark ettiğinde yeni sorumluluklarıyla birlikte Reid'in maaşı da artmış mıydı? Annesinin eskiden dediği gibi: "Üç tercih hakkın var ve ilk ikisi sayılmaz."

Zımm-

Hışımınla ahizeyi eline aldı.

"Ne var?" diye çıkıştı.

Arayan kişi şaşkına dönmüştü. Kendine geldiğinde, o sırada telefonda başka biriyle görüşen avukatlardan biriyle konuşmayı istedi. Reid bu bilgiyi ilettil, arayan kişinin numarasını not etti ve belki biraz aceleyle telefonu kapattı. Şimdi Reid'in bu telefon numarasını bir e-postaya ekleyip ilgili avukata göndermesi gerekiyordu. Birazdan hallederdi; önce şu arama sonuçlarını gözden geçirmeyi bitirmek istiyordu.

Emlak fiyatlarının çakılması üzerine yarım düzine makale. Artık kimbilir nedense Elizabeth dönemi oyun yazarı Christopher Marlowe hakkındaki sitelere dair birkaç link. Görünüşe göre bir de MÖ 800 ile MS 700 yılları arasında yaşamış olan "Deptford arkeoloji kültürü" denen bir şey de varmış ve Brooklyn Müzesi'nde de tesisat amacıyla kullanılan bir tür ağırlık olan Deptford ağırlıklarına dair bir sergi düzenleniyormuş. Lanet olsun. Bir kez daha çenesi yırtılırcasına esnedi. Arama sonuçlarının bir sonraki sayfasına tıkladı.

Farklı kelime kombinasyonlarını, farklı arama motorlarını ve yıllar içerisinde öğrendiği tüm internet çakallıklarını denedi. Hâlâ bu kitapta tasvir edilen türden bir olayın şehrin hatırasından bu şekilde yok olabilmesini aklı almıyordu. Yirmi kişi düşerek ölmüştü! Aynı konumdan!

Tanrı aşkına, çok yorgundu.

Sandalyesinde dönüp çantasından kitabı çıkardı. Kitapta yıpranma emareleri belirmeye başlamıştı.

O kısmı tekrar okudu.

14. bölüm, "Gelenler ve Gidenler"den:

Dünya Büyük Savaş'ın ardından toparlanmaya ve peşinden gelen İspanyol Vebası'nı sonlandırmaya çalışırken, Bay Janebridge'in binası da trajedilerden nasibi almıştı. Yirminci yüzyılın ilk yarısında, Deptford küresel olarak tecrübe edilen şiddet olaylarını akla getiren birçok olaya evsahipliği yaptı. Binanın hemen önünde gerçekleşen soygun ve cinayetlerden "Çakılış" adı verilen o son derece tuhaf olaya kadar. Bu kadar şa-

şalı bir isim konulmasına rağmen, yirmi kişinin canına mal olan ve korkunç bir kaza ya da törensel bir toplu intihar vakası gibi görünen bu olay hakkında çok fazla bilgimiz yok. Bu olağandışı olayın haberi *New York Times*'in manşetlerine bile yansımada. Gazetecinin akşam versiyonunda çıkan haberi ekler kısmında okuyabilirsiniz. Bu haberde olay basitçe...

Telefon tekrar çalmaya başladı. *Lanet olsun!*

“Efendim?!” diye talepkâr bir sesle açtı telefonu. Gereksiz bir telefon daha. İletilmesi gereken başka bir mesaj. Bu işi niye ondan bekliyorlardı ki? Anasını sattığının bir e-postasını kendileri atamıyorlar mı?

Ahizeyi çarparak telefonu kapattı ve öfkeden köpürdü.

Kendini toplantı odalarından birine kapatıp huzur içinde kitabını okuyabilmeyi diliyordu.

Biraz mahremiyet kazanmanın bir yolu vardı gerçi...

“Patron bir dolar kazanıyor, bense on sent, bu yüzden mesai saatinde tuvalete gidiyorum,” diye bıyık altından şarkıyı mırıldandı ve kitabını kolunun altına sıkıştırıp sandalyesini ittirerek masasından kalktı.

2

On beş dakika sonra döndüğünde, monitörüne yapıştırılmış bir post-it olduğunu gördü.

Gözünü kan бүrүdү.

Ne kadar sürdüğünün bir önemi yoktu, masasından kalkmayıversin, insanlar post-itle not bırakmaya bayılıyordu. Özellikle asabını bozan bir keresinde, masasında öğle yemeğini yiyordu (çünkü doğru düzgün bir öğle arasını ona çok görüyorlardı) ve mutfaktan kâğıt havlu almak için kalkmıştı. Masasına döndüğünde, monitörünün üzerinde belli bir evrakın durumunu kontrol etmesini isteyen bir post-it bulmuştu ve bu notun yazıldığı kalem de gelişigüzel atılmıştı... yemeğinin içine.

Ana ve arkadaşları bu olayı duyunca dehşete düşmüştü. Reid orada çalışan avukatların büyük kısmının iyi insanlar olduğunu fakat önlerindeki davalar dışında başka hemen hemen hiçbir şeye kafa yormadıklarını ve çoğunlukla kendi kafalarının içinde yaşadıklarını açıklamaya çalışmıştı. Bu yüzden de sürekli bu tarz şeyler yapıyorlardı: Her seferinde yemeğini mahvetmiyorlardı ama mesai saatleri dışında çalıştıklarında sık sık masasını darmadağınık bırakıyorlar, eşyalarını yere düşürüyorlar, masanın üzerinde kirli tabaklarını ya da yarısı içilmiş gazozlarını bırakıyorlardı çünkü bütün gece mesai yapmışlardı ve işleri biter bitmez masadan kalkıp gitmişlerdi. Her gün yerine getirdiği ağza alınmayan ek görevlerinden biri de avukatlar ihtiyaçlarını aldıktan sonra ortadan kayboldukları için açık bıraktıkları tüm dolap kapaklarını kapamaktı.

Bir süreliğine bunu işin komik bir yanı olarak göz ardı etmişti: Komik bir Facebook durum güncellemesine konu olacak bir şey ya da Ana'dan sempatik bir omuz masajı kapmanın bir yolu. Orta yaşa doğru yaklaştıkça bu iş komikliğini kaybetmişti.

Tillstrand & Loeffler LLP'de yedi senedir çalışıyordu. Günün birinde bir ofis çalışanı olacağını hayal etmemişti hiç. Müzik programı hep bunun önüne geçmişti. Derken bundan on sene önce annesinin sağlığı hızla kötüye gitmeye başlamıştı ve Reid de destek olmak için elinden gelen her şeyi yapmak istemişti. Ekonomik olarak sıkıntıya girmişlerdi ve bir arkadaşı veri girişi konusunda yardıma ihtiyaç duyan ufak bir hukuk bürosuna onu önermişti. O şirket battığında Reid *başka* bir şirkete önerilmiş, ikinci el bir mobilya gibi el değiştirmişti. Daha Reid ne olduğunu anlamadan biraz para biriktirmek için geçici olarak girdiği iş hayatının bir parçası hâline gelmişti. İstikrarlı kazanca alışmıştı. Standartları buna göre yükselmişti. Öyle *aman aman* bir şey de kazanmıyordu ama bu işten önceki yaşam standartlarına kıyasla resmen medeniyete geçmişti. Paket ramene dondurulmuş sebze ekleyerek buna akşam yemeği demeye döndüğünü hayal edemiyordu.

Hâlâ ara sıra dışarıda çalmaya çıkabiliyordu ve bir gün kaydedeceğini kendine telkin edip durduğu o albümü için gerekli müzik aletlerini de nihayet satın alabilmişti.

Ve üye olunacak streaming kanalları vardı.

Ve sonra evlenmişlerdi.

Ve sonra çocuk yapmaya uğraşmışlardı.

Ve sonra çocuk yapma konusunda başarılı olmuşlardı.

Liste uzayıp gidiyordu.

Yetişkinlik tamamen tavizlerden ibaretti, değil mi? Neye ihtiyacınız olduğuna ve ne istediğinize karar verirdiniz, sonra da en az derecede kötü kombinasyonu bulana kadar önceliklerinizin yerini değiştirirdiniz. Her bir taviz, zincirin bir halkasıydı ve o zincir sizi East River'ın dibine batırırsa ne olurdu? Yani... en azından siz baktarken dikkatinizi dağıtmak için Netflix ve Spotify vardı.

Şimdi masasına yaklaştığı sırada, öfkesi çabucak kesilerek dehşete dönüştü.

Monitörde tarayıcısını kapatmamıştı ve şu anda yapmak üzere maaş aldığı işle uzaktan yakından alakası olmayan arama sonuçları alenen ortadaydı.

Post-it notunun üzerindeki yazı aceleyle yazılmıştı ve harfler köşeliydi. Baş ortaklardan birinin elyazısı.

LÜTFEN OFİSİME GEL.

3

“Ee, ne var ne yok, Reid?”

Kollarını göğsünde kavuşturarak masasına kurulmuş olan kel ve heybetli Avukat Morgan Loeffler'in suratında ifadesiz bir merak vardı. Mahkeme salonundayken rakibi zırvalamaya başladığında takındığı ifadeydi bu.

Reid'in annesinin laflarından bir başkası: “Bu konuda iki tabelle arasında kaldım.” Reid'in çıkarabildiği kadarıyla, “İki duy-

gu arasında kaldım” ya da “İki dürtü arasında kaldım” gibi bir anlama geliyordu. Genç yaştayken insanın annesini yavaş yavaş demans hastalığına kaptırmasının ilginç yanlarından biri şuydu: Annesinin ağzından çıkan laflar bir yetişkin olduğu için mi anlaşılmazdı yoksa daha ağzından çıkarken biraz anlaşılmaz oldukları için mi? Her hâlükârda bu laf şimdi aklıma gelmişti ve içinde bulunduğu anda onu mantıklı buluyordu. Reid iki tabure arasında kalmıştı. Bir numaralı tabure: Yenilgiyi kabullen, af dile, iyi bir çalışan ol ve Patron Beyler’i bunun bir daha yaşanmayacağı konusunda temin et.

Ve ikinci taburenin üzerindeki seçenek ise...

“Bir yaramazlık yok.” Sol gözünün altındaki deri bir yorgunluk emaresi olarak seğirmeye başlasa da mümkün merteye kayıtsız görünmeye çalışarak omuz silkti. “Sizde her şey yolunda mı?”

Reid’in bakışları patronunun iki duvarı kaplayan penceresine kaydı. Bu köşe ofisi büyük bir statü göstergesiydi ancak Reid’in artık her sabah uyandığı manzarayla aynı manzaraya bakıyordu.

Loeffler, Reid’in kayıtsızlığından etkilenmiş gibi değildi. “Scott DeLisa seni aradı mı?”

Reid bir saniye bunun üzerine kafa yordu. “Evet, aradı diye hatırlıyorum.”

“Bir mesaj bıraktı mı?”

“Doğru. Evet, kusura bakmayın, size bir e-posta gönderecektim ama dikkatim dağıldı.”

“Fark ettim.”

Gözü seğirdi. “Bilgisayarımın ekranına bakmazsanız sevindiririm, bu mahremiyetimin ihlali gibi geliyor.”

“Öyle mi?” Loeffler sandalyesinde arkasında yaslandı. “Benimle iş hukukunun ince ayrıntılarını tartışmak ister misin?”

Reid sinirlenmeye başladığını hissediyordu. Cana yakın bir meslektaş gibi davranmaya çalıştı. “Dinleyin. Siz benden bir mal varlığı beyanı hazırlamamı istiyorsunuz. Terence benden devasa bir evrak hazırlama endeksi bekliyor. Her beş dakikada bir Ellen

bilgisayarı konusunda yardım istiyor. Yani... buradaki görevimi siz nasıl tanımlardınız? Çünkü bana kalırsa burada benden *herkes* adına *her işi* yapmam bekleniyor, hem de evde zor bir durumda olduğumu *bilmenize* rağmen, bir de üstüne şimdi belli ki tamamen işyerine uygun ve belki de önemli bir şeylerle alakalı olabilecek bir şekilde ara sıra arama yaptığım için azarlanacağım.”

Ha siktir. Ne yapıyordu böyle? Eğer dikkatli davranmazsa, bugüne dek söylemek istediği her şeyi ağzından kaçıracaktı. Zihninde monoloğunu yaptığı her bir şikâyeti.

Loeffler bile şaşkına dönmüş gibiydi.

“Kimse sana bunlara bakamayacağını... Tek bir mesele olsa şu anda seninle konuşuyor olmazdım, Reid. Müşterilerden telefonda asabi davrandığına dair şikâyetler almaya başladık. Ve sana verilen görevleri tamamlamakta giderek gecikiyorsun. Senden çok şey beklediğimizi biliyorum ama...”

“Bana zam mı teklif edeceksiniz?” Gözü seğirdi.

“Reid.”

“Yoksa ücretli izne mi çıkaracaksınız?” Gözü seğirdi.

“Performansın düştüğü için seni mükâfatlandırmayacağım, Reid. Pandemi sonrası hâlâ kendimizi toparlamaya çalıştığımızı biliyorsun ki yanlış hatırlamıyorsam, bu pandemi sırasında maaşını kesintisiz ödedik ve...”

“Doğru, ta ki dünyanın geri kalanı hâlâ evden çalışmaya devam ederken beni ofise geri çağırmaya başlayana kadar. Bana evde ihtiyaç olduğunu biliyordunuz ama sanırım sırf kirasını ödediğiniz bu sandalyeleri birilerinin kıcı ısıtsın diye beni ve ailemi riske atmak çok daha önemliydi. Haksız mıyım?”

“Reid...”

“Bunu asıl özel kılan şey buydu! Eşim *yeni doğan bebeğimizle* birlikte evde acılar içinde kıvranıyordu ama hayır, benim illa ofise gelmem gerekiyordu, halbuki bu işte benden istediğiniz her şeyi zaten evden çalışırken de yapabilirdim; tabii telefonlara bakmak dışında! O da eskiden benim işim değildi zaten!”

Reid sesini çok yükseltmişti. Daha fenası, Loeffler cevap vermeyi bırakmıştı. Kendini savunmaktansa, Reid'in nereye kadar ileri gideceğini görmek daha çok ilgisini çekiyormuş gibi görünüyordu. Peki bakalım. İzlesin. Hiç değilse ses tonunu kontrol altına almaya çalışan Reid devam etti.

“Ben burada kaç senedir çalışıyorum biliyor musunuz? Yedi sene! Benim doğum günümü biliyor musunuz? Evlilik yıldönümümü? Benim hakkımda bildiğiniz *herhangi bir şey* var mı? Karımın sakatlığının ne durumda olduğunu biliyor musunuz? Bebeğimin adını biliyor musunuz? Annemin öldüğünden haberiniz var mı? Beni ve kardeşimi, Ames'teki iki yatak odalı bir apartman daire-sinde yarı zamanlı işinden kazandığı parayla yetiştirdiğini biliyor musunuz? Yani, bu ofiste, kaç, altı kişi çalışıyor, benim hakkımda *her şeyi* biliyor olmanız gerekirdi! Belki o zaman şu anda internet-te araştırdığım şeyleri niye araştırdığımı da bilirdiniz! Belki o zaman benim de kendi bağlamında hayatını sürdüren ve... ve bazen zengin insan zırvalarından daha önemli ihtiyaçları olan bir insan evladı olduğumu anlardınız. Bakın bunun altını çizeyim: Zengin. İnsan. Zırvaları. Ve burada yaptığım hemen her şey tam bir zaman kaybı. Kimse yazdığım endeksi kontrol etmeyecek. Kimse o mal varlığı beyanındaki rakamların sağlamasını yapmayacak. Bunların hepsi. Yalnızca. Zengin. İnsan. Zırvası. Ve benim kahrolası zamanımın çöpe gitmesi demek.”

Gözünün altı titreşiyordu.

Havada ağır bir sessizlik vardı.

Reid'in patronu boğazını temizledi. “Bitirdin mi?” diye sordu en sonunda.

Nabızı kulaklarında atan Reid gülümsedi. Gözünün altındaki titreme bütün vücuduna yayılmış gibi, uzuvlarının dışarıdan görülebilecek titremesini zar zor kontrol altında tutuyordu.

“Evet, bitti galiba.”

Ve orada öylece dikilmeye devam etti.

Elbette kovulmak üzere olduğunun farkındaydı. Ama kendini harika hissediyordu. Bu bir film olsaydı sahnenin burada kesileceğini fark etti Reid. Bir sonraki sahnede onu kucağında saksı çiçeği ve birkaç çerçeveli fotoğrafla dolu –bu tarz şeyler masasında yoktu gerçi de– bir kutuyla binadan ayrılırken ve kahkahalar atıp kutlama yaparken, hatta belki de Katrina and the Waves eşliğinde New York sokaklarında dans ederken görürdük.

Gelgelelim bu bir film değildi. Bu gerçek hayattı. Gerçek hayat bir sahneden ötekine atlamazdı. Gerçek hayat soundtrack falan girmeden sizi kesip kanınızı akıtan tüm bu geçiş sahnelerini tecrübe etmek zorunda bırakırdı.

Patronu bir şeyler demişti ve bunu kaçırmıştı.

“Pardon,” dedi Reid yutkunarak, “dediğinizi tekrar eder misiniz?”

“Dedim ki seni kovmayacağım, Reid.”

“Kovmayacaksınız.” Adam onun zihnini mi okumuştı? Yoksa birazdan yaşanması gereken şey acı verici derecede bariz miydi?

“Hayır,” dedi Loeffler. Kel kafası yeni öğütülmüş taşlar kadar kuruydu. Bu konuşmaya dair hiçbir şey tek bir damla terlemesine bile neden olmamıştı. “Şimdi mesele şu, Reid. Diğer avukatlara burada söylediklerini ileteceğim. Senin de dikkat çektiğin üzere, burası küçük bir ofis. Ben diğer meslektaşlarımdan bir şeyler saklamam. Senin nasıl hissettiğini bilmeye hakları var. Gerçekten de uzun süredir burada çalışıyorsun. Ve gerçekten becerikli bir gençsin. Bence hepsi bu konuda bana hak verecektir: Bugüne dek sana karşı fazla gevşek davrandık. Seni yeterince zorlamadık. Al bak sana bir meydan okuma. Saat başı ücret kazanmaya dönsen daha iyi olmaz mı sence de? Hem madem burada bulunmak seni çok zorluyor, çalışma saatlerini de kısıtlayalım, ne dersin? Ha, bak bir de ne diyeceğim? Belki mesai saatin de... ah, iki saat daha erken başlasa? Evet, belki de şirkete bir faydan dokunmayacak kadar geç saatte geliyorsundur?”

Reid’in gözü seğirmeyi bırakmıştı ama bedenindeki bütün nem uçup gitmişti. Boğazı bir anda fıstık ezmesi ve kraker tozuyla kaplanmış gibiydi. “Ne-neden beni kovmuyorsunuz ki?”

“Eh, eğer seni kovarsam işsizlik maaşı almaya hak kazanırsın, Reid. Ne yalan söyleyeyim, sana zaten yeterince iyilik yaptığımızı düşünüyorum. Bu yüzden ya senden işverenin olarak istediğimiz şartlara ayak uydurursun... ya da bize –ve de New York Çalışma Bakanlığı şubesine– istifa dilekçeni verirsin.”

“Bu adil değil,” diye ciyakladı Reid. “Ben böyle davranılmayı...”

“Dediklerinde haklıydın, Reid. Burada inanılmaz derecede işimize yaradın. Seni kaybetmek bizim işlerimizi epey zora sokacak ve bize büyük sıkıntı çıkaracak. Bu işe herhangi bir duygusallıkla yaklaşmadığını –ki buna saygı duyarım– gayet net belirttiğine göre, o zaman bizim senin hayatını niye kolaylaştırmamız gerektiğini anlamıyorum. Bu düşünce tarzı nedir biliyor musun, Reid?”

Reid yutkunmaya çalıştı ama beceremedi. “Nedir?”

“Zengin. İnsan. Zırvası,” dedi patronu. “Ve bir saat sonra hâlâ burada olmaya karar verersen, o mal varlığı beyanını gelen kutumda bekliyorum ve kusursuz olmasını istiyorum. Yoksa maaşından kesinti yaparım. Ne diyebilirim ki: Zor zamanlardan geçiyoruz.”

Reid kızgınlıktan, öfkeden âdeta ağırlıksız bir hâl aldı.

Ama bu hiç de çakılıyormuş gibi bir his değildi.

ESKİ HUYLAR

1

Ertesi sabah nispeten sıcak ve güneşli bir cumartesi günüydü. Kahvaltı masasındaiken Reid birden halletmesi gereken bazı işler olduğunu söyledi.

Koca hafta boyunca bu hafta sonunu Charlie'nin gelecek doğum günü için evi temizleyerek ve hazırlık yaparak geçirmeleri gerektiğini hatırlatıp duran Ana bunu duyduğuna hiç sevinmedi. Reid kekeleyip işinin çok uzun sürmeyeceği konusunda onu temin etti.

"Guitar Center'a uğrayıp birkaç yeni tel falan almam gerekiyor sadece," dedi. "Yazdığım yeni bir şarkı için. Charlie'nin doğum gününe."

Ana buna karşı çıkamadı, yeterince enerjisi yoktu.

"Öf." İç geçirdi. "Hemen gidip gelecek misin?"

"Evet. Halledip döneceğim."

"O zaman bana bir iyilik yapar mısın?"

Reid çoktan ceketini giymeye başlamıştı.

"Home Depot. Evet. Kesinlikle."

Tatlı ve serin havaya adım attığında Deptford'ın tepkisiz kapıcılarına selam verdi ve hızlı adımlarla binadan uzaklaşmaya başladı.

Elbette bunların hepsi bir yalandı. Tele ihtiyacı yoktu ve Charlie'nin partisi için herhangi bir şarkı yazmamıştı. Sadece evde klostrofobik hissetmeye, kalbi gümbür gümbür atmaya başlamıştı ve paniğin sınırına gelmişti. Evden çıkması gerekiyordu.

İşte olanları hâlâ Ana'ya anlatmamıştı. Anlatamamıştı. Eve döndüğünde Ana son derece bitkin ve stresliydi, artık işsiz olduğunu söyleyerek kadının derdine dert katmak istememişti. İkisinin iyiliği için de. Kadının vereceği cevabın ne olacağını biliyordu: Bu yeni, bütçelerine uygun daireye taşındıktan sonra ana geçim kaynaklarını kaybetmenin olasılığı kaçtı ki? Kesin lanet vardı üzerlerinde...

Ama tabii ki bunu söylemeyi ne kadar ertelerse, bu konuda konuşmak da o kadar zorlaşıyordu.

Düşünmek için biraz alana, biraz vakte ihtiyacı vardı.

Her türlü Guitar Center'a gitmeye karar verdi –şu anda ihtiyacı olmasa da tel hep lazım oluyordu– ve orasıyla Home Depot derken kendine bir iki saat vakit ayırmış olurdu.

Trene doğru yollandı ve elini ceketinin cebine attığında Deptford hakkındaki kitabını da yanında getirdiğini fark etti. Son bir haftadır çantasıyla ceketinin cebi arasında gidip geliyordu kitap.

Onun yanında olduğunu bilmek içini rahatlatmıştı.

Guitar Center'a makul bir vakitte vardı, akustik gitarı için iki set, elektro gitarı için bir set tel aldı, sonra da mağazayı hızlıca bir gezmeye karar verdi. Guitar Center'ı arşınlamak onun için hep bir ritüel olagelmmişti. Önce gitar dışındaki müzik aletlerine bir bakar, biraz piyano çalar, birkaç bateriye vurur, sonra da kendini baş köşede bulurdu: Elektro gitarların asılı olduğu duvarlar. Birkaç teşhir gitarını alıp tellerini tıngırdatırdı.

Bu sefer bunların hiçbirini yapmadı. Paniği azalmamıştı. Düşünebildiği tek şey hiçbir şey almaması gerektiği –ve zaten alamayacağı–, dışarıdan yemek söyleyerek çok para harcadıkları, kenarda köşede hiç birikmişlerinin olmadığı, hemen sağlık sigortası yapan bir iş bulması gerektiği, bunun da bir sonraki işinin çok daha katı kuralları olan ve çok daha fazla zamanını yiyecek bir iş olacağını anlamına geldiği ve müzik yapmak için daha da az zamanının kalacağıydı... Şimdi bir de Ana'ya Charlie için yeni bir şarkı sözü vermişti! Yalan üstüne yalan. Ağır çekimde felaketler. Mağazadan

hemencecik ayrıldı ve Chelsea'deki Home Depot'ya gitmek için merkeze giden trene doğru yürümeye başladı.

Platformda bekleyen bir tren vardı. Alelacele trene atlayıp oturacak bir koltuk buldu. Kendini sakinleştirme çabasıyla cebindeki kitabı çıkarıp sayfalarını karıştırmaya başladı. O anlık işe yaramış gibi görünüyordu. Kendini kitabın sayfalarında, siyah beyaz fotoğraflarında, kitabın skandallara, ölümlere ve ortadan kayboluşlara dair gizemli ve magazinsel anekdotlarında kaybetti.

Yalnızca durağını kaçırmakla kalmadığını, büsbütün yanlış trene bindiğini kafasını kaldırıp trenin Manhattan Köprüsü üzerinden ilerlediğini görene kadar fark etmedi. Brooklyn'e doğru yol alıyordu, bu yol bedenine o kadar işlemiştir ki durup üzerine düşünmemiştir bile.

Eski trenine binmişti. Tamamıyla alışkanlık sonucu. Kitaba dalmasaydı bu yanlışını ilk durakta fark eder ve trenden inerdi. Ama şu anda nehri aşıyordu.

Güneş ışığı binaların ve durgun East River'in üzerine düşüyordu. Nehrin üzerinden geçmeyi oldu olası sevmiştir. Bu yolculuk uzun ve çekilmez olsa bile yerin üzerindeyken gördüğü manzara bu zorlu yerde yaşadığı için minnet duymasına yol açıyordu.

Telefonunu kontrol etti. Acil bir mesaj yoktu. Vakti de vardı. Şaşırtıcıydı ama hafta sonları bile ekspres işlemeye devam eden bir ekspres trene binmişti.

Yapacak bir şey yok, diye düşündü. Bakalım Brooklyn bizsiz neler yapıyor.

2

Yaklaşık yirmi dakika sonra, tırtıklı metal merdivenleri tırmanarak Brooklyn'deki eski durağından yola çıktı. Zaferle dönen kahramana selam durun.

Sabah kalabalığının sokakları dolduracağı kadar erkendi saat: Kahve ve pastırma, yumurta ve peynir alışverişine giden ya da bu

alışverişten dönen insanlar. Kimileriye restoranlara girip çıkıyor ya da dışarıdaki masalarda sarınıp oturuyordu. Evden çıkamayanlar ya da akşamdan kalanlar içinse yemeklerini teslim etmek üzere onlarca scooter ile bisiklet sokaklarda bir oraya bir buraya gidiyordu. Birkaç egzersiz manyağı hızla yanından geçti; kimi koşuyor, kimi bisiklet sürüyordu. Başkalariysa köpeklerini gezdiriyordu. Brooklyn'de kartpostal gibi bir cumartesi sabahıydı.

Reid ayaklarının onu kendiliğinden götürmesine müsaade ederek yürümeye başladı.

Kendini birazcık daha iyi hissediyordu. Trenden inmemeye karar verdikten sonra uygun bir doğum günü hediyesine dönüştürülebilecek iyi bir yarım kalmış şarkı fikri bulabilecek mi diye telefonundaki eski ses kayıtlarını dinleyerek biraz zaman öldürmüştü. Beğendiği bir tane bulmuştu –bir süreliğine rafa kaldırdığı şu Joni Mitchell şarkısı– ve şimdi odaklanabileceği bir şey vardı: Yeni ve daha iyi bir söz bulmak.

Sonra her biri içinde bebek bulunan bir bebek arabası ittiren ve parka ya da oturup kahvaltı ederken çene çalabilecekleri bir yere doğru giden toplam dört genç anneden oluşan bir grubun yanından geçti. Reid onları seyredip gülümsedi. Annelerden biri çocuğunun arabasında bir şeyleri düzeltmek için durakladı ve grup Reid'in duyamadığı bir şakaya güldü... Derken sanki biri Reid'in boğazına sarıldı. Nefes alamıyordu. Gözleri yaşlarla doldu. Midesi ağzına geldi. Sırtı ve ensesi terle kaplandı. Kulakları çınlamaya başladı.

Kusacak gibi oldu.

Nefret, dehşet ve kafa karışıklığı midesinde çalkalanıyordu ve ayakkabılarının üzerine kusmadan önce sersemlemiş hâlde yalpalaya yalpalaya oradan uzaklaştı.

Siktir siktir siktir

Nereye gittiğini bilmiyordu, yalnızca o sikik acımasız normallik pantomiminden, asla sahip olamayacağı o hayata karşı burnunu sürtmek üzere onu saçlarından kavrayan, üzerinde kan kurumuş pis yumruktan uzaklaşması gerekiyordu.

Panik ataklara yabancı değildi –çocukken sık sık başına gelirdi– ama böyle bir panik atak geçirmeyeli epey uzun zaman olmuştu... ve bu ağır ataklar sırasında onu sakinleştirmeyi başaran yegâne insan annesi olmuştu hep. Peki neredeydi annesi? Bulabildikleri en yakın Yahudi mezarlığında, evine şöyle en azından doksan dakika uzaklıktaki Cedar Rapids'teki düz çam ağacından tabutunun içinde çürüyordu.

Bunların hiçbiri adil değildi. Bu mutlu, gülüşen, ahmak annelerin işlerin ne kadar kötüye gidebileceğine dair en ufak bir fikirleri bile yoktu. Sikik kocaları, erkek arkadaşları ya da kimleri varsa onlar, Reid'in *hem* eşinin *hem de* yeni doğan bebeğinin kıcını silmek zorunda kaldığı o berbat ilk günleri yaşamak zorunda kalmamıştı. Yeni doğanın ve yeni felç geçirenin acı dolu çığlıkları, hem duygusal hem de fiziksel yoğun ağrı, ölmek için yalvarışlar, lütfen bırakın öleyim. Hiçbiri o korkunç geceyi tecrübe etmek zorunda kalmamıştı.

Muhtemelen hepsinin bir işi vardı. Ya da lanet olası ailelerinden onlara kalan para.

Muhtemelen hepsinin hâlâ aktif olan seks hayatları vardı.

Muhtemelen hepsine *yardım edecek* birileri vardı.

Bu yüzden gülüyorlardı işte. Çünkü hiç yalnız değillerdi.

Yürürken bacağını yumruklamaya başladı. Kalbi ağzına geldi. Gözlerinde, sinüslerinde yakıcı gözyaşlarını hissedebiliyordu. Öyle normal gözyaşları değil; kocaman, gürül gürül feryatlarla birlikte dökülen çirkin gözyaşları. Kalabalık kaldırımda sarhoşun teki gibi yürüyüp mızırdanırcasına gırtlığından sesler çıkarıyor, diğerlerinin konuşmalarına, AirPods'larına bunu fark etmeyecek kadar daldığını umuyordu.

Hayır. Hayır, yıkılmayacağım. O yıkılabilir ama ben yıkılamam. Yıkılmayacağım. Tüm savunmalarına rağmen, olur da yıkılırsa bir daha ayağa kalkamayacağından şüpheleniyordu.

Bu sırada nereye geldiğini fark etti.

Eski evlerine kadar yürümüşü. Bugün ikinci sefer bedeni eski yollardan geçmişti. Hayır, *üçüncü* sefer çünkü bu panik atak da tam olarak böyle bir şeydi. Tanıdık bir yolda otomatik bir gezinti.

En kötü anılarının birçoğuna evsahipliği yapmış binaya baktı. Bu amına koduğumun hayaletli evine.

Bir an gidip posta kutusunu kontrol etmeyi düşündü, muhtemelen yolunu kaybedip buraya gelmiş postaları vardı. Aksine biraz daha işe yaramaz bir şey yapmayı seçti. Nefesini toparladı ve hırıltılı bir sesle konuştu:

“Amına koyayım!”

İki kuvvetli, neredeyse zonklayan ortaparmağını çıkardı ve binaya karşı öfkeyle sallamaya başladı. Bu ölüm ve sefalet evine karşı. Hayır, yalnızca bu binaya karşı değil, aynı zamanda eskiden oldukları kişilere, başlarından geçen trajedilere karşı da. Sesi bu sefer biraz daha kuvvetli çıktı.

“AMINA! KOYAYIIM!”

Onu kimin duyduğunu umursamıyordu. Kendini biraz daha iyi hissetmeye başladığını fark ederek keyiflendi. Fırtına dağılmaya başlamıştı, göğsündeki kramp gevşiyordu.

Ana ile Reid’in dairesi bu ufak, iki ailelik dubleksin ilk katıydı ve evin iki girişi vardı: birincisi binanın ön kısmından, ikincisi ise yanından. Ana için yan girişe bir rampa inşa etmişti Reid. İçten içe Ana’nın düşmesinden korktuğu oldukça ucuz, derme çatma, alüminyum bir rampa. Neyse ki korktuğu başına gelmemişti. Gerçi rampa hâlâ oradaydı ve bir anıtı andırıyordu.

“SİKİMİ YALAYIIM!” diye neşeyle haykırdı Reid.

Evin yan kapısı açıldı ve eliyle gözlerini siper eden Frank evden çıktı.

“Hey!” Her zamanki gibi kavga arar bir sesle konuşuyordu. “Kimsin lan sen? Reid? Sen misin yoksa?”

Reid’in, Frank’in ne kadar kötü görüldüğünü fark etmesi için yalnızca kısacık bir ânı oldu; Frank’in saçları darmadağınktı, üstünde lekeli bir atlet vardı, gövdesi biçimsizdi ve bir eli de oldukça kalın bir bandajla sarılmıştı.

Ardından bacaklarının onu taşıdığı kadar hızla oradan topukladı.

3

Kahkahaları onu durmaya zorladı. O kadar sert gülüyordu ki nefes almakta güçlük çekiyordu.

Frank'i orada bulacağını hiç tahmin etmemişti. Eski evlerine ek olarak eski evsahiplerine de küfür savuracağını hiç tahmin etmemişti. Bu da muhtemelen Frank'in aramalarının devam edeceği anlamına geliyordu, hatta belki sayıca artarlardı bile. Olsun. O aptal, öfkeden kızarıp bozarmış suratını görmeye değermiş.

Olur da Frank onu takip etmeye kalkarsa diye Reid park edilmiş bir dizi arabanın arkasına çömelip kahkaha krizinin bitmesini bekledi. Dalga dalga gelen kahkahalarının sona ermesi şöyle sağlam bir beş dakika sürdü. Yanaklarından gözyaşları akıyordu. Mutluluk gözyaşları, onu hüzne boğmakla tehdit eden diğer gözyaşları değil.

Orada çömelmiş beklerken kafasına bir şey dank etti. Charlie'nin doğum günü şarkısı için kullanabileceği bir şarkı sözü. Şarkının teması, nakaratı. *Mükemmeldi*.

Ayağa kalktı, etrafta sarhoş ve öfkeli bir evsahibi olup olmadığını görmek için sağı solu kolaçan etti ve metro istasyonuna doğru hızla yola koyuldu.

Trenin ritmik kükremesi, Reid'in yazdığı şarkı için bir metronom görevi gördü. Şarkı sözleri durmaksızın geliyordu. Bu harika bir şeydi.

Mola verebileceği makul bir nokta bulduğunda nerede olduğunu görmek için telefonundaki not uygulamasından kafasını kaldırdı. Mükemmel bir zamanlama: Varış noktasına yalnızca üç durak kalmıştı. Bu bitmek bilmeyen yol, insan ilham perisinin etkisi altındayken hiç de öyle bitmek bilmez gelmiyordu.

Hâlâ doldurması gereken birkaç satır, belki kurcalayacağı ve köprü olarak kullanabileceği sekizlik vardı ama yazdıklarını planladığı melodiye uyarladığında şarkının yaklaşık yüzde 85'i tamam demekti.

Bak sen şu işe. Nihayetinde verimli bir yolculuk olmuştu.

Bu yeni şarkıya ilham olan söz, Deptford kitabından geliyordu. Şimdi kitabı cebinden çıkarıp bu lafın geçtiği bölümü açtı. Orada, metnin içinde onu bekliyordu. Bashert.

Deptford'ın 1970'lerdeki görece daha meşhur sakinlerinden birinin sürekli kullanıp durduğu bir laftı bu. İngiliz müzisyen ve makul derecede ünlü bir grup olan the Blue Danubes'un solisti Winston Terry.

Kitap konudan saptığı ilginç noktalardan birinde onu alıntılıyordu. Derinlemesine bir röportaj için Winston'ın Deptford'daki evine gelen (tabii ki fotoğraf çekilmesine müsaade edilmemişti) bir *Rolling Stone* muhabiri. Winston röportajın bir noktasında on sene evvel trajik bir otobüs kazasında hayatlarını kaybeden eski grup arkadaşlarını asla aklına getirmemeye çalıştığını söylüyordu. "Biliyor musun, ben geçmişe takılıp kalmam. Benim için önemli olan tek şey burasıdır. Şimdidir. Evini bileceksin, ben bunu bilir bunu söylerim."

Muhabir, "Bu dediğinizi tekrar eder misiniz?" diye sormuştu.

"Evini bileceksin. Ait olduğun yeri yani? Bu ânı."

"Ve, kusura bakmayın, teyit etmek için soruyorum," diye sordu muhabir, "'Evini bileceksin' mi dediniz, yoksa 'Evinde olduğunu bileceksin' mi?"

"Bu ikisi arasında gerçekten bir fark var mı?" diye soruya soruyla karşılık vermişti Terry. "Oraya vardıysan varmışsındır."

Kitap bu röportajı yalnızca Winston'ın Deptford'daki ikameti üzerine bir kelime oyunu olduğu için değil, aynı zamanda Winston'ın sosyal hayattan çekilmeden önce verdiği son röportaj olduğu için de alıntılanmıştı.

Bu meseleyi daha gizemli kılan şey, bu röportajın birkaç ay sonrasında röportajı yapan muhabirin de ortadan kaybolmasıydı. Treadwell'in dediğine göre, Jann Wenner'a, "Keşfe çıkmaya karar verdim. Anılar için teşekkürler. Belki eve bir hikâyeyle dönerim. Belki de oraya çoktan varmışımdır," yazan bir istifa mektubu gön-

dermişti. O kadından bir daha haber alınmamıştı. Kadının erkek arkadaşı bu olayla Winston'ın bağlantılı olduğu konusunda ısrar etmişti. Sevgilisi ona bir devam röportajı için Deptford'a gideceğini söylemişti. Winston kısa süreliğine şüpheli olarak tutulsa da işlenmiş herhangi bir suça dair bir delil olmadığı için serbest bırakılmıştı.

Deptford'ın ömründeki tuhaf olaylardan biri daha.

Evini bileceksin.

Evde olduğunu bileceksin.

Arkaplanı tat kaçırıcı olsun olmasın, bu iyi bir tavsiyeydi. Aynı zamanda çok iyi bir şarkı sözünün temelini de oluşturuyordu. Bu şarkıya "Kuşun Şarkısı" adını verecekti. Biraz sıradan bir isimdi ama bunu pek umursamıyordu.

Manhattan daha soğuk, daha az güneşliydi ve kalabalığı daha anonimdi ama Reid metrodan inip Deptford'a doğru yol alırken ruh hâli hiç kötülemedi.

Tuhaf bir şekilde, dün nihayet onu istifa etmeye zorlayıp bu panik dolu zihin açıcı sabahı yaşamasına ön ayak olduğu için patronuna minnettar hissediyordu kendini. Özgürdü artık, hem de birçok açıdan. Ana'ya aptal işini anlatmasına gerek yoktu, yakında daha iyisini bulacaktı. Bina ona rızkını verirdi. İnancı tamdı.

Ana'nın görevi iyileşmektir. Onunkiyse Ana ile Charlie'nin onun şu anda hissettiği gibi hissetmesini sağlamak.

Evinde.

4

Ana'nın, işlerini halledip döndüğünde Reid'in tavrındaki değişimi fark ettiği söylenemezdi. Yalnızca adamın güldüğünü fark etmişti ve o gülümsemeyi birazdan kaybedecekti.

Titrek bir sesle ona söylemesi gereken bir şey olduğunu söyledi.

"Yine ne sıkıntı var?" diye sordu adam sırttmaya devam ederek, tabii ki bir sıkıntı varmış ama bu önemli bir şey değilmişçesine.

Ama bu önemli bir şeydi.

“Ben... ben sanırım Charlie'nin son zamanlarda niye bu kadar huzursuz olduğunu çözdüm.”

Adamı Charlie'nin odasına götürüp ona gösterdi.

“Reid, sanırım evde kahrolası tahtakuruları var.”

BÖCEKLİ EV

1

İki daire önceydi: Prospect Park'ın hemen ilerisinde, Albemarle Yolu ile Flatbush Kavşağı'nda bulunan büyük bir binadaki gayet güzel, iki yatak odalı, ferah bir daireydi. Şüphesiz yaşadıkları en güzel, en geniş daireydi bu. Şüpheli derecede ucuz.

Oraya taşındıktan birkaç hafta sonra, bir iki kat yukarıda yaşayan birkaç gençle aynı asansörü paylaşmışlardı. Ana ile Reid kendi katlarında inip dairelerine doğru yürümeye başladığında, gençler bunu görüp, "Ah hayır! Böcekli evde yaşıyorsunuz!" diye seslenmişti. Asansör kapıları kapanırken bir diğeri de, "Hop, Roscoe'yu çağırırsanız iyi edersiniz!" diye bağırmıştı.

Ana ile Reid bahsi geçen Roscoe'nun NY1'de yayımlanan reklamlardaki tahtakurularının kokusunu alan meşhur köpek Roscoe olduğunu hemen anlayıvermişti.

Gözlerindeki panik büyümeye başlarken bakışmışlardı. Hayır, dairelerinde tahtakurusu falan yoktu. Olsaydı taşınmadan önce onlara haber verirlerdi... değil mi?

Değildi. Birkaç gün sonra Ana ayak bileğinde birbirine yakın aralıklarla sıralanmış bir dizi kırmızı ısırık izi bulmuştu. Ertesi gün kalçasında bu izlerden daha fazlasına rastlamıştı. Reid'in de sırtında birkaç tane vardı. Ardından kanepelerinin ve yataklarının dikiş yerlerinde, minik pisliklere ait oldukları şüphe götürmez şişkin ve kanlı kırmızı cesetleri bulmuşlardı.

Sonradan bunun bu dairenin bir türlü çözölemeyen bir sıkıntısı olduğunu öğrenmişlerdi. Evsahibi bu sefer bu problemin çözöldüğönden emindi. Ana ile Reid taşınmadan önce içörisini iki kere ilaçlatmıştı. Problem çözölmemişti. Yalnızca kısa bir süreligine azalmıştı.

Ana ile Reid tüm eşyalarını her bir odanın ortasına yığmıştı. Tüm kıyafetlerini ve yumuşak eşyalarını devasa plastik kutularda saklamaya başlamışlardı. Eve vardıkları anda ve evden çıkma vakitleri geldiği anda üzerlerini değiştirmek zorunda kalmışlardı. Bir de tiksinti vardı tabii. Kaşıntı.

En kötüsü de utançtı. New York City’de tahtakurusu olan bir evde yaşamak, zonklayan, irin akıtan cinsel organlara sahip olmanın sosyal versiyonuydu. Tahtakurusu belasıyla uğraşan, hatta bu belayla *tam şu anda* uğraşan tek insanların kendileri olmadığını biliyorlardı fakat tahtakurularından bahsettiniz mi insanlar verdiği o tepki var ya? Eğer evinizde tahtakurusu varsa, kimse sizinle muhatap olmak istemiyordu.

Ana ile Reid tüm eşyalarını bir karavana doldurup Red Hook’taki tekinsiz bir depoya götüşerek oradaki kayıt dışı bir şirkete bütün karavanı ilaçlatıp o evden taşınana kadar kimseye bundan bahsetmemişti. Duydukları yegâne etkili çözüm yolu buydu (kendileri gibi daha önce tahtakurusu sorunundan mustarip olduğunu sadece fısıltıyla, âdeta karaborsa suçlarından söz eder gibi fısıldayarak söyleyen arkadaşları tarafından tavsiye edilmişti).

Tam bir kâbustu o dönem. Belki de genç çiftin o güne dek başlarına gelen en kötü şeydi.

Ve işte aynı problem yine karşılarına çıkmıştı.

2

Charlie’nin beşiginin önünde dikilmiş, bebek uyurken fısıldayarak konuşuyorlardı.

“Şe-şey, altını değiştiriyordum ve...” Ana, Charlie’nin bir bacağını kaldırdı. “Bak.”

Bir dizi kırmızı iz. Bebeğin kalçasının daha ufak ve toparlak bölgesinde net görmesi biraz zor olsa da aralarındaki mesafe eşit gibi duruyordu. Tahtakurusu ısırığı olduğunu gösteren o emare.

Reid eğilip daha yakından baktı. “Emin misin? Isilik falan da olabilir ya da...”

“Reid. O ısırıkların nasıl görüldüğünü *hatırlıyorum*.”

Bedenindeki ısırıklar konusunda yanıldığına dair içten içe umuda sarılmış hâlde tahtakuruları hakkında araştırma yaparken nasıl kafayı sıyırdığını hatırlatmasına gerek yoktu.

“Bu bir felaket,” diye inledi Ana, salona döndükten sonra. “Yani, Charlie’nin doğum günü partisini iptal etmemiz gerekiyor; insanları eve davet edemeyiz! Ayrıca bina yönetimine haber verecek miyiz? Bizi evden kovarlar mı? O koduğumun asansör gremlininin yanından içeri gizlice bir böcek ilaçlama servisi mi sokacağız? Ve, öf, sizin ofise de haber vermen lazım! Ofise de tahtakurusu taşıyor olabilirsin. Ayrıca çöp kutularını alıp...”

“Tamam. Tamam.” Reid ellerini Ana’nın omuzlarına koydu. Adamın dokunuşuyla Ana kaskatı kesildi. İnsanların bu şekilde, bir çocuğa bakıyorlarmış gibi bellerini bükerek ona dokunmasından tiksiniyordu. Reid bunu anladı ve hemen ellerini çekti. “Özür dilerim. Bu konu üzerine konuşup bir plan yapalım.”

“Ne yapmamız gerektiğini biliyoruz! Bizim...”

“Hayır, bilmiyoruz. Çünkü şu anda neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz. Her şey adım adım, tamam mı? Nefes al. Onlar tahtakurusu ısırığı olsa bile –ki ben bundan pek emin değilim– o ısırıkların burada gerçekleştiğini bilmiyoruz. Biz yürüyüşe falan çıktığımız zamanlarda da olabilir.”

“Reid...” Adama komşularını hatırlatmak üzereydi. Kadının da kırmızı, parlak izlerle dolu olduğunu; belki onlar gerçekten de ısırık iziydi. Etrafında iltihaplı bir çemberin olduğu ısırıklar.

Reid’se, “Sende ısırık var mı?” diye sordu.

Kadın duraksadı.

“Hayır.”

“Geçen sefer her yerin ısırik olmuştu. Haksız mıyım? Sana bayılıyorlardı. Şimdiyse?..”

Derken Ana'nın kafasına dank etti. “Tanrım, Reid, bacaklarımda ısırik olsa bile ben bunu fark eder miydim ki?”

“Ha. Doğru dedin. Üzerini ben kontrol ederim. Tamam mı? Charlie'nin yatağını da kontrol ederiz. Kendi yatağımızı da. Ama sadece... sakın olacağız.”

Adam hiç mi hiç telaşlı görünmüyordu. Tanrı yardımcısı olsun, âdeta yatakta ona katılmadan önce banyoda mastürbasyon yaptığı geceleri hatırlatıyordu Ana'ya. Biraz fazla rahatlamış görünürdü... biraz fazla kendince tatmin olmuş.

O gevşek, diye düşündü çılgınca. Şu Rus hostes gibi.

Bu biraz çaba gerektirdi ama paniğini bastırmayı başardı. Helium dolu bir balonu tişörtünün içine sokmaya çalışmak gibiydi.

“Tamam,” dedi Ana. “Önce ne yapacağız?”

“Eh... bu hafta sonu her türlü evi temizlemek istiyordun, değil mi?”

3

Sonraki birkaç saati evlerini dip köşe temizleyip her bir santimetresini incelemekle geçti.

Evde tahtakurusu olduğuna dair hiçbir emareye rastlamadılar. Yatakların her biri temizdi. Charlie'ninki bile. Böcek falan yoktu. Minik kan lekeleri de.

Ayrıca fırsat bu fırsat diyerek kolileri açmayı bitirip kalan boş kolileri de istiflediler; geriye yalnızca Reid'in annesinin eşyalarının durduğu koliler kaldı. Bu sefer Reid onları da çöpe atmaktan bahsetti ve şok olan Ana kendini o kolilerin varlığını savururken buldu.

“Bunlar eşya sadece,” dedi Reid omuz silkerek, “ama tamam.”

Adamın ısrarcı olduğu tek konu, Charlie'nin birkaç gün sonraki partisini hâlâ gerçekleştirmekti.

“Bunu kesinlikle iptal edemeyiz,” dedi adam. “Arkadaşlarımızın bu evi görmesini istiyorum.”

“Ama...”

“Sanki onların evleri tertemiz? Yahu, yarısının evinde tahtakurusu olup da bunu bize hiç söylememiş olsalar şaşırmam yani.”

Ana kocasına bugün derdinin ne olduğunu sorma dürtüsünü bastırdı ve sakın olmayı bir problem olarak gördüğü fikrine annesinin güldüğünü hayal etti.

Nihayetinde Reid doğum günü partisini iptal etme konusunda durumu bir iki gün daha gözlem altında tutmak için Ana'yı ikna etmeyi başardı. Charlie'de ya da başkalarında yeni ısırıklar ortaya çıkmazsa, belki de evde sandıkları gibi tahtakurusu yok demekti.

Ana'nın tek bir şartı vardı. Reid'in tekrar dışarı çıkma konusunda sızlanmasını bekleyerek Ana onu bir işe daha koştı. Adam gerçekten de gözlerini devirdi ve buna ihtiyaçları olmadığını söyledi ama yine de kadının istediğini yapmaya gitti.

Reid dışarıdayken Ana da tüm çarşaları mümkün olan en sıcak suda yıkamak için makineye attı. Adam döndüğünde kurutucunun içinde dönüyorlardı. Adamın kucağında iki orta boy paket ile bir de yanında getirdiği bir bez çanta vardı. Bilmeyenler onun saksı toprağı ya da gübre getirdiğini sanabilirdi.

“Hayda.” Paketleri mutfığa bıraktı. “Niye kaşınıyorsun?”

“Psikosomatik,” dedi Ana boynunu kaşırken. “Merak etme. Yalandan olduğu zamanı anlayabiliyorum.” Paketlerden birini inceledi. “Merhaba eski dostlar.”

Diyatomlu toprak. Tahtakurularıyla en son muhatap oldukları dönemde bu malzemeye iyice haşır neşir olmuşlardı. Prospect'in orada bir nalbur işleten, yaklaşık yüz elli kilo ağırlığında, giydiği paraşüt boyutundaki süper kahraman tişörtünü haki renk şortunun içine sokuşturmuş olan Sammy isimindeki bir adamdan öğrenmişlerdi bunu ve

adam onlara diyatumlu toprağın mucizelerini anlatırken Ana adamın sol elinde yalnızca üç parmağı olduğunu fark etmişti.

“Bu aslında gerçekten toprak değil,” demişti Sammy. “İskeletlerin öğütülmüş hâli. Diyatom denilen fosilleşmiş minik bitkiler. Dokunduğunuzda anlaşılmıyor ama böcekler için jilet keskinliğindeler aslında. Dış iskeletlerinin arasına girip onları paramparça ediyor. Bu da yetmezmiş gibi, bir de bedenlerindeki bütün nemi emiyor. Hem kesiyor hem emiyor. Böyle ölüm olmaz olsun, değil mi? İnsanların bir de bunu yediklerine inanabiliyor musunuz?!”

Ana paketi geri bıraktı. Onların aldıkları yenilebilen türden değildi; bu aldıklarının şakası yoktu. Sırada bu maddeyi süpürge-liklerin dibine serpmek ve yataklarının ayakları altına koyacakları minik kâğıt bardaklara doldurmak vardı. Bu sürecin törensel bir yanı vardı âdeta. Evlerinin sınırlarını büyülü bir tozla belirlemenin. Son derece şehre ait bir hayaleti kovmak gibi.

“Pekâlâ,” dedi Ana çantadaki karton bardakları çıkararak. “şu işi halledelim de, ne bileyim, yemek söyleyelim?”

“Senin için yaptığım şeyler,” dedi Reid. Ana’nın kafasının tepesini öptü.

Ancak bu işi yapmaya başladıklarında yalnızca adamın Home Depot’yu unutmadığını, aynı zamanda kendisinin de ona bunu hatırlatmayı unuttuğunu fark etti.

Kafam nerede benim? Ve aynı zamanda... onunki nerede?

4

Ana, banyodan sonra saçları hâlâ ıslak hâlde yatakta uzanıyordu. Reid bedeninin her bir santimetresini incelemişti. Tanrı’ya şükür, hiçbir ısıruk izi yoktu. Ve yalan yok, fiziksel ilgi... hoşuna gitmişti. Reid’in ona en son banyo yaptırmasının üzerinden epey zaman geçmişti.

Adam da bundan hoşlanmış olacak ki yatmaya hazırlanmadan önce banyoya yaptığı normalden birazcık daha uzun ziyaretlerin-

den birini gerçekleştirmişti. Bir eş olarak yerine getiremediği sorumlulukları düşünerek suçluluk ve hüznü duydu Ana. Kendini fiziksel yakınlığa uygun bir ruh hâline zorla sokabilmeyi diliyordu.

Bu konuda konuşmamız gerek. Bu tarz şeyler hakkında konuşma konusunda kendimizi geliştirmemiz gerek.

Bu gece değil ama. Çok yorulmuştu. Hem Charlie'nin de çok geçmeden mızızlanıp ağlayarak uyanıp uyanmayacağını da kim bilebilirdi ki?

Ama bu gece konuşmazsak da?..

Bayan Jacobs'ı düşündü. O da böyle uyanık hâlde uzanıyor muydu? Kaşına kaşına? Kendi bebeğinin taleplerinden korkarak? Bu sırada Ana da kaşınıyordu. Bedeninin üzerinde minik bacakların dolaştığını hayal ettiği rasgele noktaları kaşıyordu.

Tam Reid'in omzunu sarsmak üzereydi ki adamın hafif homurtularını duydu ve uyumasına izin verdi.

5

Belirsiz bir zaman sonra işeme ihtiyacıyla uyandı. Huzursuz uyumuş, asla derine dalmadan uykunun üst katmanlarında gezinmişti. Hayalet kaşıntılar vücudunun dört bir yanını geziyordu. Zihni de bir türlü kurtulamadığı bir düşünceyle kaşınıyordu: *Geçmiş niye bir türlü yakamızdan düşmüyor ki?*

Hâlâ tam olarak alışamadığı evde ilerlerken...

Of ya, lanet olsun, omzum...

İçerisinin olması gerekenden bir tık daha serin olduğunu fark etti. Rahatsız edecek kadar değildi ama yine de tuhaftı.

Kendini tuvalete oturtup işini gördükten ve tekrar sandalyesine oturttuktan sonra yatak odasına geri döndü ve tam kapıdan içeri girmişti ki bir ses duydu.

Hava basıncının değişiminin kısık sesi...

Kulağa bir pencerenin kapanma sesi gibi geliyordu.

Bir yanıyla bunu hayal ettiğine inanarak tekrar odadan çıkıp sandalyesini döndürdü... ama içerideki hava da birazcık daha farklı geliyordu şimdi, değil mi? Gerçi bu evdeki pencereleri kim açıyor olabilirdi ki? Ve hangi pencere? Ve nasıl?

Bunun gülünç, imkânsız, dibine kadar aptalca olduğunu bile-
rek ilk olarak Charlie'nin odasını kontrol etti.

Pencere kapalıydı ama perdeler açıktı. Bu normaldi; odaya hoş bir ambiyans katıyordu.

Charlie uyanık hâlde beşiğinde oturuyordu.

"Pişt, Yavru Kuşum," dedi Ana iç çekerek. Bebeğin uyanık ol-
masının bir sebebi var mı diye görmek için odanın içine girdi. "Sen
bana aldırma, şu anda aklımı yitirmekle meş-

Kelimeleri boğazına dizildi.

Pencerenin camına dayanmış içeri bakan biri vardı.

Bir surat. Arkasındaki karanlığa tezat oluşturan ay ışığı gibi
solgun ve aç bir surat.

Bu o kadar büyük bir şok kaynağıydı ki gördüğü şeyin imkân-
sızlığı birkaç saniye sonrasına kadar kafasına dank etmedi.

Adrenalin ve dehşet vücudunu ele geçirmişti. Şaşkın şaşkın
gözlerini kırptırdıktan sonra, gerçekten bu gördüğü şeyi görüyor
mu yoksa şu anda kocasının yanında, akli dengesi ve bu korkunç
görüntüden önce sürdürdüğü eski hayatıyla birlikte hâlâ uyuyor
olabilir mi diye gözlerini yumdu.

Gözlerini tekrar açtığında surat hâlâ oradaydı. Cama o kadar
dayanmıştı ki korkunç bir netlikle görülebiliyordu. Neredeyse in-
san suratı gibiydi. Neredeyse. Ama basık bir burnu vardı, düz ve...
Bir yarasanın burnunu andırıyor, diye düşündü çılgınca.

Yaratığın dudakları titreşerek sırtmaya başladı ve eğri büğrü,
kirli dişlerini ortaya çıkardı. Ama yaratığın ağzında bir tuhafılık
vardı. Dudakları... dalgalanmıştı, bir kırkayağın ayaklarının ha-
reket etmesi gibi. Dudakları suratının alt kısmında böcekleri andı-
ran bir ritimle uygun adım yürümüş gibi.

Minicik tıkırtılarla yarattığın dudaklarının cam üzerinde sürtündüğünü duyduğuna yemin edebilirdi.

Vücudu otomatik bir tepki verdi. Sandalyesini döndürüp odadan mümkün olan en hızlı şekilde kaçmaya çalıştı, kafasının içindeki çılgın bir şey, *Kaç buradan kaç buradan*, diye feryat ediyordu ama bir salise sonra Charlie'nin varlığını hatırladı, Charlie'yi de bu odadan götürmeliydi ve böylece sandalyesinin dönüşünü durdurdu ama bunun etkisiyle sandalyesinde sarsıldı, dengesini kaybetti ve öne doğru kayıp yere yığıldı.

Hatırladığı bir sonraki şey, Reid'in telaşla yanına geldiği ve ona sorunun ne olduğunu sorduğuydu.

Yanan boğazı ona bağıra bağıra boğazını tahriş ettiğini söylüyordu.

Charlie'nin odasındaki pencereye o kadar hızla baktı ki boyundaki bir kasın kasıldığını hissetti.

Açık perdelerin arasından gece dışında görünen hiçbir şey yoktu. Bahçenin üzerine bir örtü gibi serilmiş ve apartmanın karşıdaki kısmına mürekkepsi bir göl gibi uzanan gece.

"Rüya," diyordu Reid. "Rüya gördün. Uyurgezerlik falan gibi bir şey sanırım. Bu sadece bir rüyaydı."

"Şey gördüğümü sandım..." Ama dili gördüğü şeyi söylemeye varmadı ve söyleyebilseydi bile onu nasıl tarif edebileceğini bilmiyordu. Bir surat mı? Bir figür mü? Mümkün değil. O kadar üst katlaydılar ki. Pencerelerinin önünde birilerinin dikilmesi imkânsızdı.

Ana, Charlie'nin beşiğinde oturmuş ona baktığını fark etti ve suçluluk duygusu kalbini kavradı.

Charlie'nin minik suratındaki sakin ifadede kınama görüyordu Ana. Suçlama görüyordu.

Bu surat, *Beni burada bırakacaktın. Beni canavarla baş başa bırakacaktın*, diyordu.

Ve işin aslı şuydu ki... haksız değildi, değil mi?

Ana, kafasının içinde annesinin kıkırdadığını duyabiliyordu.

Dertsiz başına yeni bir dert açmak istedin, ha? Eh, al sana dert.

BİR ŞEHİR ARASI – FRANK

1

Ana geçmişin neden bir türlü yakalarından düşmediğini merak ederken, eski evsahipleri de Ana ile Reid'in yakın zamanda boşalttıkları dairenin bodrum katındaki üzeri plastik kaplı kanepede dönenip duruyordu.

Bu bodrum Frank'in krallığıydı.

Bütün bina onundu tabii ki ama bodrum yalnızca ona aitti. Buraya başka kimsenin girme izni yoktu. Alet edevatlarını, mahrem eşyalarını burada tutuyordu. Havai fişeklerini. Fotoğraflarını. Geri kalan kr olasıca mallar ve bu kahrolası şehre doluşmuş pisliklerle arasına mesafe koyup yalnız başına kalabildiği yerdı burası. Frank gibi iyi, dürüst, düşünceli insanlar bugünlerde azınlık olmaya başlamıştı, aynen Tucker'in dediği gibi.

Bandajlı eli zonkluyordu.

Bu yara Reid'in suçuydu. Frank'in uykusuzluğu da yle.

O lanet olası yalancı. O lanet olası sinsi. O lanet olası hamamböceği.

Evi boşaltmaları zaten yeterince kötü olmuştu: Sıçanlar gibi gecenin krnde, hem de evi *o hâlde* bırakarak.

Duvarlar delik. Güzelim parkelerinin üzerinde tekerlek ve sürtünme izleri vardı. Tekerlekli Kancık salonda lastik falan mı yakmıştı?

Fayansları mahvetmişlerdi; parkeleri mahvetmişlerdi. Rasgele yerlere uyduruk rampalar ve tutunma barları takmışlardı. Frank'in

görür görmez ne olduğunu anladığı, silinmediği için ahşabın içine işlemiş sıvı lekeleri vardı. Belki de bebek çişti. Bu insanlardan her şey beklenirdi.

Bu evi bıraktıkları hâl insanı ağlatacak cinstendi. Frank'ın kendi babası olsa ağlardı; öyle de omurgasız bir adamdı. Fakat tüm bunlar Frank'ın kalbini kırsa bile o ağlamazdı. Bunun yerine kanepesinin gıcırdayan plastiğinin üzerinde dönenip durdu. Uyanık Köpürerek.

Bu evde büyümüştü o. Burayı kendi alın teriyle iyileştirmişti, kendi kanıyla ulan. Şimdi bu beş para etmez hamamböceklerinin yaptığı şeyleri düzeltmeye çalışırken yine kanını akıtmıştı.

Mesela kötürüm için takılmış şu banyo tutamağı. (Tekerlekli sandalye kötü olmuştu; yoksa öncesinde gideri vardı karının.) Reid bunu takmak için Frank'i çağırmış olsa bunu doğru düzgün takabilirdi. Ama hayır, Reid onu kendi takmıştı, dolayısıyla Frank'in el emeği göz nuruyla ölçtüğü, döşediği ve derz çektiği fayanslar şimdi dökülen, yamuk deliklerle kaplıydı. Sökemediği vidalar da çirkin açılarla takılmıştı, yenmişti ve çıkarması neredeyse imkânsızdı.

Frank dün küvetin içine çömelmiş, o Tanrı'nın cezası tutamağı duvardan sökmeye çalışıyordu. Şimdi yalan yok, iki tane highball yuvarlanmıştı ve biraz çakırkeyifti ama bu işin de onu çok zorlamaması gerekiyordu, bu yüzden bir elini duvara dayamış, diğer elinde de DeWalt kablosuz şarjlı matkabı, yamuk açığa rağmen matkabın ucunu lanet olası vidaya denk getirmeye çalışıyordu ve sonra da... KahretsinlanetgirsinSİKTİRULAN!

Matkabın ucu kayıp diğer elinin başparmağıyla işaretparmağının arasındaki ete dalmıştı. Ve sert bastırdığı için derine saplanmıştı.

Matkap ucu dönerek eti koparmıştı. Çekip çıkarılacak gibi değildi; ucu ters yönde dönsün diye düğmesine basmış, tetiği çekmiş ve acı verici bir yavaşlıkla gıdım gıdım matkap ucunu geri çıkarmıştı.

Yarası, sanki nasıl oluştuğunu hatırlamak onu uyandırmış gibi tekrar zonklamaya başlamıştı.

Frank kanepeden kalkıp kendine bir tane daha Jim Beam ve 7UP hazırladı. Minik buzdolabındaki buz eline iyi gelmişti. İçki de öfkesine iyi gelmişti.

Eli feci kanamıştı. İnsan bedeni kocaman bir kan torbasından ibaretti. Frank bunu tecrübelerinden biliyordu. Brooklyn'de büyümek, insanların ne kadar kan kaybedebileceğine dair çuval dolusu örneğe tanık olmasına neden olmuştu. Vinnie Furnari'nin Bensonhurst'teki bir inşaattaki İ-kirişi üzerinde yürümek üzere iddiaya girdiği ve yedi kat düşüp aşağıdaki betona çakıldığı zamanki gibi. Karo şurubu dolu bir çöp torbası misali patlamıştı; Frank o görüntüyü asla aklından çıkaramamıştı.

Kan.

Kan mühim bir şeydi. Reid ve onun yavruları gibi minik hamamböcekleri bunun kanıtıydı işte. Kan... neydi o çok beğendiği kelime? Hep hatırlamaya çalışıyordu ama bazen kelimeler gelmiyordu aklına. Ah, evet, hatırlamıştı. Kan *niteleyici* bir şeydi. Kan sizi siz yapan şeydi. Tucker bunun çok üzerinde durmuştu. Zeki adamdı.

Frank nefret dolu ya da bağınaz biri değildi. Reid gibi solcu ibneler, Frank'in söylediği ya da düşündüğü bazı şeyleri *ırkçı* olarak yaftalamayı severdi. Ama Frank bir sürü iyi Siyah, iyi Meksikalı, iyi Doğulu tanırdı. Yahudi *de!* Frank'e Yahudi bir muhasebeci ile diğer herhangi bir ırka mensup bir muhasebeci arasında bir seçim şansı verselerdi mesela? Her seferinde Yahudi olanı seçerdi. Herkesin kendi gayesi vardı, bazı ırkların belli başlı şeylerde diğerlerinden daha iyi olduğunu düşünmek ırkçılık mıydı yani? Yok canım, Frank öyle olduğunu düşünmüyordu. Kahrolası bir iltifattı bu. Sonuçta Reid ile karısına daireyi kiralamayı kabul etmemiş miydi? Onların Yahudi olduğunu biliyordu, daha duvara astıkları zırvaları görmeden kokularından bile anlaşıyordu bu. Kiralarını vaktinde ödeyip önceki, daha koyu tenli kiracılarının yaptığı gibi kira için bir ya da iki hafta fazladan mühlet istemezler diye düşünmüştü Frank.

Frank'in içgüdüleri çok iyiydi. İnsan sarrafıydı. Bu blokta yaşayan, önlerine kim gelirse evlerini onlara kiraya verip bu şehri tekrar cehenneme çeviren ve ev fiyatlarını aşağı çeken o ahmakların yüzde 95'inden daha zekiydi.

Ama o da zaman zaman yanılabılırdı, değil mi? Bu çok sık yaşanmazdı ama olmaz değildi. Reid konusunda da yanılmıştı.

Eve yaptıkları yeterince kötüydü zaten ama Frank bunu sineye çekebilirdi. Frank'i *asıl* allak bullak eden şey o sabah Reid'i görmek olmuştu. *Yalan* söylemişlerdi. Tekerlekli Kancık'ın annesinin yanına yerleşmek için başka bir eyalete taşındıklarını söylemişlerdi. Şimdiyse Frank, Reid'in özellikle telefonlarına dönmediğini *biliyordu*; bir de üstüne Reid ve Bayan Tekerli Kötürüm gibi değer bilmez Yahudi piç kuruları için bile iyi bir ev olsun diye kahrolası ömrünü harcayarak adam ettiği bu binayla alay etmek, ona bağırıp sövmek ve ortaparmak çekmek için geri gelmişti.

Kendilerini Frank'ten üstün görüyorlardı.

Öfkesi, elindeki zonklayan yaradan bile daha fena zonklayıp sızlıyordu.

Reid'in peşinden koşardı ama o uyduruk rampayı gözü kesmemişti... hem zaten bir iki bir şeyler yuvarlamıştı ve kahrolası hükümetin zamir geçitleri düzenleyip yasadışı göçmenlere sosyal yardım vereceğim diye adam akıllı tamir etmediği kalkık bir kaldırım taşma takılıp düşme riskini almak istememişti.

Yahudi Velet ile Tekerlekli Kancık şimdi muhtemelen Frank'in arkasından gülüyordu.

Ama çok uzun süre gülmeyeceklerdi.

Frank'i küçük görsünler bakalım. Bunun yapan ilk kişiler değillerdi. Frank yol yordam bilirdi. Zekiydi o.

O ufak hamamböcekleri bunu bilmiyordu kesin. Kendilerini çok zeki sanıyorlardı kesin. Postalarını yeni adreslerine iletmek üzere o adres değişikliği formunu doldurduklarında, bir evsahibiyseniz tek yapmanız gerekenin kiracılarınızın eski ikametgâhına, *kendi* binanızın adresine, üzerine birinci sınıf bir pul yapıştır-

dığınız bir mektup gönderip zarfın üzerine de *ladesi İstenmektedir* yazmak olduğunu bilmiyorlardı kesin. Postanenin elinden geçen mektup, üzerinde *yeni* adresi gösteren şu sarı çıkartmalardan biriyle birlikte size geri gönderiliyordu. Oldu bitti.

Hatta Corona'daki postanede ona iyilik borcu olan ve bu süreci hızlandırabilecek bir kankası bile vardı.

Evet.

Reid'in şimdilerde nerede saklandığını, karısıyla zırlayan veledini nereye soktuğunu öğrenecekti. Sonra da belki *onları* bir ziyaret ederdi. Sandıkları kadar zeki olmadıklarını, sandıkları kadar sinsi ve kurnaz olmadıklarını onlara gösterirdi. Derslerini almaları gerekiyordu. Francis Gardner Jr. da onlara bu dersi vermeye dünden hazırды.

ÜÇÜNCÜ KISIM

ÜST KAT

ALT KAT

DERİNLERDEN

1

Ertesi sabah, pazar kahvaltısı siparişlerini almak için Reid asansörle aşağı indi. Bu angarya onu artık rahatsız etmeyi bırakmıştı; şu noktada her seferinde bunun olacağını biliyordu ve evden birkaç dakikalığına da olsa çıkmaktan memnundu.

Her şeyin yoluna gireceğine dair yeni ortaya çıkan inancı *suya düşmemiştir* fakat dün gece Ana'nın attığı çığlıklar onu epey bir sarsmıştı. Aynı zamanda içgüdülerini de haklı çıkarmıştı: Ondan bazı gerçekleri saklaması şarttı. En azından akıl sağlığı olarak daha iyi bir noktaya gelene dek.

Birkaç aydır ilk kez, bu meseleler başa çıkılamayacak bir hâle gelirse ne olur diye düşünürken buldu kendini: doğum sonrası depresyonu, felç depresyonu, normal depresyon, anksiyete, uykusuzluk... *Ne çok grubum var*, demişti Ana, yeni taşındıkları dönemde geceleyin yaptıkları o konuşmada. *Amma şanslıyım*.

Ana'nın... başka bir yerde biraz zaman geçirmesi gerekse Reid ne yapardı? Kendi annesinin de reçeteyle aldığı steroidlere verdiği kötü bir reaksiyon yüzünden kısa bir süreliğine akıl hastanesine yatırılması gerekmişti. Aynı şeyin eşinin başına gelmesine de mi tanık olacaktı? Peki, bu gönüllü mü olurdu yoksa kararı ona mı bırakırlardı?

Kısacık bir an Georgia'nın telefon numarasını almış olmayı diledi. Onu aradığını ya da bir mesaj attığını, onunla dertleşip sonrasında da Ana'larına yardımcı olacak bir plan yaptıklarını hayal

etti. Ama Georgia ondan hiçbir zaman hazzetmemiştir ve bildiği kadarıyla Ana'yla Georgia'nın arası hâlâ açıktı.

Bunun yerine kahvaltı siparişlerini almak için dışarı çıkarken Charlie için yazdığı şarkıyı mırıldanmaya odaklandı ve asansörle yukarı çıkarken de bu şarkıyı mırıldanmaya devam etti. Asansör gremlininin pek umurunda değil gibiydi.

Reid eve döndüğünde Ana'yı yerde buldu. Yoga matlarından birinin üzerine uzanmış, harıl harıl ayak parmaklarının ucuna dokunmalı bir mekik egzersizi setinin ortasındaydı. Charlie de aktive sandalyesinde uslu uslu oturuyordu.

"İyi misin?" diye sordu, Ana'nın yardıma ihtiyacı varsa diye yemeği hızla masaya bırakırken. Normalde egzersizleri sırasında onun yardımını isterdi ama bu sefer o kadar büyük bir şevkle egzersiz yapıyordu ki Reid şaşakaldı.

"Charlie'de başka ısırık izi var mı diye kontrol ettim," dedi Ana nefes nefese. "Yeni iz yok. Sadece eskiler var."

"Bu iyi haber."

O daha bu cevabı verene kadar kadının beş tane mekik çektiğine yemin edebilirdi Reid.

"Ben iyiyim," dedi kadın inleyerek. "Sadece biraz ter atmaya ihtiyacım var."

"Kâbus yüzünden mi?"

"Ben iyiyim," diye tekrarladı kadın. Adama bakmıyordu bile.

"Tamam. Sana inanıyorum." İnanmıyordu, en azından bütünüyle değil. Ama başka ne diyebilirdi ki? Kahvaltı siparişini paketten çıkardı, kutuları masaya koydu ve kahvelerinin dökülüp dökülmediğini kontrol etti. Eşinin kendini yan yatırıp bacaklarını dizlerinden kırılacak şekilde düzelttikten sonra üstte kalan kolunu sırtına doğru uzatarak karnını çalıştırmasını izlerken yumurtalı sandviçinden bir ısırık aldı. Charlie de annesini seyrediyordu ve onu taklit ederek bir kolunu kaldırdı.

Elindeki sandviçe bakan Reid, "Bunu yapmayı hakikaten bırakmamız gerekiyor," dedi büyük ölçüde kendine hitaben.

“Evet,” dedi Ana.

“Evet,” diye tekrar eden Reid bir ısıklık daha aldı.

Ana egzersizine devam ederken Reid de diyatumlu toprağa yakalanan böcek var mı diye kontrol etti. Toprakların hepsi temiz görünüyordu. Yüreklendirici bir durum.

“Yardım istemediğinden emin misin?” diye sordu bir kez daha. Ana tekrar sandalyesine dönmüş ve dambıl kaldırmaya başlamıştı. Niyeti gerçekten buysa, sağlam terlemişti.

“Ben *iyiyim*, Reid. Ne diyeceğim, gerçekten yardımcı olmak istiyorsan, bu kolileri bodruma indirmeye ne dersin? Tahtakuruları kartona bayılır.” Başıyla evin çeşitli noktalarında istiflenmiş, iple bağlı koli yığınlarını işaret etti.

“Olur.” İsteddiği zaman alabilsin diye kadının kahvesini uzanabileceği bir noktaya bıraktı. Sonra da mutfağa gidip ona bir bardak su da doldurdu.

“Ah, hazır aşağı inmişken...” diye lafa girdi Ana.

“Home Depot,” dedi Reid. “Evet. Kusura bakma. Dün de unutma niyetim yok-”

“Ah. O da var, evet. Ama şey diyecektim... hazır bodruma inmişken, binada hiç böcek istilasısı olmuş mu diye bir soruşturur musun?”

2

Koliler çöp bacasına sığmayacaktı, bu yüzden hepsini birkaç sefer gidip gelerek önce dış koridora çıkardı, ardından birkaç seferle asansöre kadar sürükledi.

Kolileri asansöre yüklerken, “Bodrum katına, aziz beyefendi,” dedi asansör gremlinine.

Birkaç saniye sonra aşağı inmeye başladıklarında, “Hey. Aptalca bir soru olacak ama... binanın anlaşmalı bir böcek ilaçlama şirketi var mı? Evde böcek olduğundan ya da böcek gördüğümüzden sormuyorum, sadece... havalar ısındığı zaman için sordum. Merak yani,” diye sordu Reid.

Gremlin başını hafifçe yana eğdi. Reid herifin suratını birazcık daha iyi görebilmeyi isterdi ama şapkasının siperi ve tepedeki lamba el ele verip suratını gölgelere boğuyordu.

“Bina yöneticisi,” dedi gremlin sert ve kurbağayı andıran sesiyle.

Reid tam bir soru daha soracaktı ki asansör takırdayıp sarsılarak durdu. Bodruma gelmişlerdi.

3

Reid kolileri, bodrumun ana koridoruna bağlı genişçe ve karanlık bir oda olan çöp alanına götürdü. Tel örgüden geniş bir kafese kapatılmış birkaç siyah plastik çöp bidonunun yanında birkaç tane de mavi çöp kutusu vardı.

Kolileri geri dönüşüm kısmına bıraktıktan sonra odanın geri kalanına bir göz attı. İpucu bulabilecek mi diye. Hamamböceği tuzakları. Belki başka insanların çöpe attığı diyatumlu toprak paketleri.

Oda şaşırtıcı derecede temizdi. Çok az çöp vardı. Çöp toplama günü yeni mi geçmişti? Bu mahallede çöplerin hangi gün toplandığından pek emin olmadığını fark etti, büyük bir binada yaşamaya başladıklarından beri çöp bidonlarını kaldırıma çıkarma gibi angaryalarla uğraşmaları gerekmemişti.

Sadece siyah çöp bidonlarından birinin içinde bir şeyler vardı. Reid içini karıştırdı (insan bir sene bebek bezi değiştirdikten sonra midesi sağlamlaşıyordu). Başka bir bina sakininin böcek ilaçladığına dair bir emare yoktu. Yalnızca ağzı bağlamış birkaç çöp poşeti ile yakın zamanda atılmış gibi duran birkaç egzersiz aleti.

“Belli ki birileri yeni yıl hedeflerinden erken vazgeçmiş,” dedi kendi kendine.

Çöp bidonunun arkasında katlanarak kapatılmış, yürütece benzeyen bir şey de bulunuyordu. Reid kısacık bir anlığına bu aleti Ana için çöpten kurtarmayı düşündü –(*bina ona yol gösterecek*)–

ama sonra bundan vazgeçti. A) Sonuçta bu çöptü ve B) bu varsayımı Ana'yı sinirlendirebilirdi.

Ayrıca Ana'nın egzersiz yaparkenki inanmışlığı tanıdıktı. İnadaydı. Georgia'yla kavga ettikten sonra ona ihtiyacı olmadığını kendine kanıtlamaya çalışıyordu. Bu işe hiç bulaşmayıp çöpleri kendi hâline bırakması daha iyi olurdu.

4

Bodrum katının koridorlarının ne kadar dolambaçlı ve baş döndürücü olabileceğini görünce şaşı kaldı. Loş koridorlar dönüp duruyor ve yan yatmış bir lunapark treni gibi kıvrılıyordu. Vera'nın ev gezmesi sırasında onlara burayı göstermemesine şaşmamak gerekirdi.

Kadının seğiren yüzünü hatırlayınca kendi kendine kıkırdadı. *Kadın neler yapıyordu acaba?* Belki de yeni kiracılar ortaya çıkana kadar bodrumda dolaşıp duruyordu. Heh.

Doğru yönde ilerlediğini umuyordu. İnsan bu bodrum katında yolunu kaybedebilirdi.

Kimse içeri girmez, demişti şu kurye. Bunu yapmamamız gerektiğini biliyoruz. Reid'in yüzündeki gülümseme hafiften soldu ama bütünüyle yok olmadı.

Parmaklarını beton duvarlarda gezdiriyordu. Duvarlar ıslak değildi, sadece yoğunlaşma yüzünden parıldıyordu, muhtemelen dışarıdaki soğuk hava ile bodrumun sıcaklığı yüzünden. Duvarlar *sıcaktı*. Neredeyse organik denebilecek kadar.

Nihayet koridorların kesiştiği bir noktaya vardı ve beton duvarlardan birine gömülmüş sade, kapalı bir siyah kapı buldu. Kapının üzerinde şaşırtıcı derecede temiz, neredeyse parıldayan, siyah ve altın rengi bir plaka bulunuyordu. BİNA YÖNETİCİSİ.

Kapının iki yanına asılmış ve hangi koridorun ne yöne gittiğini gösteren iki ufak tabela da vardı. Reid doğru yönü saptadı. Şu

anda binanın tam merkezinde bulunuyordu. Tam olarak bahçenin altında olduklarını tahmin ediyordu. Bina yöneticisi tam binanın kalbinde çalışıyordu. Kulağa doğru geliyordu.

Bina yöneticisiyle henüz tanışmamışlardı. Bunu biraz tuhaf buluyordu; Reid daha önce bina yöneticisini gördüğünde tanımadığı bir binada yaşamamıştı. Kapıyı çalıp kendini tanıtmak üzere bir yumruğunu kaldırdı... sonra durdu.

Tuhaf bir ses, yankılı bodrum tünellerinde nerede olduğunu kestirmesi imkânsız ama arkasında bir yerlerde. Neredeyse dört bir yandan gelen, alttan alttan bir gurultu. Boştaki bir motor ya da bir kaplan misali... ya da bir tankın altında yavaşça ezilen kemiklerin sesi.

Bir şeyler hırıliyordu.

Kalorifer boruları. Ses buradan geliyor olmalıydı. Kazan dairesinden.

Arkasına döndü. Önünde seçebileceği üç koridor vardı: geldiği koridor, bina yöneticisinin odasının solundaki koridor ve sağındaki koridor. Sağda kalan koridora baktı. Koridorun ilerisindeki tavanda bulunan floresanlar patlamış ve koridoru karanlığa boğmuştu.

Hayır, bina yöneticisini rahatsız etmeye lüzum yoktu... ama biraz keşfe çıkabilirdi mesela? Şimdilik böceklerin varlığına dair bir şey görmemişti ama buralarda acaba başka ne tür sırlar keşfedebilirdi?

Kitapta bodrumun bir yerlerindeki bir havuzun varlığından bahsediliyordu. Deptford 1970'lerde kısa bir süreliğine üzerini çıkarıp sıcakta kıvranmak isteyen açık seçik giyimli hedonistlerin uğrak noktası olarak Plato's Retreat'le kapışmıştı. Deptford'daki birçok meselede olduğu gibi, günün birinde havuz salonu birden yok olmuş gibi görünüyordu... dışarıdan misafir kabul etmeyi bırakmışlardı. Ortadan kaybolmuşçasına.

Nihayet kapanmış bir kapan misali.

Bu tuhaf bir düşünceydi.

Şu anda örümcek ağları ve tozla kaplı olan havuz salonunun nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalıştı. Tabii hâlâ öyle bir yer varsa. Şunu zihninde çok rahat canlandırabiliyordu: Bir kapıyı açıyor ve içinde kulaç atabileceğiniz bir havuzdan ziyade jakuziden hallice ufak, kuru, boş bir havuzu görüyor, ardından havuzun tabanını daha yakından görmek için kenarına yaklaşıyor ve içinin yüz binlerce –hayır, milyarlarca– böcek kımıl kımıl olduğunu, evdeki böcek probleminin kaynağının burası olduğunu görüyor, tam da bu sırada kapı arkasından kapanıp bu görüntü karanlığa bürünerek onu karanlıkta bu aç, heyecanlı yaratıklarla birlikte hapsediyor–

Farkında olmadan karanlık tünele doğru birkaç adım attığını fark edince durdu.

Kalorifer boruları gurlamaya devam ediyordu.

Evini bileceksin, diye düşündü... ve bu sefer bu laf bir uyarı özelliği taşıyordu.

Dudaklarının arasından huzursuz bir kıkırtı kaçtı.

“Başka sefere,” dedi duvarlara. Betonu devasa bir hayvanın derisiymişçesine okşadı. “Ömrümüzün geri kalanında hep beraberiz, değil mi?”

Döndü ve geldiğinden büyük ölçüde emin olduğu yolda yürümeye başladı. Sırtında birileri onu seyrediyormuş gibi bir gıdıklama hissediyordu ama koşmaya başlamadı. Bir noktada da gurlama sesinin kesildiğini fark etti.

5

“Çok nazıksınız, aziz beyefendi.” Lobide inerken asansör gremline hayali şapkasıyla selam verdi.

Reid’in aklına, Home Depot’ya doğru yola çıkmadan önce binanın böcek ilaçlama politikasını resepsiyoniste –Bay Güleriyüz’e– sormak geldi. Bu mevzuyu açmak biraz riskliydi ama bir mazeret

uydurabileceği konusunda kendine güveniyordu. Resepsiyona yaklaştı ve yüzüne istemsizce kocaman bir gülümseme oturdu.

“Bakar mısınız?” diye konuşmaya başladı Reid. Tam o sırada dışarıdan resepsiyona açılan altın kapılar savrularak açıldı ve bir adamla kadın sarhoş sarhoş lobiye daldı.

Hayır, diye fark etti Reid, yalnızca adam sarhoştı, zil zurna hem de. Onu ayakta tutan kadındı.

Reid'in bütün bedeni ısındı.

Geçen gün karşılaştığı film yıldızıydı bu. İnternette araştırmayı planladığı kadın.

Kadın resmen etrafına ışık saçıyordu.

Bir pazar sabahı gezmesinden ziyade bir opera gecesinde giyimeye daha uygun gibi görünen uzun ve lüks bir palto giyiyordu. Saçları türbanı andıran bir bezin altında gizlenmişti ve şık güneş gözlüğü burnunun üzerine konmuştu.

Sarhoş eşlikçisi ise kahverengi bir pamuklu takım elbise giymiş ve bir kravat takmıştı. Sakalı birbirine girmiş, saçları uzun ve yağlı olan biri için tuhaf derecede resmî bir kıyafetti bu. Hipster modası hep bir acayip oluyordu. Herif muhtemelen saçına bu kirli görüntüyü vermek için Ana'yla Reid'in market alışverişinden daha fazla para harcıyordu.

“Bayan Varné!” diyen resepsiyonist hemen Reid'in yanından ayrıldı. “Bu saatte dışarıda ne arıyorsunuz?”

“Biliyorum, biliyorum.” Kadının yumuşak ve Reid'in bir türlü kestiremediği bir Doğu Avrupa aksanı –Leh? Alman? Rus?– vardı ama bir New Yorklunun başka bir şeyle karıştırılması imkânsız rahat hazırcevaplığıyla konuşuyordu. “Çok acıkmıştım; kendime hâkim olamadım.”

“Ama hastalığınız?..”

“İlgilenmen çok tatlı, *laleczko* ama biz hanımların da karnını doyurması gerekiyor.”

Biz hanımların da karnını doyurması gerekiyor. Yemeğe çıkıp brunch'ta Blood Mary'leri fazla kaçırmış olmalıydılar.

Reid kendini tutamadı. Kadının yanından geçerken, “Yemek siparişlerini evimize kadar getirseler güzel olurdu, haksız mıyım?” dedi.

Bayan Varné durdu. Reid'i şöyle bir süzdü. Gözleri güneş gözlüğünün ardında olsa bile kadının gözlerini cildinin üzerinde gezden parmaklar gibi hissedebiliyordu. Hem meraklı hem de kışkırtıcı bir nezakette dokunuşlar.

“Bazen zorluk çekebiliyoruz,” dedi kadın. “Ara sıra dışarı çıkıp ona selam vermeyeceksek bu şehirde yaşamamanın ne anlamı var ki?”

Bunu dedikten sonra sarhoş eşlikçisini destekleyip diğer lobiye doğru yürümeye başladı. Reid onların gitmesini izledi. Bu yaşta bir kadına göre epey güçlüydü.

Resepsiyonist ona hitaben konuşunca olduğu yerde zıpladı.

“Bir şeye mi ihtiyacınız vardı, Bay Greene. Tam bir şey diyecek gibiydiniz.”

Reid cevap vermek üzere derin bir nefes alırken yerdeki bir şey gözüne yansdı.

“Ha siktir.” Reid yerdeki parıldayan nesneyi incelemek için çabucak eğildi. Tertemiz mermer zeminde bir küpe duruyordu. Parıldayan, disko topunu andıran mücevherlerle dolu.

Bu küpeyi yerden almak için neredeyse zıpladı, sonra da koşar adım kadının peşinden gitti.

“Bakar mısınız, hanımefendi?”

Kadın durup ona doğru döndü.

Reid ona küpeyi uzattı. “Bunu düşürdünüz.”

Kadının ağzı kusursuz bir O harfi şeklini alarak şaşkınlığını gösterdi. Küpesinin yokluğunu teyit etmek için kulak memesine uzandı.

“Hay aksi,” dedi, Reid'den küpesini alırken. “Teşekkür ederim!” Küpenin kopçasını inceledi. “Kulağımdan çıktı herhalde.”

Daha çok sizin şu uzay kovboyu düşürmüştür muhtemelen. Reid bunu düşündüğü sırada kadının eşlikçisi kaykılmaya başladı. Ne

yapacağını bilemeyen Reid uzanıp tuhaf adamı kendine çok yaklaştırmadan tuttu.

“Hay aksi!” diye tekrarladı kadın, Reid’in yeni yükünü görünce. “Birden jonglöre döndük. Öf. Sana zahmet olacak ama, sevgili kurtarıcım?”

“Zahmet?” diye aptalca sordu Reid.

Kadın çabucak resepsiyona giderek oradan ayrıldı. Reid kadının kısık sesle resepsiyonistle konuştuğunu duyabiliyordu.

Bu sırada Reid de adamı tutmaya devam ediyordu. Bayan Varné’nin... sevgilisini? Kırığını? Neyse, onun haddi değildi. Ama adam da harbiden kendinden geçmiş ve dengesiz duruyordu. Tuhaf da bir kokusu vardı. Kötü değil; neredeyse antiseptik gibi.

“Kahramanım,” dedi adam, gözleri yarı kapalı, kafası aşağı doğru düşerken. “Tan ‘Merika.”

“Dert değil,” diye karşılık verdi Reid.

Birkaç saniye sonra Bayan Varné derin derin iç geçirerek tekrar yanlarına döndü. “Kırılmış. Bu da böyle bir gün.”

“Çok üzüldüm, küpeniz?..” Reid neredeyse *pahalı mıydı* diye soracaktı.

Salak, tabii ki *pahalıydı*.

“Aile yadigârı.” Kadın sahici bir hüznle konuşuyordu. “Asırlık. Öf. Bunu tamire göndermem gerekecek.”

Astronot Bey anlaşılmaz bir şeyler daha söyledi. Bayan Varné ona doğru kafasını salladı. “Kes şunu. Kendini rezil ediyorsun.” Reid’e hoş, hatta mahcup bir ifadeyle sırtıttı. “Ben onu sizden alayım...”

“Benim için sıkıntı değil,” dedi Reid. “Onu üst kata çıkarmanıza yardım etmemi ister misiniz?”

Kadın güneş gözlüğünü çıkardı ve kadının sert, okyanus mavisi gözleri neredeyse Reid’in dizlerinin bağının çözülmesine yol açtı. Kalbi gümbür gümbür atmaya başladı.

“Emin misiniz?” diye sordu kadın.

“Kesinlikle.”

“Kahraman,” diye hırıldadı sarhoş adam.

Hâlâ Reid’e bakan Bayan Varné adamı duymazdan geldi. “Peki bakalım.” Gizli koridoru işaret etti. Gizli asansörü: “Beni takip et, sevgili kurtarıcım.”

Her şeye rağmen –yorgunluğuna, eşinin gördüğü kâbusa rağmen, şu anda tuttuğu kafası bir milyon adama rağmen– Reid birden bugünün harika bir gün olacağını hissetti.

EV TURU

1

Ana gördüğü kâbusu unutmamıştı. Pencerede gördüğü o korkunç surati çok net hatırlıyordu. Dudaklarının cama sürtünürken çıkardığı o berbat takırtıyı. Ve Charlie'nin ona beşiğinden attığı, bir anlığına bile olsa annesinin onu canavara terk ettiğinin farkında olan suçlayıcı bakışlarını da asla unutmayacaktı.

Kafayı mı yiyordu? İkinci bir Bayan Jacobs olma yolunda mı ilerliyordu? Bilmiyordu. Ama bitkin düşene kadar egzersiz yaparsa, geceyi mışıl mışıl uyuyarak geçireceğini ve onu karanlıkta bekleyen sorularla yüzleşmek zorunda kalmayacağını biliyordu.

Egzersize daha fazla devam edemeyeceğinden emin olduğunda Charlie'yi beşiğine yatırıp kendini meşgul edecek bir şey aramaya başladı.

2

Ana on kiloluk bebeğini kaldırmadan önce bu kadar çok ağırlık kaldırdığı için kendine söverken Reid de ondan on iki kat aşağıda sırtıtışını gizlemeye çalışıyordu. İkinci asansörün nasıl olduğunu biliyordu artık: İlk asansörün bire bir aynısı. En ufak detayına kadar. İkinci asansör görevlisi bile -*Gremlinler 2*, diye düşündü- o kadar benziyordu ki Reid neredeyse bir kahkaha patlatacaktı. Deptford bilerek ikizleri mi işe almıştı?

Ne tuhaf. Ne komik. Bu bina ne çok gizem barındırıyordu böyle. Ama ilk kez gerçekten daha fazlasını öğrenmenin eşiğinde olduğunu düşündü, hem de çok yakında.

Asansörle ev arasındaki mesafe kısaydı ama kadının evinin ön kapısına vardıklarında Bayan Varné, neredeyse mahcup bir ifadeyle, daha güzel evlerin doğrudan asansör erişimi olduğundan bahsetti.

“Sizin evinizin güzel olmadığını mı düşünüyorsunuz?” diye sordu Reid.

Kadın muzırca gülümsedi. “*Daha güzel* demek, benimkinin de güzel olmadığı anlamına gelmiyor.”

Pek de fakir olmayan hanesinin kapısını açtı. Reid o kadar şaşmıştı ki Bayan Varné’nin eşlikçisini birazcık saldı ve adam önce kaykılıp ardından ağır bir takırtıyla kışüstü koridora düştü.

“Ha siktir,” dedi Reid. “Kusura bakmayın. O birden...”

“Pernisyöz anemi,” diye bilgi verdi kadın, adamı yerden kaldırmasına yardımcı olurken. Adamınsa pek umuru değilmiş gibi görünüyordu. “İçtiğinde daha da kötüleşiyor. Çok üzücü bir durum. Hadi bakalım.”

Reid bir anlığına adamın boynunda bir şey gördüğünü sandı. Kırmızı, tahriş olmuş bir deri. Bir kızarıklık mıydı o? O daha koyu renkli izler bir... bir ısırık izi miydi?

Bir önemi yoktu. Daireden içeri adım atar atmaz Reid kendini tutamayıp etrafa bakındı ve az önce düşündüğü her şeyi çabucak unuttu.

3

“Sana içecek bir şeyler ikram edebilir miyim, sevgili kurtarıcım?”

Bu daire bir harikaydı. Her bir detayı aklına kazımak istiyordu.

Kitaplıklar ve dolap kapıları dairesel bir antreyi çevreliyordu.

Bayan Varné omuzlarının bir hareketiyle mantosunu çıkardı, do-

laplardan birini açtı ve Reid dolabın içindeki kürk manto ordusu-
nu gördü.

Sonra da ayakkabılarını çıkarıp basitlikleri akıllamaz bir pa-
halılığı akla getiren renkli, şık ayakkabılarla dolu cilalanmış bronz
rafa doğru ayağıyla ittirdi.

Reid de aynısını paralanmış Adidaslarıyla yaptı.

“Onunkileri kafana takma,” dedi Bayan Varné, eşlikçisinin
ayaklarını işaret ederek. “Onu yumuşak bir yere götürelim.”

Antreden üç farklı yöne uzanan koridorlar vardı; Reid adamı
giriş kapısının hemen karşısındaki koridora doğru taşıdı/sürük-
ledi. Adamı zengin, kahverengi deriden bir kanepeye bırakır bı-
rakmaz Reid’in ağzının kocaman açılmasına neden olan bir odaya
çıkıyordu bu koridor.

Oturma odasında doğrudan Central Park’a ve adanın doğusu-
nun dar bir kısmına bakan devasa pencereler vardı. Ama ona bu
tepkiyi verdiren şey bu değildi. Oda dubleksti ve duvarlarına ki-
taplıklar dizili açık bir ikinci kat sahanlığı tepesinde ve arkasında
uzanıyordu.

Üstelik bu yalnızca *tek* bir odaydı.

Bay Hipster kanepedeki yamuk pozisyonundan bir şeyler mı-
rıldandı. Reid adamı düzeltmek üzere eğildi.

“Sağ ol, ‘Tan.’ Adamın çürük, fazla tatlı nefesi Reid’in gözleri-
nin sulanmasına neden oldu. “O öyle bir öpüşüyor ki... Midem,
dostum...”

Bayan Varné elinde bir içkiyle yanlarına geldi.

“Ev turu ister misin?”

4

Her yer film posterleri kaynıyordu. Duvarlara asılmışlar, zevkli
bir tarzda siperliklere yaslanmışlardı. Bunlar üniversitedeki yur-
dunuzun odasına asacağınız türden eski püskü çıktılar değildi;

bunlar eski nesil, şık, çerçevelenmiş posterlerdi. Reid posterinin çoğunun üzerinde tekrar eden bir suratı fark etmeden edemedi. Bir de ismi: Camilla Varné.

“Burası benim ofisim. İçerisi çok dağınık. Bu oda üzerine ne kadar az konuşursak o kadar iyi.”

Köşesinde, üzeri dağınık kâğıtlarla bezeli, kiraz ağacından devasa bir masa bulunan genişçe bir odaydı. Ama bu oda bile bir rüyanın parçasıydı âdeta. İçi sigara, viski ve esprili konuşmalar kokan bir tür gökdelen ofisinin fotoğrafından geçmişe bakmak gibiydi.

Oturma odasının aksine, evin geri kalanındaki pencereleri örten leopar desenli ağır perdeler vardı. Fakat perdeler içeriye kasvetli bir hava katmaktansa daha çok bir tiyatronun sahne arkasıymış hissi veriyordu. Şehri görmenize ne gerek vardı ki; şehir *sizdiniz* zaten.

“Manzaraya bayılıyorum hakikaten,” dedi kadın, âdeta Reid’in zihnini okuyarak. “Ama geceleri daha bir şahane oluyor, haksız mıyım?”

“Haklısınız,” dedi Reid. İçkisinden bir yudum aldı. Tuhaf derecede çiçeksi. Olağanüstü. Kafası bir anlığına bir balona dönüştü.

Ofiste başka film afişleri de vardı, sergilenmeyecek kadar önemli değillermiş gibi görünen köşedeki bir istif de dahil. Çerçevelenmiş fotoğraflar ile Reid’in ânında ödül olduklarını anladığı altından, camdan ve/veya bronzdan heykelcikler kitaplığın raflarını süslüyordu.

“Tüm bu film afişleri,” diye sormaya başladı, “onlar?..”

Kadın kollarını iki yana açtı. “Yakalandım. Ama onlar yalnızca film afişi değil. Bir sürü tiyatro afişi de var. Tiyatroya *bayılıyorum*. Filmleri de çok severdim ama... daha çok stüdyo yıllarında.”

Stüdyo yılları... Bu afişlerden bazıları, özellikle de ofiste bulunanlar, kahrolası İkinci Dünya Savaşı döneminden kalmış gibi duruyordu. *Tomorrow, Dover!* isimli bir tanesinin üzerinde Errol Flynn-tipli, ordu miğferi takan sert bakışlı bir adam vardı ve, bir dakika, Reid filmin isminin üzerindeki oyuncu listesini de okuyabilince bunun gerçekten de Errol Flynn *olduğunu* gördü!

Kaç yaşındaydı bu kadın? Doksanlarında olmalıydı. Altmışlarındaymış gibi hareket ediyordu. Hem de sağlıklı altmışlarında.

“Siz hâlâ... çalışıyor musunuz? Filmler üzerinde yani? Kusura bakmayın, bu soru biraz şey oldu...”

“Ben bir saatmişim gibi sordun. ‘Hâlâ çalışıyor musun? Pilin hâlâ bitmedi mi?’”

“Bitmediğini biliyorum!” dedi Reid çabucak. “Siz çok...” Dinç gibi hadsiz bir kelime kullanmadan önce kendini durdurmayı başardı.

Kadın yüzünü buruşturdu. “O üç noktayı bir iltifat olarak kabul ediyorum.” Reid’in yanakları ısındı. Kadın konuşmaya devam etti. “Ama hayır, çalıştığımı söylenemez. Yaşlandığımda doktorların fotodermatoz dedikleri bir hastalığa yakalandım. Çirkin bir kelime. Bu bir alerji ve parlak ışıklarda yüzümü gösterebilmek için kat kat makyaj yapıp yağlar sürünmem gerektiği anlamına geliyor. Bu yorucu ve sıkıcı bir süreç, hâliyle ben de emekli oldum. Tabii ki bu menajerimin her kahrolası gün bana yeni teklifler içeren e-postalar atmasını engellemiyor. Bazen e-postanın bu kahrolası türün icat ettiği en kötü şey olduğunu düşünüyorum.”

Reid güldü. İşindeki -eski işindeki- birçok görevinden biri de haftada bir patronlarının gelen kutularını düzenleyip her bir postayı uygun müvekkilin dosyasına eklemektir. Hatta sonradan emekli olan ortaklardan biri sırf e-postaları elden okumayı tercih ettiği için ona gelen her bir e-postanın çıktısını almasını istiyordu Reid’den. O adam çok yaşlıydı... ve muhtemelen Camilla Varné’nin oğlu olacak kadar da gençti...

Reid’in gözüne başka bir afiş takıldı. Üzerinde tırtıklı bir font ile etrafa yüzlerinde korku dolu ifadelerle bakan bir grup yirmili yaşlardaki gencin bulunduğu, mat siyah bir afiş. Bu afiş dikkat çekici derecede moderndi ve *I Was Your Murderer* ismi de kulağa tanıdık geliyordu.

“Bir dakika, ben sanırım bunu seyrettim,” dedi parmağıyla göstererek. “Siz bu filmde de mi?..” Yüzünü buruşturmadan kendini durdurmak için bir saniye geç kaldı.

“Pek sevmedin, ha?”

“Hayır. Demek istediğim...”

“Dert değil, *golubchik*. O film çöp. Dediğime hak verebilirsin. Ben o filmde oynamıyorum zaten.”

“Oynamıyor musunuz? O zaman niye?..”

“Torunum da bir aktris. Leonora. Bol kanlı ve küfürlü, orman içinde koşarken kadınların meme uçlarının ne kadar sertleştiğini gösteren şu minicik üstlerin bulunduğu berbat filmlerden bir sürüsünde oynadı. Muhtemelen bu filmlerin çekimleri gece yapıldığı için ve o da benim gibi güneşe alerjik olmaktan ölümüne korktuğu için bu filmlerde oynuyor, pis kız. Çok şikâyet etmemem lazım. Onun menajerliğini ben yapıyorum. Yaşam döngüsü, değil mi? Yapamayanlar öğretir? Ya da bunun gibi bir şey.”

“Hey. Ekmeek parası sonuçta.”

“Zamanında ben de birkaç korku filminde oynadım. Peki ne oldu sonunda: Daha fazla e-posta. Hayran e-postaları. Fuar davetiyesi e-postaları. Röportaj talebi e-postaları. Tanrım, oyunculuk yaptığımdan çok e-postalara cevap vermeye vakit harcadım. Bak diyorum sana, Reid, şu hayatta tek istediğim şey bu bilgisayarı pencereden atıp kaldırımda parçalanmasını seyretmek. Belki o sırada şu turistlerden birini de ezerim.”

Kadının kusursuz bir çizgi hâlindeki dudaklarında pis bir sırıtiş belirdi.

Reid kendi suratında da benzer bir sırıtiş olduğunu hissetti. Kadının ağzından çıkınca ismi kulağına müzik gibi gelmişti. Kadına ismini henüz söylemediği hissini görmezden geldi; bir noktada söylemiş olmalıydı. Uzun süreli bir uykusuzluğun açıklayamayacağı bir mesele değildi.

“Şimdi nereye?” diye düşündü kadın. “Sana yatak odasını gösterirdim ama... eh, bir hanımın birazcık gizeme de ihtiyacı var, haksız mıyım?”

5

Reid ile ihtiyar kadın koridorda yürüdü. Özel bir müzede gezinmek gibiydi. Daha fazla film afişine ek olarak çerçevelenmiş fotoğraflar ile bazı sanat eserleri. Orijinaller tabii ki. Orijinal bir Jasper Johns eseri gibi duran bir tabloya hayran hayran bakarken göğsüne bir suçluluk duygusu çöktü. Kaç dakikadır telefonunu kontrol etmemişti. Normalde böyle durumlarda evde onu bekleyen yeni bir felaketi haber veren bir dizi mesaj bulurdu telefonun ekranında. O da burada durmuş, dallamanın teki gibi vakit öldürüyordu.

Derken aklına bir fikir geldi. Vicdanını rahatlatacak bir şey.

“Uzun süredir burada mı yaşıyorsunuz?” diye sordu.

Kadın başıyla onayladı. “Ah, evet. Çok uzun süredir. Başka bir yerde yaşadığımı hayal bile edemiyorum.”

Reid elinden geldiğince rahat davranmaya çalıştı. “Burası harika bir bina. Çok tarihi. Hem de çok bakımlı! Yani, bu kadar eski binalarda normalde görülen böcek sıkıntısı da yok burada. Haksız mıyım?”

Kadın ona doğrudan şüpheli gözlerle baktı. Ondan en son jinekolog ziyaretini tasvir etmesini istemiş gibi.

Aferin, Reid. İnsanın suratına inen bir çekiç gibi çaktırmadın.

Kadının sessizliği dakikalar, yıllar, onyıllar sürdü.

En sonunda elini uzatıp yumuşak avucuyla Reid’in yanağını okşadı. Kadının dokunuşu... âdeta elektrikti.

“Böcek konusunda endişelenmene gerek yok. Burada yok. Gel, son odaya bakalım.”

6

Açık kül rengi, kocaman bir piyano, telden yapılmış bir zürafa heykelinin yanındaki süslü bir halının ortasında duruyordu. O ka-

dar güzel cilalanmış, o kadar özenle bakılmıştı ki etrafa âdeta ılık saçıyordu.

Daha önce bu renkte bir piyano görmemişti. Hatta ilk kez bir piyano görmüştü sanki.

Nefesinin kesilmesini engelleyemedi. “Vay be. Çalışıyor musunuz?”

Kadın omuz silkti. “Küçükken ders almıştım. Birilerinin bana emir vermesinden hiç hoşlanmam. Ama birkaç seneliğine Edgar Dellaritz ismindeki döneminin çok meşhur bestecilerinden biriyle beraberdim. Bu piyanoyu buraya o getirdi ve içeri o kadar yakıştı ki buranın bir parçası oldu. Dokunabilirsin. Seni ısırılmaz.”

Tabureye oturdu ama kırılğan bir şeymiş gibi piyanoya dokunmaya çekindi. “İnsan böyle bir binaya bir piyanoyu nasıl sokar ki?”

“Santim santim.”

Reid güldü. Kendini tutamayıp parmakları tuşların üzerinde gezindi.

İpek gibilerdi. Mermer gibilerdi. Serin su gibilerdi.

“Deptford’ın temelinde kullanılan malzemelerin bir kısmını Doğu Avrupa’daki bir köyden getirdiklerini okumuştum. Ve orijinal çatıya dokunmadan binaya nasıl bir sürü fazladan daire eklemeyi başardıklarını. Bu yüzden bunları düşününce, binaya bir piyano sokmak çok da zor olmamalı sanırım.”

“Bunlardan haberin var mı?”

Mütevazı bir tavırla omuz silkti. “Bu binaya biraz kafayı taktım da.”

Kadın yine gözlerini dikerek ona baktı. Delici bir bakış daha, hayalperest bir tebessüm daha. Ders alan bir çocuk misali, piyanonun önünde oturmaktan bir anlığına utanır gibi oldu.

“Bana biraz kendinden bahsetsene, Reid. Bir karın ve... bir beğen mi var?”

“Bunu nereden biliyorsunuz?”

“Eh, alyansını gördüm ve bir karın olduğunu varsaymamam gerektiğinin farkındayım ama ne yaparsın, ben yaşıyım ve insan birkaç varsayım sahibi olamayacaksa yaşlanmanın ne mânâsı var? Sanat sepet çevrelerinde bir ömür geçirdikten sonra benim, ne de-

niyordu ona, 'gey radarım' gayet doğru sonuçlar veriyor. Bebeğe gelince, eh... gençsin, sağlıklısın, parıldıyorsun ve dürüst olmam gerekirse? Yorgun duruyorsun."

"Birkaç uzun gün geçirdim. Taşınmak... biraz dengemi şaşırttı."

Kadın özlem dolu bir iç geçirdi. "Çocuklar insanı çok zorluyor, değil mi?"

"Doğru ama... ben baba olmayı çok seviyorum..." Ayağı susta-in pedalını kontrol ederken elleri düşünmeden hareket edip sakın bir akor dizisi çaldı. Agresif bir şey değil, yalnızca birkaç majör yedili arpejden oluşan hafif bir melodi. Tuşlar olağanüstü derecede dengeliydi.

"Çok güzel çalışıyorsun. Son derece içgüdüsel," dedi kadın. "Aileni bu şekilde mi geçindiriyorsun? Müzikle mi?"

Tekrar mahcup olup çalmayı bıraktı. Kadına yalan sıkma ihtiyacı hissetmedi. Bakışlarını ellerine çevirdi. "Hayır, ee... bir işim var. Ya da *vardı*. Geçen gün kovuldum."

"Kovuldun mu? Burada bir hikâye var demek."

Parmaklarını sıktı. "Ben... şey, daha eşime bunu söylemedim."

"Eh, işte şimdi bir yere varıyoruz! Her şeyi anlat bana, Reid. Bu gerilimi kaldıramıyorum!"

Hafiften kısılmış gözlerle kadına baktı. "Gerçekten öğrenmek istiyor musunuz?"

"Tabii ki istiyorum." Kadının gözleri... yere düşmüş takısı nasıl parlıyorsa öyle parlıyordu, bu piyano nasıl parlıyorsa öyle parlıyordu; bir deli saksâğanın onu görmezden gelmeyi imkânsızlaştıran parıltısı. "Başka insanların hikâyelerini dinlemeyi çok severim."

Reid'in yanına oturmadan önce eliyle omzuna vurdu. Adam kendini tutamadan konuşmaya başladı.

Konuşurlarken bir noktada -bunun ne ara olduğunun farkında bile değildi- kütüphaneye geri dönmüşlerdi. Gerçi buraya muhtemelen oturma odası deniyordu çünkü kadının kahverengi takım elbiseli eşlikçisinin yaptığı şey buydu: Oturmak.

Bayan Varné bütün bu süre zarfında o dikkatli, aç gözleriyle Reid'in hikâyesini dinliyordu. Sorduğu sorularla Reid giderek daha fazlasını anlatıyordu.

Reid başlarına gelen belaları anlatırken araya her zamanki sarkastik, yarı esprili yorumlarını da katıyordu. Bayan Varné kolunun üst kısmına dokundu.

“Bunları şakaya vurmana gerek yok, Reid.”

Bu onu şaşırtmıştı. “Ben öyle...”

“Evet, yapıyordun. Gülüyorsun, küçük parantezler açıyorsun. İnan bana, mizahın bir savunma mekanizması olarak kullanılması anlıyorum ama başından geçen şeylerin ciddiyeti hak ettiğini düşünmüyor musun?”

“Ben... hayır, ben, sadece, bu çok absürt, değil mi? Başımıza bunca kötü şeyin aynı anda gelmesi?”

Bayan Varné, “O zaman sen bir absürdist misin? Camus ya da Beckett gibi?” diye sordu herhangi bir yargıda bulunmadan, sahi-ci bir merakla, onu zihinsel bir endekste yerine yerleştirmek için. “Onlar da bol miktarda eşzamanlı acıya karşılık vermişlerdi.”

“Evet, sanırım.” Daha önce bunu adlandırma ihtiyacı hissetmemişti.

Kadın kitaplıkları işaret etti. “Ben de onların bir hayranıyım elbette. Onların, Ionesco'nun, Pirandello'nun kitaplarının birkaç uyarlamasında rol aldım. Dünyada çok fazla cefa var. Çok fazla acı. İnsan belli bir yaşa gelince bir koleksiyoncu gibi acıları takdir etmeye başlıyor. Ama, Reid'ciğim, sen kendini mi koruyorsun? Yoksa sefaletini mi koruyorsun?”

Reid'ciğim. Bundan hoşlanmıştı.

Kadına cevap vermeye fırsat bulamadan, kadının odanın öteki ucundaki eşlikçisi öne doğru kaykılıp kanepeden yere ağır bir ta-kırtıyla yüzüstü düştü.

Bayan Varné, neredeyse komik bir *bak sen şu işe* ifadesiyle Reid'e baktı. “Onunla ilgilensem iyi olacak sanırım.”

“Evet, ben de...” Reid adamın kalkmaya çalışıp kalkamadığını fark etti. Hemen adamın yanına gidip ona yardımcı oldu.

Adamın ağzı leş gibi kokuyordu. İçten içe çürüyormuş gibi.

“Kaptan ‘Merika,” diye kıkırdadı adam, “yine görev başında.”

“Evet, dipsiz mimozaların dibini bulduğun için tebrikler, dostum. İyi olduğundan emin misin?”

Adam geçirdi: Islak, yırtık bir ses. Reid kafasını çevirdi ve Bayan Varné'nin yine gözlerini dikmiş ona baktığını gördü. Mahcup hissetmeye başlamasına neden olacak kadar uzun süre.

“Ne oldu?” diye sordu gülüp çaktırmamaya çalışarak.

“Sen çok nazik birisin, Reid. Hep başkalarıyla ilgileniyorsun.”

“Sanırım öyle. Annemin öğrettiği bir şey.”

Kadın yürüyerek –âdeta zemin üzerinde süzülerek– yanına geldi ve Reid'e elini uzattı. Reid, El Sarhoş'un kanepeye iyice yaslandığından emin olduktan sonra kadının elini tutup ayağa kalktı. Beraber kapıya kadar gittiler ve Reid ayakkabılarını giyerken kadın ona kapıyı açtı.

“Dikkat et de insanlar senden faydalanmasın. Absürdistlerin sıkıntılarından biri, bir şeyin komik olmayı bırakıp zarar verici bir hâl aldığını bazen anlayamamaları.”

Reid tam oradan ayrılacaktı ki durdu. Binanın kapıcılarını, asansör gremlinini, resepsiyonisti düşündü.

Sikerler.

“Hey,” dedi. “Hiç asistan tutmayı düşündünüz mü?”

“Asistan mı?..”

“Pazartesten cumaya kadar, günde birkaç saatliğine gelip şu tiksindiğiniz idari işlerle ilgilenecek, kendisi de şu anda iş arayan biri mesela. O pis e-postalar. Güneş tepedeyken halledilmesi gereken işler. Anladınız mı?”

Kadın bunu bir düşündü. “Güzellik uykumun eksikliğini kapatmak güzel olurdu.”

“Belki yakınlarda yaşayan birilerini bulabilirsiniz? Yani, hatta bu binada yaşayan?”

“Tanrım. Ama aklıma gelen tek kişi var... o kişi de son işinden kovuldu diye biliyorum.”

“O zaman eminim maaş beklentisi de düşüktür.”

7

Ana kulaklıklarını kulağına dayamış, dolabın zemininde oturuyordu. Şimdilik planının başarılı olduğu söylenemezdi; Jacobsların yandaki dairesinden hiç ses gelmiyordu.

Ne bir hareket, ne ayak sesleri ne de ağlayan bir bebek ya da yetişkin. Hiçbir şey.

İç geçirip ipin ucunu iyice kaçırdığını fark etti. Charlie uykuya dalmışken biraz kayıt yapabilmek için dolaba girmişti –bir kez daha dolabın içindekileri dışarı dökerek salonu bir savaş alanına dönüştürmüştü– ama şimdiye kadar Bayan Jacobs’ın evini dinlemekten başka bir şey yapmamıştı.

Ana gain’i biraz daha artırdı ve rasgele bir ses çıkar da kulak zarlarını patlatır beklentisiyle peşinen yüzünü buruşturdu.

Böyle bir şey yapmaktan hoşlanmıyordu. Sapıkça ve yanlış geliyordu. Öte yandan mikrofonunun tıslayan ambiyansı dışında tek bir ses bile duymaması da öyleydi.

Belki de Jacobslar çok ihtiyaç duydukları şu tatile çıkmışlardı.

Mümkündü... ama Bayan Jacobs’ın ne kadar dermansız ve telaşlı olduğunu hatırladı. Nasıl da kafayı sıyırmış (Ana bu kelime-den nefret ediyordu ama o kahkahaları başka nasıl tanımlayabilirdi ki?). Tatile çıkma gibi bir seçenekleri olan insanlar normalde *bu kadar* kötüleşmezdi.

Yine de. Bundan bir sonuç alamayacağını itiraf etmek zorundaydı. Charlie yakında uyanacaktı ve o zaman da bugün artık...

Kulaklıklarında birinin kıkırtısını duydu.

Belli belirsiz ama başka bir şeyle karıştırılmayacak kadar net. Bir çocuğun kıkırtısı.

Jacobslar *evdeydi*. En azından bebek evdeydi. Belki Bayan Jacobs nihayet kaçmayı başarmıştı?

Ama bebek niye gülsün ki? Etrafta çıt çıkmıyorken?

Duyduğum şeyin bu olduğundan emin miyim?

Sesi daha da açıp birkaç dakika daha dinledi.

Başka bir ses duymadı.

Gerçi... sanki bir şey vardı. İnsan sesi değil de...

Başta bunun yalnızca odanın ambiyansı olduğunu düşündü – ne kadar sessiz olursa olsun, her odanın kendine has bir ambiyansı olurdu– ama Ana'nın merak etmesine neden olacak bir ritmi vardı. Kısık sesli bir sohbet? Televizyon?

Bir muayene masasında uzanmış, gömleğini yukarı doğru sıyırmış, kadın hastalıkları uzmanının şişkin, güzel karnının üzerine sürdüğü dondurucu soğukluktaki jelin üzerinde sonogram cihazını hareket ettirdiği bir anısı geldi Ana'nın aklına.

Niye böyle bir şey yaptığını bilmese de daha sonra incelemek üzere bu sesin bir kısmını kaydetti. Belki EQ'sunu biraz kurcalarsa sesin kaynağını izole edebilir ve neler söylendiğini duyabilirdi. *Bu başkalarının işine burnunu sokmayı ayrı bir seviyeye taşıyor, Ana.*

Hayır. Ardından yaptığı şey çok daha kötüydü.

Salona dağılmış eşyaları görmezden gelerek dolaptan çıktı, sandalyesine tırmandı ve Jacobsların evinin anahtarını aldı.

Fakat evden çıkınca durup ne yaptığını düşündü. Ya Bayan Jacobs istirahat ediyorsa? Ya kendini biraz topladıysa ve Ana'nın onu ziyaret etmesi kadını yine kötüleştirirse?

Daha da kötüsü, ya Bayan Jacobs kapının dibinde çömelmiş, geçen sefer yeltendiği şeyi bu sefer tamamlamak için birilerinin kapıyı açmasını bekliyorsa?

Ayrıca ya resepsiyonist geri gelirse? Ya bu sefer elini senin üzerine koyup seni kendi evine sokarsa... kendi de içeri girer ve kapıyı ardından kapatırsa?

Hayır. Bu aptalca bir fikirdi. Jacobsları rahatsız etmeyecekti.

Aksine gidip çok daha fevri bir işe kalkıştı. Diğer taraftaki komşusunun kapısının önüne gidip o kapıyı çaldı. Binaya yeni taşındığı için kendini tanıtmak dışında başka elle tutulur bir planı yoktu. Belki diğer dairelerde de bebek var mı diye görmek için içeri göz atma imkânı bulurdu.

Fakat kapıya cevap veren olmadı.

Bir başka kapıya gitti. Çaldı. Bekledi. Cevap yoktu.

Kalbi güm güm atmaya başladı. Başka bir kapıya gitti.

Cevap yoktu.

Herkes neredeydi? Bu katta bir başına mıydı? Bayan Jacobs ve onun kıkırdayan bebeği dışında?

Hayır, bunlar kura daireleriydi. Bunların hiçbir zaman boş kalmaması gerekiyordu. Bunların New York City'deki en kapış kapış giden daireler olması gerekiyordu.

Belki pencerede gördüğü surat yemiştir onları...

Başka bir kapıyı daha çalmayı denedi. "Merhaba?!" Cevap yoktu. Öfkeyle siktirgitbenirahatbırak diyen bile yoktu.

Koridordaki deli kadına dönüşmek ne kadar da kolay, diye fısıldadı annesi. Ana canının sıkılmasına müsaade etmemeye çalışıyordu ama bu çok ürkünç, çok yanlış geliyordu.

Derken kendini birden merdivenin tepesinde buldu. Fark etmeden buraya kadar gelmişti.

Düşünceleri bıçak gibi kesildi.

Merdiven, boşluğa uzanan düzenli, hipnotize edici bir yola benziyordu. İnsanın kendini buradan aşağı atması, bir çöp bacasından aşağı atılan bir misket gibi yuvarlanması ne kadar da kolay olurdu. Bunu yeterince hızlı yaparsanız, kırılma sesini bile duymazdınız.

Burada yapayalnızsın, Ana. Buraya asla gelmemeliydin. Sen bu binaya ait değilsin. Bu sandalyede yaşamaya katlanamıyorsun. Güçlü değilsin; bir ilham kaynağı değilsin. Senin asla bir anne olmaman gerekirdi. Sorun değil, her kadının harcı değildir bu. Ama sen buraya ait değilsin. Ailene bir iyilik yap. Onlara yük olmayı bırak.

Kanı buz kesen Ana en üst basamağa yaklaştı.

“Ana?”

Neredeyse olduğı yerde zıplayıp kazara merdivenlerden yuvarlanacaktı.

Reid birkaç metre arkasındaydı.

Ana büyük, çaresiz bir nefes verip o korkunç merdivenlerden uzaklaşarak kocasına yaklaştı. Adamın ayağını ezmeden durup öne eğildi ve adamın beline sarıldı.

“Neler oluyor? Ne yapıyorsun? Sen ağlıyor muydun?”

“Hiç, iyiyim ben, sadece... Ne olduğunu bilmiyorum.” Durdu. Adamı kokladı. “Sen bir şeyler mi içtin?”

“Hayır. Ne olduğunu bilmiyorum da ne demek?”

“Hiç. Ben sadece... dalmışım, bir önemi yok.”

“Ah. Peki...”

Evlerine doğru ilerlemeye başladılar. Reid, Home Depot’ya gittiğini ve şansa bak ki onun ihtiyacı olan parçaların ellerinde kalmadığını ve birkaç gün içinde gelecek özel bir sipariş verdiklerini anlatıyordu ki evin kapısına ulaştılar.

Kapı kapalıydı. Kilitli.

“Tanrım, Ana,” dedi Reid. “Yanına anahtar aldın mı?”

Bizim evin anahtarını değil. “Hayır, farkında değilim... sanırım kilidin dilini açmayı unutmuşum.”

“Charlie’yi kilitli bir evde bir başın-”

“Sadece birkaç dakikalığına. Uyuyordu, sorun değil, özür dilerim.” Utanç onu baştan aşağı yakıyordu.

“Evet.” Reid çabucak kendi anahtarını çıkarıp kapıyı açtı. “Sadece. Lütfen. Bunları unutmaman...”

“Tabii ki. Reid, üzgünüm. Sadece...”

“Önemli değil.” Ana’yı mı ikna etmeye çalışıyordu? Yoksa kendini mi? “O burada güvende. İhtiyacımız olsaydı yardım çağırırdık.”

Reid bu meselenin üzerinde durmamaya karar verdi. Ama Ana yine de adamın bu mevzuyu katlayıp kenara kaldırdığını görebiliyordu.

MANTRALAR

1

O gece bir mucize gerçekleşti.

Charlie on saat aralıksız uyudu.

Yaptığı egzersizler ve günün stresi yüzünden bitkin düşen Ana da uyudu.

Yenidoğan bir bebeği olan herkesin şahitlik edebileceği üzere, insan uykusunu aldığı anda dünya farklı bir yere dönüşüyordu. Hele arka arkaya birkaç gece uyuyabildiniz mi, o zorlu günler yalnızca kötü bir rüyayı andırmaya başlıyordu. Tabii ki problemler yok olmuyordu ama küçülüyorlardı. Onları arka cebinize atabiliyordunuz.

Pandemi dönemindeki hamilelikleri sırasında, Ana ile Reid kocaman gözlüğü ve beyaz kadın rastaları olan bir NYU doğum uzmanının düzenlediği birkaç internet semineri ile Zoom dersine katılmıştı. Kadın sınıftakilere herkesin yakında “Ebeveynlik Mantraları” ismini verdiği, sürekli kendinize yinelediğiniz lafları öğreneceğini söylemişti. Bu mantralardan biri de, “Sabahleyin her şey çok daha makul görünür”dü. Ana, Reid’e dönmüş ve “Bu kadın *mantra* ne demek bilmiyor sanırım,” diyerek kıkırdamıştı... derken kendi mikrofonlarının sesinin kapalı olmadığını fark etmişlerdi.

Ama sonraki hafta bu mantra haklı çıktı. Her şey biraz daha *makul* görünüyordu. Günler sakin, hoş bir hızla geçiyordu.

Reid yeni işine alıştı. Her sabah eşini ve küçük kızını öpüp ofise gitme saatinde kendi evinden çıkıyor, sonra da lobiye inip oradan öteki asansöre geçiyordu; bu sırada da içeridekilerden biri olarak

resepsiyoniste göz kırpıyor ya da çenesini kaldırarak selam veriyordu... ve tabii ki adam da ürkünç derecedeki kocaman gülümsemesiyle ona karşılık veriyordu.

Bayan Varné –“Ah, lütfen, *golubchik*, bana Camilla de”– onu pek ortalıkta görmeyeceğini haber vermişti; günlerinin büyük kısmını dinlenmeye ayırmak konusunda ciddiye.

“Enerjimi korumayı severim,” demişti kadın, Reid’in kalbinin teklemesine neden olacak türden parıltılı bir gülümsemeyle.

Tanrı aşkına, bu kadın ninesi olacak yaştaydı ama onun niye başarılı bir aktris olduğunu anlayabiliyordu: Su götürmez bir çekiciliği, karizması vardı. Zamana meydan okuyan. George Clooney ya da hatta Bill Clinton gibi insanların, odada sizden başka biri yokmuş gibi hissetmenizi sağlayan eşsiz bir becerileri olduklarını duymuştu ama Camilla... onunla yalnızca ikinizin bildiği bir sırrı paylaşıyormuşsunuz gibi hissettiriyordu size kendinizi. O sırrın ne olduğuna dair hiçbir fikri olmasa da bunun bir önemi de yoktu; önemli olan, sizi yakın çevresine dahil edip bu ayrıcalığı hissetmenizi sağlamasıydı. Odadaki yegâne kişi siz olmayabilirdiniz ancak odada *mühim* olan yegâne kişi sizdiniz.

Reid’in çalışma odasında çalışmasını istemişti. Reid de daha önce fark ettiği kitapları, defterleri ve eski senaryoları karıştırdı. Raflardaki ödüllerden birkaçını inceledi. Camilla’nın fotoğraflarını... Tanrım, şu Humphrey Bogart mıydı? Kahrolası John Kennedy?! Bütün benliğiyle şu ufak bıyıklı adamın Charlie Chaplin olmasını istiyordu...

Kadın e-posta konusunda abartmamıştı. Gelen kutusunda binlerce açılmamış mesaj vardı. Röportaj talepleri, senaryo teklifleri, kadınla pek de yakın olmadığını gösteren bir üslupla ona “Bayan Varné” hitap eden bir menajerin gönderdiği teklifler.

Bir de ikinci bir gelen kutusu vardı (bire bir aynı, şu ikinci asansör gibi). Buraya da “Leonora Gish” ismindeki bir kadınla alakalı e-postalar geliyordu. Reid bu kişinin Camilla’nın menajerliğini yaptığı torunu olduğunu biliyordu zaten ama kendine hâkim

olamadı: Gizli bir pencere açıp bu ismi hızlıca arattı. Çok filmde rol almamıştı ama henüz çok gençti, muhtemelen yirmilerinin başlarındaydı. Görseller kısmına geçti ve *Yolu açık*, diye düşündü. Taş gibiydi, hık demiş ninesinin burnundan düşmüştü sanki. Birileri Camilla'ya birkaç gençleştirme filtresi uygulamış gibi görünüyordu.

Zihninin uygunsuz düşüncelere doğru ilerlemesini durdurması gerekiyordu. Camilla ile Leonora'nın odaya girip boynuna, sırtına yaptıkları nazik dokunuşlarla onu elinden tutarak odanın öteki duvarına dayalı yumuşak kanepeye götürdüklerini, özellikle hangi açıdan birbirlerine benzeyip hangi açıdan birbirlerinden ayrıştıklarını gösterdiklerini...

Gözlerini ovuşturdu. Tanrım. Daha çok sevişmesi lazımdı.

Mesaisinin ne zaman biteceğine karar vermek Reid'e düşüyordu. Yeterince iş yaptığını düşündüğünde gidebileceğini söylemişti Camilla. İlk gününde, birkaç saat e-postalara cevap verip listedeki birkaç idari işi hallettikten sonra bir yol ayrımına gelmişti. Şimdi ne yapacaktı? Fazla mesai yapıp yakında yine işsiz mi kalacaktı? Evi keşfe çıkabilirdi ama bu da biraz ayıp olur gibi geliyordu. Öte yandan, eve dönerse de Ana'ya eve niye erken döndüğünü açıklaması gerekirdi.

Eve dönse *iyi olurdu* aslında. Charlie'nin doğum günü partisine birkaç gün kalmıştı ve Reid hazırlıklara yardımcı olabilirdi. Buna ek olarak... iş hayatındaki değişimleri Ana'ya itiraf etmesi de gerekiyordu.

Niye bunu henüz yapmamıştı peki? Başta para meselesini çözene kadar bunu saklı tutacağını söylemişti kendine. Ama Camilla cömert davranacağını –hatta fazla cömert– söylemişti, hâliyle bu dert değildi artık. Sonra kendine planlarını netleştirene kadar biraz daha bekleyeceğini söylemişti. Bu iş geçiciydi. Önce daha kalıcı bir işe ihtiyacı vardı. Kafası çok hızlı çalışan biri değildi. Ne zaman bir karar vermesi gerekse, annesi ona, “Buğday Değirmeni” derdi. Bir plan *yapar yapmaz* olanları Ana'ya anlatacaktı.

Bunun da yalan olduğunu farkındaydı. Henüz Ana'ya bir şey söylememesinin sebebi kendine ait bir alana erişmiş olmanın tadını çıkarmasıydı. Kendi küçük baloncuğu. Yalnızca ona ait olan bir şeyler yapmayalı çok ama çok uzun bir zaman olmuştu. Günlük mesaisinin böyle bir alan olduğunu düşünüyordu ama o işten keyif aldığı söylenemezdi.

Ama Camilla'nın evindeyken? Buradayken *işteydi*. Erişim dışındaydı. Burası *ona aitti*. Hatta doğru düzgün bir patronu olduğu bile söylenemezdi.

Ayrıca. Sonuçta evde her sabah yardım ediyordu. Ana'nın da bebekle bağ kurmak için vakit geçirmeye ihtiyacı vardı.

Böylece Reid de kendi mantrasını oluşturdu: *Bu zaman bana ait*. Camilla'daki işini bitirdiğinde asansörle lobiye iniyordu, her seferinde de bu iki asansör operatörünün birbirine bu kadar ürkünç derecede benzemesine şaşıırıyordu. Ardından yürüyerek lobiden çıkıyor ve Central Park'ta bir başına uzun, keyifli bir yürüyüş yapıyordu.

Kendine ayırdığı ikinci akşamüzerinde, parkın doğu kapısından çıkarken bir adamın ona seslendiğini duydu.

Reid'in adamı tanınması birkaç saniye sürdü: Eskiden Reid'in ofisini ziyaret eden Chabad-Lubavitch Hasidlerinden biriydi. Reid'in adamı bu kadar geç tanınması hoş görülebilirdi. O ufak Hasid grubu ne zaman ziyarete gelse, bu adam hep arka tarafta beklerdi. Bazı haftalar gelmediği bile oluyordu.

"Adın buydu, değil mi?" diye sordu adam, Reid ona yaklaşıırken. "Reid?"

"Doğru."

Adam tek başınaydı ve sigara içiyordu. Reid'e gelmesin diye başını arkaya atarak duman üfledi. "Tanıdık geldin. Seni hiç unutmuyorum; sizin ofise ilk geldiğimizde en komik cevabı sen vermiştin."

Reid bu anıyı kıkırdayarak hatırladı. Siyah takım elbiseli bir Hasid grubu ofislerinin kapısını çalıp orada çalışan herhangi bir

Yahudi var mı diye sormuştu. Reid de şu cevabı vermişti: “Bu hileli bir soru mu? Çünkü hakiki Yahudiler kapılarına tanımadıkları insanlar dayandığında cevap vermemeleri gerektiğini bilir. Özellikle de o yabancılar bir örnek giyinmişlerse.”

“Eh,” dedi şimdi Reid, “artık orada çalışmıyorum, yani. Ekmek ikramları için sağ olun.”

“Ah. Daha yeşil çayırlara bir göç mü?”

“Öyle.”

Sigara gözüne çok güzel görünüyordu. Reid kendini tutamadı. Bir sigara istedi. Ana’ya bugünün aşırı stresli geçtiğini ve birilerinden bir sigara aldığını söylerdi. Büyük ölçüde doğrudu bu.

“Pis bir huy,” dedi adam, sigara ikram ederken.

“Huysuz olan rahibe olsun,” dedi Reid.

“Bizim dinimiz anlayış dinidir,” diye karşılık verdi adam. “Rahibelere de kapımız açık.”

Beraber güldüler ve Reid bu karşılaşmadan kendini havalı ve özgüvenli hissederek ayrıldı.

Ertesi gün akşamüzeri parka girmeden önce satın aldığı sıcak latteyi yudumlayan Reid biraz oturacak bir bank buldu. Güneşli ve serin bir günde sıcak bir içecek: Bundan iyisi yoktu.

Telefonunda biraz vakit öldürdü ve başını kaldırdığında dünkü kumral saçlı, siyah şapkalı adamın bir bank ötede oturmuş, bir kütüba gömülmüş olduğunu gördü. Reid kitabın ismini okudu: *Korku Ağı*.

“Son zamanlarda tanıştığın iyi bir rahibe oldu mu?” diye sordu Reid öteki banka.

Adam başını kaldırdı.

“Hey!” dedi adam tesadüften büyük keyif alarak. “Seninle burada karşılaşmak ne güzel.”

“Bashert,” dedi Reid.

“Bravo,” diye karşılık verdi adam etkilenmiş bir şekilde.

“Bugün hala ekmeği dağıtmıyor musun?”

“Bazen ben... o işlere ara veriyorum.”

“O hissi çok iyi bilirim.” Reid telefonun kilit ekranındaki, Ana ile Charlie’nin telefonun saatini parmaklarıyla gösterdiği fotoğrafa suçlu bir bakış attı. Charlie’nin Ana’nın hareketini bu kadar bire bir taklit etmesine o kadar hayran kalmıştı ki bu duvar kâğıdını değiştireceğini sanmıyordu.

“Yanımda sigara yok,” dedi adam. “Dün paket bitti ve kendimi tutamayacak hâle gelene kadar yeni bir paket almamaya niyetliyim.”

“Dert değil. Eşim de benim yeniden başlamamı istemiyor.” *Ona zaten yeterince yalan söylüyorum.* “Konusu açılmışken, artık eve dönsem iyi olur. Biraz eşime yardım edeyim.” Ayağa kalkıp telefonunu cebine attı.

“Evet. Eşler...” Adam suratında derin bir hüznle boşluğa bakıyordu.

Reid adama iyi olup olmadığı sormak istese de onu rahat bırakmaya karar verdi. “Sonra görüşürüz,” diye seslendi.

Adam dalgın dalgın başıyla onayladı. “Bashert.”

Reid adamın yanından ayrıldı... sonra da iki saat daha parkta dolaştı.

2

Ana’nın yeni mantrası çok basitti. *Hayır.*

Kafası haftalardır olmadığı kadar açıktı. Ne zaman kötü düşünceler zihninde belirmeye başlasa, kendine sadece şunu tekrar ediyordu:

Hayır.

Bayan Jacobs’ın evini dikizleme –hatta onun hakkında düşünme– dürtüsü mü?

Hayır.

Pencerenin dışında gördüğünü hayal ettiği şey üzerine düşünme dürtüsü mü?

Hayır.

Tekrar dışarı çıkıp o merdivene bakma dürtüsü mü?

Kesinlikle hayır.

Koridordaki o olay, itiraf edemeyeceği kadar rahatsız etmişti onu. Reid'in ona bakışı. New Yorkluların kapılarına dayanan insanları duymazdan gelmesi son derece normal bir şey değilmiş gibi diğer insanların kapılarını çalarken hissettiği o çaresizlik. Ayrıca en kötü günlerinde bile kendine zarar vermeyi asla düşünmemişti. Bu gözüne... o kadar basit bir çözüm gibi görünmüştü ki. Tekrar aklına düşebilecek türden bir çözüm.

Aksine tüm olumlu gelişmelere odaklandı.

Kabin parçalarının Home Depot'ya gelmesini beklerken dolaşın içi kayıt için işini görüyordu ve sesli kitap eksiklerini gidermeye başlamıştı. Yazarlardan kayıtlarda ne kadar gelişme kaydettiğini öğrenmek üzere birkaç gergin e-posta aldığı için bu özellikle iyi bir haberdi.

Yeni, ağır egzersiz rutini endorfin eksikliğini gideriyordu ve kendini çok daha kontrol altında hissetmesini sağlıyordu. Georgia'ya bile birkaç mesaj atmıştı: kibar üsluplu, baskı yok, nasılsın diye sormak istedim, dallamalık ettiğim için kusura bakma mesajları.

Charlie'nin üzerinde de yeni bir ısırtık izi görmemişti, bu yüzden tahtakurusu istilasının da yanlış alarm çıkmasını diliyordu. Charlie'nin birinci doğum günü için planladıkları mütevazı partiyi düzenleyebilirlerdi.

Charlie'ye gelecek olursa? Son günlerdeki gibi mızımız ya da ağlak değildi. Nihayet yeni evlerine-

(Sen buraya ait değilsin.)

(Hayır.)

-alışıyor gibiydi.

Reid bile öncesine kıyasla daha az huysuzdu. İşe gitmek dayanılmaz bir zorunlulukmuş davranmayı bırakmıştı. Belki hepsi bir viraj almışlardı ve bu ucu ucuna gerçekleşmişti.

Tek sıkıntı şuydu... bazen Charlie'ye baktığında, *Bu gerçekten daha mı iyi? Charlie sanki biraz fazla sakin değil mi?* diye düşünmeye başlıyordu. Annesinin sesi araya girip ona da bebek beğen-

diremediklerini söylemeden önce Charlie'nin bu yeni huyunda gerçekten bir tuhaflık *olduğunu* itiraf etmesi gerekti Ana'nın. Artık sersefil hâlde değildi ama aynı zamanda eskiden olduğu gibi dünyaya kıkırdayarak ve neşeyle de bakmıyordu. Orada öylece... oturuyordu.

Artık o cıvıltı sesini de çıkarmıyordu. Ana, Charlie'nin artık anne babasını güldürmekle ilgilenmediği sonucunu çıkarıyordu bundan.

O büyüyor sadece. Hep böyle olur. Büyürler, değişirler, hoşlanmadığınız hareketleri bırakırlar ama hoşlandığınız hareketleri de bırakırlar. Hepsi bu sürecin bir parçası.

Bu da Ebeveynlik Mantraları'ndan biri miydi? Bilmiyordu.

"Aklından neler geçiyor, Yavru Kuşum?" diye sordu aktivite sandalyesinde kıpırdamadan, elindeki oyuncağı dalgın dalgın dişleyen Charlie'ye.

Charlie ona okunması imkânsız gözlerle baktı. İkili bu şekilde uzun süre bakıştı.

Düzenleme

Ny.ozlem

BAHÇE

1

Ya bu sabah Yavru Kuş'ta bir tuhafılık sezdin mi?

Hayır?

Bir süredir çok uslu. Niye ki?

Bilmiyorum. Bir derdi varmış gibi duruyor.

Şimdiyse KEŞKE birazcık ağlasa diyorum, biliyor musun?

Hayatımı

Biliyorum. Abartıyorum.

Belki onu dışarı çıkarırım bugün. Temiz hava.

Daha bahçeye bir kere bile inmedik

Süper fikir!

Hey benim kaçmam gerekiyor. Patrondan büyük emir geldi. Bugün ofise misafir gelecek ve buralara çekidüzen verip yiyecek bir şeyler falan alması gereken kişi kim tahmin et bakalım

Öf bu niye SENİN işin ki??!

Bu ofis çalışanının normal bir günü

2

“Her şey yolunda mı, Bayan Greene?” diye sordu o imkânsız sırtışırlı resepsiyonist, bir koşu yanına gelip bahçe kapısını açarken.

Ana da mutlu bir yüz ifadesi takındı. “Evet! Sıkıntı yok. Biraz keşfe çıkalım dedik.”

“Aman dikkat edin. Bugün hava soğuk. Dışarıda çok kalmamaya bakın.”

“Bence sıkıntı olmaz.”

Dışarısı soğuktu cidden. Ayaz vardı. Parlak, kırılğan kış güneşinin kendini gösterdiği birkaç günün ardından bugün gökyüzüne yoğun bir pamuk katmanı serpiştirilmiş gibi duruyordu. Ama yerde kar yoktu ve ikisi de kat kat giyinmişti.

Ortadaki süs bahçesinin etrafını saran devasa dikdörtgen avlunun çevresini dolaşan bir yürüyüş yolu, metal piknik masaları ve hatta ufak tenis ile bocce sahaları bile vardı.

Çok güzeldi. Niye kimsenin dışarı çıkıp buranın keyfini çıkarmadığını merak ediyordu. Ne sigara içen vardı ne de yürüyüşe çıkan. Bu durum yine kapıyı çaldığında kimsenin ona cevap vermediğini, evlerinin bulunduğu kattaki diğer dairelerin boş gibi göründüğünü hatırlattı. O tekil kıkırtı dışında...

Hayır, diye düşündü tüm bu düşünceleri kararlılıkla bir kenara iterek.

Avlunun dış çeperinde oturmuş, daha iç kısımlarına girmek için cesaretini topluyordu. Ağaçlar sık olduğu için iç kısım karanlık ve yabancı görünüyordu. Gecenin köründe okyanusta yüzmeye hazırlanmak gibi. Ya da yüksek, sarmal bir merdivenin tepesinde durmak gibi.

Ama tabii ki Manhattan'daki en ayrıcalıklı binalardan birinin iç avlusuydu burası. En azından yedi haneli bir mal varlığına sahip olmadıkları sürece burada sıçan ya da rakun bile göremezdi muhtemelen.

Ufak, taşsız bir patika, tekerleklerinin üzerinde hareket edebileceği kadar düz görünüyordu. Ortadaki mini Central Park'a vardıklarında Ana çimenlerin üzerine oturup bebeğiyle oynamak istedi. Ayrıca kaydetmesi gereken sıradaki bölümlerin işaretli olduğu PDF'in olduğu iPad'ini de getirmişti yanında.

“Ne dersin, Yavru Kuşum?”

Charlie'den hevesli bir cıvıltı duymayı bekledi ama Ana'nın göğsündeki kangurunun içinde oturan Charlie kafasını kaldırıp ona baktı ve ardından da bakışlarını tekrar ağaç duvarına çevirdi. Charlie'nin kafası ileri doğru uzandı ve ikisi de ileri götürmek istercesine bacaklarını tekmeledi.

“Peki o zaman,” dedi Ana midesinde tuhaf bir düğümle.

Normal, mantıklı bir dünyada yaşadıklarını onlara hatırlatmak istercesine tepelerinden bir uçak geçti.

Ana sandalyesini ağaçların ağzına doğru itirmeye başladı ve karanlık onları midesine indirdi.

3

“İşini bitirdiğinde de gelip bize katılmaya ne dersin?” Camilla onu çalışma odasında yalnız bırakmadan önce Reid'e göz kırptı ve bir anda Reid'in göğüs kafesinin altında kahrolası Dört Temmuz hava fişekleri uçuşmaya başladı. Onlara katılmak mı?! Camilla şu anda oturma odasında bulunan kişilerin kim olduğunu bilmiyor muydu?

Tabii ki biliyordu. Onlar kadının arkadaşları ve komşularıydı. Kadın için normal bir durumdu bu, arkadaşlarının iki lafın belini kırmaya geldikleri sıradan bir gün.

Reid, Ana'ya attığı mesajda yalan söylememişti; yani, en azından bu konuda. O sabah Camilla'nın dairesine geldiğinde, Camilla bugün havanın çok hoş ve kapalı olduğunu, bu yüzden de ufak bir arkadaş grubunu ağırlayacağını söylemişti. Reid bu kişilerin apartmanın diğer sakinleri olabileceğini tahmin ediyordu ancak kapıdan giren kişiye hazırlıklı değildi.

İlk misafirler teşrif ettiğinde oturma odasında Camilla'nın etrafa çekidüzen vermesine yardım ediyordu. Şimdiyse çalışma odasından misafirlerinin uğultusunu duyabiliyordu.

Kendine gel, ezik, sanki Beyoncé, Brad Pitt ve Barack Obama oturma odasında Twister oynuyor. Açıkçası grubun içinde bir Paul McCartney bile yoktu. Artık popüler kültürü yönlendiren kişi olmasa bile girdiği herhangi bir odadaki en meşhur kişi olacak türden bir zamanlara damgasını vurmuş bir ünlü.

Hayır, Camilla'nın misafirleri Aşırı Ünlü değildi. Ama bu kişilerin içini niye sevinçle doldurduğunu biliyordu Reid. Deptford üzerine yazılmış kitap. 1979'da yayımlanan kitabın son bölümü o zamanlar binada yaşayan ünlü isimlerin kimler olduğuna dairdi.

Bu bölümde bahsedilen kişilerden biri iki Pulitzer ile Ulusal Kitap Ödülü kazananı, acımasız derecede zarif western romanlarıyla tanınan yazar Jackson Sterling'di; bir diğeri Laurence Olivier'la arasındaki husumetle tanınan ve hakkında John Gielgud'un yattığı yegâne kadın olduğuna dair söylentiler dolaşan, İngiltere'nin en el üstünde tutulan tiyatro eleştirmeni Dulcina Arvold'di; eski New York senatörü Teddy Wilcox –Cumhuriyetçi miydi yoksa Demokrat mı, Reid bir türlü hatırlayamıyordu–; Yankees'in emekli atıcısı Carl Reese ve gümüş madalyalı Olimpiyat jimnastikçisi Poppy Loudun.

Reid, Camilla'nın gelen kutusundaki e-posta yığını azaltmaya çalışırken bu kişilerin her biri şu anda Camilla'nın oturma odasında oturuyordu.

Odada bir misafir daha vardı. Camilla'nın yeni kırığı. Beyaz deri kanepenin üzerinde oturan biri olduğunu fark ettiğinde Reid neredeyse bir şaşkınlık nidası atacaktı.

“Günaydın,” dedi adam. Sesi, kafası biraz iyi gibi çıkmıştı ve gözleri boşluğa bakıyordu. “Acayip gün, ha?”

Reid başta onun Camilla'yla birlikte buraya ilk çıktığı günkü adam olduğunu sandı. Üzerinde aynı kahverengi takım elbise vardı. Ama hayır, bu adam kesinlikle farklı biriydi. Bir kere, bu adamın kafası tıraşlıydı ve sakalı yoktu, hipster değil de daha çok bir dazlak. Biraz bakım yapılmış aynı adam olabilir miydi peki? Fakat adam kravatını gevşetmek için bir elini kaldırdığında, Reid diğer

herifte olmayan dövmeleri olduğunu fark etti. İki adamın da suratında aynı dalgın ve umursamaz ifade vardı. Belli ki Camilla'nın da kendine has zevkleri vardı.

Bu beni ilgilendirmez, dedi Reid kendine. Zengin ve yarı-ünlülerin yaşam tarzları.

Eğlenceye katılabilmek için işini çabucak halletmeye koyuldu.

4

Ağaçların arasındaki sessizlik resmen tekinsizdi. Yaprakların hışırtısını saymazsak, Ana'nın aklına bir izolasyon kabinini getiriyordu.

Patika dönüp dolandığı için göbekteki bahçeye doğrudan, hızlıca ulaşmak yerine Ana'nın virajları yavaşça ve dikkatle alması gerekmişti. Dert değildi; acele etmek gibi bir niyeti yoktu zaten. Her şeyden çok bugünün güzel bir gün olması için çabalamaya kararlıydı. Mutlu bir anı. İkisi için de.

Bununla birlikte bahçeye ulaşmak için de sabırsızlanıyordu. Ağaçlar iki yandan ona baskı yapıyor, onu huzursuz edecek kadar *fazlaaaa* yakınındaymış gibi geliyordu. Ayrıca bu ağaçların türü neydi ki? Kış mevsiminde olsalar bile yeşillikleri etkileyici derecede yoğundu. *Memleketten getirilen soğuğa dayanıklı bitkiler, demişti Vera, değil mi?*

Belki etraf çok sessiz olduğu için, belki de nihayet aklındakileri kelimelere dökebilecek kadar dinlenmiş ve güçlü hissettiği için olsa gerek, patika boyunca yol alırken kendini Charlie'yle konuşurken buldu.

“Hey ben... her şey için çok üzgünüm, Yavru Kuş.”

Charlie sessizdi. Etraflarında yapraklar hışırdıyordu.

“Sana iyi annelik etmeyi o kadar istiyorum ki. Ve bundan da öte... senin iyi bir hayatın olsun istiyorum. Umarım bunun farkındasındır.” Sandalyesini ileri ittirdi. “Son günlerin biraz sarsıntılı

geçtiğini biliyorum. İkimiz için de. Bu çok ama çok berbat bir durum. Ve ben üzgünüm.”

Gerçek kuş sesi bile yoktu. Ayrıca zemin de giderek engebeli bir hâl mi almaya başlamıştı? Son birkaç gündür ağırlaştırdığı egzersizleri yüzünden zaten sızlayan kolları bu zemin üzerinde sandalyesini hareket ettirmek için harcadığı çabayla kasılıyordu. “Ben de iyi bir anne nedir bilmedim, bu yüzden... Çoğu zaman ne yaptığımı bildiğimi sanmıyorum. Ve birçok annenin bu şekilde hissettiğini biliyorum ama... şey, en azından benim açımdan bu doğru.”

Daha doğurganlık tedavilerine tüm yatırımlarını harcamadan önce bile anne olmak konusunda kafasının karışık olduğu ama bunu denemenin onun için ne kadar önemli olduğu ve Charlie’yle zamanla daha yakınlaşıp birbirlerinin en yakın arkadaşları olacaklarını bildiği gibi konularda söylemek istediği –bu kelimelerin Charlie’ye hitaben ağzından çıktığını *duymak* istediği– çok şey vardı...

...fakat bunları söyleyemeden patikanın tekerleklerinin altında yok olduğunu fark etti. Zemin engebeli ve yumuşak bir hâl almıştı. Tekerleklerini arazide ilerletmek gitgide zorlaşıyordu.

Etrafına bakındı. Bir noktada yanlış yöne sapmış olmalıydı.

“Nered– N’oluyor ya?”

Patika arkalarında bile görünmüyordu. Farkına varmadan ne kadar süredir patikanın dışında yol alıyordu?

Gözlerini yumdu. Derin bir nefes aldı. Sinirlenmemekte kararlıydı. Korkmama konusunda da. Tabii ki tekerlekli sandalyeye mahkûm olmayan birisi rahatça geldiği yönde dönebilir ya da dümdüz yürümeye devam edip varmak istediği yere varabilirdi ama bunun üzerinde durmamaya çalıştı.

Onu asıl endişelendiren şey tekerleklerinin içindeki hissiyattı. Bu sandalyeyi metaldeki çeşitli titreşimleri tanıyacak kadar uzun süredir kullanıyordu. Altından geçen metronun hissiyatı; asfalt ile betonun farklı hissiyatları.

Bu zeminde ise... farklı bir hissiyat vardı.

“Ne diyeceğim? Bence yeterince keşif yaptık. Gidip biraz da Au Bon Pain’de sıra bekleyelim”

Koltuğunda döndü. Tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Avlu *o kadar da* büyük değildi.

Öfke, korku ve küçük düşme hisleriyle boğuşarak çamur içerisinde sandalyesini döndürmeyi başardı. Kolay olmadı. Ardından geldiği yönden geri dönmeye başladı.

Patika neredeydi? Bu taraftan geldiğinden emindi ama tek bir kahrolası şey bile gözüne tanıdık gelmiyordu.

Sakin ol.

“Biz... kayıp mı olduk, Yavru Kuş? Aferin bize.”

Ana sandalyesini ileri itti ama artık “ilerinin” tam olarak neresi olduğundan pek de emin değildi. Dehşet verici bir anlığına sandalyesi bir şeye takıldı –bir dal mı? Yoksa yerdeki bir şey mi?– ve tam bağırmaya başlayacaktı ki sandalyeyi sarsarak tekerlekleri kurtarmayı başardı.

Bu hiç adil değildi. Sadece güzel bir gün geçirmek istemişti. Başlarından geçen onca şeyin ardından böyle bir günü hak ettiğini düşünmüştü ama hayır. Her şeyin bütünüyle değiştiği ve hiçbir şeyin artık kolay olmadığına dair bir hatırlatma daha.

Zemin sandalyenin tekerleklerinin iyice zorlandığı bir hâl aldı. Harcadığı kuvvetle nefes nefese kalmıştı. Nihayet siniri o kadar bozuldu ki fazla sessiz olan ormanın içinde haykırdı:

“Bu. Sikik. Sandalyeden. NEFRET. EDİYORUM!”

Ona cevap verircesine bir şey uzanıp sandalyenin tekerleklerinden birini kavradı ve Charlie’yle onun koltuktan yere düşmesine neden oldu. Ana ancak toprağa çarpınca düştüğünün farkına vardı.

İYİ BİR MİSAFİR

1

“Eh, bize katılacağını *umuyordum!*”

Camilla ikinci katında devasa kütüphanenin bulunduğu dubleksin oturma odasında, aşırı derecede rahat kahverengi deri kanepesinde oturuyordu. Ağır perdeler bulutlu gökyüzünü gösterecek şekilde açılmıştı. Kadının iki yanında, kanepyle birlikte iki kişilik bir koltuğun ve iki adet sandalyenin bir at nalı oluşturduğu yerde de misafirleri oturuyordu.

Reid bu misafirlerle tanışmak için kendini yüreklendirmişti fakat şimdi öylece kalakalmıştı. Reid'in geldiğini görmediğini bir kişi daha vardı.

Ünlü ve sosyal hayattan elini eteğini çekmesiyle tanınan Winston Terry. Charlie için yazdığı ve şu anda kafasında dönüp duran şarkının sözlerinin ana ilham kaynağı.

Hepsi gözlerini dikmiş Reid'e bakıyordu.

“Bize *katılıyorsun*, değil mi?” diye sordu Camilla şaşkın bir şekilde. “Yoksa orada dikilip bize poz mu vereceksin?”

“Ah Tanrım,” dedi Reid'in eski Olimpik sporcu olduğunu bildiği, siyah saçları aerodinamik olarak kusursuz bir topuz olarak toplanmış ve surat ifadesi zarif çizgilerden oluşan kadın, “Dogan'ı mı çağırırsak? Belki şipşak bir şeyler çiziktirmek ister?”

Soyadı bulunmayan Dogan da Reid'in Deptford üzerine yazılmış kitabından tanıdığı başka bir meşhur sanatçıydı.

Gözalıcı derecede depresif westernlerin yazarı Jackson Sterling hıhladı. “Dogan’ın bizim bu toplaşmalarımıza en son ne zaman katıldığını hatırlamıyorum.” Sürekli alay edermiş gibi çıkan hırıltılı bir sesi vardı. Derisi Reid’in gözlerini dikerek bakmamaya çalıştığı yer yer grimsi lekelerle kaplı olan, toparlak, kırıksık yüzüne yakışıyordu sesi.

“Bu gece gelecek,” dedi İngiliz aksanlı tiyatro eleştirmeni, tiz sesiyle.

Eski siyasetçi homurdandı. “Gelir tabii. Doğru düzgün bir *etkinlik* olduğunda yüzünü göstermezse olmaz, değil mi?”

Aptal aptal sırttan Reid, “Bu akşam ne var ki?” diye sordu. Bunun mümkün olduğunu sanmıyordu ama yanakları daha da kızardı.

Grup hep beraber kıkırdadı.

“Apartman kooperatifi toplantısı,” dedi siyasetçi ve Reid de evet evet, bilmez miyim der gibi başıyla onayladı.

Camilla kendisine bir içki alıp yanlarına oturması için onu sıkıştırdı. Reid sakın davranmak, *normal davranmak* için kendini zorlayarak ondan istenileni yaptı. Kafasının içinde sürekli şunu tekrar ediyordu:

Evini bileceksin.

Evinde olduğunu bileceksin.

Ve işte bu lafın sahibiyle karşı karşıyaydı.

“Hepinizle tanıştığıma memnun oldum,” dedi Reid, kendine kahverengi içkiden makul bir miktarda doldurup (*Tanrım, buz hep bu kadar gürültü çıkarır mıydı?*) kanepenin boştaki köşesine otururken.

Hemen yanında da gözlerini boşluğa dikmiş olan Camilla’nın kahverengi takım elbiseli yeni kırığı oturuyordu. Reid odada bu herif kadar etkisiz eleman olmama konusunda kararlıydı. Hoş bir sırtışla tam nelerden bahsettiklerini sormak üzere ağzını açmıştı ki Winston içkisi iyice azalmış bardağını kaldırıp konuştu:

“Pekâlâ, Reid. Bize biraz kendinden bahsetsene.”

2

Reid gayet iyi bir izlenim bıraktığını düşünüyordu. Göz teması kurmuştu. Kekelememişti. Özür dilememişti. Kendisiyle dalga geçen herhangi bir şaka yapmamıştı. Bu odaya aitmiş gibi davranmış, hatta neredeyse kendini bile buna ikna etmişti.

Charlie'den bahsetmeye başladığında grup özellikle heyecanlanmıştı.

“Yarın bir yaşına mı girecek?” Dulcina Arvold dolgun memelerinin önünde ellerini birleştirdi. “Ah, ne özel bir dönem! Benimkilerin de o yaşlarını dün gibi hatırlıyorum.”

“Çok özel,” diye hak verdi Poppy Loudon. Camilla'nınkine kıyasla çok daha belirgin bir Doğu Avrupa aksanını vardı. “Bir yaşına basmak, gerçekten etrafınızı dinlemeye başladığınız zamandır, haksız mıyım? Etrafınızdaki müziği duymaya başladığınız zaman.”

“Tanrı aşkına,” diye inledi Sterling, kendine yeni bir içki alırken, “bu ne minnoşluk.”

Jimnastikçi elini sallayarak onu geçiştirdi. “Hep duygusallık bir günahmış gibi davranıyorsun. Minnoşluğun kötü bir yanı yok!”

“Dedi diyabet hastası, şeker kutusu hakkında.”

“Şimdi kim kendine toz kondurmuyor bakalım?” diye araya girdi eleştirmen kimliğini asla elden bırakmayan Arvold.

“Jackson noktalama işareti kullanmaktan ne kadar tiksiniyorsa, benzetme yapmayı da o kadar sever,” dedi Camilla, Reid'e ve Sterling ona kadeh kaldırarak karşılık verdi.

“Bu bir metaforu, canım, benzetme değil.”

Neşeli atışmalar, Charlie hakkında sorulan sorular kadar sık gerçekleşiyordu. Charlie nasıl bir bebektir, neler yapıyordu? Aralarındaki en gençleri –Reid bu kişinin beyzbol oyuncusu Carl Reese olduğunu tahmin ediyordu– en azından altmışlarının ortasında ya da sonunda olmasına rağmen bu grubun gençlik enerjisi Reid'i etkilemişti.

“Eşinin tekerlekli sandalyede olması sizi çok zorluyordur,” diyen de Reese oldu.

Reid bunu duyunca yüzünü buruşturdu. Onlara Ana’nın sakatlığından bahsettiğini hatırlamıyordu ama bir noktada bahsetmiş olmalıydı ve şimdi de dilinin fazla çözüldüğünden ve aptalın teki gibi kendini tekrar etmeye başlayacağından korkmaya başlamıştı.

Konuşma birkaç dakika daha devam ettikten sonra Teddy Wilcox ellerini epey geniş bacaklarına vurup ayağa kalktı. “Camilla, açlıktan karnım zil çalıyor. Ben bir kilere uğrayayım.”

“Ah,” dedi Poppy heyecanla, “ben de sana katılırım.”

Camilla’nın kırığı da onlarla birlikte gitmesi bekleniyormuşçasına hemen ayağa fırladı. Camilla sakince elini uzatıp adamı durdurdu ve misafirlerine hitap etti.

“Öyle bir şey yapmak yok. Gitmeyin. Bolca *măruntaie*’miz var. Doğrudan Christopher’dan geldi.” Sehpanın üzerinde, kahverengimsi bir sosun etrafını çevreleyen el yapımı görünümlü krakerler vardı. “Şimdi kilere kadar gitmekle uğraşmayın. Ayrıca bu akşam için de midenizde yer kalsın, sizi domuzlar.”

Duvardaki boya kadar umursamaz davranan Christopher –demek bu eşlikçinin ismi buydu– yerine oturdu. Reid adamın atıştırmalıklarının ne kadar iyi olabileceğini hayal edemiyordu. Öte yandan, adam belki de yetenekli bir şefti? Belki de burada olma ayrıcalığını bu şekilde kazanmıştı? Belki de suratındaki pasif fakat kendini beğenmiş sırıtışın sebebi buydu?

Reid gözlerini o sırıtıştan alamıyordu. Christopher’ın ağzıyla alakalı...

Winston öne eğilip krakerlerden birini sos bandırdı. “Şikâyet edecek hâlim yok,” dedi krakeri çiğnerken. “Bu çok lezzetliymiş, Cammy.”

“Teşekkürler,” diye cevap verdi Camilla gururla.

Reid neredeyse otomatik bir hareketle bir kraker aldı. Tepsideki bıçaklardan birini jöle kıvamındaki sosa daldırıp krakerin üze-

rine sürdü. Grup onu izlemeye başladı. Ne düşüneceğini merak ediyorlardı.

Reid'se bu sırada gözlerini Christopher'ın ağzından kaçırmakta zorluk çekiyordu. Adamın dudaklarının kenarlarında bir kızarıklık vardı. Tıraş olurken tahriş mi etmişti? Acaba yakınlarda top sakalını falan mı kesmişti? Öyle olmalıydı, gerçi kızarık derinin şekline bakılırsa daha çok bir elektrikli süpürgenin hortumuyla öpüşmüşse benziyordu.

Reid'in ağzındaki tat tüm düşüncelerini kovdu.

Surat ifadesini nötr kalmaya zorladı. Çocukken zorla götürüldüğü yemekli bir etkinliği –Roş Aşana akşam yemeği ya da belki de bir cenaze– ve annesinin orada karaciğer mezesini göğsü kabara kabara sahiplenmesini hatırladı. Mezenin tadına bakmıştı ve o güne dek yediği en tiksiniç şey çıkmıştı. Bir noktada, büyüdükçe, o tattan hoşlanmaya başlamıştı ve fırsat olsa artık o da bu mezeyi göğsü kabara kabara sahiplenirdi. Camilla artık adına her ne dediyse, bu sos da iğrençti... ama günün birinde bu tadı beğenmeye başlayabileceğini düşünüyordu. Sadece damak zevkini genişletmesi lazımdı.

“Vay be,” dedi, “bu... bu ilginç bir tat.”

Oda keyif dolu seslerle doldu.

“Ayrı bir kiler katı mı var?” diye sordu, yediği şey konusunda kimse ondan yorum yapmasını istemeden. “Yani, yiyecek deposu gibi bir şey mi? Bilmiyordum bunu.”

“Deptford hakkında bilmediğin çok şey var, kardeşim,” dedi Teddy ve Reid'e göz kırptı.

“Bir binanın sırları olmalıdır,” dedi Poppy Loudon. “haksız mıyım?”

Camilla grubun geri kalanına, “Reid'in Deptford'la *son derece* yakından ilgilendiği, hatta Preston Treadwell'i neredeyse yalayıp yuttuğu” bilgisini verdi.

Sterling öğürürmüş gibi bir ses çıkardı. “Tanrım. O kitap, ha?”

“Çok beğendim,” dedi Reid. “Baskısının olmadığını biliyorum ama bana kalırsa bu kitap...”

“Çöp,” dedi Dulcina Arvold. “Baştan sona.”

Reid’in heyecanı söndü. “Baştan sona mı?”

“O kitabı yazarak kendine bir sürü düşman edindi,” dedi Senatör Wilcox.

“Başına gelenleri hak etti,” dedi Sterling.

“Bir dakika, onun başına ne geldi ki?” Yazara ne olduğunu araştırmak Reid’in aklına hiç gelmemiştir.

Wilcox gıdılı çenesinin üzerinde bir parmağını gezdirdi ve Donald Duck’ın bir kamyonun tekerlekleri altında ezilmesini andıran bir ses çıkardı.

Arvold adamlara doğru tasvip etmeyen bir edayla el salladı. Gerçi gözlerindeki parıltı bunun tam aksini söylüyordu. “Ah, bunun kitapla bir alakası yoktu. Onun gibi bir magazinci gittiği her yerde düşman edinir.”

“Hadi ya,” dedi Reid. Birden yönünü şaşırması gibi kendini kaybolmuş hissetmeye başladı. Bel bağladığı kitap yanlış bilgilerle mi doluydu? Bu bina hakkında hiçbir şey bilmeyen biri olmaya geri mi dönmüştü?

Sterling bu duygu değişimini fark etti. “Şuna bakın. Ona Noel Baba’nın gerçek olmadığını söylemişiz gibi görünüyor.”

Reid gözlerini kaldırıp yazarla göz göze geldi. “Aslına bakarsanız, Bay Sterling,” dedi biraz sert bir sesle, “ben Noel Baba’nın gerçek olduğuna hiç inanmamıştım.”

Sterling ona cevap veremeden emekli beyzbolcu araya girdi.

“Seni tiye alıyorlar, Reid. Sen onlara kulak asma.”

“Ayrıca,” dedi Camilla kadife özgüveniyle, “bu binanın gerçek tarihi, Treadwell’in okul avlusu dedikodularına kıyasla çok daha ilginç. Hem de daha karanlık. Büyük kısmının asla kitaplaştırılmayacağı kadar karanlık.”

Reid kadına döndü. Gözlerini boşluğa dikmiş olan eşlikçisi Christopher kadınla aralarında oturduğu için Reid biraz öne eğildi. “Ne tür bir tarih? Bu bina hakkında yazılmış başka kitap niye yok? İnternette sürekli araştırma yapıyorum ama doğru düzgün

bir şey bulduğum söylenemez! Araştırdım, araştırdım ve...” Bu kontrol edemediği merakından biraz mahcup olarak güldü.

Grup aralarında bakıştı.

“Deptford’ın nesi bu kadar hoşuna gidiyor, Reid?”

Bu soruyu Winston sormuştu. Oturdıkları süre zarfında sohbeti izlemiş ve pek katılmamıştı. Reid adamın orada olduğunu neredeyse unutmuştu. Şimdi gözlerini adama dikti.

Aklından bin farklı politik cevap geçti.

Sonra, *Başlarım böyle işe*, diye düşünüp gerçekten hissettiklerini söyledi.

“Bu binanın koca bir Ortaparmak olmasını seviyorum.”

Bu beklenmedik cevap karşısında her birinin meraklandığını hissetti. Odadaki diğer müzisyenden gözlerini kaçırmadan konuşmaya devam etti.

“Treadwell’in kitabında bir sürü söylenti olabilir ama bence işin tarihi kısmını doğru aktarmış. Bu binanın inşa edildiği dönemde hayatın nasıl olduğunu. Astor Ailesi ile onların Dört Yüz listesi falan. Sosyalleşmek için operaya giden ve sırf keyfine insanları dışlayan beyaz kravatlı, burnu havada insanlar. O dönemde insanların bir apartmanda yaşamayı bu kadar küçük gördüğünü ya da Manhattan’ın bu bölgesinin çorak bir araziden ibaret olduğunu hiç bilmiyordum! Yani bayağı çadırlardan, derme çatma binalardan oluşan ve fakir insanların yaşadığı bir gecekondu mahallesiymiş. Ama sonra Thomas Emile Janebridge gelmiş ve ‘Sikerler böyle işi. Bu insanların da güzel şeylere bakmaya hakkı var! O Edith Wharton züppeleri bir apartmanda yaşamayı o kadar abes mi buluyorlar? O zaman alın size malikâne gibi bir apartman!’ demiş. Bununla da kalmamış, Deptford kapılarını sanatçılara ve göçmenlere de açmış, Astor cenahındakilerin yolda görse karşı kaldırıma geçeceği türden insanlara. Dünyanın geri kalanı için âdeta var olmayan insanlara. Doğru, başka binalar da bu yoldan gitmiş, Dakota, Ansonia, Bramford gibi ve Yukarı Batı Yakası da bildiğimiz Yukarı Batı Yakası’na dönüşmüş. Ama sadece Deptford

köklerini hatırlıyor. Bulabildikleri en fakir insanlar için *her zaman* boş bir kat tutuyorlar. Diğer sakinleri ne kadar zengin ya da ünlü olursa olsun –sözüm meclisten dışarı– şehrin geri kalanı için neredeyse yok hükmündeki insanlara her zaman uygun fiyatlı daireler ayrılmış oluyor.” Reid güldü. “Yani, ben kimim ki mesela, haksız mıyım? Bir hiçim. Ama Deptford’da yaşıyorum. Bu harika bir şey! Üstelik hâlâ Manhattan’ın geri kalanına gösterilen kocaman bir ortaparmağı andırıyor. Geri kalan *her şeye*.”

“Sen anlatınca kulağa o kadar asil geldi ki,” dedi Wilcox. Bu sarkastik bir laf mıydı yoksa adam gerçekten etkilenmiş miydi, anlamak güçtü.

“Ama tabii ki,” diye ekledi Arvold, “bu binanın geçmişinin o kadar da steril olmadığını biliyorsun, değil mi?”

“Ne olmadığını?” diye sırttı Sterling.

“Sen bir dur.” Arvold tekrar Reid’e döndü. “Burada birçok korkunç olay yaşandı. Diğer birçok binaya göre daha fazla olduğunu söyleyebiliriz. Bu seni rahatsız etmiyor mu?”

“Bu bina sana küçük dilini yutturacak şeyler gördü,” dedi Wilcox, bir avuç krakerle sosu alarak. “Treadwell’in hikâye avlama çalışmaları sırasında asla yakalayamadığı şeyler.”

“Bu binanın eskiden her türlü yasadışı aktivitenin uğrak noktası olduğunu biliyor muydun?” diye sordu Sterling. “Ceset yok etme de dahil?”

“Evet!” Reid o kadar heyecanlanmıştı ki neredeyse içkisini döküyordu. Birilerinin içkisini tazelediğini de o zaman fark etti. “Yani, detaylarına hiç hâkim değilim, sadece... dediğim gibi, Google’da çok vakit geçirdim ve *Tribune*’ün eski bir manşetini buldum, orada kaybolan bir kaçak içki üreticisiyle ilgili bir haber vardı ve yetkililer onun cesedinin Deptford’da saklandığını düşünüyormuş. Buna şey diyorlardı, neydi, İtalyanca bir tabir...”

“*Lupara bianca*,” dedi Sterling. “Sonrasında cesedin bulunmadığı bir suikast. Bu civarda çok fazla tehlikeli tip yaşıyordu, bu yüzden aralarında bir anlaşma varmış. Bazı daireleri sırf bedenle-

ri parçalamak için kullanıyorlarmış. Başka daireleri ise kaçak içki üretimi için. Ama burada kaybolanlar yalnızca, mesela, rakip içki üreticileri değildi. Şehrin bütün yeraltı organizasyonu Deptford'a bir ceset getirip belli bir ücret karşılığında o cesedin burada ortadan kaldırılacağını biliyordu. Gangsterler, kaçak içki üreticileri..."

"Asap bozucu siyasetçiler," diye ekledi Wilcox.

"Belli başlı müsabaka sonuçlarını önden kabul etmeyen sporcular," dedi Carl.

Poppy sesini alçaltarak konuştu, keskin aksanı sayesinde tam bir hayalet öyküsü fısıltısına dönmüştü. "Burada yaşayan suçluların kurbanlarının cesetlerini bu binanın duvarlarının içine gömdüğünü ve şehre büyük bir sessizlik çöktüğü zamanlarda o kurbanların sanki vücutlarını bir araya getirmek istiyormuşçasına kemiklerinin takırdadığını duyabileceğinizi söyleyenler de var."

"Öte yandan," dedi Arvold, "bazı insanlar da çok fazla Poe okuyor."

"Herhangi Poe çok fazla Poe demektir." Sterling hıhladı.

"Peki ya Çakılış?" diye birden soruverdi Reid.

"Çakılış." Camilla cümleyi bir soru olarak kurmamıştı; yıllardır duymadığı bir isme dair bir noir klişesiymiş gibi konuşmuştu.

"Evet," dedi Reid. "1919'da. Asıl kafayı taktığım olay o. Onun hakkında başka bilgi bulamadım. Bu da... dedikodudan mı ibaretti? Böyle bir olay aslında yaşanmadı mı?"

"Hayır, yaşandı," dedi Camilla.

"Neydi peki? Bir mafya infazı mı?"

Grup aralarında bakıştı.

En sonunda konuşan Sterling oldu.

"Onun aslında tam olarak ne olduğunu kimsenin bildiğini sanmıyorum, Reid. Bazen kötü şeyler *oluyor* işte."

"Ama..."

"Ama kaldırımdaki kan lekeleri... Sık sık o günün gerçekten insanların havasını söndüren bir gün olduğunu hayal ediyorum. Bu kadar yüksekte düşen bir bedenin ikiye ayrıldığını ya da patladığını düşünebilirsin –aslında bir bakıma patlıyor da– ama insan

vücudunda bir sürü farklı girinti ve çıkıntı bulunuyor, bu yüzden aslında olan şey, vücudun içindeki her şeyin dışarı *tasfiyesi*. Cebin ters yüz edilmesi. Sahip olduğun her şeyi tezgâha döküyorsun.”

Kıvamlı sosa bir kraker batırdı ve krakeri yerken Reid’e anlaşıl-maz bir tavırla göz kırptı.

Odaya kısa süreli bir sessizlik çöktü. Ardından Camilla, “Ney-se, yeri gelmişken. Reid, sen artık neden evine dönmüyorsun? Biz birazdan başka meselelere geçeceğiz ve bu geceden önce biraz din-lenecek vaktim olsun isterim,” dedi.

Mesainin daha yarısı bitmişti; Reid’in daha öldürmesi gere-ken çok vakti vardı. Aslında doğrudan eve gidip yarınki parti için Ana’ya yardım etse iyi olurdu ama...

“Burada yapılacak başka iş olmadığından emin misin? Etrafı toplamaya yardım edebilirim ya da...”

“Sorman yeter, *golubchik*. Seni kovmuş gibi olmayalım. Bu ola-ğanüstü bir zevkti. Mütevazı binamızla bu kadar ilgilenen biriyle tanışmayalı çok uzun zaman olmuştu.”

“Belki de hiç,” dedi Wilcox.

“Ve... Ah!” Camilla’nın gözleri parladı. “Bak şimdi aklıma gel-di, seninle bir ödeme günü konuşmadık!”

Kadın bir masaya gitti ve Reid o anda kadının ona para ve-receğini anladı. Kendini birden çok rahatsız hissetti. Tüm gözler üzerindeydi. Soğuk bir günde pantolonunu aşağı indirmişler gibi hissediyordu.

“Önemli değil,” diye kekeledi, “bunu daha sonra da halledebi-liriz, acele etmeye...”

“Ah, hiç dert değil,” dedi kadın ve Reid’e kalın bir tomar uzattı. “Son birkaç gündür bana çok yardımcı oldun; ne kadar makbule geçti anlatamam.”

Reid şu anda elinde tuttuğu paraya baktı. “Ama... ama bu an-laştığımızdan çok fazla...”

“Evin geçimini sen sağlamıyor musun? Çocuğuna bakman la-zımı! Bir kısmını senin ufaklığın yarınki doğum günü hediyesi say.”

“Burun kıvrırma, moruk,” diye araya girdi Winston. Adam iç-kisini tazelemişti ve şimdi pencerenin önünde durmuş, şehri seyrediyordu. “Camilla’nın bok gibi parası var ve para harcamayı hiç öğrenmemiş.”

“Çünkü ben paramı çarçur etmiyorum, Winston Terry,” dedi Camilla. “Bazı insanlar gibi bütün paramı müzik aletlerine yatırmıyorum.”

Reid kendini tutamadı.

“Ne tür müzik aletleri?”

Winston dönüp ona baktı.

“Görmek ister misin?”

Aşağıdaki avludaysa Ana çığlık atmaya başlamıştı.

3

Reid, Winston’la birlikte, Camilla’nın evinin birkaç kat altındaki başka bir dubleks daireye gitti.

Kendine sürekli, *Bunu unutma. Bu ânı unutma*, diye telkin ediyordu. Ama Winston’ın eşyalarını gördüğü anda bu tecrübeyi asla tam anlamıyla zihnine kazıyamayacağını anladı. Beynine fazla gelmişti.

Duvarlardaki plaklar. Winston’ın yapımcılığını üstlendiği ya da katkıda bulunduğu şeyler. Altın. Platin.

Fotoğraflar. Camilla’ninkiler etkileyiciydi ama bunlar bayağı bayağı akılmazdı.

Chuck Berry. Bruce Springsteen. Led Zeppelin. Paul McCartney. Koduğumun Elvis’i. “Bu da the Rolling Stones ve the Animals’la aynı zaman sahne aldığımız dönemde ben ve grubum.”

Sonra da müzik odasını gördü. Camilla’nın iki katlı kütüphane/oturma odasına benziyordu, tek farkı buradaki duvarların müzik aletleriyle dolu olmasıydı. Gitarlar, bas gitarlar, mandolinler, santurlar, bançolar, ukuleleler, kanunlar, daha önce hiç görmediği

aletler. Yerde de bateriler, cajon'lar, bongolar, tumbalar, tereminler, (biri duvar tipi) iki piyano, bir mellotron, stantlarından sökölüp duvara dayanmış orglar ve daha fazlası, daha fazlası, daha fazlası vardı. Güzelin de ötesinde. *Eskimiş. Çalınmış. Sevilmiş.*

Reid'in resmen salyaları aktı.

Winston ona hitap eden bir şey görürse deneyebileceğini söyledi. Reid gitar duvarına yaklaşıp kiraz rengi sunburst gövdeli ve pickguardı acemborusu çiçeği desenleriyle süslenmiş bir akustik gitarı seçti. Bir Gibson Hummingbird.

"Bak o nadir bir gitardır," dedi Winston gururla. "Arka kısmıyla yanlarında maundan ziyade akçaagaç kullanılmış. Bin dokuz yüz altmış dört."

Kusursuz ses çıkarıyordu. Yüksek tınılı, berrak. Gitarın klavye ve sapı harika bir tecrübe sağlıyordu. Reid birkaç temel akor dizisi çaldı ve birden Winston da eline bir gitar aldı. Reid'in çaldıkları üzerine doğaçlama yapmaya başladı. Parmakları imkânsız derecede hızlı ve becerikliydi.

"Şarkılarından birini dinlemeyi çok isterim, Reid," dedi Camilla kapının eşiğinden. Reid kadının peşinden geldiğini fark etmemişti. Hatta bütün parti buraya taşınmıştı ve Reid geldiklerini fark etmeyecek kadar kendinden geçmişti.

Herkes Camilla'nın isteğini yineledi. Reid başta itiraz etse de kalbi beynine üstün geldi ve Charlie için yazdığı şarkıyı çalmaya başladı.

Ve kötü olmadı.

Ve sonrasında herkes alkışladı. Sterling bile.

"O nakaratı beğendim, kardeşim," dedi Winston bilgiç bir sırıtışla. Reid özür dilemeye başladı ve Winston elini sallayarak geçiştirdi. "Lafı bile olmaz. O nakarata *cuk diye* oturmuş. Önemli olan da bu."

"Bu çok hoş bir şarkı, Reid," dedi Arvold.

Reid mutluluktan havaya uçtu. "Teşekkür ederim."

Camilla ona sarıldı. Kadının kendi bedenine yaslanan bedenini düşündü. Kadının torununu düşündü. Kadın ağzını Reid'in kulağına yaklaştırdı.

“Senden bugün isteyeceğim bir iyilik daha geldi aklıma,” diye fısıldadı. “Senin için zahmet olmayacaksa.”

Derken birden kendini ağzı kulaklarına varırcasına sırtarak lobiye inerken buldu. Bu yıllardır geçirdiği en iyi gündü. Hayatındaki en iyi günlerle yarıştırdı. Son zamanlardaki günlerini göz önüne alırsa belki de geçirdiği *açık ara* en iyi gündü.

Camilla’nın ricası basitti: Küpesinin tamirinin bittiğini ve almak için gelebileceklerini haber vermek için kuyumcu telefon etmişti; bugün kapanmadan alabilir mi diye sormuştu. Reid, birazcık da utanarak, kadın ondan ne isterse yapacağını fark etti.

Tam lobiyi aşp binanın ön kapılarına doğru yürüyordu ki birileri onun adını haykırmaya başladı.

İNAT

1

Tanrı'ya şükürler olsun ki yan düşmüştü. Charlie'nin bir şeyi yoktu.

Ana oturur pozisyona geçti ve yaralandılar mı diye görmek için hem kendini hem de Charlie'yi kontrol etti. Charlie'yi kangurudan çıkarıp toprağın üzerine kıçüstü bıraktı. Charlie'ninse tüm bunlardan büyük keyif alıyormuş gibi bir hâli vardı. Nihayet canlanan bebek ellerini toprağa daldırıp kendi kendine mırıldandı.

"İyi vakit geçirmene sevindim," dedi Ana. "Sadece... burada bekle."

Ana kendini yerde sürükleyerek sandalyesine doğru gitti. Kızının aksine, bu toprağın tuhaf ve nahoş hissinden hiç hazzetmemişti. Sıcaktı. Rahatsız edici derecede sıcak.

Devasa bir yaratığın üzerinde yatıyoruz sanki.

"Ya TANRI aşkına, kes şunu!" diye kızdı kendine.

Sandalyesine vardığında iki şeyi fark etti. Bir, yanılmıştı; uzanıp onları düşüren bir şey yoktu. Sadece tekerleğe birkaç dal takılmıştı. Dalları çekiştirerek çıkarmaya başladı.

Tam bu sırada da ikinci şeyi fark etti. Düşerken kendini kesmişti. Başka bir dal kolunun yeninin içine girip önkolunu delmişti. Çok derin değildi ama dalı çekip çıkarırken canı acayip yandı.

Dalın ucundan toprağa kan damladı. Hastalıklı hayal gücü fazla mesai yaptığından, toprağın açılıp kanını kabul etmesini seyretti. Toprakta bir ağız açılmıştı âdeta.

Tanrı aşkına, Ana, odaklan.

Dalı kenara atıp tekerleğini kurtarmaya döndü.

Örümcekleri fark etmesi de birkaç saniyesini aldı.

Başta yalnızca bir iki tanesini gördü. Toprakta gezinen minik, yarı şeffaf örümcekler. Tat kaçırıcı ama paniğe sebep olacak kadar çok değil.

Derken sayıları arttı ve Ana toprakta açıldığını hayal ettiği dar yarıktan çıktıklarını fark etti. Bu yarık artık bir ağzı andırmıyordu. Beyninde yanıp sönen kelime *vajinaldi*.

Aşırı faal bir hayal gücünün eseri değildi bu. Son derece gerçektir.

Akıntı yerini bir sele bıraktı. Kıvrık bacaklı ve keskin köşeleri olan onlarca ama onlarca örümcekten oluşan bir çağlayan delikten dışarı akıyordu. Tepeye doğru tırmanırken birbirlerinin üzerine biniyor, insanın midesinin bulanmasına neden olan bir akıcılıkla hareket ediyorlardı.

Ana kendini geri attı ve elinden geldiğince hızlı hareketlerle kendini geri çekti ama bir yandan da bu tiksiniç yaratıkların toprak ve çimenlerin arasından üzerine doğru gelebileceğinin son derece farkındaydı. Derisinin üzerinde minik, eklemli bacakları hissettiği noktalara şaplak indirerek inledi ve onu durduran şey Charlie'nin ortada olmadığını görmek oldu.

2

“Charlie?! Ah Tanrım, Charlie?!!”

Cevap olarak yalnızca yaprakların hışırtısı geldi. O kadar dikkatle kulak kabarttı ki etrafındaki toprak ve çimende gezinen örümcekleri bile unuttu.

“Charlie?!”

Bebegi ona cevap verebilirmiş gibi avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Niye kimse yardımına koşmuyordu?

Hayal gücünü dizginlemeye çalıştı. Lütfen. Bir saniye müsaade. Yaprakların fısıltısı devam ediyordu. Bu fısıltı kelimelere dönüşmeye başladı.

Şşş. Şşş.

Kelimeler daha anlaşılır hâle geldi. Duyulabilen bir sesin şeklini aldı. Tanıdık ve beklenmedik. Georgia'nın sesini andırıyordu.

Artık buraya kadar geldin.

Karşı koyma.

Evet, Ana gerçekten de bu sesin Georgia'ya ait olabileceğini düşündü.

Çok ama çok uzaktan geliyordu ama buna rağmen doğrudan Ana'nın kulağına fısıldıyormuş gibi netti.

Burada bekle. Senin için gelecekler. Tam olman gereken yerdesin.

Merdivenlerin çağrısı kadar baştan çıkarıcıydı. Kendini aşağı at. Tüm bu sorumluluklarından, bütün bu acıdan kurtul. Sustur bizi. Sustur anneni. Sustur bebeği. Sustur anılarını.

Düşünce hızında, anlaşılmanın çok ötesinde görüntüler beyrinde akmaya başladı.

Korkunç şeyler. Kadim şeyler. Kıpırdanan, böceği andıran bedenler.

Çürümüş ve yenmiş kendi iskeletini gördü. Bu avluda, sonsuza dek bu ağaçların loşluğunda uzanıyor, birçok farklı dişin muzaffere bir edayla kemiğinden ayırdığı etlerden kalanlar bayrak gibi rüzgârda sallanıyordu. Hemen yanında, aynı şekilde eti kemiğinden ayrılmış ama farklı olarak ona bakan göz çukurlarında gevşek gevşek sallanan iki kurumuş göz bulunan daha küçük bir iskelet de vardı.

Ama ne korku, ne acı ne de panik mevcuttu. Şu anda o merdivenin tepesinde olsa hiç tereddüt etmez, kendini hemen aşağı atardı. Huzur ve sükûnet çok çekiciydi.

Derken hemen sağındaki ağaçların arkasından, günlerdir duymadığı, başka bir şeyle karıştırması imkânsız olan bir ses duydu:

Charlie'nin neşeli, bir flütü andıran cıvılaması.

Ana kendine şüpheye düşme fırsatı vermedi. Dirseklerini ace-mi eğitimindeki askerler gibi kullanarak kendini kalın yeşillik duvarına doğru çekmeye başladı. Charlie bir şekilde bu yeşilliğin içinden emekleyerek geçmiş olabilir miydi? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Ana kendini toprağın ve dikenlerin üzerinden geçmeye zorlayıp biçilmiş ve bakımı yapılmış çimenlikten oluşan kocaman bir açıklığa vardı. Açıklığın kenarında birkaç gri granitten piknik masası nöbet tutuyordu. Hava hâlâ bulutluydu ama yoğun ağaçlardan sonra ağustosta bir sahildeymişçesine parlak gelmişti.

Ve işte orada, çimenliğin ortasında, pofidik kırmızı kış zıbının içinde, bezli poposunun üzerine oturan Charlie duruyordu. Bir şeyler çiğniyordu ama annesini gördüğünde ellerini çırpıp bir kez daha cıvıladı. Ağzında kıpırdayan yarı şeffaf bir ayak mı vardı? Ana'nın umurunda değildi. Tekrar Charlie'ye seslenip ağlayarak kızına doğru sürünmeye başladı.

"Seni buldum. Seni buldum." Charlie'yi bir kez daha kucağına aldığı anda bu lafı tekrar etmeyi kesemedi. "Seni buldum."

Minik Central Park'ın içindeydiler. Burayı Charlie bulmuştu.

Ya da belki de sırf onun için etrafında belirdi. Sen buraya ait değilsin. Charlie buraya ait. O...

"Kes sesini kes sesini kes sesini," diye fısıltıyla kendine yalvardı Ana. Nefesini kontrol altına alıp kızının o güzel, saf, bebek kokusunu içine çekti. Çok geçmeden bu işe yaramaya başladı ve biraz sakinleşti.

Birkaç metre ötedeki en yakın piknik masasına odaklandı. Piknik masaları yalnızca insanların -normal, akliselim sahibi, sikik elleri ve ayakları tutan insanların- *piknik yapmaya* gittiği normal, makul yerlerde olurdu. İyi olacaktı.

Saat dokuz yönünde, avlunun içinden doğrudan buraya uzanan bir patika bulunuyordu. Nasılsa onu tamamen ıskalamıştı.

Hatta sağına baktığında ağaçların arasından Deptford'ın iç duvarlarını bile görebiliyordu. Buradaki ağaçlar o kadar sık değildi.

Burasıyla az önce içinde bulunduğu yer arasındaki farkı hayal etmek insana çılgınlık gibi geliyordu.

O şeffaf, berbat örümceklerden üzerlerinde var mı diye çabucak kendini ve Charlie'yi kontrol etti. Yoktu. Yalnızca toprak ve kolundaki çizik vardı.

Geri dönüp sandalyesini alabileceğini, ardından da Charlie'yle birlikte buraya oturup planladığı gibi öğlenin tadının çıkarabileceğini düşünüyordu. Şimdi durup düşününce zaten muhtemelen bu olay çok uzun da sürmemiştir...

Hayır. Çıkış yolunu görebiliyordu ve bunu bir an olsun riske atmayacaktı. Charlie'yi kolunun kovuğuna yerleştirdi ve kendini sürükleyerek bahçeden çıktı.

Beş dakika kadar sonra ağaçların içinden çıkmışlardı.

Ana kendini sürükleye sürükleye ağaçları geride bıraktı. Ne kadar uzaklaşsa azdı. Nihayet sırtını Deptford'ın duvarına dayayıp soluklandı.

Avlunun park kısmını oluşturan ağaçlara baktı. Amma küçük. Amma sık.

Cildinde, saçlarının altında teri kuruyordu ve kış soğuğu da titremesine neden oluyordu. Terli derisi bütün vücudu ıslakmış gibi hissetmesine neden oluyordu ve bunu mantıklı buluyordu çünkü şimdi ağaçlara bakarken onu içine almış, gargara yapmış ve sonra da nazikçe dışarı tükürmüştü devasa bir ağzın içinden kaçmayı başarmış gibi hissediyordu.

Resepsiyonist bu ânı bekliyormuşçasına bir anda yanında bitti ve neler olduğunu, iyi olup olmadığını sordu. Hatta neredeyse sesi samimi denebilecek bir tınıda çıkmıştı; neredeyse ama tam değil.

Adama sandalyesinin takıldığını ve onu kurtaramadığını söyledi. Adam parmaklarını şıklattı ve kapı görevlilerinden biri geldi.

Ana, kapı görevlisinin ağaçların arasında kaybolmasını seyretti.

Daha üzerinden bir dakika geçmeden o tanıdık metalik takırtının giderek yaklaştığını duymaya başladı. Kapı görevlisi sandalyesini bulmuştu. Takıldığı yerden kurtarmış ve ağaçların arasından

çıkarmıştı. Tereyağından kıl çeker gibi. Tabii ki. İstese dans ede ede bile çıkarabilirdi.

Charlie'ye sıkı sıkı sarıldı.

“Senin başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğim, Yavru Kuşum,” dedi.

Ardından Charlie'nin çimenlikteki kıkırtılarını hatırladı ve şunu merak etmeden duramadı: Bu tecrübe Charlie için gerçekten kötü bir tecrübe mi olmuştu?

3

“Reid!”

Adam döndü. Bir anlığında lobide ona seslenen bu tekerlekli sandalyedeki kadını tanıyamadı.

Ana'ydı bu. Charlie'yle birlikte orada, avluya çıkan kapıların yanında resepsiyonistle konuşuyordu.

“Ne...” diye şaşkın şaşkın göz kırptırıp kekeledi Reid ve gerçekliğe döndü. “Neler oluyor? Her şey yolunda mı?”

Ama belli ki her şey yolunda falan değildi. Ana'nın cevap verecek dermanı yoktu. Berbat görünüyordu. Yanaklarında gözyaşı izleri vardı. Kirlenmişti. Kıyafetlerinin her yanı çamur olmuştu. Saçlarında yapraklar vardı. Bir kolundan kan akıyor ve kucağını lekeliyordu.

Öte yandan Charlie'ninse dünya umurunda değildi.

“Herkes burada ve sapasağlam, Bay Greene,” dedi resepsiyonist, ağzı kulaklarına varmış hâlde. “Sizin için yapabileceğim başka bir şey yoksa, eşinizle sizi rahat bırakayım.”

Adam resepsiyona döndü.

Reid, Ana'ya baktı.

“Ne oldu? Bu...”

Kadın elini sıktı. Sertçe. “Ben... Ben kahrolası avluda mahsur kaldım, yönümü şaşırdım ve sandalyemden düştüm ve... ve çok kötüydü, berbattı.”

“Hayatım.” Reid iç geçirdi. Charlie’yi eşinden aldı.

“Teşekkür ederim. Benim bir şeyim yok, sadece... bir dakika, sen eve niye bu kadar erken döndün?”

“Hayır, evet, işten erken çıktım. Yarın için evi temizlemene falan yardım etmek istedim. Misafirleri geldikten sonra patron gidebileceğimi söyledi.”

“Ama niye asansörden bu tarafa geliyordun?”

“Evet, önce yukarı çıktım. Sen orada yoktun, ben de aşağı indim.”

“Anladım.” Sesi rahatlamış çıkmıştı, bugün için artık daha fazla gizemi kaldıramayacakmış gibi. “Eve gidebilir miyiz?”

“Kesinlikle,” dedi Reid. “Benim yürütmemi ister misin?”

“Evet, lütfen.”

Ana o kadar küçük, o kadar kirli, o kadar yıkık görüyordu ki. Bir anlığına –bir saliseden bile kısa bir anlığına– kadın Reid’i tiksindirdi.

Küpesini almak için bir gün daha beklemenin Camilla için dert olmayacağını umarak binanın giriş kapılarına kaçamak bir göz attıktan sonra Charlie’yi eşine geri verdi. Ardından Ana’nın sandalyesinin arkasına geçip ailesini yukarı çıkardı.

O gece, Ana yıkanıp, bandajlanıp yatırıldıktan sonra Reid kendini banyoya kapadı ve telefonunda “New York Eyaleti zorla hastaneye yatırmak” diye arattı. Aşağı doğru biraz kaydıldıktan sonra suçluluk duyarak x’e basıp pencereyi kapattı.

Bir aileydi onlar. Ailesinden bu kadar kolay vazgeçmeyecekti.

BİR ŞEHİR ARASI – BIZZIE

1

Bizzie, Rikers'taki mahkûmiyetini çocukluğunda bingo ile diğer kilise etkinliklerinde kullandıkları şu piyango topu otomatları gibi hatırlıyordu. Her bir top bir hissiyata karşılık geliyordu. Buraya gelirken onu getiren otobüsün sarsıntısı. Bokun, metalin, betonun ve çamaşır suyunun kokusu. Yatak niyetine yattığı sert, soğuk zemin. Küçük bir odaya sıkışmış çok fazla sayıda erkek. Öksüren birileri. Hastalanacağına dair endişeler. Buradan ayrılırken onu götüren otobüsün sarsıntısı.

Bu kesik kesik karmaşada hiç eksik olmayan iki şey vardı.

Birincisi bir doz vurmak için hissettiği açlıktı. İğne derisini delirkenki o *pıt* hissi ve her şeyin birden sessizleşmesi. Tanrı aşkına, bunu o kadar çok istiyordu ki.

İkincisi de bir daha asla uyuşturucu kullanmama konusundaki kararlılığıydı.

2

Salınacağı gün onu küçük bir odaya getirmişlerdi ve resmi kılıklı bir herif ona bir mektup vermişti. Mektubu çoktan açmışlardı ve içinde Bizzie'nin babasının yakın zaman önce kalp krizinden öldüğü yazıyordu. Karşısındaki adam bunun Bizzie'nin özgürlüğünü etkileyip etkilemeyeceğini merak ediyordu. Gidecek bir yeri var

mıydı, yine uyuşturucuya başlayacak mıydı, bu tarz sorular. Bizzie hayır demişti, bir daha uyuşturucuya başlamayacaktı. Gidecek yer meselesine gelecek olursa...

Herif Bizzie'ye bu gece yeni bir işe başlayabileceğini söylemişti. Düzenli ve bel bağlayabileceği bir işi olması ona iyi gelirdi. Mesai saatleri, maaş.

“Ne tür bir iş?”

Adam omuz silkmişti. “Parkın oradaki apartmanlardan biriyle ufak bir işe yerleştirme anlaşmamız var. Rahat bir iş. İnanır mısın, bir takım elbise bile giyebilirsin? *Hem de sen?*”

3

Deptford'a varana kadar işin ne olduğuna pek kafa yormamıştı. Ondan ne bekleniyordu ki? Şartlı tahliye memuru söylememişti ve Bizzie de sormayı unutmuştu.

Yanlarından geçerken yan gözle kapı görevlilerini kesti. Robotik pezevenkler. Resepsiyonun arkasındaki adam dışında; o herifin suratında da bir Cadılar Bayramı maskesi gülüşü vardı ve acayip ürkünçtü.

Bizzie'yi bir asansöre yönlendirdiler. Ana lobideki asansöre değil, ikinci bir lobiye saklanmış bir asansöre.

Ona kaçınıcı kata çıkması gerektiğini söylememişlerdi, sadece asansör görevlisinin onu götüreceğini söylemişlerdi. Asansörde kısa bir yolculuğun ardından asansör sarsılarak durdu ve kapısı açıldı.

Siyah ipek pantolonun üzerine ipek bir sabahlık giymiş ihtiyar bir adam onu asansörün başında karşıladı.

“Merhaba,” dedi adam. “Benim adım Dogan.”

Ve böylece Bizzie bu işin ne tür bir iş olacağını anladı.

4

Bizzie daha önce de seks işi yapmıştı. Karşılıklı bir rıza olduğu sürece sıkıntı değildi. Bu da karşılıklı olacaktı. İşin içine acayip şeyler girmezse tabii.

Ama Bizzie'nin yumuşak, esnek bir kot pantolonla bir gömlek giymesine yardımcı olan ihtiyar adam, "Merak etme, herhangi bir... seks işi yapmak zorunda kalmayacaksın," dedi.

"Öyle mi? O zaman?.."

İhtiyar güldü. Bizzie adamın kaç yaşında olduğunu kestiremiyordu. Adam bazen doksan gösteriyordu. Bazense elli. "Ben bir ressamım! Sen benim modellerimden biri olacaksın, o kadar. Korkacak bir şey yok."

"Ah."

"Ama önce bu gecelik misafirim olacaksın. Bir suareye gideceğiz. Suare nedir bilir misin?"

"Parti gibi."

"Aynen öyle!"

"Bu ne partisi?"

İhtiyarın gözleri parladı. "Yarın birilerinin doğum günü olabilir."

Olabilir mi? Bizzie az kalsın bu ne demek diye soracaktı ama sormadı.

5

Merdivenleri tırmanarak başka bir kata, başka bir daireye çıktılar. Temel birkaç şey dışında döşenmemiş, geniş, lüks bir mekân. Alakasız bir kanepa ile birkaç sandalye dışında doğru düzgün mobilya yoktu. İçerideki tek ışık tepedeki birkaç loş ampul ile avluya bakan pencerelerden içeri düşen ay ışığından geliyordu. Duvara birkaç kat boya vur, yere biraz çöp serp; Bizzie'nin partilediği diğer herhangi bir daireden ya da çatı katından bir farkı yoktu aslında.

Tanrı aşkına, canı nasıl da uyuşturucu çekiyordu.

Ama yapmayacaktı. Teklif etseler bile. Ve teklif etmemelerini canıgönülden diliyordu. Böyle bir yerde olmazdı. Böyle bir yerde hayır demekte çok zorlanırdı.

İhtiyar yanından konuştu. “Biz buraya kiler diyoruz.”

6

Bizzie burada tanıdığı biriyle karşılaşmayı beklemiyordu.

Adamı odanın karşısından gördü. Görünüşe göre, bu tarz bir iş teklifi almış tek kişi Bizzie değildi: Odadaki herkes ya yaşlı ve zengindi ya da... eh, Bizzie gibiydi. O ikinci grupta da Bizzie'nin tanıdığı biri vardı. Siktir ya, neydi herifin adı?

Adamın üzerinde kahverengi bir takım elbise vardı ve bir film yıldızı olabilecek çekici bir yaşlı kadının koluna girmişti. Neydi adı?

Görüşmeyeli uzun zaman olmuştu ama beraber takılmış, birkaç sefer beraber kullanmışlardı.

Bunu hatırlayınca istek yoğun bir şekilde geldi. Derinin o delişi. O *pıt*. İnsanların büyük kısmı iğneden nefret ederdi –hatta keşlerin çoğu bile iğneden nefret ederdi– ama Bizzie değil. Bizzie için her bir iğne, geçmiş bugünden ayıran yeni bir çizgi anlamına geliyordu.

Arkadaşı –ya neydi bu herifin adı, anasını satayım?– odanın köşesindeki bir kanepede oturuyordu. Bizzie'nin ihtiyar da başka bir ihtiyarla konuşuyordu, bu yüzden Bizzie de kanepeye gidip oturdu.

“Tuhaf yer, ha?” diye sordu Bizzie. Cevap gelmedi. Başını çevirip arkadaşına baktı. “Beni hatırlıyor musun? Takım elbise yakışmış.”

Yine cevap gelmedi. Belli ki herifin kafa bir milyondur. Neyse.

Bizzie kalabalığın etrafta dolaşp birbirleriyle sohbet etmesini seyretti. Biraz dengesi şaşmış, sarı saçları atkuyruğu yapılmış bir

kadını seyrederken buldu kendini. Başta bu kadın bir istisna gibi duruyordu. Bizzie'ye ya da herhangi bir arkadaşına benzemiyordu. Bir fitness manyağına benziyordu. Acayip uzun boylu, geniş omuzluydu, bir Amazon gibiydi. Ama ayaklarının üzerinde sallanışı ve gözkapaklarının ağırlığına bakılırsa, Bizzie'nin arkadaşı kadar kafası iyiydi.

Tekrar adama döndü.

"Beni hatırlıyor musun?" Cevap yoktu.

Derken birden adamın adı Bizzie'nin kafasına dank etti.

"Christopher! Değil mi? Sen Sussman'ın arkadaşıydın, değil mi?"

Adını duyunca Christopher'ın boş bakan gözleri birazcık canlandı. Bizzie de canlandı. Belki herif de Bizzie'yi *hatırlamıştı*. Belki ikisi gerçekten arkadaş olur, ufak bir destek birimi oluşturur ve birbirlerine arka çıkarlardı. Bizzie varlığını bile tam olarak algılayamadığı yalnızlığın baskın ağırlığının biraz olsun hafiflediğini hissetti. Christopher. Herifin adı Christopher'dı. Arkadaş olmak istemiyorsa bile belki en azından Bizzie'nin...

Christopher öne doğru eğildi, ağzını açtı ve ağzından uzun, yoğun kıvamlı koyu kırmızı bir sıvı akıttı. Bir hortumdan akıtılan çorba misali, içinde iri parçalar da vardı. Loş ışıkta siyah görünen sıvı parkelerin üzerinde sıçradı.

Bizzie gözlerini dikip sıvıya baktı. Bu normal kusmuğa benzemiyordu. Ve sıcak bir buzdolabı gibi kokuyordu.

Ama daha Bizzie yardım çağıramadan birileri gelmişti. Şu şık yaşlı kadın.

Bizzie'nin algılayamadığı kadar hızlı bir hareketle kadın ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve yerdeki kusmuk birikintisini içmeye başladı. Aç, keyif dolu sesler çıkarıyordu.

"Mmm. Mmm. Mmmm."

Bu sırada o kıvamlı ve pis kokulu kırmızı sıvı çenesinden damlayan Christopher hırıltılı, zayıf bir ses çıkardı.

Bizzie apar topar ayağa kalkıp kaçmaya başladı.

7

Buraya beraber geldiği ihtiyar, Dogan, evsahibi, işvereni, artık ne sikimiyse o, ona yetiştii.

“Sorun nedir? Ne oldu?”

Bizzie kelimeleri bir araya getiremiyordu. Aklını kaçırarak gibiydi. O kadının Christopher’ın ayaklarının yanındaki birikintiyi içişini gözünün önünden silemiyor, kadının çıkardığı o zevk dolu, ıslak sesler bir türlü kulağından gitmiyordu.

Ve derken o yaşlı kadın da buraya gelmişti, yanlarındaydı, gülüyor ve bir mendille ağzını siliyordu.

“Kendimi tutamadım,” diyordu şu anda Bizzie’nin kollarını tutan ihtiyara.

“İyi miydi?” diye sordu ihtiyar.

“Yok ya. Çürümek üzereydi. Yine de. İnsan denemeden bilemez, değil mi?” Dudaklarını şapırdattı.

İhtiyar kıkırdadı. “Neyse, ben de yenisini başlatayım o zaman.” Dostluk göstermek istercesine dalgın dalgın Bizzie’nin koluna vurdu. “Daha taze bir şeyler istersen diye.”

“Ne bekliyorsun?” diye sordu yaşlı kadın. “Davetiye mi?”

“Si-siz neden bahsediyorsunuz?” diye sordu Bizzie.

Görünmeyen hoparlörlerden caz müziği çalıyordu. Zararsız, masum bir müzik. Şimdiyse Bizzie’nin kulağına gürültülü ve delice geliyordu. Ateşe verilmiş böceklerin sesi.

“Hey.” İhtiyar adam ona baksın diye Bizzie’nin kafasını çevirdi. Bizzie çenesinde hissettiği parmaklar yüzünden olduğu yerde zıpladı. İhtiyarın geniş, kırışmış suratına bir gülümseme yayıldı. “Daha önce hiç Pulitzer Ödülü görmüş müydün? Gel. Benim tablolarımdan birkaçını da görebilirsin. Ne dersin?”

Bizzie’yi başka bir odaya götürdü. Müzikten, o ağzı kanlı kadından ya da Christopher’ın birikintisinden uzaklaştıkları sürece buna itirazı yoktu.

Bu oda daha sessizdi ve bir yatakla birkaç kitaplık dışında boştu. Bizzie bu tarz odaları tanırdı. Şşş'ların, fısıltılı ricaların, bak bunu sakın kimseye söyleme'lerin odası.

Yatak kocaman ve boştu ama üzerindeki çarşaf temiz ve yumuşak duruyordu.

Raflarda ödülleri diziliydi. İhtiyar bu raflardan birinin yanında durmuş, kocaman sırtıyordu.

Bizzie kendini tutamadı. Yaklaştı. Bu şekillerden bazılarını tanıyordu... Bunlar hakikaten gerçek olabilir miydi? Birkaç Oscar'a bakıyordu. Bazı Emmy ödüllerine. Kahrolası bir Grammy'ye.

"İnsanlar bakabilsin diye buraya birkaç ödül koyduk," dedi ihtiyar. "İnsanlar ödülleri sever. Bunu ben kazandım." Kocaman, hediyeliği andıran ve üzerinde eski zamanlara ait gibi duran bir adamın profilinin bulunduğu bir madeni parayı gururla işaret etti.

Bizzie eğilip üzerini okudu.

"Ama bu, yani, yüz sene öncesine falan ait."

Şimdi Bizzie'nin omzuna eller konmuş, onu ihtiyara doğru çeviriyordu.

"Sakin ol." İhtiyar öne eğilip Bizzie'yi ağzından öptü. Bizzie vücudunun rahatladığını hissetti. Arzudan değil, alakası bile yoktu ama nihayet anladığı bir şey bulmuştu.

Sonra ihtiyarın dili ağzının içine girmeye devam etti. Ve devam etti.

Bizzie'nin boğazına girdi.

Bu bir dil değil, bir parmaktı. Bir parmak değil, bir hortumdu. Bir solunum cihazı borusuydu. Bir mide pompasıydı.

Peşinden gelen tiksiniç bir his: O kıvranan tüpün içinden bir şeyler akıyor, Bizzie'nin midesini kaplayıp ısıtıyordu. Kıvamlı, berbat sıvı ihtiyardan Bizzie'nin içine aktı.

Bizzie geri çekilip kendini kurtarmaya çalıştı ama –*Aman Tanrım!*– ihtiyarın dudakları bir şekilde Bizzie'ninkileri bırakmıyordu. Cırt cırt gibi. Hayır, daha kuvvetli. Dudaklarının derisinin, ihtiyarın derisini çekiştirdiğini hissetti. Zihninde bir kelime belirdi: *Yapışkan*.

Bizzie daha sert çekti. Panik yüzünden yırtılmayı doğru düzgün hissetmedi bile, ağzının etrafındaki deri yolunurken çıkan sesleri de belli belirsiz duydu.

Dudakları koptu.

Çok az acı vardı. Yalnızca midesindeki o çalkalanan, kıvamlı sıvıyı hissediyordu. Dört litre Pepto içmiş gibi. Başının dönmesiyle arkaya doğru yalpaladı ve ayakları takılıp yatağın üzerine düşünce bu yatağın uyumak için olmadığını anlayıverdi.

İhtiyar kulağına doğru yumuşak bir sesle, mırlarcasına fısıldadı.

“Çok kuvvetlisin. Karşı koymayı bırak.” İhtiyar üzerine doğru eğildi ve âdeta alaycı bir baştan çıkarmayla bir parmağını hafifçe Bizzie’nin gövdesinde gezdirdi. “Şimdi... iç organların erimeye başlıyor. Şimdilik azar azar. Ama karşı koymazsan daha uzun süre yaşarsın. Daha uzun süre yaşamak istersin, değil mi? Canını yakmıyor. Sadece miden... vıcık vıcık geliyor. Değil mi?”

Öyleydi. Vıcık vıcık, baş döndürücü ve pek de nahoş değil. Ama dudakları yanıyordu, açılmış yara ile soyulmuş derisinin etrafındaki hava karıncalanıyordu. Ona uyuşturucu mu vermişlerdi?

İhtiyarın suratına baktı fakat o artık bir ihtiyar falan değildi, değil mi? O bir canavardı. Canavarın çenesinin etrafında sert kıl-larla kaplı bir deri parçası vardı. Canavarın dili ağzından çıktı, Bizzie’nin dudaklarından kalan o parçayı aldı, ardından da bir karpuzun çekirdeklerini yere tüküren bir adam misali yere tükürdü.

“Şimdi bir yudum içeceğim, tamam mı? Canın yanmayacak. Bu konuda hep söz veririm. Asla canın yanmayacak. Sen şimdi uzan ve rahatla, sonra da partiye döneceğiz. Ondan sonra da senin resmini yapacağım.”

İhtiyar adam ağzını açtı ve ağzının içinden damarlı, bir böceğin bacağı gibi eklem eklem, siyah etten bir tüp çıktı, ucunda da başka bir ağzı andıran bir delik vardı-

Hayır. Bir ağız değildi.

Bir şırınganın ucundaki delik gibi.

Eski güzel şırıngası. Nihayet ona dönmüştü.

Bizzie ağzını kocaman açtı ve tüp kaygan bir rahatlıkla içine girdi.

O delinme hissini düşündü. *Pıt.*

Gözleri yukarı döndü ve tavana baktı.

Neredeyse bir duvardan ötekine uzanan bir duvar resmi. Kah-verengiyle, ten rengiyle, siyahla ve kırmızıyla boyandığı için koyu renk olan tavanda neyin resmedildiğini görmesi ilk başta biraz zor oldu.

Etten bir düğümdü bu: Birbirine dolanmış çıplak kadın ve erkekler. Bir grup seks gibiydi ama erotiklikten eser yoktu. Cinsel enerjiden mahrum, yalnızca kendilerinden geçmişlerdi. Tapınıyorlardı.

Ufukta devasa bir keneyi andıran bir yaratık vardı ve kocaman ağzı gökyüzüne doğru açılmıştı. Çenesinden onlarca tüp çıkıyor, her bir çıplak insanın boğazından içeri giriyordu.

Bizzie gözlerini yumup güzel şeyler düşündü. Kaldırımında gazoz içmek gibi.

Ömrünün son piyango topları da kafeslerinin içinde takırdayıp sağa sola çarpıyordu ve Bizzie'nin mahvolmuş dudakları, pipetin etrafında kıvrılarak gülümsedi.

DÖRDÜNCÜ KISIM

DOĞUM GÜNÜ

PARTİ

1

Tüm yaşananlar göz önüne alındığında, Ana her şey normalmiş gibi davranıp evine gelen insanları karşılama konusunda çok iyi bir iş çıkardığını düşünüyordu.

Acıyla gelen bilinç bulanıklığından da uykusuzlukla gelen bilinç bulanıklığından da haberdardı fakat şu anda içinde bulunduğu bulanıklık tamamıyla yeni bir türdü. Bu *gerçekdışılıktan* kaynaklanan bir bilinç bulanıklığıydı. Hiçbir şey gerçekmiş gibi gelmiyordu.

Dünkü olaylardan sonra nasıl şu anda bunlar yaşanıyor olabildi ki? Hem kimdi evine gelen bu insanlar?

Bir kişi dışında, hepsi Brooklyn oyun parkı ebeveynleriydi. Teknik olarak Reid, Ana ve Charlie'nin arkadaşları oldukları anlamına gelse de Ana oyun parkında ya da diğer sosyal etkinliklerde onlara nadiren katılabildiği için *aslında* yalnızca Reid ile Charlie'nin arkadaşları sayılırlardı. Onlar için Ana sadece Charlie'nin annesi, Reid'in eşi ya da daha da kötüsü, yegâne “tekerlekli sandalyedeki arkadaşlarıydı.”

Misafirler ne zaman lobiye giriş yapsa telefonla –mutfakta bulunan ve çoğunlukla varlığını unuttukları altın ve fildişi rengindeki ev telefonu– onlara haber veriliyordu. Üç yaşındaki Eliot ile on üç aylık Donna'yı peşlerine takan Kacey ile Steve ilk gelen misafirler oldu. Sonra Matthew'la Brian geldi (orta hâlli bir şişe viski ve Marlina çok huysuz olduğu için bebek bakıcısıyla alakalı hikâyeleriyle birlikte).

Mark ve Jessica (iki yaşındaki Ezra'yla). Derek (eşi Erin gelememişti ama on beş aylık Gemma parti için buradaydı). Bethany (onun da eşi Xanthe gelememişti ama altı aylık Liam gelmişti).

Misafirler içindeki istisnai kişi de *Kan Pateni*'nin 470 aylık yazarı Emma Bradley'ydi. Kayıtlardaki yavaşlığı için özür dilemek için attığı son e-postada birden Emma'yı partiye davet edivermişti, hem de Emma sosyal olarak biraz sıkıntılı bir tip olmasına rağmen.

Ana annelik hayatı dışındaki diğer arkadaşlarını da davet etmeyi aklından geçirmişti. Dans arkadaşlarını, spor salonundan arkadaşlarını. Şimdiye dek Georgia'ya birçok mesaj atmışsa da cevap alamamıştı. Georgia'nın sessizliğini diğerleriyle iletişimi kestiği konusunda haklı olduğunun bir kanıtı olarak görmüştü, herkes yoluna gitmişti. Muhtemelen en iyisi de buydu. Özellikle de Ana'nın gerçeklikten ne kadar kopuk olduğu göz önüne alınırsa.

Son zamanlarda tecrübe ettiği tuhaflıklara yakın tek bir an yaşanmıştı. Minik Eliot hışımla kapıdan içeri girip "doğum günü bebeğini görmeyi" talep ettikten sonra durmuş, başını yana eğmiş ve "Anne, ben bu müziği beğenmedim," demişti. Kacey'yse oğlanın paltosunun fermuarını açmaya çalışırken onu duymazdan gelmişti ama Ana'nın kulağından kaçmamıştı.

İçeride müzik çalmıyordu.

Ana bunu hatırlamaya değer bir an olarak bir kenara not etti.

Partinin geri kalanı gürültülü yetişkinler ile daha gürültülü çocukların bir karmaşasına evrildi ve Ana da bu yüzden o ilk birayı açmaya karar verdi.

2

Hamile kalmaya çalıştıkları dönemde içmeyi bırakmıştı, sonra hamilelik sırasında içmemeye devam etmişti ve sakatlığının ardından da aldığı çeşitli ilaçlar yüzünden içmesi mümkün olmamıştı. Ağzına bira sürmeyeli yıllar olmuştu.

Birasını azar azar yudumladı ve ilk saat boyunca o üzerinden bir türlü atamadığı gerçekdışı hissiyat konusunda rahatlamasını sağladı. Yalnızca avluda yaşadıklarının şokunu atlatamamakla kalmamıştı; aynı zamanda sosyal hayattan ne kadar geri kaldığını da fark etmeye başlamıştı. Bu kadar çok insanla aynı ortamda bulunmasının üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

İnsanlar ona iki farklı şekilde davranıyor gibiydi ve belki de Charlie'ye okuduğu kitapların etkisi yüzünden o iki farklı davranışta bulunan insanları, cinsiyetlerinden bağımsız olarak, Anne Ayılar ile Baba Ayılar olarak isimlendirmişti. Anne Ayılar fazla yumuşaktı veya Ana'yı görmezden gelip bakışlarını onun arkasına sabitliyor, kafasının üzerinden bakıyor, tekerlekli sandalyede olduğu bulaşıcı gerçeğini dile getirmekten köşe bucak kaçıyorlardı ya da ona çocuk muamelesi yapıyorlardı. "Ah, dur ben onu sana vereyim, Ana." "Dur, onu ben hallederim, Ana." Baba Ayılar ise çok sertti. "Sen aşırı cesur birisin, Ana. Taşı sıksan suyunu çıkarırsın." "Fizyoterapi bok gibi, değil mi? Ninem de kalçasını kırdıktan sonra fizyoterapiye gitmişti. Zor işler ya." "Geçebilmek için sandalyeni şöyle kenara alsam olur mu? Hayır, dert değil, hemencecik itiveririm. Oldu bitti."

Ana tüm bunları sineye çekti. Bira iş gören bir kayganlaştııcıydı. Var olma amacı da buydu, değil mi? Hem partideki her üç kişiden birinin yaptığı şakaya bakılırsa, ilk doğum günü partileri aslında ebeveynler için düzenlenirdi sonuçta.

İkinci birayı açma izni bile verdi kendine.

En sonunda, diğer annelerin oluşturduğu bir grubun içinde oturduğunu fark etti. *Her partinin bir noktada insanları cinsiyetlerine ayırması çok komik*, diye düşündü.

Muhabbet annelik konularına dönmüştü.

İlk olarak çocuklarının çeşitli gelişim milatlarını kataloglamaya başladılar. Ana pek sesini çıkarmadı çünkü buraya taşındıklarından beri Charlie'nin sefil bir çocuktan büyük ölçüde bir zombiye dönüştüğünü paylaşmak istemiyordu.

Ardından asırlardır saklanan leziz sırlarmışçasına fısıldanarak konuşulan doğum ve doğum sonrası iyileşme dönemlerine dair şen şakrak tartışmalar başladı. Tam çakırkeyif olan Ana da bu tartışmalara dahil olmadan duramadı.

Bethany doğum sonrası hemoroitlerinin hâlâ ne kadar asap bozucu olduğundan bahsettiğinde Ana güldü ve siz lojistiğini çözene kadar kışınızı haftalarca kocanızın sildiğini tecrübe etmedikleri için minnettar olmaları gerektiğini söyledi.

Kacey emzirmenin ne kadar sıkıcı bir iş olabileceğinden dem vurduğunda, Ana da sırtarak, “Bilmez miyim, sonsuza dek aynı yerde oturmak gibi, değil mi?” diye araya girdi.

Kacey’nin beti benzi attı ve Ana ona sadece şaka yaptığına dair güvence verdi. Ardından içmesi gereken ilaçlar yüzünden emziremediğini itiraf etti ve eğer emzirmeyi sıkıcı buluyorlarsa çok uzun süre oturmak yüzünden yatak yarası olmayı engellemenin yolları konusunda araştırma yapmaları gerekmediği için minnettar olmaları gerektiğini söyledi. Anelik bloglarının işin bu kısmını hep atlamaları çok tuhaf değil miydi?

Belki biraz acımasız davranıyordu ama aslında ortamın ciddiyetini dağıtmak için samimi bir çaba sarf ettiği için böyle konuşuyordu. En kötü ayrıntıları onlarla paylaşmıyordu. Doğum sonrası ayların büyük kısmını insanı bağırtacak kadar ağrı ya da uyuşuk bir sefalet içinde, hüngür hüngür ağlayıp umursamaz bir evrenden cevap almak için yalvararak geçirmenin nasıl bir şey olduğunu paylaşmamıştı.

Ayrıca ne zaman muhabbeti baltalasa kendini biraz daha gerçek hissetmeye başladığını fark ettiğinde şaşırdı. Kim olduğunu, neleri atlattığını hatırlıyordu. Avluda başına gelenler bile (aklına geldiği vakitlerde) şimdi gözüne bir zafer gibi görünmeye başlamıştı. Bir senedir ilk kez kendiyse gurur duymanın tadına bakıyordu.

Bununla birlikte, Emma bir noktada *Kan Pateni*’nin yeni kitabı konusunda aklındaki fikirlere dair nefes almadan bir monolog yapmak üzere Ana’yı oradan kaçırdığında diğer annelerin buna hiçbir itirazı olmadığından şüpheleniyordu.

3

Kısa bir süre sonra bir el Ana'nın omzuna dokundu ve Ana neredeyse olduğu yerde zıpladı.

Brian eğilip, "Reid mutfağa geçti," diye fısıldadı.

Ana bir an bunun niye önemli bir şey olduğunu anlamadı. Derken hatırladı.

Charlie'yi bir sonraki hevesli kucağa bıraktı ve ardından misafirlerin arasından yol almaya başladı.

Reid elinde kibritle pastanın önünde duruyordu. Yavru kuşlarla süslenmiş, çikolata kaplı bir pandispanyaydı bu. Ana son dokunuşlarını daha bu sabah yapmıştı.

"Sen mi yapmak istersin yoksa ben mi yapayım?" diye sordu Reid.

"Sen yap," dedi Ana, suratına yayılan gülümsemeye şaşırarak.

Reid kibriti yaktı, sonra da pastanın ortasına saplanmış kocaman I'ın üzerine dokundurdu.

Reid'in gözleri yaşardı. "Bu koku bana hep annemi hatırlatıyor, biliyor musun? Bu kibrit kokusu. Mum yaktığımız bir kucak dolusu kahrolası bayram. Keşke kutlama için o da burada olabilseydi diye düşünüp duruyorum."

Ana kocasının elini tuttu.

"Ben de."

Kocası ona baktı. "Çok şey atlattık be, Ana."

"Evet, öyle."

Bir an bakiştılar. İmkânsız bir yükseklikte uluyan rüzgâra karşı soluklanacak bir yer bulmuş iki dağcı gibi, mumun ışığında, beraber nefes aldılar. Birbirlerinden sakladıkları sırların o an hiçbir önemi yoktu. Aşk her şeyin tekrar bir anlama kavuşmasını sağlamıştı.

Pastayı getirdiler. Charlie yemek odası masasındaki Matthew'un kucağında oturuyor, minik Eliot tarafından sıkıştırılıp duruyordu. Parti boyunca ilgisiz ve mesafeli davranmıştı ama ışıklar

söndürölüp karanlıkta parlayan, babasının ittirdiği annesinin kucağındaki pasta geldiğinde Charlie'nin gözleri parladı.

Kendi dilimini büyük bir iştahla, ağzına daha fazla kremşanti sokmak için minik ellerini suratına vura vura yedi. Günlerdir zombi gibiydi ama artık ne tür bir dönemden geçiyorsa, bu bile şekerin harika gücüne karşı koyamamıştı.

Sonra Reid gitarını çıkardı ve gruba doğum günü bebeğine vereceği hediyeı sundu.

“Bu şarkıya zekice bir isim bulmaya çalıştım,” dedi, kendini performansta kaybetmeden hemen öncesinde hep olduğu gibi yanakları kızarak, “ama aklıma gelen hiçbir ismi, şarkıyı yazarken kullandığım isim kadar beğenmedim. Neyse işte, şarkım bu. İsmi ‘Kuşun Şarkısı.’”

Ve güzeldi.

Çok güzel.

Ana'nın gözleri doldu. “Evini bileceksin” (yoksa “Evinde olduğunu bileceksin” mi?) nakaratını duyduğunda. Reid'e duyduğu aşk göğsünün içinde yanıyordu.

Reid de özel bir şarkı yazdığının farkındaydı (gerçi bir bakıma, bu şarkının prömiyerinin çoktan yapıldığını düşünüyordu). Charlie'nin ömrünün her bir adımında, uyduruk gitarını çalan ihtiyar babası yüzünden onu utandırmaktan büyük keyif alarak bu şarkıyı çalacağını biliyordu.

Anılarla dolu bir gelecek vadeden bir şarkıydı bu.

4

Çatıya çıkma fikrini ortaya atan Kacey'ydi.

Reid'in şarkısıyla heyecanlanan minik Eliot yetişkinlerin ve çocukların şamatası arasında Charlie için bir doğum günü dansı yapmak istediğini duyurmuştu. Yetişkinler sohbetlerine ara verip kolaylıkla tatmin olan minik bir pagan tanrı gibi spazm geçiren ve

kendi etrafında dönen Eliot'ı seyrettiler. Bu performansın arkaplanında perdeler açıktı ve şehri gözler önüne seriyordu.

En sonunda –plastik bardağına dördüncü sefer beyaz şarap alan– Kacey, Eliot'ı ayak altından çekti. “Bu kadarı yeterli, evladım.” Ardından bunu yeni fark ediyormuş gibi pencereyi işaret etti. “Ah! Bu manzara! Tanrım, o kadar şanslısınız ki!”

Bir grup çocukla ilgilenen Felix de yorumda bulundu. “Bu bina hakikaten *harikaymış* ya.”

Kacey'nin gözleri chardonnay'yle parıldıyordu. “Bina turuna ne zaman çıkıyoruz?”

Ana, Reid'in bu fırsata balıklama atlamasını beklemişti ama Reid biraz kendini geri çeker gibi oldu.

“Ah, bilemiyorum,” dedi, kendine bir bira açarak. “O kadar da heyecan verici bir yanı yok. Harala gürele gezip kodamanları rahatsız etmek istemiyorum, biliyor musunuz?”

Buna karşılık hayal kırıklığına uğramış bir *yaaa* korosu yükseldi.

“Siz bana güvenin,” dedi Reid pencereyi işaret ederek, “en iyi yanı bu manzara.”

Bu neyle alakalıydı acaba? diye merak etti Ana. Bu adam niye birden böyle utangaç davranmaya başlamıştı?

“Bu manzara çok manyakmış.” Derek, Gemma'yı kucağına alıp pencerenin önündeki Kacey'ye katıldı.

“Evet,” dedi Gemma heyecanla. “Manyak.”

Steve ağzı brie dolu hâlde katıldı. “Buradan bakınca şehir... çok yayılmış görünüyor. Size aitmiş gibi.”

“Evet,” dedi Reid. Diğer bebeklerin arasında sessizce oturan Charlie'ye gitti. Onu alıp birasını içmeye devam edebilmek için kalçasına yasladı. “Eskiden, çatıya çıktığınızda, koca adayı üç yüz altmış derece görebiliyormuşsunuz.”

Kacey'nin nefesi kesildi ve içkisi boğazına kaçtı. “Bir dakika, çatıya çıkılabiliyor mu? Çıkabilir miyiz?!”

“Ben de görmek istiyorum!” diye destekledi Audra.

“Ayrıca,” dedi Jessica yüksek sesle fısıldayarak, “şu an bir sigara için *neler vermezdim*.”

“Aman Tanrım, ben de,” dedi Kacey hiç sesini alçaltmadan. “Ana, sen de bir sigara istemez misin?”

Ana’nın suratı yanmaya başladı, kanı magma gibi fokurduyordu.

Onun adına Reid cevap verdi. “Ah, ee, çatıya sadece merdivenle çıkılıyor da.”

“Yani oraya çıkmak için bacaklarınızın tutuyor olması gerekiyor,” dedi Ana, sesinin dargın değil de hafif ve neşeli çıktığını umarak.

Acı verici bir duraksamanın ardından Kacey ellerini havaya savurdu.

“Kimin umurunda! Seni yukarı taşıyabiliriz! İki yanında ikişer kişi, bir kraliçe gibi!”

“Evet!” diye destekledi Audra.

Ana bu beklenmedik tepki karşısında kendini tutamadan gü-lümsedi. “Hayır, hayır, ciddiyim, dert değil. Gerçekten. Ve birile-rinin kalıp çocuklara bakması lazım. *Onları* da çatıya çıkarmak istemeyiz, değil mi?”

Gemma’yı mızırdanan, kıpırdanan çocukların yanına bırakan Derek karşı çıktı. “Seni tek başına bırakmak istemeyiz!”

“Sorun değil. Zaten etrafı toplayıp doğum günü kızının enerji patlamasına hazırlık yapmamı gerek...”

Ebeveynler göstermelik itirazlarına devam etti. Ardından silik, çekingen bir ses gürültüyü kesti. “Ben onun yanında kalırım.”

Emma.

Yükseklerden pek hoşlanmadığını söyledi. Korkunç düşünce-lere yol açıyorlarmış.

“Süper,” dedi Ana.

Yetişkin kabalalık komik bir hızla ortadan kayboldu. Ana’ya, *Bu benim fikrim değildi*, diyen bir bakış atan Reid en son çıktı.

Ana da ona dil çıkardı. *Buna bayılmıyormuş gibi davranmana gerek yok.*

“Annemle babam nereye gidiyor?” diye sordu minik Lissa, suratında dehşet ve kafa karışıklığından oluşan bir ifadeyle.

Ana ona güven verici bir şekilde gülümsedi. “Birkaç dakikalığına üst kata gittiler. Birazdan dönecekler. Hey şununla oynamaya...”

Emma yanında bitti. “Diabolique’in Katolik olmasını ve vampir avcılığına başlamasını nasıl buldun? Mathilde’yle aralarındaki ilişkinin daha seksi bir hâl almasına yol açacağını hissediyorum ben ama umarım çok tartışmalı bir mesele olmamıştır. Yani, insanları biraz rahatsız etmek istiyorum ama onları kızdıracak kadar değil. Ayrıca? Son zamanlarda kadın basketbol ligleri üzerine bir sürü şey okudum ve bilemiyorum, belki Claudia’nın yeni bir spora falan ihtiyacı vardır ya da...”

Ana birasının kalanını bitirirken gülümsemeye çalıştı.

Bir dakika sonra falan da mesanesi, önden hiçbir uyarı olmaksızın, patlamak üzere olduğunu haber verdi.

İnsan birayı satın alamaz, onu yalnızca kiralar. Üniversitedeki erkek arkadaşlarından biri demişti bunu. Yıllardır bu laf aklına gelmemişti ama yani gerçekten doğru söze ne denirdi?

“Kusura bakma, Emma. İşemem gerekiyor, çocuklara iki dakika göz kulak olur musun? Ben hemen dönerim.”

“Olur,” dedi Emma. Sonra yüzündeki ifade değişti. “Senin... yardıma ihtiyacın yok, değil mi? Çünkü... istersen yardım edebilirim. Ya da yardıma ihtiyacın varsa.”

Ana buna beklenmedik bir sırtışla karşılık verdi. Emma’nın samimi tuhaflığına (ya da tuhaf samimiyeti mi demeliydi?). Bu partide Ana’nın ne istediğini doğrudan *soran* ilk kişi Emma’ydı. Ana evet derse –ve yalnızca evet derse– Emma’nın ona yardımcı olacağından şüphesi yoktu. Acayip biri olabilirdi ama en azından rol yapmıyordu. Ana’nın felçli olması, Emma için beyninde dönüp duran diğer yüz tuhaf şeyden daha tuhaf değildi.

“Yok,” dedi Ana. “Ben hallederim.”

Sandalyesini çabucak ittirerek odadan çıktı ve çok geçmeden keyifli bir sessizlik içinde, tek başına, klozete oturmuştu.

Reid'in şarkısını mırıldandığını fark etti. Şarkıyı gerçekten beğenmişti. Döndüğünde adama bunu söylemeyi aklına not etti.

Bu gerçek geliyordu işte. Bu tanıdığı hayat gibi geliyordu.

Diğer odadan çığlıklar gelmeye başladığında Ana'nın aklına ilk gelen şey şu oldu: *Bu da gerçek.*

ÇATI

1

Ana haklıydı: Reid insanlara binayı gezdirmek *istemiyordu*. Artık Camilla adına çalışmaya başladığı için bu binaya karşı hissettiği çocukça heyecan yerini bir koruma içgüdüsüne bırakmıştı. Tur rehberliği yapmak görgüsüzce ve ucuz geliyordu.

Gerçekdışılık hissi, bu sabah Ana gibi Reid'i de ele geçirmişti. Evin hazırlıklarını bitirirlerken –buna Reid'in geri kalan diyatometrik toprak paketlerini çaktırmadan çöp bacasına atması da dahildi– *Ne yapıyoruz biz? Ana bunu kaldırabilir mi? Bu insanlarla bizim ne işimiz var ki zaten?* diye düşünmüştü.

Öte yandan Reid ve misafirleri çatıya çıkan merdivenleri tırmanırken o eski heyecanının bir kısmı geri döndü. Çatıya ilk kez çıkıyordu. Bugün asıl onun doğum günüymüş ve bir hediye paketini açıyormuş gibi hissediyordu. *Burası benim evim. Burası benim.*

Evinde olduğunu bileceksin.

Parlak kış güneşine çıktılar ve herkesin nefesinin aynı anda kesildiği son derece tatminkâr bir an yaşandı.

2

Deptford'ın çatısı, oradan görülen manzara kadar hoştu. Kalan duvarlar aralıklı zirveler oluşturuyordu ve çatı bel hizasındaki demir korkuluklarla çevrelenmişti. Arduaz ile betonun dekoratif

kombinasyonu güneş ışığının altında parıltıyor ve hiçbir eskime emaresi taşımıyordu.

Bir zamanlar burada, içinde bir tavuk kümesi ile bir sebze bahçesi bulunan ufak bir çiftlik bulunuyordu. Şimdiyse bankların ve Reid'e Yahudi tapınaklarını andıran ahşap kulübelerin bulunduğu dekoratif bir yere dönüştürülmüştü.

Central Park'takilerle aynı döneme ve tasarıma ait lamba direkleri de çatıda kendilerine yer bulmuştu. Hepsi son derecede rahatlatıcıydı. Etraflarındaki manzara: Parlak mavi gökyüzünün altında puslu puslu uzanan New York City. Ayaklarının altındaki trafik ile şehir hayatının sesleri âdeta onlara hürmet ediyordu.

Azıcık daha yüksek bir rakıma çıkmasıyla birlikte çok daha sarhoş olmuş gibi görünen Kacey, "Burada barbekü yapmamız lazım!" diye bağırdı.

Kocası Steve de Brian'a döndü. "Şaka mı yapıyorsun? Burada maç bile yapılır! Kocaman bir yer!"

Brian gözlerini devirdi. "Aynen, ortasındaki devasa delik dışında. Yalnız, baksana, Matthew!" Brian çatının iç taraftaki kenarına yaklaşıp aşağı baktı. "Vay be, buradan bakınca avlu Central Park'ı andırıyor!"

"Kışın bu kadar yeşillik olduğuna inanamıyorum!" diye karşılık verdi Matthew.

"Reid." Audra American Spirits'in sarı paketini çıkarıp bir sigara yaktı. "Burası *akıllmaz* bir yermiş. Bir çatı havuzu eksik."

"Aman Tanrım," dedi Jessica. "Aslında ne yapman lazım, biliyor musun? Bir Instagram hesabı açıp burayı paylaşmaya başlamalısın! Biz ayaktakımı için burayı fotoğraflamalısın!"

Reid'in midesi tiksintiyle kasıldı.

"Şu gargoyllara bir bakın!" diye bağırdı, çatının sokak tarafındaki kenarından aşağı bakan başka biri. "Buradan bakınca aşağıdaki kaldırımından geçen herkesi mideye indirecekmiş gibi duruyorlar!"

"Hop, çok yaklaşmayın," diye uyardı Reid, sesinde istediğinden bir tık daha yoğun bir telaşla. "İnsanların bu çatıdan düşmüşlüğü

var. Daha önce oldu yani.” Birden saha gezisindeki çocuklara dönen misafirleri meraklı gözleri ve açık ağızlarıyla ona baktı. Reid gülümsedi. “Bu doğru. Hatta... 1919’daki Çakılış’ı biliyor musunuz? Epey fena bir olay.”

Hepsi bir hikâye ihtimalinin heyecanına kapıldı.

Onlara bu hikâyeyi anlatmak yerine ilk olarak Brian’ı çatıdan aşağı iterek onları şaşırttı Reid.

Sonra Steve’i. Sonra Kacey’yi. Sonra Matthew’u. Tek tek her birini ittirdi, çat, çat, ça-

Başını iki yana salladı. Tanrım, *bu* fantezi de nereden çıkmıştı yahu?

Misafirleri hâlâ beklenti dolu gözlerle ona bakıyordu. Birazcık gerilerek güldü –“Pardon, ee...”– ama konuşmaya devam etmeden önce çatıda başka bir şey daha takıldı gözüne.

Gölgeli kulübelerden birinin içinde, güneş gelmeyecek bir noktada dikilen biri vardı. O kişinin kim olduğunu anladığında tüyleri diken diken oldu.

“Bir saniye,” dedi gruba ve bir koşu kulübeye gitti.

“Selamlar,” dedi Winston Terry, Reid’in yaklaştığını görünce. “Çatıda biraz vakit geçirmek için güzel bir gün.”

“Bizim buraya çıkma iznimiz var, değil mi?”

Uzun bir duraksama.

“Tabii ki var, kardeşim. Sen de burada yaşıyorsun. Hey bugün büyük gün, ha? Bebek ne âlemde?”

“Harika! Ben... ben ona şarkımı çaldım. Bence çok beğendi.”

“Eh, bütün mesele de bu, değil mi?”

“Size tekrar teşekkür etmek istedim. Şey için yani, ilham için.”

“Ne zaman istersen, dostum... ne zaman istersen...”

Winston, Reid’in arkasındaki şehre dikti gözlerini.

Kulübenin içindeki karanlık, Reid’in beklediğinden çok daha koyuydu. Bükülüp binanın içine doğru devam eden bir boruymuşçasına kulübenin arka kısmını göremiyordu. Deptford’ın gizemlerinden biri daha.

“Doğum günleri *benim* hep biraz tadımı kaçıırır,” dedi Winston. “Zaman geçiyor, değil mi? Acıması yok.”

Reid buna cevap vermeye fırsat bulamadan gözleri kulübenin karanlığına alıştı ve Winston’ın yalnız olmadığını gördü.

Camilla da adamın hemen arkasında dikiliyor, zifiri karanlık bir gölde boğulmuş bir ceset gibi sanki yüzeyin üzerinde yüzüyordu.

“*Golubchik.*”

Reid olduğu yerde hafiften zıpladı. “Ah, Tanrım, selam, kusura bakma. Seni görmedim!”

Hem kadın hem de Winston, Reid’in arkasındaki şehri seyrediyordu.

“Her şey... yolunda mı?” diye sordu Reid.

“Dün gece toplantı geç bitti, *golubchik.*”

Gölgeler içindeyken bile ikisi de pek yorgun görünmüyordu gerçi. Gözleri daha parlak gibiydi. Tazelenmiş. Dikkatli. Neredeyse... daha genç.

Derken Kacey ile Audra aralarında heyecanla konuşurken sendeleye sendeleye Reid’in yanına geldi.

“Reeeid!” diye seslendiler bir ağızdan, ahenksiz ve delice bir sesle.

“Hikâyeti yarım bıraktın!” diye sızlandı Audra. “Çalışım mıydı neydi işte.”

Reid hızla ikiliye doğru döndü, sonra da Camilla’nın orada olduğunu hayal etmediğini teyit etmek için tekrar gölgeli kulübeye baktı. Tekinsiz, neredeyse mekanik bir akıcılıkla Winston kadının arkasındaki karanlığın içinde kayboldu.

“İyi vakit geçiriyorsundur umarım,” dedi Camilla. Kadın da mı kaybolmak üzereydi?

“Ah, ee, bu...” Reid dönüp arkadaşlarına baktı, sonra da kafasını tekrar Camilla’ya çevirince başı döndü.

Steve bir koşu yanlarına geldi. “Hey Reid, fotoğraf çekebiliyor muyuz? Şu gargoyllardan birinin yakından bir fotoğrafını çekmek istiyorum!”

“Bizi diğer katlara da götürür müsün?” diye yalvardı Kacey. “İçerisini daha fazla görmek istiyoruz!”

“Bir saniye durun, amına koyayım!” diye çıktı Reid, Kacey’nin omuzlarına koyduğu ellerini çekerek. “Siktiriboktan birer turist gibi davranmayı bırakın ya! Tanrı Aşkına! İnsanın yüzünü kızartıyorsunuz!”

Sessizlik. Kendini rahatsız edici bir ortamda bulan Steve birkaç metre ötede durdu.

“Peki...” dedi Kacey, alınmış gözleri kocaman açılmıştı.

Reid tiz, nefesli bir kahkaha attı. “Öyle bakmayın ya, şaka yapıyorum! Ee. Hey! Bakın bu Camilla Varné. Burada yaşıyor! Hatta artık o benim patronum! Belki size de tanıdık gelecektir? Onun bir film yıldızı olduğunu biliyor muydunuz?”

Camilla çağırılmış gibi gölgelerin içinden biraz daha öne çıktı. Kibar ve sabırlı bir tebessümle insanlara baktı.

Kacey, Audra ve Steve, Reid’e şüpheli gözlerle bakıyordu.

“Sen... onun için mi çalışıyorsun?” dedi Steve, eşinin yanına giderek.

“Senin şu avukatlarla birlikte çalıştığını sanıyordum,” dedi Kacey.

Sahte bir gülümseme Reid’in yüzünün derisini gerdi. “Yok ya, o boktan işten ayrıldım. Artık Bayan Varné’nin kişisel asistanlığını yapıyorum.”

“Bu doğru.” Camilla’nın kadifemsi sesi etrafını çevreleyen gölgeler kadar pürüzsüzdü. “Hayatımı çok kolaylaştırdı.”

“Ah,” dedi Kacey. Reid’in çıkışının kadına hâlâ koyduğu belliydi. “Eh... tebrikler.”

Reid başını iki yana salladı. “Kusura bakma, Camilla, benim misafirlerimin yanına...”

“Tabii ki. Sizinle tanıştığıma memnun oldum,” dedi Camilla, sonra da karanlığın içine döndü.

“IMDb’den size bakacağım!” diye seslendi Kacey.

Reid suratı cayır cayır yanarken onlarla birlikte grubun yanına dönmeye başladı.

“Ciddiyim,” dedi yürürlerken, “az önce takılıyordum sadece. Kusura bakmayın. Kafamın içinde daha komik gelmişti.”

“İşi ne zaman bıraktın?” diye sordu Audra.

“Bir önemi yok. Ya baksanıza, binanın içini görmek istiyordunuz, değil mi? O işi halloldu bilin!”

Grubun geri kalanının yanına dönmüşlerdi. Az önceki ufak çıkışına yalnızca Kacey, Steve ve Audra tanıklık etmişti, bu yüzden hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Steve ile Audra’nın çok alınmadığını umuyordu ve Kacey de çok geçmeden başka bir duyguya atlayacak kadar sarhoş duruyordu.

İnsanları tura çıkarmayı istemiyordu ama belki bunu teklif etmek kalan az buçuk gerginliği de dağıtırdı. Onları bir iki kat aşağı indirip heveslerini alırdı, sonra da eve dönerler ve partiyi sona erdirirlerdi.

Ya da onları bodruma indirip asansörü kendi başlarına bulabilecekler mi diye bakabilirim.

Tam gruba onu takip etmelerini söyleyecekti ki çatının kapısı savrularak açıldı.

Emma bilmemkimdi bu, Ana’nın garip yazar arkadaşı, beti benzi atmış ve ter içinde kalmıştı.

“Yardım edin!” dedi nefes nefese. “Çabuk olun!”

3

Ev birbirinin mutsuzluğundan beslenerek ağlayan çocuklardan oluşan bir hortumdu âdeta. Gerçi Ana’ya kalsa, şu anda aklını yitirmek için en çok nedeni olan kişi kendisiydi.

Gerçekten bunu gördüm mü?

Charlie kucağındaydı. Çığırından çıkmayan tek çocuk oydu. Hatta sırtıttığını söylemek yalan olmazdı.

Diğer çocuklar –Donna, Eliot, Lissa, Ezra, Gemma ve Liam– sandalyesinin tekerleklerinin yanında avazları çıktığı kadar bağııyordu.

Ben az önce gerçekten Charlie'nin...

Şimdi parti tayfasının geri kalanı da eve dönmüştü. Yetişkinler de telaşlanmaya başlamıştı; hortum büyüdü. Kucağındaki kızı kadar gerçeklikten kopmaya başlayan Ana sandalyesini biraz geri çekti.

“Ne oldu?! N'oluyor?” diye sordu bir ebeveyn, yerdeki çocuklardan birini kucağına alırken. Çocukların hepsi teker teker yerden alınıyordu. Bir anda partiden bir suç mahalline dönmüştü ortalık.

“Sorun yok,” dedi Ana dalgın dalgın. “Her şey yolunda. Charlie sadece...”

Söyle.

Hayır, bu imkânsız, böyle bir şeyin olması...

“O sadece ne?!”

“Charlie... Eliot'ı ısırıldı sadece. O kadar. Sorun yok. Biraz heyecanlandı, ondan. Şeker fazla geldi.”

Fakat bu yalnızca ufak bir ısırık değildi, değil mi?

“Bu bir ısırık mı?!” Steve öğürdü.

“Evet, ben...” Ana cümlesini tamamlayamadı. Kacey bebeğinin üzerine eğilmiş ağlıyor, bandaj, dezenfektan ne olursa, ne lazımsa getirmelerini istiyordu. Reid koştur koştur bu isteği yerine getirmeye gitti.

Eliot'ın boynundaki yara bir ısırıktan ziyade bir sigara yanığını andırıyordu. Yuvarlak, derisi soyulmuş, kırmızı bir yara. Fakat yaranın tam ortasında kanayan, koyu renk bir iğne izi vardı.

“Ah, bebeğim,” diye Eliot'ın feryatlarını yatıştırmaya çalıştı Kacey. “Ah, hayatım, *bu nasıl olabilir?!?*”

Ana bu sorunun cevabını verebilirdi. Beyni bu görüntüyü ne kadar derine gömmeye çalışırsa çalışsın, olayın nasıl olduğunu görmüştü.

Hatta bu yarada onun da payı vardı.

Charlie'nin suratını Eliot'ın boynundan çekip almış ve Charlie'yle birlikte o yuvarlak deri de kalkmıştı.

4

Parti çabucak dağıldı. Son misafir de gidince Ana hâlâ topraklı olan paltosunu almaya gitti.

“Onu doktora götürmemiz lazım,” dedi Ana. “Hemen.”

Reid, Ana ona anlaşılması imkânsız bir sanat eseri vermişçesine Charlie’yi elinde tutuyordu.

“Bunu niye yaptın, Yavru Kuşum?” diye sordu Charlie’ye, Reid. Charlie ona donuk, ilgisiz gözlerle bakarak karşılık verdi.

“Reid!” diye çıkıştı Ana.

“Tamam, tamam,” dedi adam. “Ne olduğunu bir türlü anlayamıyorum sadece. O çocuğu ısırды mı? Yani öylece yanına gidip ısırды mı?”

Ana her şeyi tekrar anlattı. Tuvaletteyken çığlıkları duymuştu. Çıktığında Charlie’yi suratını Eliot’ın omzunun üst kısmına gömmüş hâlde bulmuştu. Eliot çığlık atıyordu, diğer çocuklar çığlık atıyordu, Emma çığlık atıyordu. Ana bir kavga çıktığını, Charlie’nin şeker yüzünden biraz çığırından çıkmış olabileceğini düşünmüştü. Ama sonra Charlie’yi çekip uzaklaştırmıştı ve...

“Normal davranmıyor. *Bu* normal değildi.” Ana’nın hikâyesini başka türlü sonlandırabilmesi mümkün değildi.

“Randevu var mıdır ki?”

“Olsa iyi olur.”

Reid kışlıklarını giyerken Ana da Charlie’yi tutuyordu.

“Onu aşağı sen taşımak ister misin?” diye sordu Reid. “Yoksa ben mi taşıyayım?”

“Sen taşı,” dedi Ana, Charlie’yi kendinden uzaklaştırma isteğiyle. “Ben de yoldayken doktoru arayayım...” Derken bir yandan telefonla konuşurken diğer yandan sandalyesinin tekerleklerini kullanamadığını hatırladı. Bir senedir bu şekilde yaşamasına rağmen hâlâ bazı şeyleri untabiliyor olması inanılmazdı.

Neyse ki Reid hemen meseleyi kaptı. “Ben ararım, dert değil.”

“Sağ ol.”

Sadece onun bedenini üzerimde hissetmek istemiyorum, kısmını kocasına söylemedi.

Kocasına söylemediği çok şey vardı.

Mesela Charlie'yi Eliot'ın üzerinden çektiğinde, Charlie'nin dudaklarının Eliot'ın derisine cırt cırt gibi yapıştığına yemin edebileceği gibi.

Ya da Charlie'nin ağzından, açtığı yaraya doğru uzanan, yıldırım hızında ve neredeyse... böceği andıran bir şeyin çıktığından son derece emin olduğu gibi.

UÇURUMUN EŞİĞİ

1

Büyük bir mucize gerçekleşmiş ve Dr. Bronson, Charlie'yi araya sıkıştırabilmişti. Hatta Charlie'nin yıllık muayenesini de öne çekmişti. "Pek ahım şahım bir doğum günü hediyesi sayılmaz," dedi, "ama beni sakın bir günde yakaladınız."

Büyük bir mucize.

Ne yazık ki Bronson'm pek yararı dokunmadı.

Doğru, Charlie'nin ateşi biraz yüksekti ama az önce soğuk havadan içeri girmişlerdi. Doğru, yemek seçmeye başlaması biraz tuhaftı ama böyle şeyler olurdu ve bu geçici bir şeydi. Ve evet, gerçekten de biraz içine kapanık duruyordu ama aynı zamanda ilk şeker krizini yaşıyordu. Ve siz tekrar onun bir haftadır bu şekilde olduğunun altını çizmeden söyleyeyim, Bayan Greene, bunun notunu aldım. Hâlâ taşınma stresiyle alakalı olabilir. Ya da dış çıkarıyordur. Ya da daha birçok farklı sebebi olabilir. Onu gözlem altında tutmaya devam edeceğiz; *ampirik açıdan* yolunda olmayan hiçbir şey yok gibi görünüyor. Aslına bakarsanız, ona iğnelerini yaptığımda bana mısın demedi! Gerçekten sağlam bir çocuk!

Ana deli gibi davrandığını -O Ebeveynlerden Biri gibi davrandığını- biliyordu ama umurunda değildi. Bronson'a tuhaf bir şeyler var mı diye ağzına bakması için, göğüs muayenesi yapıp yabancı bir şeyler var mı diye bakması için yalvardı. Reid'in ona nasıl bakmaya başladığını gördüğü için x-ray ya da ultrason istemenin de ucundan döndü.

Elbette, Bronson'ın tam olarak ne bulmasını beklediğini de söylemedi.

Ve onca koşturmacanın, onca paniğin ardından sonuç:

“Derin nefesler alın. Sağlıklı bir on iki aylık bebeğiniz var. İyi ki doğdun, Charlie. Ve siz de iyi ki doğdunuz, anne ve baba. Yani, bir bakıma ilk doğum günleri aslında sizin içindir.”

2

Akşamüzeri güneşi ufuktaki en yüksek binaların üzerinde asılı durmuş, taksinin arka koltuğuna turuncu bir ışık düşürüyor ve Reid'in başını ağrıtıyordu. Tanrım, bugün ne yorucu bir gün olmuştu öyle.

Araba koltuğundaki Charlie, Reid'in ayaklarının dibinde duruyor, suratı için fazla olgun bir ifadeyle dalgın dalgın boşluğa bakıyordu.

Neler oluyor, Yavru Kuşum? diye merak etti Reid. Nedense, birinci yaş aşılarını olurkenki ifadesiz suratı Reid'in tüylerini ürpertmişti. Bunun gerginliğini üzerinden atamamıştı.

Bir cep telefonu çalmaya başlayınca kendine geldi.

Ana telefonunu ceketinin cebinden çıkardı. Arayan kişinin kim olduğunu görünce yarı iç çekiş yarı hıçkırık bir ses çıkardı.

“Siktir. Kacey arıyor.”

“Ah Tanrım, açma...”

Ama Ana telefonu açtı.

Reid karşı tarafın öfkeli sesini duyabiliyordu. Neler söylendiğini hayalinde canlandırabiliyordu: Kendi çocuğu bir doğum günü partisinde ısırlısa muhtemelen onun da haykıracağı sözler.

Ana araya girmeye çalıştı. “Ben... Biliyorum, çok üz- Çok üzgünüm... Biz...”

Birden Ana'nın beti benzi soldu. “Aman Tanrım...”

“Ne oldu?” diye sordu Reid, midesi yavaşça düğümlenirken.

Ana, *Şimdi sırası değil, Reid*, der gibi elini salladı.

“Dinle, dur, dur,” diye telefona yalvardı Ana. “Bir saniye bekle. Biz de şimdi doktordan dönüyoruz. Charlie’nin hiçbir şeyi olmadığını söyledi, bu yüzden bunun onunla... Hayır ama belki de başka bir seb-”

“Eliot’a bir şey mi olmuş?”

Ana, Reid’e cevap vermek üzere ağzını açtı ama kulağındaki ses tekrar dikkatini oraya yöneltmesine neden oldu.

“Evet, Reid’in sesiydi bu. Dediğim gibi, şimdi doktordan dönüş yolu- *Bu da ne demek oluyor ya? O?..*”

Ana delici bakışlarla ona baktı. Midesi daha hızlı düğümlenmeye başladı. Birden vücudunun ısınmaya başladığını hissetti.

“Dinle,” dedi Ana telefona, “kızgın olduğunun farkındayım ama yine de bu şekild-”

Ana dinledi. Kızdıkça suratı sertleşti. Hayır, kızgınlıktan değil, hiddetten. Eşinin bu kadar öfkелendiğini görmek nedense Reid’in birazcık keyiflenmesine neden oldu.

“Sen kendi çocuğunla ilgilen, biz kendi çocuğumuzla ilgileniriz. Tamam mı? Ve kahrolası kocamı da bu işe karıştırma. Teşekkürler.”

Telefonu kapattı.

Gerçekte birkaç saniye süren ama aylar sürmüş gibi gelen o plastik zaman aralıklarından birine girmişlerdi. Nihayet Reid sordu:

“Ne?..”

“Eliot rahatsızlanmış,” dedi Ana sertçe. “Birden ateşi fırlamış. Çok acı çektiğini söyledi. Kacey bunun Charlie’nin suçu olduğunu, Charlie’nin ona bir şeyler yaptığını söylüyordu.”

Ana gözlerini doğrudan önüne dikmişti. Broadway’i tırmanıyorlardı ve Deptford’a yalnızca birkaç dakikalık yolları kalmıştı. Şu noktada vaktin büyük kısmını ışıklarda dur kalk yapmak alacaktı.

Charlie bir ses çıkardı ve ikisinin de gözleri âdeta bir bombanın patlamasını bekler gibi hışımla ona döndü. Hiçbir şey olmadı; Charlie boşluğa bakmaya devam ediyordu.

Reid yutkundu. Eninde sonunda sormak zorundaydı. Bari sorup aradan çıkarabilirdi.

“Başka ne dedi?”

Ana burnundan uzun ve yavaş bir nefes verdi. Yavaş hareketlerle telefonunu ceketinin cebine yerleştirdi.

“Ona çatıda götlük yaptığını da söyledi.”

“Ne?”

“Dedi ki, ‘Bugün bize gerçek bir göt gibi davrandı. Sırf işini bırakıp film yıldızları için çalışmaya başlaması, bize bok gibi davranabileceği anlamına gelmiyor.’”

Ah, koduğumun ayyaş orospusu.

Nefesini vererek, pek de ikna edici olmayan bir şekilde güldü.

“Bu... Tanrım, bu kadın... neden bahsediyor ki?..”

“Ben de aynı şeyi merak ediyordum.”

Ana, soğuk ve duygusuz gözlerle Reid'e baktı. Reid bu bakışlara karşılık veremeyip gözlerini kaçırdı, suratı alev alev yanıyordu. Dikiz aynasından arkadaki dramayı seyreden şoförle göz göze geldi.

“Koduğumun yoluna baksana sen!”

3

“Yani bana ne zamandır yalan söylüyorsun?”

Sesi öfkeli değildi. Ki bu da çok daha kötü bir etki yaratıyordu.

Mutfak masasında oturuyorlardı. Charlie'nin önünde, döndükten sonra konuşmadan hazırladıkları hiç dokunulmamış bir tabak mac & cheese vardı. Ana, Reid'den cevap almaya çalışmanın yanı sıra Charlie'ye yemek yedirmekle de uğraşıyordu. Bir milyon yıl önce yediği pastadan beri hiçbir şey yememişti.

Sessizlik yeterince uzadıktan sonra Reid ona her şeyi anlatmıştı. Yalanı devam ettirip ettirmemeyi de aklından geçirmişti, hatta istese devam ettirebileceğini de düşünüyordu ama buna harcayacağı çabaya değmeyeceğine karar vermişti.

“Bir hafta falan. Geçen cumadan beri.”

“Bir hafta.”

“Böyle bir şey yapmayı planlamıyordum! Sadece... kızacağını biliyordum.”

“Kızacağımı biliyorsan, kızacağımı bildiğin bir şey yaptığının farkındasındır yani.”

Reid şaşkın şaşkın gözlerini kırıştırdı, verecek cevabı yoktu. Bu kusursuz bir Eş Mantığı'ydı: acımasız, yakıcı... sağlam.

“Sen de niye yemeğini yemiyorsun ya?!” diye birden Charlie'ye çıkıştı Ana.

“Hey, hey.” Reid kaşığı aldı ama o da yedirmeyi başaramadı.

Ana masadan uzaklaştı. Ellerini saçlarının içinden geçirdi. “Dinle. Reid. İşten istifa ettiğin için mutluyum, tamam mı? O işten nefret ediyordun. Ve müziğini çok seviyorum, bunu biliyorsun. Bugün çaldığın şarkı çok güzeldi. Tam zamanlı müzik yapmak istersen seni destekleyeceğimi de sana hep söyledim.” Kısacık bir anlığına Reid kadının söyleyeceklerinin bu kadar olduğunu sandı. “Ama...”

“Peşinden bir ‘ama’ geleceğini biliyordum.”

“*Tabii ki* peşinden lanet olası bir ama gelecek! Bana yalan söyledin! Kocaman bir kararı bensiz verdin!”

“Verecek bir karar yoktu ki birden oluverdi!”

“Bunu bana söylememeye *karar verdiğine* göre kesinlikle bir karar var demektir. Ayrıca, yani, şimdi para konusunda ne yapacağız? Benim seslendirme işlerim tek başına...”

“Ben para kazanıyorum, Ana. Tanrım, bir şey olmayacak! İyi olacağız!”

“Harika. Peki ne kadar maaş alıyorsun? Ne sıklıkla? Parandan vergi kesiliyor mu? Peki sigortan var mı? Ben SAG sağlık sigortasına dahil olacak kadar para kazanmıyorum henüz. Şirket sayesinde sağlık sigortasından faydalandığımızı unuttun mu? Artık COBRA'dan mı yararlanacağız? Birikimlerimiz ne olacak? Charlie'nin okul masrafları?”

“Ben... Biz bunların hepsini çözmenin bir yolunu bulacağız! Tanrım!” Vücudu aşırı derecede hararet yapmış gibi hissediyordu. Birden komedyenlerin başları beladayken yakalarını çekişme pantomimini anlayıverdi.

“Belki ben birkaç sesli kitap işi daha alabilirim ama sana kahrolası kabinimi tamir etmen konusunda bile güven olmuyor, bu yüzden de şimdi kabini tamir ettirmek için birilerini aramamız gerekecek...”

“Kabinini ben tamir ederim! Hatta şimdi Home Depot’yu arıyorum!”

“Paranın ne kadar çabuk eridiğini anlamıyor musun? Zaten doğru düzgün bir birikimimiz kalmadı ve illa bir masraf çıkıyor. Acil durumlar. Taşınma masrafları...”

Reid geçmişte kaydın cızırdayarak durduğu anlar hakkında şakalar yapardı: Pikabın iğnesinin bir anda serbest kaldığı ve bir cızırtının ardından her şeyin sessizliğe büründüğü anlar. Bu da öyle bir andı işte ama bu anın hiç de komik bir yanı yoktu.

“Taşınma masrafları mı? Sen neden bahsediyorsun?”

Şimdi kıvranma sırası Ana’dıydı. “Biz... biz sonsuza dek burada yaşayamayız, Reid.”

“Nasıl yani?”

“Charlie büyüyecek, unuttun mu? Fiziksel olarak büyüyüp daha fazla alana ihtiyaç duyacak hani?”

“Burada bolca yer var, Ana.”

“Ve bilmiyorum...” Neredeyse fısıldayacak kadar sesini alçalttı. “Buranın ne kadar tuhaf olduğunu hissetmiyor musun sen de?”

“Tuhaf.”

“Ben buradan hoşlanmıyorum, Reid. Ben... Ben burada aklımı yitiriyormuş gibi hissediyorum. Bu berbat bir his.”

Ona avluda yaşadıklarını anlatma isteğini bastırdı. Rüyalarını anlatma isteğini.

Bu sırada da Reid’in zihninde de bodrum canlandı. Çatı canlandı.

Charlie sandalyesinde oturmuş, boşluğa bakıyordu.

Ardından Reid elindeki kaşığı mutfak masasına gereğinden fazla sert bir hareketle bıraktı. Kaşıktan öfkeli bir takırtı çıktı. Ayağa kalkıp mutfakta manik bir amaçsızlıkla dolaşmaya başladı.

“İşte, konu dönüp dolaşıp buraya geliyor. Sana bu yüzden söylememiştim.”

Şimdi bununla neyi kastettiğini sorma sırası Ana'daydı.

“Bunu gerçekten söylemek istemiyorum, Ana.”

“Söyle. Neden bahsediyorsun?”

Bu bir meydan okumaydı. Kendini tuttu. Derin bir nefes aldı.

“Bak,” dedi yavaşça. “İkimiz de stres altındayız. Uyku nedir bilmez olduk. İşler kötüleştiğinde nasıl bir kafaya girdiğini biliyorsun.”

“Nasıl bir ‘kafaya’ giriyormuşum?”

“Ana.”

“Tanrım, Reid. Çıkar ağzındaki baklayı!”

Reid sesini asap bozucu derecede sakın tuttu. “Doktorun yanındayken nasıl davrandığına dair en ufak bir fikrin var mı? Ya da geçen gün koridordayken? Ya da avludan döndükten sonra? Yani, ne zaman işten dönsem, *Acaba bugün beni ne gibi bir felaket bekliyor?* diye düşünüyorum.”

“İşten falan dönmediğin göz önüne alındığında beni eleştirmeye ne hakkın var?”

“Tamam, süper ya, buradaki sorun benmişim gibi davran bakalım. *Sen* çok baskı altında kaldığında her şey çok korkunç bir hâl almıyormuş gibi yapmaya devam edelim. O geceyi yaşamamış...”

Kendini durdurdu.

Ama işte söylemişti.

Bu konuşmayı nihayet kimin gün yüzüne çıkaracağını beklerken birbirlerine baktılar.

Ama buna sıra gelmeden önce kapıları çalındı.

“Duymazdan gel,” dedi Ana, gözleri sinirli gözyaşlarıyla dolar-ken. “Lütfen.”

Kapı yine çalındı.

Reid omurgasını dikleştirdi ve neredeyse keyifli bir tavırla, "Hayır," dedi.

Ana'nın yanından geçip kapıyı açtı.

Ana olduğu yerde kaldı. Kapının hemen dışından tanımadığı, belli belirsiz Doğu Avrupa aksanlı bir ses duydu.

"Reid, *golubchik*, seni rahatsız ettiğim için çok zgnm. Umarım doğum günü kızının keyfi yerindedir."

4

Camilla birkaç saniye sonra oradan ayrıldı ama o kısacık an içinde hem Reid hem de Ana bir şeyin eşiğinde dikildiklerini fark ettiler. Sarf edilen yanlış bir lafla birlikte her şeyin değişebileceği türden bir gece.

Reid omuzlarını oynatarak ceketini giydi.

"Bir saate dönerim," dedi. "Sonra konuşmaya devam edebiliriz."

Ana mutfaktaki yerinden kımıldamamıştı. "Bundan sonra böyle mi olacak yani? O kafasına göre istediği saatte seni işe koşmaya gelecek ve sen de hemen atılacak mısın?"

"Bir karar ver, Ana, para kazanmamı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Para *kazanıyor* musun ki? şimdiye kadar hiç ödeme aldın mı? Yani, bu kadınla aranızda ne gibi bir anlaşma var?"

"Tanrım. Kışkandın mı yoksa?"

"Siktiğimin işini merak ediyorum. Eşinim ben senin!"

"Sana daha başka ne diyebileceğimi bilmiyorum, Ana. İhtiyaın olan tüm bilgileri verdim sana. Benim kuyumcuya gidip onun küpesini almam gerekiyor. Tamam mı?"

"Ama niye şimdi? O kpeye niye *şimdi* ihtiyaı var?"

"Dediğimi duymadın mı? Onu tekrar ağırmamı mı istersin? Kadın bunu istediği için özür de diledi, yani!.." Kollarını iki yana açtı ve sonra aşağı salıp bacaklarına vurdu. "Amına koduğumun

avlusunda kaybolmasaydın bu işi dün halledebilirdim.” Durdu. Dediğini tekrar düşündü. “Özür dilerim. Ağır konuştum.”

Ana ellerine bakıyordu. “Kacey haklıymış, sen *gerçekten* götün tekisin.”

Bu bir tuzaktı. Reid bu tuzağa düşmeyecekti.

“Hemen döneceğim. Zaten çıkıp biraz nefes almaya da ihtiyacım var anasını satayım.”

Kendini durmak için ikna etmeden kapıdan çıktı.

Asansör aşağı doğru inerken, bugünü zihninde baştan oynatıp duruyordu. Ana’nın ona ne kadar haksızlık ettiğini. Charlie’nin ona ne kadar haksızlık ettiğini. Ona biraz soluklanma fırsatı vermek için Camilla’nın zamanlamasının ne kadar mükemmel olduğunu. Her şey boka sarmıştı. Düşüncelere dalmış hâlde binadan kaldırıma çıktı. Tam Columbus’a doğru yürümeye başlayacaktı ki...

“Ey! Reid!”

Tanıdık, geveleyen ve rahatsız edici bir ses vücudunun baştan aşağı ürpermesine neden oldu.

Hayır, bu olamazdı...

“Aynen, görüyorum seni, amma koduğumun sinsisi!”

Turistlerden ve fotoğraf çeken insanlardan oluşan ufak grubun içinde, parmağıyla onu işaret eden... Frank duruyordu.

PISIRIK

1

Frank'in bira tercih eden biri olduğu söylenemezdi –highball ve şarap içerdii o, ne kadar tatlıysa o kadar iyi– ama bugün bira içiyordu. Daha uygun gelmişti. Babası bira severdi ve Frank hep babasını öldürmeyi istemişti. Frank de bugünün büyük kısmını Yetmiş İkinci Sokak'la Broadway'in kesişimindeki O'Donoghue's Pub'in bir taburesine çökmüş, arka arkaya biraları yuvarlayarak geçirmişti.

Frank'in postanedeki arkadaşı ona dün gece dönmüştü. Tam dayaklık suratı olan adam ile tekerlekli sandalyedeki, bir zamanlar sıska olsa da şimdi hiç şüphesiz giderek şişmanlayan karının, Bay ve Bayan Kalkıkgötlülerin nerede yaşadığını öğrendiğinde – Iowa ya da dedikleri yer neresiyse işte orada değil de *koduğumun Deptford'ında!*– Frank sabaha kadar evinde köpürmüştü ve sonra da sabahın ilk ışıklarında hışımla evinden çıkıp bir trene atlamıştı. O yalancı, kontrat çiğneyen pisliklerle yüzleşmenin ötesinde ne yapacağını bilmiyordu.

Lüks binanın önüne geldiğinde kafasını kaldırıp yukarı, yukarı, yukarı bakmış ve aşağı bakan gargoylların gözlerini üzerinde hissetmişti. Parmaklıklı siyah kapıların önünde dikilen tuhaf görünüşlü kapı görevlilerine bakmıştı. Frank inşaat sektöründe çalışmış, New York'un eski günlerini bilen biriydi, bu yüzden bu binanın geçmişine, eskiden insanların bu binada nasıl kaybolduğuna az buçuk hâkimdi. Belki midesindeki gergin gurultu da bununla alakalıydı.

Ya da belki de çok daha basit açıklaması vardı. Bu kahrolası sik-tiriboktan bina onun kendini küçük hissetmesine neden oluyordu. Küçük hissetmekten nefret ederdi. Babası da küçük bir tipti. Pısı-rığın teki.

Derken parkelerinin üzerine işeyen kurtçukla yaşıt görünen çocuklarıyla birlikte Ana'yla Reid yaşlarında insanların içeri girdi-ğini fark etmişti Frank.

Buradaydılar. Öyle olmalıydı. Muhtemelen götü kalkık bir par-ti veriyorlardı. Burası önceki iğrenç evsahibinin her şeyi çok işçi sınıfı, çok *Brooklyn* hâle getirdiği önceki evinize kıyasla çok daha iyiymiş gibi yorumlarda bulunup etrafı hayranlıkla seyredecek götü kalkık arkadaşlarını davet etmişlerdi.

Frank bir şeyler içmeye gidip bir plan yapmaya karar vermiş-ti. Broadway'e yürümüş, götü kalkık brunchlara çıkmış diğer götü kalkıklarla dolu olmayan bir bar bulmuş, birasını söylemiş ve ona yapılan haksızlıkların çetelesini tutmaya başlamıştı.

Bu az buz bir liste değildi. Marla koca götünü kaldırıp onu terk ettikten sonra dünyaya karşı öfkesi giderek artmıştı. Tucker bili-yordu. Tucker onun gibi erkekler adına, dünyanın ezmeye, zayıf-latmaya ve sırf var oldukları için pişman etmeye çalıştığı erkekler adına konuşuyordu.

Gün ilerledi. Bir bira daha. Frank birasını yüzünü buruşturarak bitirdi, kendini iterek tabureden kalktı ancak hesabı ödemeye ye-tecek kadar nakit bıraktı –anasını satayım, bardağı birayla doldur-maya da bahşiş bırakmaya gerek yoktu– ve sendeleye sendeleye Deptford'a doğru yola çıktı. Bir sonraki hamlesinin ne olacağını bilmiyordu ama birilerinin canının yanacağını biliyordu.

Ve şu işe bakın hele. Tam Deptford'a vardığında, Bay Götükal-kık'ın da kapıdan dışarı çıktığını gördü.

Bazen evren de onun yanında oluyordu.

Frank yumruklarını sıktı.

O herife dünyanın kaç bucak olduğunu gösterme vaktiydi.

2

“Hey Frank.” Reid onunla karşılaşmayı bekliyormuşçasına sinirli sinirli iç geçirdi. “Konuşacak vaktim yok.”

Yürüyüp gitmeye kalktı ama Frank yolunu kesti.

“Götü kalkık zengin piçinin teki mi oldun şimdi, ha? Eh, bana para borcun var ulan.”

Reid bunu duyunca olduğu yerde durdu.

“Pardon?”

“Bana borcun var! Tadilat için! Benim evime! Verdiğiniz zararlar için!”

Ağzından tükürükler saçılıyordu. Tükürükler ile biranın ılık arpa kokusu. Tanrım, herif ceviz büyüklüğündeki aklını yitirmişti.

Reid bunun ne kadar zavalıca olduğuna gülmeden edemedi. Frank nereye taşındıklarını öğrenmiş, trene binmiş, sonra da buraya gelip ona bağışlamak için cesaret toplayabilsin diye içmesi gerekmişti. “Siktir git, Frank.” Kaldırımından yola indi ve karşıya geçmeye çalıştı ama Frank yine yolunu kesti.

“Aynen, siktirip gideyim. Parkelerimin içine etmişisiniz! Koduğumun moronu! O parkeleri ben kendi ellerimle yerleştirdim! Kaç tane çivi çaktım sen biliyon mu? Tutkal mutkal kullanmadım. Çivi diyorum çivi, annadın mı?” Yarı kapalı gözlerini Reid’e dikmiş olan Frank olduğu yerde sallanıyordu. “Bi de banyodaki o fayans. Naptın ya sen o fayansa? Beni arasaydın ya, sana nası yapılcağını öğretirdim! Senin gibilerin sıkıntısı bu işte, her şeyi bildiğinizi zannediyonuz ama şu elime bak...” Bandajlı elini kaldırdı. “Bak neler oluyomuş sen gidi-”

“Ya Tanrımı aşkınaaaa, kapa çenenin ulan!” diye bağırdı Reid avazı çıktığı kadar. “Seni akılalmaz derecede sinir bozucu puşt!”

Sanki bütün dünyanın sesi bir anda kesilmişti. Frank’in ağzı açıldı. Kapandı. Açıldı. Suyun dışında nefes almaya çalışan bir balık gibi.

İnsanlar şimdi onları seyretmeye başlamıştı. Reid'in umurun-da değildi. Kollarını dramatik bir tavırla havaya kaldırdı.

"Biliyorum, Frank! Sen herkesten daha zekisin! Evler hakkın-da, inşaat hakkında, siyaset hakkında, dünya gündemi hakkında diğer herkesten çok daha fazla şey biliyorsun. İnsanlar senin yanlış bildiğin şeyleri düzeltmekle uğraşmayı bıraktığı için kendini zeki sandığını düşündün mü hiç?"

Frank ona söylenenleri anlamaya çalışırken gözlerini kırptı- rıyordu. Sonra göğsünü şişirdi. "Benim düzeltilmeye *ihtiyacım...*"

"Çünkü seninle tartışmak, bir keçinin sikine elektroşok ver- mekten farksız! Sen sadece *Yooooook Yooooook'sun!* Gürültü çıkarı- yorsun sadece! Zeki falan değilsin. Sen... *Yooooook Yooooook'sun!*"

Frank cevabı yapıştıramayacak ya da derdini anlatamayacak ka- dar sarhoştı -zaten ayıkken bile bunları yapamıyordu- bu yüzden yavaşça ve kelimelerin üzerine basa basa, Latince ezberini tekrar et- meye çalışan küçük bir çocuk gibi gözlerini yumarak konuşuyordu.

"Bak sen şimdi beni dinliyeceksin."

"Ah, ne güzel! Bugün acaba ne tür bir ders dinleyeceğim?"

"Sen... Sen ben dinliyeceksin. Kimse senle böyle konuşamaz. Yani *benle*. Kimse."

"Hayır, senin yanlarından ayrılmanı bekliyorlar, Frank. *Ondan sonra* senin hakkında bunları söylüyorlar. Herkes senden nefret ediyor ulan!"

"Belki herkes asıl *senden* nefret ediyodur! Hiç *bunu* düşün- dün mü?"

"Güzel dedin, Frank. Başka söyleyecek bir şeyin var mı?" Reid, Frank'in omzuna vurup adamın yanından geçmeye çalıştı. Birkaç dakikalığına eğlenceli olmuştu ama artık...

"Beni dinle ulan, seni Yahudi piçi." Bu tarz şeyler söyleme ko- nusunda idmanlı olan birinin rahatlığıyla konuşmuştu. "Ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun. Çatımın altında yaşamana izin ver- dim ben. Senin ve pis ailenin. Sana iyi bir ev verdim. Bana karşı saygısızlık edemezsin."

Reid dönüp adama baktı. Daha önce hiç böylesine birden elinin ayağının titreyeceği kadar öfkelenmemişti. “Ne dedin sen bana?”

“Ya, gördün mü? Bilmiyo muyum sanıyodun? Biliyom. Sizin uyduruk ritüellerinizi biliyom. Hem senin hem de o sikik Yahudi karının. Bu arada *ona* n'oldu? Eskiden güzeldi ama şimdi sikik bi alışveriş arabasına döndü, di mi? O şeye miden kalkmadan nasıl bakıyosun ya? Cidden. Bak burada erkek erkeğeyiz. Yaparken hissedebiliyo mu? Yoksa minik Yahudi sikin yüzünden bu konuda hep sıkıntı mı çekiyodunuz, ha? Minik helal sosisinle?”

Reid'in yumruğu Frank'in sarkık çenesine indi. Frank'in dişlerinin parmak boğumlarına battığını hissetti ve bir yerlerde melekler şarkı söyledi.

Çapaklı gözleri şaşkınlıkla kocaman açılan Frank geri sendeledi. Şimdi kesinlikle etraflarında bir kalabalık toplanmıştı. İnsanlar muhtemelen fotoğraf çekiyordu. *Çeksinler bakalım*, diye düşündü Reid ve hemen peşinden de şu geldi aklına: *Ha siktir, ihtiyar adamın tekini döven biri olarak viral olacağım*.

Ya da belki de öyle olmayacaktı. Frank toparlanıyor gibi duruyordu. İki yumruğunu kaldırıyordu. Eski usul bir yumruk yumruğa dövüşe hazırlanıyordu.

“Böyle mi olsun istiyosun, üniversite çocuğu?” Frank gözlerini birkaç kere kırptırıp kaldırırma kan tükürdü. “Tamam, hadi o zaman.”

Reid kendini birden Frank'e küfürler yağdırırken buldu. Ana'nın bir keresinde sahte, sert bir Noo Yawk aksanıyla konuştuğu için onunla dalga geçmesi geldi aklına. Bu yeterince hakiki miydi? Seksen İkinci Sokak'ın kaldırımında kavga etmek?

Reid de nihayet biraz sinir stres atma fırsatı bulduğu için keyiften dört köşe olarak kendi yumruklarını kaldırmıştı ki sakın, kadife gibi bir ses yanlarından konuştu.

“Beyler, lütfen.”

Adamın sesinde herhangi bir telaş yoktu. Adam sanki bir ofis partisinde birinin yanına gidip sosun nerede olduğunu soruyordu.

Frank yine de olduğu yerde hopladı. “N'oluyo lan?!”

İki yanında göz korkutan kapı görevlileriyle resepsiyonist tepelerinde dikiliyordu. “Bu olay, binanın dışında tahammül edebileceğimizden daha fazla büyüdü. Sizden ricam...”

“Kimsenin ricasını yerine getirmek deyilim,” diye tükürdü Frank hem mecazi hem de gerçek anlamda. “Bu kahrolası Yahudi’nin bana borcu var.”

Resepsiyonist Reid’e döndü. “Bay Greene, bu konuda lütfen beni bağışlayın ama...”

“Ondan niye özür diliyon sen ya? Soyulan kişi benim! Ve elime bak elime! Elime yaptığına bak! Ben şimdi nasıl gidip...”

Güleryüz, Frank’in kolunu tuttu. Birden ama nazikçe. Sonra da Frank’e doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldamaya başladı.

Reid ne söylendiğini duyamıyordu.

Tek duyabildiği, Güleryüz’ün dudaklarından gelen kısık, sert bir vızıltıydı.

Tek hissedebildiği, yumruğundaki sızıydı.

Tek görebildiği, Frank’in suratındaki her zamanki sıkıntılı, gözleri yarı kapalı alaycı ifadenin değişerek... yerini gözlerinin kocaman, ağzının bir karış açıldığı bir tiksintiye bıraktığıydı. Yoksa dehşet miydi bu?

Frank’in pantolonunun ön kısmı daha koyu bir renk aldı. Altına işemişti. Sağ ayağının yanında bir birikinti oluşmaya başlamıştı.

Güleryüz adamın kolunu bırakıp ufak bir adım atarak geriledi. Frank tekrar konuşacak gücü kendinde bulduğunda fısıldamaya başladı:

“Siz... siz... çıldırmışsınız ulan. Hepiniz çıldırmışsınız ulan! Ben... ben böyle bi şey, ben böyle bir şey...”

Frank tehdidini tamamlayamadı. Gerileyip henüz iki ayak üzerinde yürümeyi doğru düzgün öğrenememiş bir maymun gibi bacaklarını iki yana atıp seke seke sokak boyunca koşmaya başladı.

Böylece adrenalini vücudunu terk edince Reid’i bir titreme aldı. Hava sanki bir anda on derecede soğumuştı. Çoktan alacakaranlık

çökmeye başlamıştı. Hava hâlâ parlak ve güneşli olması gerekirken haddinden fazla erken gelen o kış alacakaranlığı...

“Bay Greene. İyi misiniz?”

Güleryüz ona dönmüştü. Reid adamla arasındaki mesafeyi korumaktan başka bir şey istemiyordu.

“İyiyim. O gelip... beni taciz etmeye başladı.” Olayı seyreden ufak kalabalığa doğru mecalsizce elini salladı. “Eminim buradaki insanlardan dediklerimi doğrulayacak birileri vardır...”

“Olaya ben kendim tanık oldum,” dedi resepsiyonist gülümseyerek.

“Ona vurmak istemedim. Ama eşim hakkında...”

“Anlıyorum. Kesinlikle.”

“Elim acıyor.”

“Acıması normal.”

“Ben... benim dönüp Ana'ya haber vermem gerekiyor. Elime buz koymalıyım.” Birden mahcup hissetti kendini. Savunmasız. Ailesinin yanına gidip olanları sindirebilmek istiyordu. Kavgacı bir ayyaşı kulağına fısıldayarak korkudan altına işeten bu tuhaf adamdan uzaklaşmak istiyordu.

Güleryüz elini birazcık kaldırarak onu durdurdu.

“Ama Bayan Varné sizden bir şey yapmanızı istedi, değil mi?”

“Ha? Bunu nereden?..”

“Eminim saat çok geç olmadan bu işi halletmenizden memnun olacaktır. Kuyumcu kapanabilir.”

“Doğru. Evet.”

“Her şey yolunda, Bay Greene. Siz yanlış bir şey yapmadınız. Sadece işiniz biraz sekteye uğradı.”

Reid buradan evini, eşini ve kızını görebilirmiş gibi boynunu yatırarak binaya baktı. Birden hepsi inanılmaz derecede uzakta gelmişti.

“Evet. Doğru. İşim sekteye uğradı.”

Birden buradan koşarak içeri girme isteği doğdu içinde. Resepsiyonistin ve iki kapı görevlisinin yanından geçerek... ve kapıların

yanında gözlerini ileri dikmiş hâlde duran *diğer* iki kapı görevlisinin yanından da.

Reid'in düşüncelerini okumuşçasına, "Her şey yolunda," diye tekrar etti resepsiyonist. "Döndüğünüzde hepimiz burada olacağız."

BULUŞMALAR

1

Isobel bu gece buz pistinde Claudia'yla buluşacaktı. İki yüz yıllık flörtleşmenin, ihanetin, yanlış anlaşılmanın ve son anda kaçırılan şansların doruk noktası. Birkaç dakika içerisinde eski husumetler unutulacak, kıyafetler yırtılarak çıkarılacak ve Claudia dilini Isobel'in sertleşmiş meme ucunda gezdirmeye başlayacaktı. Isobel'in sivri dişleri, hassas derisiyle aynı anda zevk içinde uzayacaktı.

"Bir kan damlasının buzun üzerine düştüğünde... sektiğini biliyor muydun?" diye sordu Claudia, onlar dışında bomboş olan hokey pistini dolduran erotik bir fısıltıyla.

"Biz sonsuzluğun yaratıklarıyız, eski dostum. Fakat dünya kadar zamanımız varmış gibi hareket etmemiz gerektiği anlamına gelmiyor bu," diye karşılık verdi Isobel, hokey sopasını ortadan ikiye kırıp Claudia'nın kalbini sopanın kırık ve sivri ucuyla tehdit ederken cilveli bir eda takınarak.

O sopanın yuvarlak ucu sahnenin ilerisinde farklı bir şekilde kullanılacaktı ama şimdilik Claudia içini sızlatan bir kışkırtmayla sırtını dikleştirdi. *"Bu gece tadına o kadar çok bakmak istiyorum ki dilim bunu asla unutamasın, parçalayacağım bin garklı fırtlağı..."*

"Hayır. Siktir."

Ana cümleyi okumayı tekrar denedi.

"'Parçalayacağım bin garklı fırtlağı...' Lanet olsun ya!" Ağzını kelimelere alıştırmak için kelimeleri hece hece söyledi. *"Bin. Farklı. Gırtlağı. Niye dilim dönmüyor benim?"*

Bu bölümde daha ne kadar sayfasının kaldığını görmek için iPad'inin ekranını kaydirdi. Birkaç sayfalık kayıt yapmıştı. Yavaş ilerliyordu ama ilerleme ilerlemeydi ve onu Reid'i düşünmekten alıkoyuyordu.

Koduğumun yalancısı.

Kapısı kırık kabininde kayıt alıyordu. Dolaba girmeyi de düşünmüştü ama dolaptaki her şeyi dışarı çıkarma fikri bile ona yorucu gelmişti. Bir de üstüne Bayan Jacobs'ın evine kulak kabartma isteği eklenince... ya da o merdivenleri düşünme isteği... ya da Reid'in onun kafayı yediğini düşünmesini sağlayacak diğer şeylerden birini...

Tanrı aşkına, odaklanamıyordu bir türlü.

Charlie sessiz sessiz beşiğinde oynuyordu, daha doğrusu oturmuş dalgın dalgın boşluğa bakıyordu. Ana onu beslemeye çalışmaktan vazgeçmişti. Charlie'nin yemeyi kabul ettiği tek şey doğum günü pastasıydı, bu yüzden Ana da ona pastadan biraz vermiş ve sonra da onu odasına koymuştu çünkü o korkunç ve beş para etmez bir anneydi ama zaten bu kimin umurundaydı ki?

Kayıtları da aynı şekilde beş para etmezdi; kabin tamir edildiğinde/edilirse bu kısımları baştan kaydetmesi gerekecekti. Fakat şu anda bu bir meşgaleydi ve onun için yeterliydi. *Hareket bereket tir. (Nereye kayboldun, Georgia?)*

Bugün kaydettiği kısımları baştan dinledi ve düşündüğü kadar kötü olmadıklarını gördü. Belki daha önce kaydettiklerine bunları da ekleyebilirdi. Bugünkü kayıtlarını önce bir gürültü filtresinden geçirmesi gerekecekti, bu yüzden önceki kayıtlarla bire bir tutmayacaktı ama insanlar bu kitapları ses kalitesi için dinlemiyordu zaten.

Oda tonunun ambiyansında bir şeyler vardı ama...

Dosyanın gain'ini artırdı ve tekrar dinledi. Orada bir şeyler vardı. Odanın tıslamasının içine gömülmüş kendini belli eden, ritmik bir gürültü. Belli belirsiz, dikkat çekecek kadar hareketli. Battaniye altındaki bir yılan misali.

Derken Bayan Jacobs'ın evini dinlemeye çalıştığı son seferi hatırladı. O kıkırtıdan sonrasını. O zaman da benzer bir ses duymuştu, değil mi?

O gün kaydettiği dosyayı açıp dinledi.

Aynı sestti.

Ama bir dakika... bu ses Jacobsların evinden mi geliyordu yoksa kendi evinden mi?

Mikrofonu oturma odasının ortasına koyup bir deney yapmaya karar verdi. Reid onu bu hâlde yakalarsa da varsın yakalasındı: Zaten tırlattığını düşünüyordu.

Bu işle uğraşırken güneşin binaların arkasındaki yuvasına konduğunu fark etmedi. Her şeyi haddinden erken bir şekilde almaya gelen, başka bir kış akşamı.

2

Reid'in vücudu gergin bir enerjiyle hâlâ o kadar dolu doluydu ki kuyumcuya vardığında kapının *ittirerek* değil de *çekilerek* açıldığını bile fark etmedi ve cam ile çelikten geri sekti. Gülüp kapıyı tekrar denedi.

Hiçbir şey keyfini kaçıramazdı. Parmak boğumlarının Frank'in suratına denk geldiği kısmı hâlâ sızlıyordu... ama kendi suratı da sırtımadan edemiyordu. Sonunda o götvereni yumruklamıştı. *Zevke gel.*

Yumruğunu kapatıp açıyor, belli belirsiz sızının tadını çıkarıyordu. Kuyumcu, Camilla'nın tamiri bitmiş küpesini getirmeye gittiğinde, Reid de belli başlı siyasetçileri, belli başlı ünlüleri ve hatta eski patronunu yumrukladığını hayal etmeye başladı.

"Şunu söylemeliyim ki," diye cümleye girdi kuyumcu, arka odadan çıkarken, "böylesine vintage bir parça üzerinde çalışmak benim için bir onurdu." Altın rengi tel çerçeve gözlüğü olan tombul ve kısa boylu bir adamdı; 1972'den Beri, Rosemund & Oğulları Kuyumculuk'un mevzubahis oğullarından biriydi.

Reid kendine geldi. “Öyle mi?” Niye şaşırmış gibi yaptığını bilmiyordu. Tabii ki Camilla hatırı sayılır derecede değerli bir şey takıyor olacaktı.

“Bu parçaya bir eksper gözüyle bakacak olursam, bunun en azından yüz elli yıllık olduğunu söyleyebilirim.”

“Hadi ya.”

Bu Tanrı’nın cezası mağazayı satıp çatlak müşterilerle uğraşmaktansa kedi ve tavuk besleyebileceği, New York City’den daha ufak ve daha sessiz sakin bir yere –neresi olursa– taşınma hayalleri kuran Harry Rosemund böyle bir küpenin piyasasını bile araştırmıştı. Daha önce bir müşterinin bir eşyasını çalmamıştı ama bu küpenin fiyatını gördüğünde... gözleri neredeyse altın çerçeveli gözlüğünün camlarına çarpacak kadar fırlamıştı.

Elbette böyle bir şey yapacak değildi. Gerçekten dürüst olması gerekirse, bu mücevheratta ona... yanlış gelen bir şeyler vardı. Nahoş gelen bir şeyler. Ondan kurtulduğu için seviniyordu.

“Gerçek bir onur,” diye tekrar etti Harry Rosemund.

Birden Reid’in beti benzi attı. “Ah, ee, bunun parasının şimdi ödenmesi mi gerekiyor, yoksa?..”

“Hayır, hayır.” Rosemund gülümsedi. “Birisi, sanıyorum ki işvereniniz, önden telefon etti ve faturasını ona gönderdim. Genç ve yakışıklı birinin bu küpeyi almaya geleceğini de haber verdi. Normalde böyle bir şeye müsaade etmeyiz ama çok hoş bir hanımdı.”

“Öyledir,” diye karşılık verdi Reid. “Size zahmet bunu bir kutuya koyabilir misiniz, ya da?..”

Kuyumca nazıkçe küpeyi alıp Reid’e göz kırptı. “Zahmet ne kelime.” Küpeyi yine arka odaya götürdü.

Reid adamın gidişini seyretti ve zihnine ilginç bir düşünce düştü.

Camilla’nın aslında bir kişisel asistana ihtiyacı yok, değil mi?

Bu küpeyi şimdi gelip almama da ihtiyacı olmadığı gibi.

Ama neden beni evden çıkarmak için bu kadar ısrarcı davrandı ki?

Bu düşüncenin varacağı noktayı takip edemedi içeri başka bir müşteri girdi ve onun yanında tezgâha yaslandı.

“Bak sen şu işe,” dedi yeni gelen adam. “Bashert, ha?”

Son park ziyaretlerinde tanıştığı Hasidik dostuydu bu.

“Hey,” diye güldü Reid nazikçe, çok hoşbeş edesi yoktu ama. “Bir şeyi almaya gelmiştim sadece.”

Kuyumcu geri döndü ve Reid’e minik, şeffaf bir poşetin içindeki kutuyu uzattı.

“‘Bir şey almaya geldim,’ diyor bir de,” dedi Rosemund, Hasid’e. “Olağanüstü bir parça.” Sonra Reid’e döndü. “Lütfen, işvereninize benim için tekrar teşekkür edin.”

“Ederim.”

Reid çıkış kapısına gitti ama birkaç saniyeliğine adınlarını yavaşlattı. Hasidik dostunun tezgâha ufak bir poşet mücevher yığmasını seyretti. “Isaac.” Rosemund iç geçirdi. “Bunlardan en azından birkaç tanesini saklamak istemediğine emin misin? Ya kadın geri dönerse ne olacak?”

Reid bunun artık onu ilgilendiren bir mesele olmadığı mesajını aldı. Hasid’in –Isaac’ın– kadın *dönse* bile artık hoş karşılanmayacağına gösteren tükürme seslerini duyarken oradan ayrıldı.

3

Ana sesi izole edene kadar ekolayzer ayarlarıyla oynadı. Yüksek ve alçak frekansların bir karışımından ibaretti ses, ekolayzeri iki dağ zirvesi ya da tavşan kulaklarını andıracak şekilde ayarlaması gerekmişti. Ya da ters duran bir çift sivri diş, diye düşündü Ana ve ürperdi.

Sesi dinlerken, çok da uzak geçmişe ait olmayan anılar beyninde çakmaya başladı.

Charlie’nin evdeki ilk birkaç günlerinde biraz dalgın görünmesi.

Zavallı Bayan Jacobs’ın anlaşılmaz konuşmalarından biri. *Müzik gibi bir şey... Havada sanırım.*

Eliot’ın annesine şikâyeti: *Ben bu müziği beğenmedim.*

Ana'nın izole ettiği şey... O bunu müzik olarak tanımlamazdı ama gerçekten de vurgusu ve bir ritmi vardı. Alçak frekanslar nabız gibi atıp mırıldanıyordu. Yüksek frekanslar ise birbirine sürtünen seramik tabaklar gibi hareket ediyordu.

Binanın bir yerlerinde müzik çalan biri mi vardı?

Bunun ihtimal dahilinde olduğunu düşündü ama günler sonra hâlâ aynı müzik?

Belki de binanın kendi ambiyansı vardı. Bir elektrik kablosunun uğultusu gibi? İnsan duyduğu şeyin ne olduğunu bilmiyorsa, bu kulağa bir ihtimal müzik gibi gelebilirdi.

Başka bir anı: Bu seferki yıllar öncesinden. Reid'le ilişkilerinin başlangıç döneminden.

Çıktığı adamların her birinin kızlarla paylaşmak için can attığı favori bir konusu olurdu. Sunum yapan yedi yaşındaki bir çocuk gibi nefes almadan konuşurlardı. Reid için de bu the Beatles demekti.

Ana hemen herkesin bildiği şarkıları dışında the Beatles'a çok hâkim değildi. Reid'e Sgt. Pepper'ı hiç dinlemediğini söylediğinde Reid'in ağzı bir karış açılmış ve Ana'ya bütün albümü baştan sona dinletmişti. "A Day in the Life"ın son piyano notası yavaşça sönümlenirken, grubun şaka olarak albümün en sonuna özellikle insanların köpeklerini çılgına döndürmek üzere tasarlanmış yüksek frekansta bir ses sakladıklarını anlatmıştı.

Çocukken kendisinin de bu frekansı duyabildiğini söylemişti Reid. Derken bir gün gelmiş ve artık o frekansı duyamaz olmuştu.

Çocuklar yetişkinlerin duyamadığı frekansları duyabilirdi.

Minik Eliot'ın duyduğu şey de bu muydu?

Ya da Charlie'nin?

Bu tuhaf, hayalet sesi mi duyuyorlardı?

Ben bu müziği beğenmedim.

Mikrofonun sesini açtı... açtı... açtı... Bu ekolayzer ayarıyla o sesi *duymaması* imkânsızdı.

Ben bu müziği beğenmedim.

Kansere sebep olan mikro dalgalar ya da diğer paranoyak, yarım yamalak düşünceler geldi aklına. Bu bina küçük çocuklar için tehlikeli bir yer miydi? Ya yetişkinleri de etkiliyorsa? Bayan Jacobs'ın sefilliğinin sebebi bu muydu? Ana'nın tuhaf şeyler görmesinin sebebi bu muydu? Manipüle mi ediliyorlardı? Beyinleri mi yıkaniyordu?

Sesi açtı.

Bunu Reid'in de dinlemesi gerekiyordu. Belki onun müziğe aşına kulaklarından bunun ne olabileceğine dair çok daha iyi bir fikir çıkardı. Mikrofon gain'ini yine ne kadar yükseğe ayarladığı konusunda Reid'i uyarmayı unutmamalıydı. Aksi takdirde-

!!!!!!!!!!!!!!!

Evin içinde dolaşan bir çığlık Ana'nın kulaklarına bir ok gibi saplandı.

Ana da bu çığlığa eşlik etti ve kulaklıklarını çıkarıp attı.

Kulakları sızlıyordu ama kaybedecek vakti yoktu.

Çığlık Charlie'nin odasından gelmişti.

4

Aynı kâbusundaki gibiydi.

Charlie'nin yatak odasının penceresinin dışında süzülen bir surat.

Çirkin, beyaz, şer akıtan bir surat.

Ana'nın kulaklarındaki çınlama her şeyin bir rüya gibi görünmesine neden olsa da bu bir kâbus değildi. Bu gerçektir. Kafasının içindeki acı, ağızındaki metalik ve kuru tat, her biri.

Odanın içine soğuk hava esti ve Ana dışarıdaki yaratığın Charlie'nin penceresini açtığını anladı. *Ah, Tanrım.*

Ana bu sefer tereddüt etmedi. Kendini elinden geldiğince içeri ittirdi, bebeğini kucağına aldı, onu kanguruya soktu ve hızla odadan çıktı.

En azından çıkmayı denedi.

Bam! Kahrolası tekerleği kapının eşiğine takılıp kaçışını engellemiştir.

Bir salyangozu andıran –*hayır, bir salyangozu değil, sakat bir ceylanı andıran*– hızla odanın içine girmiş olan yaratığa doğru geriledi, sonra da kendini kapıdan doğru düzgün çıkacak şekilde ayarladı.

Bunu yapmaması gerektiğinin farkındaydı ama omzunun üzerinden arkasına baktı.

Pencerenin hemen önünde dümdüz, çirkin suratlı insansı bir yaratık çömelmişti. Yaratık ona baktı... ve gülümsedi. Yukarı doğru kıvrılmış ağzından şeffaf, kıvamlı bir sıvı aktı.

Yaratık çömeldiği yerden kalkarken Ana da önüne dönüp kendini odadan dışarı itti.

Kapıyı çarparak arkasından kapattı. Yarım saniye sonra ağır bir toslama sesi, ardından da ahşap kapının öteki tarafındaki sürtünme sesleri duyuldu. O yaratık pencereyi açabilmişti; bir kapıyı da açabilir miydi?

Bunu düşünmekle vakit haralayamazdı. Harekete geçmeliydi.

Charlie ikinci bir çığlık sesi çıkardı. Ana dehşet içinde bunun bir çığlık olmadığını fark etti. Bu onun mutlu cıvıltısıydı. Fakat nasıl oluyorsa çok daha fazla tonu vardı şimdi. Charlie'nin birden fazla ses teli varmışçasına.

Hayır, bunu daha sonra dert edersin. Önce güvenlik.

Charlie kaçmaya çalışıyormuşçasına kangurunun içinde kıvrılıp duruyor, aynı zamanda yatak odasının kapısına doğru ellerini uzatıyordu. Yatak odasının içindeki şeye doğru uzanıyordu. Ana'nın telaşlı zihni ona şöyle dedi: *Çağırıyor, o şeyi çağırıyor.*

Yatak odasındaki şey tekrar kapıya vurdu.

Ardından pençelerin kapı kulpuna sürtünme sesleri geldi.

"Siktir!"

Bir lıkırtı sesi duydu ve kafasını indirip baktığında Charlie'nin kucağına bir şeyler tükürdüğünü gördü. Fakat...

Normal tükürük değil bu. O yaratığın ağzından dökülen aynı şeffaf, yapışkan sıvı...

Zaman yok! Zaman yok!

Ana bunun delice ve çok riskli olduğunu bilse de aklına gelen ilk şeyi yaptı.

Önce salonun ortasındaki mikrofonla kabloyu alıp ikisini kabinin içine fırlattı. Kablo toplanıp bir kuş yuvasını andıran bir şekil aldı ve Charlie'yi o yuvanın içine yerleştirdi. Yuvayı laptopunu koyduğu kabinin rafının altına ittirdi, kabinin kapısını kapattı ve dambıllarından biriyle kapıyı sıkıştırdı. Kabinin içindeki eşyalar muhtemelen bir yaşındaki bir bebek için tehlike teşkil ediyordu ama her krizle sırası geldiğinde ilgilenmesi gerekiyordu; bebeğinin kendini öldürmeyeceğine güvenmek zorundaydı.

Charlie'nin cıvıltıları duyulmaz oldu. Kabin sesleri emiyordu.

Ardından Ana giriş kapısına doğru hızla ilerledi. Kapının yanındaki askılardan bir tane polar alıp bunu kucağında bir bohça hâline getirdi.

Tam yatak odasının kapısı açılırken o da evin kapısını arkasından çekiyordu.

5

Koridorda ihtiyar bir adam dikiliyordu. Ana onu ezmekten son anda kurtuldu.

“Hop,” dedi adam ellerini kaldırarak. “Yavaşla, yavaşla!”

“Lütfen,” diye yalvardı Ana, kum içinde hareket etmeye çalışırcasına kendini kapıdan uzaklaştırırken. “Lütfen, bana yardım etmek zorundasınız.”

“Sorun yok,” dedi ihtiyar adam. Nazik gözleri vardı ve lüks kadedifeden kırmızı bir smokin giyiyordu. Alt katlardaki apartman sakinlerinden biri olduğu her hâlimden belliydi. Gayet münasipti; bir

kokteyl partisine katılmış, bahçede yürüyüşe çıkan bir adam kadar tasasız çıkıyordu sesi.

“Bir şeyin yok. Çok stresli bir gün geçirdin ve yalnızca rahatlatman gerekiyor.”

“Ne?” Ana derin derin nefesler alıyordu.

“İçeri dönüp rahatla. Birazdan yaşanacak şey can yakıcı değil. Hiç kimse için. Hepsi bu büyük günün bir parçası.”

Ana adamdan geri geri uzaklaşmaya başladı.

“Sen... Sen... *Neler* oluyor?”

Dairenin kapısı açıldı ve o yaratık dışarı çıktı. Charlie’yi bulamamıştı.

Ana kucağında bohça ettiği poları hatırladı ve bir koruma içgüdüsüyle onu daha sıkı tuttu. Artık kendini yalnızca tek bir tekerlekle geriye götürebiliyor ve dur kalk yapa yapa hareket edebiliyordu ama şimdilik onu takip etmiyorlardı. Bir açmazdaydılar.

İhtiyar adam avucunu açarak elini uzattı. Ana adamın uzun tırnakları olduğunu gördü, tiksiniç ve lüks derecede uzun. “Kimsenin canını yakmayacağız. Tam aksine. Bebek için bir hediye hazırladık. Onu bize ver.”

Adam ileri doğru bir adım attı.

“Sakin bana yaklaşayım deme ulan.” Bohçayı kucağına bırakıp iki eliyle tekerlekleri vargücüsüyle çevirdi. Arkaya doğru kayarken telefonunu çıkardı. “Bizi rahat bırak, yoksa polisi ararım.” Tuşlara basmaya başladı. 9... 1...

“Aa?” Adam Ana’ya samimi bir ilgiyle baktı. “Onlara ne diyeceksin?” Adam ilerlemeye devam ediyordu. “Biz polis için hazırlıklıyız, hayatım. Çok uzun zamandır buralardayız.”

Vampirler, diye düşündü Ana telaşla, penceredeki suratları hatırlayarak. *Onlar birer vampir. Hahaha. Tabii ki. Kanımızı emmek isteyen yaşlı kan emiciler.*

Yukarısında kumaş hışırtısı duydu, aynı zamanda zihninin içinde de algılamak istemediği çılgın bir kargaşa dönüyordu. Kafası kaldırıp baktığında birilerinin tavanda gezindiğini gördü.

Yeni gelen kişi tavandan aşağı atlayıp ihtiyar adamın yanına indi. Gözalcı, bakımlı bir yaşlı kadın. Boynunun etrafında sallanan kolyesi yere inerken şingirdamıştı.

“Çok şey kaçırdım mı?” diye sordu yaşlı kadın, sosyetik bir İngiliz aksanıyla. Sesi biraz nefes nefese çıkmıştı.

İhtiyar adam kadına döndü. “Bize bebeği vermeyi reddediyor.”

Evin kapısının önündeki köpek-yarasa-insan yaratığı kısık sesle hırladı. Bir insan ağzına fazlasıyla benzeyen ağzından biraz daha o kıvamlı sıvı aktı.

Yaşlı kadının yüzü asıldı ve ince dudakları bir çocuğu andırır-casına aşağı doğru kıvrıldı. “Ah, şekerim. Sorun yok. O hazır. Haftalardır buna hazırlanıyor.”

Hazırlanıyor mu? Charlie *hazırlanıyor* muydu?

“Bebeğime ne yaptınız?” Gözyaşları Ana’nın gözlerini yakıyordu.

“O artık senin bebeğin değil,” dedi tekrar ilerlemeye başlayan ihtiyar adam.

“YAKLAŞMAYIN ULAN!” diye bağırdı Ana.

Zihni dörtnala çalışıyordu. Haklılardı; polisi aramak işe yaramazdı. Dedektif Hauck’la yaptığı telefon görüşmesinden bunu anlamıştı.

Peki ne yapabilirdi? Ambulans mı çağıracaktı? İtfaiyeyi mi arayacaktı? Onlar herhangi bir şekilde Ana’yı koruyabilirler miydi ki? Sinsi resepsiyonist onları bunun bir yanlış alarm olduğunu, üst kata çıkmalarına gerek olmadığını söyleyerek kapıdan çevirmez miydi? Onun için özel olan, üzerini örtemeyecekleri bir şeye ihtiyacı vardı.

Aklı bu kriterleri karşılayan ilk şeye gitti. Büyürken yapmayı hep istediği şeye.

Son 1 tuşuna bastı ve operatörün cevap verdiğini gösteren uzak çıtırtıyı duyduğunda da, “İmdat! Benim adım Ana Greene ve Deptford Apartmanı’nın en üst katında yaşıyorum ve... ve an-nem burada!” diye konuşmaya başladı.

Zengin züppeler durdu. Bunu beklemiyorlardı. Güzel.

Ana gerilemeyi sürdürüp aralarındaki mesafeyi açıyordu. Telefon kucığında, sahte Charlie'nin yanındaydı.

"Annemin adı Cathy Stillson. Ta Connecticut'tan buraya gelmiş ve benimle bebeğime zarar vermek istiyor! Lütfen, bir an önce buraya gelmeniz lazım. Annem istismarcı biri ve ben tekerlekli sandalyedeyim! LÜTFEN ACELE EDİN!" İhtiyar çifte öfkeli gözlerle bakıyordu. "Geliyorlar. Duydunuz mu beni? Geliyorlar dedim..."

Ana aynı anda çok fazla şeye dikkat etmeye çalışıyordu. İçsel haritasındaki yerini kaybetmişti ve bunu çok geç fark etmişti: İhtiyar adam bilerek onu bu tarafa doğru sürmüştü. Merdivenlere doğru.

Sandalyesi ilk basamaktan aşağı indi ve Ana'nın düşüp merdivenlerden aşağı yuvarlanmasına neden oldu. Kafasını mermere çarptı, ardından karanlık.

Bu sefer, dışarıdaki siren sesleri onun için çalışıyordu.

KOŞA KOŞA

1

Reid serin, çabuk çöken kış karanlığının tadını çıkara çıkara, aheste aheste evine dönüyordu.

Derken telefonu çaldı.

Konuşma kısa sürdü.

Daha telefonu kapamadan koşmaya başlamıştı.

2

Onu ikinci kattaki bir odaya yönlendirdiler. Bunun iyiye işaret olduğunu umuyordu. Onu girişe yakın bir odaya yerleştirmediklerine göre çok daha kötü durumda olmamalıydı.

Ana odasını başka biriyle daha paylaşıyordu ve Reid odayı ikiye ayıran ince beyaz perdenin öteki tarafındaki kişiden gelen minik horlamaları duyabiliyordu. İnliyor da olabilirdi.

Ana'nın bilinci varla yok arasındaydı.

Bolca ağrı kesici verilmiş ve boynuna eskimiş kemik renginde kalın bir köpük boyunluk takılmıştı. Konuştuğu insanlar –bu kişiler doktor muydu, hemşire miydi, resepsiyonist miydi, sormak Reid'in aklına gelmemiştir– ona Ana'nın iyi olduğunu söylemişti, yalnızca biraz darbe almıştı ve tüm bunlar yalnızca böyle bir düşünüş birçok gizli sakatlanmaya sebep olabileceği için alınan önlemlerdi.

Ne yaşanmıştı böyle, anasını satayım ya? Peki bundan sonra ne olacaktı? Tüm bunlardan sonra Ana hem duygusal hem de fiziksel olarak daha kötü bir hâlde mi olacaktı? Ya daha felci daha kötüleşirse? Bu olayın adaletsizliği Reid'e bir kez daha tosladı ve çığlık atacak gibi oldu.

Buna karşı koydu. Her zaman olduğu gibi.

Ana'nın elini tuttu ve şaşırtıcı bir şekilde kadın elini sıktı.

Ana'nın gözleri titreyerek açıldı.

"Selam!" diye heyecanla fısıldadı Reid. "Selam bebeğim."

"Reid?.."

"Buradayım. Hemen yanımdayım. Ne oldu? Nasıl düştün?"

"Ben... düştüm..."

Bu teyit almak için sorulmuş bir soru muydu yoksa makul derecede başarılı bir alay mıydı, Reid emin olamadı.

"Düştün," diye tekrar etti kendini. "Merdivenlerden. Ne oldu? Sandalyen mi kaydı? Bana polislerin yakında olduğunu, bu yüzden hemen müdahale edebildiklerini ve seni merdivende bulduklarını söylediler."

Adamın söylediklerine kulak asılmıyormuşçasına Ana hırıltılı hırıltılı güldü ve "Yine 'astanedeyim. Yaşasın," dedi.

"Ah, hayatım." Tam ona bunun nasıl gerçekleştiğini tekrar sormak üzereydi ki Ana gözlerini kırıştıırıp biraz daha kendine geldi ve elini ölümüne sıkmaya başladı.

"Vampirler," dedi.

"Ne?"

"Vampir olmalılar. *Biz sonsuzluğun yaratıklarıyız, eski dostum... hahaha...*"

"Kim-"

"Deadford. Saldırdılar..." Gözlerini kırıştırdı, sınımsıkı yumdu ve ilaçların etkisiyle girdiği uyuşukluğu üzerinden atmaya çalışırcasına tekrar daha kocaman açtı. "Bana saldırdılar. Tavanda. Pencere. Onu istediler."

“Yavaşlaman lazım, bebeğim. Dediklerini anlamakta güçlük çekiyorum. Yavaşlayıp bana tane tane anlat.”

“Gece vakti, güneş battı, vampirler, öyle olmalı... haha, hepsi kitaptaki gibi...” Bilinciyle olan savaşı kaybedince gözleri kapandı.

Reid bir çan gibi kadının elini salladı. “Sana saldırdılar mı? Pencereden mi? Bu imkânsız, hayatım. Ne demeye çalışıyorsun? Ne... Bir dakika.” Etrafına bakındı. Beyaz, elektrik bir akıntı gibi panik bütün vücudunu kapladı. Ana’nın iyi olduğundan emin olmaya kendini o kadar kaptırmıştı ki nasılsa, inanılmaz ama ona en önemli şeyi sormayı unutmuştu.

“Aman Tanrım. Charlie nerede?”

3

Evin içinde bekleyen bir polis memuru vardı.

Reid ciğerlerini havayla doldurmak üzere iki büklüm olmuş hâlde adamın önünde duruyordu. Hastaneden buraya kadar koşmuştu. Ciğerleri yanıyordu. Yan tarafı batıyordu. Daha önce hiç bu kadar çok koştuğunu sanmıyordu.

Polis –daha ergenliğini yeni bitirmiş gibi duran üniformalı bir adam– ona durumu açıkladı. Ana annesinin bebeğini çalmak için geldiğini ihbar etmek için aramıştı. Merdivenlerden düşmüştü. Şimdiyse ne bebekten ne de büyükannesinden bir iz vardı.

Kelimeler Reid’in etrafında, kötü bir asit tribi sonrasında kalan noktacıklar gibi dönüyordu. Odaklanabildiği tek şey şuydu: Charlie burada değildi, kayıptı. Her şey yana kaykılmış gibi geliyordu. *Cathy? Cathy burada gelmek için bakımevinden ayrılmış ve?..*

Anaokullu Polis ona tam Cathy’nin telefon numarasını bilmediklerini ve suç duyurusunda bulunmak isteyip istemediklerini soruyordu ki Reid, Ana’nın kayıt kabinin kapısının kapalı olduğunu fark etti.

Bir dakika. Ana kapıyı ne zaman tamir etmişti ki?

Derken dambılı gördü. Beş kiloluk olanlardan. Ana daha koyu renkli dambılları kullanmayı sevdiğinden kolay görünmemesi normaldi. Haklı olarak, şirketlerin jiletlerden tutun da uçlu kalemlere kadar her şeyi cinsiyetlere ayırmasının saçmalığın daniskası olduğunu söylerdi hep. “Belki de doğum sırasında felç kaldığı için fizyoterapi gören birileri lanet olası bir Lisa Frank defterinin rengindeki bir dambılla çalışmak istemiyordur,” diye homurdanmıştı.

Dambılı çekti ve kapı savrularak açıldı.

Başta hiçbir şey göremedi. Sonra masa işlevi gören rafın altından hırıltılı bir cıvıltı duydu. Yavru Kuş’un sesi kısılmıştı ama biraz şaşkın ve kafası karışmış olsa da görebildiği kadarıyla hiçbir şeyi yoktu. Islanmıştı ve üzeri yapışkan, berbat bir maddeyle kaplanmıştı ama bu durum Reid’in umurunda değildi. Babasının geldiğini, artık güvende olduğunu ona tekrar tekrar söyleyip onu öpücüklere boğuyor ve sıkı sıkı kucaklıyordu. Farkında olmadan Ana’nın lafını tekrarlayıp duruyordu. “Her şey yolunda, her şey yolunda.”

“Ha siktir,” dedi polis şaşkınlıkla. Reid neredeyse adamın hâlâ burada olduğunu unutmuştu. “Ben... Oraya bakmak hiç aklıma... Ama hiç ses duymadım ki...”

“Harika bir iş çıkarmışsın, dostum. Cidden. Yıldızlı pekiyi.” Reid, Charlie’yi o kadar sıkı tutuyordu ki onu ezmek için kendini uyarması gerekti. “Bu bir seslendirme kabini. Ses geçirmez.”

Polisin ağzı bir karış açılmıştı. “Ben... Dekorun bir parçası gibi duruyordu...”

Adam pes etti. Telsizle bu yeni gelişmeyi bildirdi, tabii aradıkları bebekle *birlikte* Tanrı bilir kaç saattir burada bulunup da etrafı karıştırmanın aklına bile gelmediği gerçeğinden bilerek bahsetmeden.

Ona dönmesini söylediler ve telsize, “İyi. Burası tüylerimi diken diken ediyordu zaten,” diye mırıldandı polis.

“Hey.” Reid hırladı. Gözleri yanıyordu. Yarım saniyeliğine, işini düzgün yapamadığı için değil de Deptford hakkında ileri geri konuştuğu için herife karşı nefret duymuştu. Sonra bu his geçti.

Reid suç duyurusunda bulunmayacaklarını, her şeyin yolunda olduğunu ve durumda bir değişiklik olursa arayabilecekleri bir kart bırakıldığını söyledi.

Adam oradan ayrılır ayrılmaz, birden kısa bir süre içinde ne kadar çok koştuğunu hatırlayan bacakları lastiğe döndü. Tanrı aşkına, doğum günü partisinin üzerinden beş saat geçmiş miydi?

Ana'yı ziyaret etmek için hastaneye dönmeyi düşündü ama Ana hiç kendinde değildi. Onun biraz dinlenmesini istiyordu.

Bunun yerine Charlie'nin üzerini temizleyip bezini değiştirdi. Charlie'nin yatak odasını penceresinin altına ne idiği belirsiz bir sıvı akmıştı ama bunun daha sonra ilgileneceği bir sorun olduğuna karar verdi. Pencere hafif aralıktı...

(Bana saldırdılar... pencere...)

...ama birilerinin içinden geçebileceği...

(vampirler)

...kadar geniş değil.

Bebek maması dolu biberonu ile Charlie'nin en sevdiği mamlarını alıp onunla birlikte kanepeye çöktü. Charlie çok aç olmalıydı... ama yine onun yedirmeye çalıştığı hiçbir şeyi yemek istemedi.

Charlie'yi -aslında kendisini- sakinleştirmek için televizyonu açtı ama bir dizi seçemedi.

Kızına Apple Apple yedirmek için uğraşırken ve bir yandan da ona bir şarkı söylerken farkına varmadan uykuya daldı.

4

Bir saat sonra uyandı. Televizyonun ekranında ahmakça bir inatla *Roku* kelimesi kenardan kenara sekiyordu.

Charlie yine kaybolmuştu.

Kafası çizgi filmlere yakışacak cinsten bir hızla sağa sola dönerken ayağa fırladı. Nasıl? Nereye?

Bunları sesli söylemiş olmalıydı ki mutfaktan bir ses cevap verdi.
“Sorun yok. O benim yanımda.”

Charlie’yi belinde hoplatan ve dudaklarında bir tebessüm bulunan Camilla mutfaktan çıktı. Charlie’nin bir eli Camilla’nın saçlarındaydı. Kızı da gülümsüyordu.

ÇATI (II)

1

Sorduğu ilk soru en absürt olanıydı.

“Ona yemek yedirdin mi?”

“Yemek seçiyor,” diye karşılık verdi Camilla, “değil mi?”

“Eskiden böyle yapmazdı. Buraya nasıl girdin?”

“Kapıyı kullandım, şapşal.”

“Pencereden değil mi?”

Charlie ağzıyla osuruk sesi çıkardı ve Camilla’nın saçıyla oynamaya devam etti.

Camilla gülümsedi. “Doğum günleri çok özel günler, değil mi? Aslında normal bir günden farksız fakat her şeye dair bakış açımızı değiştiriyor. Her şe-”

“NELER OLUYOR, AMINA KOYAYIM YA?!” Ağzından tükürükler saçıldı. Titremeye başladı.

Camilla’nın bakımlı kaşları yarı kapalı gözlerinin üzerinde kalktı. Gülümsemesi dudaklarını hâlâ terk etmemişti.

“Sanırım bağırılmayı hak ediyorum. Şu anda kafan çok karışık olmalı.”

“Evet. Öyle.” Kumandayı eline aldı, televizyonu kapadı ve kanepenin üzerine fırlattı. Büyük bir gövde gösterisiydi gerçekten. Ardından ayağa kalktı. “Onu geri ver.”

“Tabii ki.” Hiç dert değilmiş gibi. Ondan kahrolası galetaları uzatmasını istemiş gibi.

Camilla salona girip bebeği verdi. Charlie ânında kıpırdanıp Camilla'ya doğru kollarını uzatmaya başladı. Reid, Charlie'yi kendine döndürüp ona bakmaya zorlamaya çalışıyordu ama Charlie'yi hangi pozisyona sokarsa soksun sürekli Camilla'ya uzanmaya çalışıyordu. Charlie bunun için o kadar büyük çaba sarf ediyordu ki düşmemesi için de dikkat etmesi gerekti. Ayrıca Charlie'de... ona yanlış gelen bir şey vardı. Olması gerektiği kadar bebek sıcaklığında değildi, olması gerektiği kadar bebek yumuşaklığında değildi.

"Ona ne yaptın?"

"Bizzat ben mi?" Camilla bayağı eğlenmiş duruyordu. "Hiçbir şey."

"O zaman ne?.. Niye?.."

"Bu konuşmayı yapmadan önce takdir etmeyi öğrenmen gereken bir mevzu var, Reid." Camilla soğukkanlılığını hiç bozmadan duvara yaslandı.

"Ona ne yaptın?"

"Seninle şu anda bu konuşmayı yapıyor olmamız bile seninle aynı duruma düşmüş insanlardan seni ayırıyor. Bu normalde huyumuz değildir. Eşin polisi çağırdıktan sonra Charlie'yi bulmak için evinizin altını üstüne getirmememiz de bu yüzden. Her şeyin bu şekilde yaşanıyor olması, bizim bu şekilde yaşanmasına *müsaade etmemizden*. Böyle olmasına müsaade ediyoruz çünkü... eh..."

Reid daha fazla açıklama ve daha az ukalalık isteyecekti –bunu talep edecekti– ki Charlie ağzını adamın sağ elinin başparmağı ile işaretparmağının arasına dayadı. Isırmadı. Aksine bir yırtılma hissi vardı. Âdeta birileri derisini yapışkanla kaplayıp sonra bu yapışkanı söküp çıkarmıştı. Acıyla tısladı ve bakışlarını indirip baktığında da elinde derinin sıyrıldığı kırmızı bir yuvarlak gördü.

"Siktir!"

Keskin ve kafa karıştırıcı bu acıyla dikkati dağılınca, Camilla'nın gelip Charlie'yi tekrar kucağına aldığını bile doğru düzgün fark etmedi. Charlie kıvranmayı bıraktı ve mutlu mesut yaşlı kadının kucağına yerleşti.

“Tanrı şahidim olsun,” diye tısladı Reid, “bugün çok uzun bir gün oldu ve eğer birazdan bazı cevaplar almazsam, ben...”

“Gün sona erdi, Reid. Artık gece vakti.” Öfkeden köpüren Reid kafasını kaldırıp kadına baktı. O dalgın tebessüm hâlâ kadının suratındaydı. “Benimle çatıya çık, orada sana her şeyi anlatacağım.”

Kadın giriş kapısına doğru süzüldü ve Reid de alelacele ceketini giyip onu takip etti.

2

Kadına yetişebilmesi için koşturması gerekmişti. Ne kadar hızlı hareket ederse etsin kadın sürekli ondan öndeydi, çatıya çıkan merdivenlerde bile. Kadın bir noktada durup beklemeseydi ona yetişebileceğini bile sanmıyordu.

“Dışarısı onun için fazla soğuk,” dedi nihayet kadının yanına vardığında. Üzerinde yalnızca parlak sarı bir Tweety’nin bulunduğu ince bir pamuklu atlet ile mor pantolon giyen Charlie’ye baktı.

Gerçi Charlie’nin şikâyet eder gibi bir hâli yoktu. Kafasını Camilla’nın göğsüne gömmüşken gayet mutlu görünüyordu. Reid yine Charlie kucağındayken hissettiklerini hatırladı. Dışarıda fazla beklemiş yemek gibi. Soğuk değil ama kesinlikle sıcak da değil.

Rüzgâr kıyafetlerini dalgalandırıyordu. Kefen rengi bulutlar yıldızlı gece göğünde kayıyordu ve gökyüzünde şehrin boğmadığı yegâne ışık kaynağı dizginlenemez mavi ışığı çatıya düşen aydı. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Sokaktan araba kornaları duyuluyordu ama gökyüzü gece yarısı karanlığındaydı. Yalnız bir karanlık.

“Bu durum hiç hoşuma gitmiyor.”

“Bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun, Reid. Bu durum gayet de hoşuna gidiyor.” Rüzgâr ve şehrin gürültüsüne rağmen kadının sesini çok net duyabiliyordu.

“Hayır, yolunda olmayan bir şeyler var.”

“Bana kalırsa bütün ömrün ait olabileceğin bir yer arayışıyla geçmiş. Özel bir yer. Tüm dargınlıklarını bir kenara bırakıp senin de özel biri olabileceğin bir yer. Beni dinliyor musun?”

“Evet.”

Dinliyordu. Yalnızca bir sürtünme sesi dikkatini dağıtmıştı. Betona sürten beton. Dişlerini sıkan bir dev.

“Sana bir şey göstereceğim. Sonra da aşağı ineceğiz ve konuşmaya devam edeceğiz.”

“Eşimin yanına dönmem gerekiyor. Ona Charlie’nin iyi olduğunu ve...”

“Ah, şekerim,” diye iç geçirdi Camilla. Kucağındaki bebeğe sevgi dolu gözlerle baktı ve ardından Reid’e döndü. Saçı ve derisi ay ışığının altında parılıyordu. *Daha genç* görünmüyordu, gençliğin kendisi bir şakaymış ve asıl mükemmel yaş buymuş gibi görünüyordu. “Charlie iyi değil.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Reid titreyerek. Üşüyerek. Dehşete düşmüş hâlde. Kalbi güm güm atıyordu. Testisleri gövdesinin içine çekildi. Midesinde asit çalkalanıyordu.

“Sen seçildin, Reid.” Kadın tekrar Charlie’ye baktı. Charlie’nin kafasına bir öpücük kondurdu. “Ama seçimler beraberinde bir fedakârlık gerektirir, değil mi? Vedalaşma vakti geldi.”

Ardından kadın, Charlie’yi şehre bakacak şekilde döndürdü ve becerikli bir el hareketiyle Deptford’ın çatısından aşağı attı.

Hummalı bir an boyunca Reid, *Uçacak. Uçmaya başlayacak,* diye düşündü.

Ama Charlie uçmadı. Kızı korkulukların üzerinden düşerken Reid’in elinden seyretmekten başka bir şey gelmedi ve dünya Reid’in çılgınlıklarıyla doldu.

BEŞİNCİ KISIM

KUŞ YUVASI

“VAMPIRLER”

1

“Gözlerini açtığında çığlık atmak isteyeceksin.”

Yabancı bir zeminde uzandığının belli belirsiz farkında olan Reid kıpırdandı. Bu yüzey sert ama rahattı. Bir bilardo masası misali ince tüylü olduğu için biraz kaşıntıyordu. Ama hayır, bu bir bilardo masası değildi. Nişan yüzüklerinin konduğu o kadife kaplamalı kutulardan birinin içini andırıyordu. Hani menteşeleri çok sıkı olduğundan minik çeneler gibi çat diye kapanan kutulardan. İnsanı âdeta

(vampirler)

ısıran türden.

Gözlerini açtı.

Bir kanepenin üzerindeydi, yoksa buna şezlong mu deniyordu ve Camilla'nın evinde gördüğü kanepenin üzerinde olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Leopar desenli. Ya da belki de hakiki leopar derisinden.

Bilinci açılmaya çalışırken Camilla'dan duyduğu cümleyi hatırlaması da aynı şekilde birkaç saniye sürdü.

Gözlerini açtığında çığlık atmak isteyeceksin.

Kadının niye böyle bir şey dediğini anlaması da öyle.

Reid daha fazla çığlık atacak mecali olmadığını sanmıştı.

Yanılmıştı.

2

Üzerinde yattığı kanepeden, şezlongdan ya da her ne sikimse ondan kalkıp kaçmaya çalıştı. Gözlerini dikmiş onu seyreden bu canavardan uzaklaşması gerekiyordu. Hilkat garibesi gibi, dört bacaklı, kırış kırış bir yaratık. Soluk beyaz ve gri. İnsanlık dışı. Ama yine de... bir insan surati. İmkânsız bir açıda bükülmüş bir boyun taşıdığı. Meraklı, dikkatli gözleri olan.

“Seni uyarmıştım,” dedi Camilla, belli belirsiz bir kıkırtıyla. “Bir şeyin yok. O sana zarar vermeyecek.”

Reid’in becerebildiği tek şey tek hecelik nidalardı. “Ne. Kim. Ner.”

Bu yaratığa bakmak Reid’de kusma isteği uyandırıyordu ama yaratıktan gözlerini de alamıyordu.

Yaratık ona doğru birkaç adım atınca tırnakları parkenin üzerinde huzursuz edici derecede gerçekçi sesler çıkardı. Kâbusların tırnakları sürtünme sesi çıkarmazdı.

Bacaklarının eklemleri... mantıksızdı; küçültülmüş, iki büküm olmuş ve çarpılmış bir insan figürünü andırıyordu. Arka ayakları dört bacaklı yürüyüşüne destek olsun diye güdükleşmişti. Ve o surat... o tuhaf derecede insanı andıran surat... burnu ve ağzı fazlasıyla gerçekçi, fazlasıyla organik görünen bir mukusla ıslak ıslaktı.

Bir anlığına bu şeyin tanıdık görüldüğüne dair çılgın bir izlenime kapıldı. Böyle bir canavarı nerede görmüş olabilirdi ki?

Nerede olduğunu çabucak hatırladı. Binanın gargoyllarına sık sık durup bakmıştı. Ayrıca kitabında da onlara dair birçok fotoğraf bulunuyordu.

Hayır. Hayır, imkânsız. O gargoyllar onyıllardır seyredilmiş ve fotoğraflanmıştı. Hareket etseler ya da ortadan kaybolsalar birileri bu durumu fark ederdi.

Minicik bir bebeğin çatıdan aşağı atıldığını fark ettikleri gibi mi fark ederlerdi?

Fakat bu yaratığı inceledikçe dışarıdaki gargoyllara bire bir benzemediğini fark etmeye başladı. Daha çok bir insanla o heykellerden birini *birleştirip* tam ortalarda bir yerlerde bir şey elde etmişsiniz gibi.

“Kusacağım,” diye inledi Reid.

“Ah, lütfen, kusma. O kanepa bana David O. Selznick’in bir hediyesi. Çok zor temizleniyor.”

Reid elini yaratığa doğru zayıfça salladı. “Onu... onu benden uzaklaştır yeter. *Lütfen.*”

Camilla yaratığa nazikçe dokundu ve yaratık odada lambanın ışığının ulaşmadığı bir köşeye çekildi. Onun orada olduğunu, hatta bu koca mavi dünyanın herhangi bir yerinde var olduğunu bilmek bile durumu kolaylaştırmıyordu ama aralarına biraz mesafe konması iyi gelmişti.

Camilla’nın kucığında kimin olduğunu da o zaman fark etti. Cıvı cıvı. Hâlimden memnun. Dertsiz tasasız. Yüzlerce metre aşağıdaki kaldırıma çakılıp paramparça olmamış.

“Charlie,” dedi nefes nefese.

Yavru Kuş neşeyle cıvıladı. Kahrolası çatıdan aşağı atılmış Yavru Kuş ve bir şekilde...

Birden hatırlamaya başladı. Her şeyi.

Camilla, Charlie’yi binanın kenarından aşağı atmıştı. Reid o kadar sesli ve o kadar uzun süre haykırmıştı ki tüm damarlarının patlayacağını sanmıştı: Hayır hayır HAYIR. Aşağıdaki kaldırımda onu bekleyen dehşeti görmek için çatının kenarına koşmaya kalkmıştı ama Camilla onu imkânsız derecede kuvvetli koluyla durdurmuştu. Reid ona lanetler okumuştı. İnlemiş, ulumuş, hüngür hüngür ağlamıştı ve ardından Camilla manikürlü parmağını dudaklarına götürüp onu susturmuştu.

“Duyuyor musun?” diye sormuştu ona, gözleri ay ışığında parıldarken.

Reid kulak kesilmişti. Arabalar. Islık çalan rüzgâr. Kulaklarına hücum eden kanın sesi –*Kaldırımdaki kan bebeğim ah tanrım bebeğim*– ama hiçbir şey duymamıştı, duymuyordu... Derken insan-

ların ıgıllıklarını, arabaların ani bir frenle durmalarını ve çatıdan kahrolası bir bebek düştüğü için gelen ambulansların sirenlerini de duymadığını fark etti...

“Dikkatli ol,” diye uyarmıştı Camilla.

Doğru düzgün tutmayan bacaklarıyla çatının kenarına yaklaşmıştı. Dua eden bir adam gibi dizlerinin üzerine çökmüştü. Aşağıya bakmak için demir korkuluğun üzerine eğilmişti.

Charlie birkaç metre aşağısında binanın kenarına tutunuyordu. Tombul minik elleri minik örümceklerin özgüveniyle taşa tutunuyordu. Bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

“Charlie iyi değil,” diye tekrarlamıştı Camilla. “O kusursuz.”

Charlie başını kaldırmış ve ona neşeyle cıvılamıştı. *Selam baba.*

Ardından ağzını açarak kıkırdamış ve dört dişini Reid’e göstermişti, Reid de bu sırada bayılmıştı.

Şimdiyse yine bayılacakmış gibi hissediyordu. Kendini denge-
de tutmak için kanepeyi iki eliyle kavramıştı ve yanaklarından taze gözyaşlarının aktığını hissediyordu. “Ne... *neler oluyor...*” diye fısıldamaya çalıştı ama bu, ağıdı andıran tiz bir sese dönüştü. Kaçmak üzere olan bir aklın sesi.

Reid’in gözleri insan-yaratığının çömelmiş hâlde onu seyrettiği köşeye kaydı. Reid panik dolu nefesler almaya başladı. Daha önce hiç yapmadığı kadar odaklanarak nefeslerini kontrol altına almaya çalıştı.

Tam kendini kontrol altına aldığını düşünmeye başlamıştı ki Camilla onu boştaki eliyle ayağa kaldırdı. Kadının kuvveti...

“Gel biraz yürüyelim,” dedi, sonra da insan-yaratığına döndü. “Sen burada bekle, *dziadu.*”

3

Reid’i uzun taburelerin devasa mermer bir mutfak adasının etrafına dizilmiş olduğu mutfığa götürdü. Onu taburelerden birine

oturttu, sonra da buzdolabından ağır duran bir tepsi çıkardı. Şarküteri tabağı.

“Merak etme, hepsi tamamen normal şeyler. Ve son derece pahalı.” Ardından buzluktan da bir kutu dondurma çıkardı. “Öte yandan doğum günü kızının şekere ihtiyacı var. Hem de bolca.”

Camilla bir parmağını dondurmaya batırıp Charlie’ye uzattı. Charlie parmağı yakalayıp dondurmayı yaladı.

Reid tüm bunları uyuşmuş gibi seyrediyordu. Charlie’nin binanın kenarına tutunmuş görüntüsü gözünün önünden gitmiyordu. Diğer odada öylece oturan ve Camilla’nın sözünü dinleyen o imkânsız yaratık da öyle.

Kafasına bir briketle beklenmedik bir darbe almış gibi hissediyordu. Annesinin öldüğü haberini aldığı ya da Ana’nın felç olduğu ortaya çıktığında olduğu gibi. Bütün dünyası ters yüz edilip sarsılmıştı; her şey tekrar yerli yerine oturana kadar beklemekten başka çaresi yoktu.

Uyuşuk ve titrek bir elle bir peynir parçası alıp ağzına attı. Hiç iştahı yoktu ama yumuşak, yağlı peynir ağzında eridiğinde... Sandığından da aç olduğunu fark etti. Bir şeyler atıştırmak beynindeki parazitin sakinleşmesine yardımcı oldu.

Camilla, Charlie’nin kafasındaki yumuşak saçları kusursuz manikürlü parmaklarıyla okşadı. “Bu arada küpemi alabildin mi?”

Reid şaşkın şaşkın baktı. “Ah. Ee. Ben...” Kutuyu oraya bir büyücü yerleştirmiş gibi, varlığını hissedince şaşırdığı küpe kutusunu cebinden çıkardı. Kutuyu tezgâhın üzerine yerleştirdi.

“Umarım fatura kestirdiğim için sıkıntı çıkarmamışlardır.”

“Hayır...” Gözlerini Charlie’den alamıyordu. Dondurmayı yalarken tombul yanakları kıpırdanan ve parlak, meraklı gözlerle onu seyreden Charlie. Derken o gece yaşanan bir diğer olayı hatırladı. “Ana’nın başına bir şey geleceğini bildiğin için mi beni küpeyi almaya gönderdin?”

“Sen biraz daha atıştırdıktan sonra sana her şeyi anlatacağım, tamam mı?”

Reid bir parça peynir daha aldı. Gözlerini peynire dikti.

“O... o sizin vampir olduğunuzu düşünüyor.”

“Hımm.”

“Bu konuda haklı mı?”

Camilla kahkaha attı.

Reid'in gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Elindeki peyniri sık-tı. Peynirin parmaklarının arasından vıcık vıcık akmasına neden oldu. “Bu komik değil.”

Camilla dilini şaklattı. “Reid, yanlış hatırlamıyorsam sana bu peynirin pahalı olduğunu...”

“O bu konuda haklı mı?” Bir parça peynir daha alıp sık-tı ve yamuk yumuk olan parçayı tezgâhın üzerine fırlattı. “Bu bina... vampirlerle mi dolu?”

“Sen bu konuda ne düşünüyorsun, Reid?” diye sordu kadın en sonunda. “Ben seninle beslendim mi? Beraber onca gün geçirdik, hiç seni ısırmaya çalıştım mı ya da...”

Reid birden kendini geri atınca taburesi zeminde öfkeli bir şekilde gıcırdadı. “Isırık izleri.” Parmağıyla Charlie'yi işaret etti. “Aman Tanrım, onun, onun, onun üzerinde ısırık izleri vardı ve şimdi...” Tekrar ağlamaya başlamıştı ve histeriye kapıldıkça sesi giderek tizleşiyordu. “Onu eski hâline döndürün! Onu eski hâline döndürün!”

“Reid, sana gerçekten her şeyi açıklamak istiyorum ama bu davranışların çok utanç verici.”

“Seni gebertirim ulan.” Peynir bıçağını alıp kadına doğrulttu.

“Sonra ne olacak peki?”

“Onu... onu düzeltmenin bir yolunu bulurum. Normal hâline döndürmenin.”

“Beni öldürürsen bunu nasıl yapmayı planlıyorsun, Reid? *Hiçbir şey* bilmiyorsun ki.”

Reid öfkeyle hırlayıp tezgâhtan bir tane de çatal aldı. İki gümüş parçayı bir haç olacak şekilde tutup kadına doğrulttu.

“Ah, *golubchik*...” Kadın ona acıyan gözlerle bakıyordu. “Al.”

Birden Charlie kucagında belirdi. Onu sıkı sıkıya kavrasa da Charlie hemencecik kıvranmaya başlayıp tekrar Camilla'nın kucagına dönmek istedi. Bu sırada Camilla da şimdi ona aylar öncesi gibi gelen bir süre önce ikram ettiği tatlı, çiçeksi içkinin şişesini aldı. Reid bir yandan Charlie'yi elinden geldiğince sakinleştirmeye çalışırken bir yandan da kadının bir bardağa içkiden koymasını seyretti. Camilla bardağı tezgâha bırakır bırakmaz susamışçasına bardağı aldı. İçki sinirlerinin yatışmasına yardımcı olurdu.

Daha içki diline değmeden...

Charlie kucagından gitmiş, Camilla'nın kucagına dönmüştü. Bir an kucagındaydı, bir sonraki an kıkırdayarak Camilla'nın saçıyla oynuyordu. Şaşkınlıktan içki neredeyse genzine kaçıyordu.

"Ben oturma odasına geçiyorum," dedi kadın. "Dinlemeye hazır olduğunda gelip bana katılabilirsin."

Kadın bir kez daha onu ardında bıraktı ve Reid kadının istediğinde nasıl süzülürcesine hareket ettiğini, vücudunun üst kısmını hiç kıpırdatmadan nasıl akıcı bir zarafetle yürüdüğünü görünce şaşırdı. Kadın o kadar güzeldi ki bu Reid'i korkutuyordu.

Bir şeyler yapması lazımdı. Karşılık vermesi, avantajlı konuma geçmesi gerekiyordu. Ama nasıl? Daha neye karşı savaştığını bile bilmiyordu.

Bu düşünceyle birlikte aklında bir planın ilk tohumları ekildi.

Mutfaktan ayrılmak üzere ayağa kalktı... sonra bardağını tekrar doldurup birkaç dilim daha peynir aldı. Eğer bu gece birkaç canavarı yenmek istiyorsa, gücünü toplamaya ihtiyacı vardı.

4

Charlie'yi kalçasına dayamış olan Camilla oturma odasının pencerelerinin önünde dikiliyordu.

Açık perdeler pencerenin ötesinde uzanan şehri gözler önüne seriyordu. Dünyanın üzerindeki yıldızlardan oluşan bir deniz.

Camilla o denizi seyrediyordu. Yansıması –ve bir yansıması vardı gerçekten– Reid’e bakıyordu.

“Thomas Emile Janebridge bu şehri çok seviyordu. Daha ilk yıllarında bile gelecekte dönüşeceği şeyi görebilmişti. Minik ailemiz Avrupa’daki evimizden ayrıldığında, buraya, her şeyin kalbindeki şehre yerleşmek istediğimizi biliyorduk. Yoldaşın yoldaşı anlaması gibi, biz de bu yeri, bu şehri anlamıştık. *Senin* de buraya ilk taşındığında, sanıyorum ki bu şehri *anladığın* gibi. İnsanın rüyalarına ayna tutan bir yer. Haksız mıyım?”

Reid ne diyeceğini bilmiyordu. Zihninde bir plan şekillenirken bile şu anda eli kolu parti atıştırma malıklarıyla dolu olduğundan kendini saçma sapan hissediyordu.

“Janebridge bu şehri nasıl algılamıştı, biliyor musun? Onu ilk gördüğünde. Kitabında yazıyor mu bu?”

“Hayır.”

“Bu şehrin ne kadar organik olduğunu görünce etkilenmişti. Organik derken gerçek organlardan bahsediyorum. Tanımlarken kullandığı kelime *organisch* idi; Hollandacadan çevrildiğinde temelde canlı dokudan oluşmuş şey anlamına geliyor. Şehir o zamanlar bugünküne nazaran çok daha küçüktü ama o zamanlar bile devasaydı. Tıkanık. Sıkı. Bir gövdenin içindeki gizli mücevherler gibi. Her bir parçası kendine has bir işlev görüyordu. Her bir parçası kendi ait bileşenlerden oluşuyordu. Her bir parçası beden için bir diğeri kadar önemli, vazgeçilmezdi.”

Reid konuşmaya kalktı. “Tüm bunların konumuzla ne alakası...”

Kadın ona döndü. Gözleri Batı Yakası’nın ışıkları kadar parlaktı. Charlie’nin gözleri de öyle. Reid’in dizleri titremeye başladı. “İç organlar midemizi bulandırır. Kendi biyolojimiz bize canavarca gelir. Oysa tek amaçları bütün organizmanın yaşamını devam ettirmektir. *Bedenin* yaşamını. *Sistemin*.”

Kanepenin yanına gidip oturdu. Charlie’yi de yanına oturttu. Reid bir an ona bunu yapmamasını söyleyecek oldu –Charlie yu-

varlanıp düşebilirdi- ama sonra çatıyı hatırladı. *Plana sadık kal*, dedi kendine. *Bu senin tek umudun.*

“Vampirler.” Camilla kıkırdadı. Bu aşağılayıcı bir tavır mıydı? Acıyan bir tavır mı? Reid kestiremedi. “Unuttun sanırım, *golubchik*; ben *filmlerde* oynadım. Filmde görünüyorum. Sivri dişlerim yok. Güneşe çıktığımda kül olmuyorum. Gerçi bizim için bu çocukça terimi ilk kullanan kişi sen değilsin. Kötü bir PMS geçiren bir kadın ne kadar kurda dönüşüyorsa biz de o kadar ‘vampiriz’ sanırım. Yolumuz kesiştikten sonra ufak fantastik hikâyeler kaleme alacak ilhamı bulan yazarlar ve şairler tanıdım yıllar içerisinde. Ama tabii ki biz o şapşal masallardan önce de vardık. Sizin lanetlerinizden ve haçlarınızdan önce de var olduğumuz gibi ve bu arada, Reid, ben senin Yahudi olduğunu sanıyordum.”

Kadının alaycılığı karşısında yüzü kızardı. Ama kadın konuşuyordu. Bu iyiydi.

Dehşet verici ama iyi.

“Tamam, o zaman... siz nesiniz?” diye sordu.

“İlla bir ismimizin olması içini rahatlatacak mı? Biz bir aileyiz. Topluluk hâlinde yaşarız. *Organisch*. Her birimizin bir işlevi vardır ve bütün vücuda katkıda bulunuruz.”

Gözleri orada oturmuş, onu seyreden Charlie’ye kaydı. Birden boğazı düğümlendi.

“Kızıma ne yaptığınızı bilmek istiyorum.” Ağlamak üzere olduğundan sesi çatladı.

Çılgın bir an sonrasında şimdi Camilla tam karşısında dikiliyordu. Yaşadığı şokla birlikte mesanesinin boşalmaması bir mucizeydi.

“İşte şimdi gelişme katetmeye başladık.” İpeksi, kadınsı bir zarafetle Reid’in elindeki bardağı aldı ve bir yudum içti. Dudaklarının etrafındaki ince kıllar görünür oldu ve ağzı camla temas ederken dalgalandılar. Reid’in midesi büzüldü. “Şöyle ki... üremek bizim için fazlasıyla... karmaşık bir süreç. Sana leyleklerin bizi nasıl getirdiğini anlatayım.”

5

Reid kadını dinlerken, Ana'yla ilk bebek yapmaya çalıştıkları zamanları hatırlamaya başladığına şaşırdı. Onlar da hamile kalmanın ne kadar karmaşık olduğu karşısında şaşıp kalmışlardı. Hatta o dönem insanların hamile kalabiliyor olmasının ne kadar büyük bir mucize olduğunu düşünmüşlerdi.

Öte yandan Camilla'nın tasvir ettiği şeyin yanında bu basit kalıyordu.

"Bizim türümüz," diye açıkladı Camilla, "çocuk doğuramıyor. Onların yapılması gerekiyor."

Son derece baş döndürücü görünen süreci anlattı. Bir boynu ısırarak ya da kan değiş tokuş yapmak gibi basit bir şey değildi. Kadının anlattıklarını takip etmeye çalıştı fakat sürekli dikkati dağınılıyordu: Anılar, kanına karışan alkol, bir oyuncak bebek gibi ona bakan kanepedeki Charlie dikkatini dağıtıyordu.

Bu süreç birkaç farklı adımdan ibaretti. "Vücuda zerk edilen şeyler," demişti bunlara. Bu zerk edilen şeylerin ne olduğunu açıklamamıştı. "Fakat sık sık sürecin nasıl gittiğini görmek için örnek alıyoruz. Bunlar da size minik ısırıklar olarak görünebilir." Camilla gülümsedi. Charlie de öyle. Bu konuşmayı anlıyor muydu yoksa?

"Şimdi sana çok ama çok gizli birkaç bilgi vereceğim, Reid." Adam, bu konuda azıcık da olsa heyecanlandığı için kendinden tiksindi. "Bu binanın en üst katına... çocuk odası diyoruz. Adayları yetiştirdiğimiz yer orası. Adayları, sözüm meclisten dışarı, muhtemelen kimsenin özlemeyeceği ailelerden seçiyoruz."

"Adayları yetiştirmek' mi?"

"En önemli faktör yaş. Uzun geçmişimiz boyunca en yüksek başarı oranının bir yaşına basmasına çok az kalmış adaylarda olduğunu öğrendik. Ne daha küçük. Ne daha büyük. Bu en yüksek ihtimalli yaşta bile değişimlerin başarılı olacağının garantisi yok.

Denemelerimizin büyük kısmı başarısız oluyor. İstersen buna başka bir kura da diyebilirsin.”

“Sen... ölü bebeklerden mi bahsediyordun?”

“Evet.”

“Tanrım.”

“Sana ne diyebilirim bilmiyorum, Reid; doğa acımasızdır. Ama Charlie’de bunun aksi gerçekleşti. O sürece *olağanüstü derecede* iyi tepki verdi. Öyle değil mi, Charlie?”

Charlie, Camilla’ya baktı ve Reid bir kez daha Charlie’nin konuşulanları dinlediğini düşündü. Hayır, imkânsız.

Bunların hepsi imkânsız, Reid.

“Bu... bu hiç yetişkinler üzerinde denendi mi? Bu... süreç?” Camilla ağzını eliyle saklayıp kıkırdadı. “Komik olan nedir?”

“Tabii ki denendi, *golubchik*. Çok defa. Hatta bunun örneklerinden birini okudun da.”

“Ne?”

“Binanın iş meseleleri konusunda işbirliği yaptığı pek de hoş olmayan bir mafya, durumumuzu keşfedip onu ve en yakın arkadaşlarını ‘dönüştürmemiz’ için bizi zorlamaya kalkmıştı. Yaklaşık yirmi kişilik bir grup. Bunun işe yaramayacağı konusunda onu uyardık ama ısrar etti. Onlara gerçeği söylediğimizi çok kısa bir sürede anladılar. Çatırtı.”

Reid gözlerini şaşkın şaşkın kırpıştırdı. “Çakılış mı?”

Camilla burnunun ucuna dokundu. Bingo.

Reid’in kafasının içinde sorular dönüyor, her bir soru on farklı sorunun ortaya çıkmasına neden oluyordu.

“Kaç kişisiniz?”

“Çok değil. ‘Yeterince değil’ dersem çok ağgözlü bir cevap olurdu, değil mi? Ama kim ailesinin daha büyük olmasını istemez ki, haksız mıyım?”

“Ünlü olan herkes... senin gibi mi?”

Kadın bu soruya içten bir kahkahayla cevap verdi. Charlie’nin cıvıltılarının âdeta yetişkin versiyonu olan tiz, flütü andıran bir

kahkaha. “Yüce Tanrım, hayır! Ünlü olanların büyük kısmı, daha önceden ünlü olan başka birinin çocuğu sadece!”

Reid kadının attığı kahkahayla kendini mahcup hissetti. Yanakları kızardı ve bakışlarını aşağı indirdi. Derken kafasına bir şey dank etti. “Bir dakika, peki ya torunun?! Siz çocuk sahibi olamıyorsanız, o zaman...”

Reid kafasını kaldırdığında, karşısında yirmilerinde bir kadın buldu. Işıl ışıl, uhrevi ve öylesine genç. Kekeleyerek sözünü kesti.

“Bu binanın sakinlerinin,” dedi kadın, “büyük kısmının kendi alanlarında çalışan ‘torunları’ var. Başarılı... ama çok başarılı değil.”

İllüzyon yalnızca birkaç saniye sürdü. Ardından ezilen kuru yaprakları andıran bir sesle bir kez daha o genç kadının yerini Camilla aldı. Hâlâ ışıl ışıl ve uhreviydi. Charlie ağzıyla osuruk sesi çıkarıp takdir edercesine ellerini çırpı. “Bunu yapmak giderek daha zorlaşmaya başladı, bu yüzden zavallı Leonora artık eskisi kadar çalışmıyor. Çok yaşlandım.” Kanepede Charlie’nin yanına oturdu.

“Siz yaşılanıyor musunuz?”

“Üreme konusunu niye dert ettiğimizi sanıyorsun? Sizin şu masal ‘vampirlerinizin’ niye mantıksız olduğunu sanıyorsun? Ölümsüz olmak ve üremek birbiriyle tamamen uyumsuz şeyler. Bir noktada her yer bizimle dolardı.”

“Sanırım hiç böyle düşünmemiştim.”

“Hayır, niye düşünesin ki?” Camilla düşüncelere dalmış gibi duruyordu. “Evet, biz de yaşılanıyoruz, Reid. Kocuyoruz. Hatta ölüyoruz da. Doğum ve ölüm ayrılmaz bir ikilidir; biri olmadan diğeri var olamaz. Senin gibi ben de öleceğim. Tek farkımız, benim çok ama çok uzun bir süre yaşayacak olmam. Güneşin altında yanıp kül olmuyorum ama güneş bu süreci hızlandırıyor. Eklemlerim ve kemiklerim küçülecek, belim bükülecek. İskeletim yamulup çarpılacak. Derim griye dönüşüp taşlaşacak. Diğer odadaki dostuma benzeyeceğim. Diğer büyüklerimize benzeyeceğim. Elimden geldiği kadar en üst kattaki gençlerimize bakacağım. Sonra da şansım yaver giderse binanın üzerinde, bu

çok sevdiğim şehri seyrederek nihayet taşlaşıp emekli olacağım. Şikâyet edecek bir şeyim yok. Senin yalnızca hayal edebileceğin tecrübelerle dolu, inanılmaz uzun bir hayat yaşadım. Bizim yeteneğimiz bu işte. Sistemler hakkında sana anlattıklarımı anlayabiliyor musun? Organlar hakkında?”

Anladığını düşünüyordu. Ne kadar çılgınca olsalar da bağlantıları kurabilmeye başlamıştı.

“Yani dışarıdaki o... heykeller, gargoyllar, onlar?..”

“Onlar bizden önce gelenler. Atalarımız. Hatta Janebridge de onlardan biri. Bedeni artık bu çok sevdiği, yetiştirdiği, beslediği binanın bir parçası.”

Reid'in sormak istediği çok sayıda soru vardı ama biri özellikle ön plana çıkıyordu.

“Bunları bana niye anlatıyorsun?”

“Çünkü, Reid. Charlie özel. Ben senin de özel olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden sana bir teklifte bulunmak istiyorum.”

Kadının söyleyeceklerine karşı ona güç vermesini umarak içki-sinin kalanını kafasına dikti.

“Senin bize katılmanı istiyoruz. Bu yeterince basit oldu mu?”

6

Ortalığın bu kadar sessiz ve sakin olmasına çok şaşırdı. Havada asılı kalmış gibi hissediyordu. Nefessiz kalmış.

“Size katılmak ne anlama geliyor? Bu işlemin yetişkinler üzerinde işe yaramadığını söylemiştin.”

Camilla bacak bacak üstüne atarak arkasına yaslandı. “Yaramıyor. Sen Charlie ya da benim gibi yaşamayacaksın. Normal bir ömrün olacak. Ama yine de bizden biri olacaksın. Önemli bir parça. Senin gibi insanlar için yerimiz var. Binayı işletmemize yardımcı olacaksın. Ufaklığını büyütmemize yardımcı olacaksın. Ailemizin bir parçası olacaksın.”

Başka bir deyişle, nihayet ait olduğun bir yerde yaşayacaksın. Bundan sonra korkmak yok. Yabancılaşmaktan, dışlanmaktan. Ekonomik ya da kültürel bir güvensizlik hissetmek yok. Hatta kariyerinin önünü bile açabilirlerdi.

Bu teklife balıklama atlamasını engelleyen şey Ana oldu.

Plana sadık kal. Ama plan çoktan değişmeye başlamıştı bile.

Reid dudaklarını yaladı. Yutkundu. İçkiye rağmen boğazı inanılmaz kuruydu.

“Ya bazı şartlarım varsa?” dedi en sonunda.

“Şart mı?” Camilla’nın meraklanmış bir hâli vardı. Ya da belki de tepeden bakan? “Peki bana şunu söyler misin, sana pazarlık yapacak bir durumda olduğunu düşündüren nedir, *golubchik*?”

Bu cümle ona patronunu, o sikik, götü kalkık dallamayı hatırlattı. Şah mata uğradığını anladığı andaki o berbat hissi.

Bunu yapmayacaktın, Camilla. Çok büyük bir hata yapmadığını umarak bir misketi yutkundu.

“Çünkü. Haçlar ya da kutsal su konusunda endişelenmiyor olabilirsiniz ama sizi korkutan bir şeyden haberdarım.”

Kadının yüzündeki ifade azıcık da olsa yalpaladı. “O nedir?”

Reid elini cebine attı.

“İfşa,” dedi ve telefonunu çıkardı.

Ses kayıt uygulaması açıldı ve kayıt alıyordu. Bütün bu konuşmayı. Bütün bu çılgın konuşmayı.

Kadın burun büktü. “Sen... sen bunun gerçek bir konuşma olduğuna insanları inandırabileceğini mi düşünüyorsun?”

Yine de kadının gözlerinde bir şey vardı. Korku değildi belki ama en azından bir kararsızlık. Bunu beklemiyordu.

“Ve bu telefonu elimden almaya kalkmadan önce şunu bilmelisin ki,” diye uyardı, “ben bir müzisyenim ve paranoyağım. Tüm kayıtlarım doğrudan bulutuma yükleniyor. Ana’nın da o buluta erişimi var. Benim başıma bir şeyler gelirse, bu kaydı dinleyecektir; ne olduğunu bilecektir.”

“Peki sonra ne olacak?”

Reid'in dürüst bir cevap vermesi gerekiyordu. "Bilmiyorum. Ama Deptford hakkında *bildiğim* bir şey var: Burası hakkında yalnızca tek bir kitap yazılmasının bir sebebi var. Kimsenin bu binanın içinde bir film ya da fotoğraf çekmemesinin bir sebebi var. Mahremiyetinize *gerçekten* özen gösteriyorsunuz. Ve gerçekten kaçınmak isteyeceğiniz bir süreci başlatabiliriz."

Kadın ona uzun süre baktı. Reid ensesinde bir ter damlasının aşağı kaydığını hissetti.

"Peki ne *istiyorsun*? Kendine bir avantaj kazandırdın. Bunu ne için kullanacaksın?"

"İki şey," dedi Reid. "Birincisi. Charlie'yle bir gece daha geçirmek istiyorum. Etraflıca düşünmek için."

Camilla bir şey demek üzere ağzını açtı ama sonra vazgeçip kendini durdurdu. "Bu anlaşılır. Peki ya ikincisi?"

"Ana'yı düzeltmenizi istiyorum."

7

Camilla'nın sessizliği onu yüreklendirdi. Başı dönüyordu ve kendine nefes alması gerektiğini hatırlattı. "Onu *düzeltebilirsiniz*, değil mi?" Sesinin bu kadar cılız çıkmasından nefret ediyordu. Aynı zamanda Ana'nın, bozuk olduğuna dair imayı duymaktan da nefret edeceğini biliyordu... ama o şu anda burada değildi, değil mi?

"Onu düzeltmekten' kastının bacakları olduğunu varsayıyorum?" diye sordu Camilla en sonunda.

"Evet."

"Reid. Biz tabii ki bunu düzeltebiliriz. Bacaklarının bir daha ona asla sıkıntı vermemesini sağlayabiliriz. Yapabileceğimiz şeylere dair en ufak bir fikrin bile yok."

Reid daha önce hiç tatmadığı türden bir rahatlama hissetti. "O zaman aynı teklifi ona da yapabilir misiniz? Onun benimle *beraber*

çalışabilmesi için? Binanın işletilmesine yardım edip Charlie'ye bakmak için? Onu planlarınıza dahil etmediğinizin farkındayım, bana bu doğru değil diyerek yalan söyleme. Bu gece onu yalnız yakalamak istediniz. Ama ben onunla konuşabilirim. Lütfen. O çok güçlü biri. Onun da burada olması sizin için büyük şans olur.”

Camilla, Reid sanki ondan gidip havaalanından birini almasını istemiş gibi iç geçirdi. Nihayet ellerini bacaklarına vurup ayağa kalktı.

“Seni bu kadar sevdiğim için şanslısın, Reid. Çok şanslı hem de. Ama şunu unutma, eğer bu kaydı saklamaya karar verirsen... burada yaşayan tek kişi ben değilim. Anlıyor musun?”

“Elbette.” Artık terlemeye başlamıştı. Bunun dışarıdan çok belli olmadığını umuyordu.

“Kızını yanında götür. Beraber geçireceğiniz vaktin tadını çıkarın.”

Charlie'nin yanına gidip onu kucağına aldı. Bunca zamandır sessiz sakin oturan bebek bir anda yine debelenip mızımızlanmaya başladı. Camilla boğazının içinden gelen insana ait olmayan bir ses çıkardı; Charlie de bu sesi çıkarmayı denedi –beceremedi– ve ardından duruldu.

Derken Reid'in aklına bir şey geldi. “Ah, kahretsin, ee... Charlie bu sabah bir çocuğu ısırды ve çocuk biraz rahatsızlandı. Ona bir şey olur mu?”

Camilla eyvah dercesine yüzünü buruşturdu. Sonra da omuz silkerek kendini toparladı. “Muhtemelen endişelenecek bir şey yoktur. O daha bebek. Diğer çocuğa bir şey olacağını sanmam.”

Reid daha sonra Eliot'ı kontrol etmeye karar verdi. “Şimdi,” dedi kadın, “ben gidip bir şeyler atıştıracağım ve sonra da dinleneceğim. Ben de çok yoruludum.” Dinlenmiş ve telaşsız görünüyordu, hiç de yorgun bir hâli yoktu. Reid yaptığı hamleyle kadının canını sıkıp sıkmadığını kestiremiyordu.

Kadın ona arkasını dönüp ilerlemeye başladı, sonra durdu.

“Nasıl beslendiğimizi görmek ister misin? Tam olarak kimi tehdit etmeye çalıştığını?”

Bir kez daha gözünün önüne patronu, o yıkıcı derecede utanç verici son günü geldi. Sırtını dikleştirdi.

“Her şeyi öğrenmek istiyorum.” Sınırları o belirliyordu.

Kadın onu yatak odasına götürdü. Evde içini görmediği tek oda.

Kadın kapıyı açtığı anda karşılarında penceresiz bir oda belirdi. İçerisi zifiri karanlıktı. Reid yatağı bile göremiyordu. Fakat holdeki ampullerin yaydığı ışık sayesinde içeride bir figür olduğunu fark edebilmişti. Yere uzanmış, bir dirseğinin üzerinde duran biri. Kafası karışık.

Reid bir takım elbisenin silüetini de seçebiliyordu. Takım elbisenin karanlıkta bile görülebilen solgun rengini.

Kadının eşlikçilerinden bir diğeri.

Reid yutkundu. “Niye hep o takım elbiseyi giyiyorlar? Bir özelliği var mı, yoksa?..”

Camilla hıhladı. “Hayır, *golubchik*.” Kadın koluna dokundu ve Reid azıcık yerinde hopladı. “Yalnızca belli bir tabakaya ait insanlarla görülmek istiyorum, o kadar.”

“Ah.”

“O kötü biri. Bunu unutma. Biz yalnızca kötü insanları seçeriz.”

Kadın gülümsedi, bağciksız ayakkabılarını çıkardı, takılarının da bir kısmını çıkarırken ağzının etrafında minik kıllar belirdi. Reid’in aklına bir kırkayağın bacaklarını getiren şekilde dalgalandılar. Kadın boğulma sesini andıran yumuşak bir ses çıkarmaya başladı. Öğürme sesi.

Reid kadının onun önünde kusmaya başlayacağını sandı.

Charlie kendi kendine neşeli neşeli mırıldanıyordu.

Camilla’nın çenesinden aşağı salya akmaya başladı. Gözleri zevkle yuvalarında döndü.

Suratındaki gülümseme ise kaybolmadı.

Karanlık odanın içinde çömeldi. Sersemlemiş, şu anda neler olduğundan bihaber durumdaki adam rüyadaymışçasına bir ses daha çıkardı.

Etraflarını saran gölgelerin içinde, Camilla'nın ağzından bir şeyin çıktığını gördü Reid. Uzun ve parmağı andıran bir şey. Peşinden nelerin yaşanacağını görmeden koşmaya başladı.

DANIŞMA

1

Eve döndüğünde yaptığı ilk iş Charlie'yi aktivite sandalyesine oturtmak oldu.

İkinci iş ise klozetin önüne diz çöküp kuru kuru öğürmektir. Titremesini durduramıyordu.

Sendeleyle sendeleyle salona döndüğünde zayıfça kıkırdadı ve kızına, "Babanın bu kadar iyi bir oyuncu olduğunu bilmiyordun, değil mi?" diye sordu. Ancak konuştuğu için hemen pişman oldu. Ya kadın, Charlie aracılığıyla onu dinleyebiliyorsa?

Hayır. Hayır, bu çılgınlıktır.

Yaşanan diğer şeyler gibi bir çılgınlık mı? Deptford'ın duvarlarına tutunan Charlie. Camilla'nın ağzının içinden çıkan o şey. Yaptığı o lanet olası konuşmanın tamamı.

Charlie'yle göz göze geldi. Onun gözleri panik ve korku doluydu. Charlie'ninkileriye okuması imkânsızdı.

Camilla'nın yanındayken rol yapmıştı gerçekten de. Söylediği her şey yalandı: kayıt, şartları, her şey. Ne canavarlar adına çalışmaya niyeti vardı ne de kızını bile isteye onlara teslim edecekti. Sadece biraz zaman kazanmak istemişti.

Ama bu zamanı ne için kullanacaktı?

"Seni kurtaracağım, Yavru Kuşum. Çok geç değil, biliyorum bunu."

Telaşla mutfağı karıştırmaya başladı.

Sarımsak. Dışarıdan yemek söylemek yerine evde makarna yaptıkları nadir gecelerden kalma birkaç diş. Kendine söverek – *Aptal, aptal*– Charlie'nin yanına geldi ve sarımsağı kızının yanına bastırdı.

Charlie gözlerini kırptırıp ona baktı.

“Tamam,” diye nefes verdi Reid. Bu herhangi bir şeyi kanıtlıyor muydu? Bilmiyordu. Ailesini yozlaştırmış olan bu *şeylere* karşı yalnızca tiksinti ve dehşet duyduğunu biliyordu.

Sonra lavabonun altından ufak bir alet çantası çıkarıp sarımsak dişlerini kapının üzerine bir Mezuza gibi çaktı. Belki bu da evin içine girmelerini önlerdi? *Aptal, aptal*.

Başka ne yapabilirdi, başka? Güneş ışığı. Kazıklar. Gümüş. Bunların hiçbirisi işe yaramaz gibi görünüyordu. Vampir hikâyelerine dair işine yarayabilecek başka ne biliyordu?

“Onları evin içine davet etme,” diye mırıldandı. Vücudunu yine bir ürperti aldı, bu seferki bir elektrik şoku gibi ufak ve sıkıydı. Sen *onların* evinin içinde yaşadığın takdirde bu kural nasıl işliyordu ki?

Ben bir vampir hikâyesinin içinde olamam, diye düşündü çılgınca. *Ben Yahudiyim! Benim burada olmamam ge-*

Derken gözü annesinin eşyalarının bulunduğu kolilere takıldı ve Camilla'nın dediği bir şey aklına geldi.

“Biz sizin haçlarınızdan daha önce vardık.”

Aklında ona ne büyük aptallık ettiğini söyleyen sesi duymazdan gelerek duvardaki kolileri çekip açtı. Madem bu yaratıklar Hristiyanlıktan daha eskiydi, o zaman belki Hristiyanlıktan daha eski bir şeyde çözüm bulabilirdi? Belki de hiç de yanlış hikâyenin içinde değildi? Belki de?

Bir şeyler bulma ihtimalinin düşük olduğunun farkındaydı ama annesi sinagogda uzun süre gönüllü çalışmıştı, bu yüzden kişisel eşyaları arasında bir sürü de Musevilikle alakalı eşya vardı.

Tam pes edecekti ki baktığı ikinci kolide, dua kitaplarının altında gizlenmiş, onu çağıran bir şey olduğunu hissetti: Eski bir toz bezine sarılmış olan tuhaf şekilli bir yumru. Nesneyi koliden çı-

kardı ve büyük bir dikkatle bezi açtı; yalnızca saygıdan ötürü değil, ailesindeki neredeyse herkes bu nesneyi tutarken bir şekilde kendilerini fena hâlde kestikleri için. Manevi değeri yüksek olmasa yıllar içerisinde yüz kere çöpe atılırdı.

Chai şeklinde eski bir bronz kâğıt ağırlığıydı bu. Chai *yaşam* anlamına gelen, Reid'in hep belli belirsiz bir ineğe benzettiği iki harfin bir araya gelmesiyle oluşan İbranice bir kelimeydi. İki yönde de yaklaşık yirmi santim uzunluğunda, büyük ve ağır bir nesneydi. Rivayete göre, Reid'in büyükannesinin doğup büyüdüğü ve daha sonra terk etmek zorunda kaldığı Reszel köyündeki sinagogdan gizlice kaçırılan şanıdanlardan yapılmıştı. Metalin birleştirildiği noktalarda yumuşak kenarlı kaynak noktaları, yara izleri misali belli oluyordu.

Reid ya da erkek kardeşi ne zaman bu nesneye yaklaşırsa annelerinin onları dikkatli olmaları için azarladığını hatırlayınca içinde bulunduğu panik bulutu hüznle ağırlaştı. Lanet olsun, yas böyle bir durumun ortasında bile varlığını koruyordu. Şimdi annesini arayıp bu çılgınca, imkânsız gelişmeler hakkında bile ondan nasihat almak isterdi.

Chet harfinin üstündeki güvenli olan kısımdan tutarak kanepeye oturup chai'a baktı. Tek bir canavarı geri püskürtmeye yaramasa bile bunun yanında olması kendini daha güvende hissetmesini sağlamıştı.

"Bunun çözümünü bulacağız," dedi Charlie'ye dalgın dalgın. "Bunun düzelteceğiz."

Charlie ona, *Nasıl? Bu konuda elinden ne gelir ki?* der gibi bakıyordu.

"İlk adım olarak buradan dışarı çıkacağız. Bugün. Bir otel tutacağız. Buraya asla dönmeyeceğiz."

Annem ne olacak? Onlar annemi düzeltebilirler.

Bu onu duraksattı.

Peki ben ne olacağım? Ya ben başka bir yerde yaşayamazsam? Ya başka yerde hayatta kalamazsam?..

“Bilmiyorum! Ama... bir yolunu bulacağız, biz...”

Kazanamazsın, baba. Ama her şeyi kaybedebilirsin.

Bu berbat, onu yoldan çıkarmaya çalışan düşünceleri kovmak için kafasını salladı.

İçki, yorgunluk ve duyguları içinde çalkalanıp duruyordu. Belirsiz bir süre boyunca orada oturup elindeki chai’a baktı. Kendine nihayet geldiğinde, şafak sökmek bir yana, bayağı bayağı sabah olduğunu fark etti. Yeni bir gün.

Bu onu tekrar paniğe gark edebilirdi ama orada oturmaya devam ederken muhtemel bir çözüm fikri geldi aklına. *Konuşabileceği* birileri. Hatta belki cevap bulabileceği.

Derken birden kendine gelerek Charlie’yi saatlerdir aktivite sandalyesinde bıraktığını hatırladı.

Ne bağırmış, ne ağlamış ne de herhangi bir ses çıkarmıştı.

Bunca zamandır orada öylece oturmuş gibi duruyordu.

Gözlerini dikmiş ona bakarak.

“Gel hadi, Yavru Kuşum,” dedi, dışarı çıkmak üzere hazırlanırken. Binadan çıkmak için bir kez daha her şey normalmiş gibi davranmaları gerekiyordu. Bunu hallettikten sonra da hastaneye, Ana’nın yanına gideceklerdi. Ona her şeyi anlatacaklardı. Bir sonraki hamlelerini planlayacaklardı. Ama önce: “Gidip fikir danışacağız.”

2

Isaac’ın başı ağrıyordu; güne başlamak için nahoş olsa da alıştığı bir şekil.

Diğer Lubavitcherlar da bunun farkındaydı ve bu yüzden Isaac’ın bu sabahki görevi Mitzva Tankı’nda kahve isteyenlere kahve almaktı. Bir tek Akiva kahve istemişti, bu yüzden Isaac şu anda Madison ile Elli Yedinci Sokak kesişimine park edilmiş, bir minibüsten bozma Tank’a ağır adımlarla dönerken taşıdığı tepside yalnızca iki adet bardak vardı: biri Akiva’ya, biri kendine. Kahve baş

ağrısına iyi gelmiyordu... ama kahveye kattığı şey iyi geliyordu. En azından kısa bir süreliğine.

Kasvetli bir gündü. Soğuk, parçalı bulutlu. Ufukta bir kar fırtınası vardı belki de. Isaac dönerken hiç acele etmiyordu, böyle günlerin kasveti hoşuna gidiyordu.

Tank'ın yanında duran ve ihtiyar Mendy'yle konuşan yabancıyı gördüğündeyse Isaac birden dönmesinin çok mu uzun sürdüğünü merak etti. Bu kadar erken saatte bir ziyaretçileri olması görülmüş şey değildi. (Zaten ziyarete birilerinin gelmesi de nadiren görülüyordu; insanların çoğu onlardan kaçıyor ya da onlara görünmezmiş muamelesi yapıyordu.)

Biraz daha yaklaşıncı ziyaretçinin öyle herhangi bir yabancı olmadığını fark etti. Reid'di bu, son zamanlarda sık sık yolunun keştiği Reform Yahudisi. *Bashert*, diye düşündü ve nedense ürperdi.

Isaac yaklaşırken Tank'ın kenarına yapıştırılmış devasa fotoğraftan Rebbe Schneerson'ın devasa yüzü onu gülerek karşıladı.

"Ah. Geldi işte," dedi Mendy. Ondan bahsediyorlardı demek.

"Hey," dedi Reid, sesi hem rahatlamış çıkmıştı hem de ölü gibi duruyordu. Göğsündeki taşıyıcıda bir bebek vardı. Isaac bir anlığına Benjamin'i düşündü ve o an kalbi her seferinde olduğu gibi bir kristale dönüşüp baştan paramparça oldu.

Başka bir şey daha hissediyordu. Bir ciddiyet. Ağırlık. Kötü bir şey olacakmış gibi. Kesinlikle iyi bir his değildi. Kana karışan yılan zehri gibi baş ağrısına karıştı.

"Seninle birkaç dakika konuşabilir miyim?" diye sordu Reid. "Özel?"

Isaac sesinin neşeli çıkması için elinden geleni yaptı. "Elbette! Beraber parka yürüyelim mi?"

Isaac kendi kahve bardağını aldı ve Akiva'ya uzatsın diye tepsiyi Mendy'ye verdi, sonra da Reid'le birlikte parkın en yakındaki kapısına doğru gittiler.

Konuşmadan yürüdüler. O kötü şeyler olacak hissini üzerinden bir türlü atamıyordu. Belki de Reid'in bebeğinin gözlerini ka-

çırmadan onu seyrediyor olmasıyla alakalıydı bu? Gözleri... Hiçbir bebeğin gözleri böyle... soğuk olmamalıydı.

Parka vardıklarında Isaac tam ne kadar da çenelerinin düştüğüne dair bir şaka yapacaktı ki Reid nihayet konuştu. Isaac, onun sadece tek bir cümleyle bütün dikkatini çekmesine çok şaşırdı. Belki biraz da minnet duydu.

“Peki...” dedi Reid, göz teması kurmamak için özel bir çaba harcayarak. Sesi çatladı; boğazını temizledi ve tekrar denedi. “Bana vampirler hakkında ne söyleyebilirsin?”

Saat 08:37’ydi.

TERRA FİRMA

1

Annesi bebek odasındaki beşiğin üzerine eğildi.
Islak sesler. Keyif dolu bir mırıldanma. Yüzlerce metre aşağıdaki trafiğin uzaktan gelen gürültüsü.
Ana gergin adımlarla beşiğin yanına yürüdü.
Annesi kafasını kaldırıp ona baktı.
Kan akmış, yüzüne bulaşmıştı.
Charlie'nin tombul bacaklarından birini tavuk budu gibi tutmuştu, bacağın soketinden çıktığı yerde krema rengi parlak kıkırdak görünüyordu ve bacadan kocaman bir ısırik almadan önce annesi Ana'ya bakıp...

2

Ana uyanmaktan ziyade yüzerek yüzeye çıktı.
Nerede olduğunu hatırlamaya çalışarak şaşkın şaşkın gözlerini kırptırdı. Yabancı bir yatak. Parlak, beyaz bir oda.
Bir hastane.
Bu farkındalığın gelmesini beklercesine kalp atışları hafiften hızlanmaya başladı.
Etrafına bakındı. Sağında: Başka bir yatakta yatan, parlak turuncu saçlı, kilolu, yaşlıca bir kadın elindeki dergiye gömülmüştü.

Solunda: Tekerlekli sandalyesi minik bir komodinin yanında katlı duruyordu.

Ziyaretçisi yoktu.

Reid yoktu. Charlie yoktu.

Ana doğruldu. Ona bağlı herhangi bir şey yoktu ki bu içini rahatlattı. Yalnızca parmağında bir nabızölçer vardı. Bir de derisini terleten ve çıkardıktan sonra üşümesine neden olan köpükten bir boyunluk. Boynunu sağa sola çevirip kıtlattığında herhangi bir sıkıntı olmadığını gördü. Ya da en azından şimdilik görmezden gelebileceği bir durumdaydı.

Yatağın yanındaki korkuluğu indirdi. Korkuluğu indirdiğinde oda arkadaşı kafasını kaldırmadan mırıldandı:

“Bundan hoşlanmayacaklar.”

“Evet,” dedi Ana, “olsun...”

Bacaklarını yatağın kenarına sürükledi.

Bir an felç olduğunu keşfettiği sabahı hatırladı. Bacaklarını ilk kez bu şekilde hareket ettirebildiği zamanı. Tuvalete gitmenin bu tuhaf, acı verici karıncalanmayı geçireceğini düşünüp bir kaya parçası gibi yere serilmesini.

Bu tam bir sene önce bugün yaşanmıştı, değil mi? Charlie'nin doğduğu günün ertesi?

O bugün mü oluyor? Ne kadar süredir bilincim kapalı? Ve onlar nerede?

Birkaç ay önceki o korkunç gece de aynı şekilde başlamıştı: Ana aynı böyle yatağın kenarına oturmuş, bacaklarının artık onun sözünü dinlemediğini bir anlığına unutarak yere çakılmıştı.

O ihaneti ve yerçekiminin amansız çekimini hissetmek zorunda kaldığı, hayatındaki en kötü tecrübeleri yaşadığı o iki berbat ay.

Bu sefer öyle olmayacaktı. En azından bu sefer başına geleceklerin farkındaydı.

Uzanıp sandalyesini tuttu, sonra da kendini sandalyeye indirdi.

Oda arkadaşına saatin kaç olduğunu sordu.

Neredeyse öğlen olmuştu.

3

Uyandığından beri paniği düşük bir seviyedeydi.

Reid’le Charlie neredeydi? Niye burada değillerdi?

Reid, Charlie’nin nerede olduğunu biliyor muydu ki?

Charlie’yi ele geçirmeyi *başarmışlar* mıydı? Sandalyesine oturur oturmaz odanın köşesindeki uyduruk mor gardıroptan kıyafetleriyle eşyalarını aldı. Reid’in cep telefonunu aramayı denedi ama cevap veren olmadı. Ev telefonunu denedi. Cevap yoktu.

Tam yataktan çıkmıştı ki onu kontrol etmek üzere bir hemşire geldi.

“Ah, bak sen,” diye öttü hemşire. “Kendi başına sandalyene binmeyi nasıl başardın?”

Ana kadına doğru düzgün kulak vermiyordu; kocasına telaşlı mesajlar atmakla meşguldü.

Aynı hemşire yatağının yanına koymak üzere kapalı tepsilerle yemek getirdikten sonra –“Tam öğle yemeği vaktinde uyandın!”– Ana’nın oda arkadaşıyla ilgilenmeye başladı. Oda arkadaşı dergiyi bir kenara bırakıp daha dik oturmaya çalışırken kesik kesik, acı dolu inlemeler çıkardı.

Ana hemşirenin dikkatinin iyice o tarafa yönelmesini bekledi, sonra da üzerini değiştirmek için odanın banyosuna girdi.

“Her şey yolunda mı, hayatım?” diye dalgın dalgın arkasından seslendi hemşire. Ana her şeyin yolunda olduğunu söyledi.

Üzerini giydikten sonra bir kez daha Reid ile ev telefonunu aramayı denedi...

Ya Charlie hâlâ kabinin içinde aç açına bekliyorsa ve oraya bakmak Reid’in hiç aklına gelmediyse?

Ya kayıp bebek ihbarında bulunmak için polise gittiyse?

Ya kabin boşsa ve Reid de boğazı parçalanarak öldürüldüyse?

Ya şimdi buradan ayrılır, bu çılgınlıkla başa çıkmayı onlara bırakır ve çok ama çok uzaklara gidersem?

...ve sonra da banyodan sessizce çıktı.

Hemşire öğle yemeği tepsisini kadının göğsüne yaklaştırmakla meşguldü. Kaçmak için eline daha iyi bir fırsat geçmeyecekti.

Elinden geldiğince ses çıkarmadan kendini odadan dışarı itirdi.

Henüz birkaç metre ilerlemişti ki hemşire onu fark etti. "Hey. Hey!"

Ana daha hızlı hareket etmeye başladı.

"Buradan... hey! Buradan ayrılamazsın!"

Başka bir hemşire de resepsiyonunun üzerine eğildi.

"Han'fendi! Birilerinin gelip sizi alması gerekiyor!"

Ana buna gülmeden edemedi.

Yoluna çıkan insanlardan ustalıkla kaçınırken, "Kendi başıma tekerlekli sandalyeyi kullanabileceğime eminim," diye seslendi omzunun üzerinden.

4

Onu kimse durdurmadı.

Herhalde bilgileri ellerinde vardı, yani ona fatura gönderemeyecek durumda değillerdi sonuçta. Yaralarının onu zorla durdurmalarına gerek kalmayacak kadar hafif olduğunu tahmin etti. Laf dinlemeyi reddeden bir sürü hastadan biriydi muhtemelen. Uğurlar olsun, bol şanslar, borçlarınızı vaktinde ödeyin ve tekrar gelin.

Polis konusunda ise hiçbir fikri yoktu. Belki hamlesi işe yaramıştı ve bina biraz geri adım atmıştı? Belki Reid'le birlikte oradan kaçmalarına yetecek kadar vakit kazandırmıştı? Reid telefonuna cevap vermediği için neler olduğunu bilmiyordu ama öğrenmesi gerekiyordu.

Belki şu anda Cathy'yi sorguluyorlardır... Bu birazcık gülmesine neden oldu.

Onu alabilecek donanımda bir sarı taksi bulması on dakikasını aldı. Bir uygulama üzerinden taksi çağırırsa muhtemelen daha

kolay olurdu ama taksiler önünden geçip duruyordu ve ahmaklık ederek eski usul taksi bulmanın daha kolay olacağını düşünmüştü. Bir uygulama üzerinden taksi çağırması olsa, şoförünün gelmesi de muhtemelen on dakika sürerdi ve o noktada muhtemelen ona uygun yüzlerce taksi önünden geçip dururdu zaten ve-

Kes şunu. Gevşek kal. Evine dön.

Kulak kesildi. Derin nefesler aldı. Panik içinde sağa sola çarpıp onu çizikler içinde bırakıyordu ama elinden geldiğince hızlı hareket etmek dışında elinden gelen başka bir şey yoktu.

5

Nihayet Deptford'a varmayı başardığında, binanın gargoyllarının gözlerini dikmiş onu seyrettiğini hissedebiliyordu. Gargoylların arkasında arduaz grisi gökyüzü yoğun bulutlarla kaplıydı.

Kapı görevlileri de gözlerini üzerine dikmişti. Normalden çok daha fazla.

Ön kapıdaki kapı görevlisi. Girişin oradaki ikisi. Lobide askılık gibi dikilen biri. Ve tabii ki kahrolası resepsiyonist.

Asansör gremlininin boncuk gözlerinin gölgeli şapkasının altından ona delici bakışlar attığını hissedebiliyordu. Adamın bakışları altında bütün vücudunu tatsız bir karıncalanma sarmıştı.

Asansör en üst kata ulaştı ve bomba patlamasını andıran bir sesle durdu. Bina hep bu kadar sessiz miydi? Hep böyle nefesini tutmuş gibi miydi?

Ana öyle olduğunu varsaydı.

Bu adama sırtını dönmekten nefret ederek elinden geldiğince hızlı hareketlerle asansörden uzaklaştı. Asansörün lobiye doğru inişe geçtiğini duyduğunda rahatladı.

Hiç görmediği komşuların giriş kapılarının önünden, Bayan Jacobs'ın evinin kapısının önünden geçerek koridoru hızla aştı ve kendi evinin önüne geldi.

6

Bu noktaya kadar paniğe kapılmamayı başarmıştı.

Reid ile Charlie'nin evde de olmadığını gördüğündeyse panik nihayet aralarındaki kapışmayı kazandı.

Kalbi güm güm atar, nefesi ısıkla çıkarken yatak odasını, Charlie'nin odasını, salonu aradı.

Kabinin kapısı açıldı –peki onu kim açmıştı?!– ve oraya da baktı. Yok. Hiçbir yerde.

Not da yoktu.

Kan da yoktu, herhangi bir arbede yaşandığını gösteren bir iz de yoktu ve bu iyiye işaretti fakat...

Evin içinde attığı ilk voltanın ardından ancak aslında ne gördüğünü idrak etmeye başladı.

Reid'in annesinin eşyaları dışarıdaydı. O kocaman bronz chai kâğıt ağırlığı.

Duvara sarımsak asılmıştı.

Bulanık ve şekilsiz bir anı canlandı kafasında. Hastanede Reid'e söylemişti.

"Vampirler," dedi şimdi de kısık, neredeyse inanmayan bir sesle. Reid ona inanmıştı.

Ah, Reid.

Aşkla, dehşetle midesi düğümlendi. Neredeydiler?! Lanet olsun!

Tamam. Tamam, olasılıkları gözden geçirelim. Belki de geceyi bir otelde falan geçirecek kadar ciddiye almıştı bu tehdidi? Ama bunu ona söylemek için niye hastaneye gelmemişti ki? Niye en azından bir not bırakmamıştı?

Panik her şeyin önüne geçmişti ve telefonun çalmaya başladığını üçüncü çalışına kadar fark etmedi bile.

Ev telefonu.

Kim ev telefonunu arardı ki?

Bu düşüncenin peşinden, midesine inen kıvamlı bir zehir gibi şu düşünce geldi: Bu telefonu yalnızca bina arıyor.

Arayan Reid değilse tabii... ama Reid'se niye cep telefonunu aramıyordu ki?

Islak dudakları olta iğnesini andıran sırtışıyla yukarı kıvrılmış alt kattaki resepsiyonistin iğrenç derecede ince ellerinin tuttuğu ahizeyi yanağını yaslamış, kaypak kaypak Ana'nın cevap vermesini beklediğini canlandırdı gözünün önünde.

Telefonu açma. Telefon kimin için çalışıyorsa bu hayra alamet değil. Misafir falan beklemiyorsun, bu yüzden...

"Ama benim burada olduğumu biliyorlar," diye fısıldadı.

Telefon çalmaya devam ediyordu.

Tuvalette olduğunu falan düşünsünler. Kime ne?!

Onu arayan binaysa bunu bilmesi lazımdı. Ne istiyorlardı? Elllerinde ne vardı?

Terle kayganlaşmış elleri fildişi rengindeki ahizeyi zar zor tutabiliyordu.

"A-alo?"

Tanımadığı bir ses cevap verdi.

"Reid'le görüşebilir miyim acaba? Ben Isaac. Mitzva Tankı'ndan?"

7

"Ki-kimsiniz?"

"Doğru numarayı mı aradım? Orası Reid'in evi mi? Yoksa bana yanlış bir numara mı verdi?"

"Siz. Kim."

"Adım Isaac Blau; Reid'le görüştüm... Yani Reid'le kazara birkaç kere görüşmüştük ama bu sabah planlı görüştük. Siz Bayan Reid misiniz?"

Sanki karşısındaki adam Ana'nın bilmediği bir dilde konuşuyordu. Adamın sesinin gündüz içki içen birinin idmanlı inkârıyla

kelimeleri yuvarlaması da işini kolaylaştırmıyordu. “Onunla görüştünüz... Bugün mü?”

“Bu sabah, evet. Çok iyi geçmedi, ama...”

“Charlie de yanında mıydı? Bebeğimiz?”

Bir duraksama. “Ah, evet. Çok -öhöm- uslu kızınız.”

“Bu sabah.”

“Bu sabah. Bağlantıda bir sorun mu var acab-”

“Size ne söyledi? Ne hakkında konuştunuz?” Sesini sakın ve ölçülü tutmaya çalışıyordu ve bu konuşma çok bariz bir şeyi gözden kaçırdığını hatırlatmışçasına tekrar içeriği gözden geçirmeye başladı.

Bir kahkaha. Adam birkaç saniye sonra konuşmaya devam ettiğinde bir şeylerden bir yudum içmiş gibiydi. “Eh, biraz tuhaf gelebilir ama...”

“Ne hakkında konuştunuz?!”

Bir duraksama. Ana, hattın öteki ucundaki adamın seçeneklerini gözden geçirdiğini hissedebiliyordu: Bu deli kadınla konuşmaya devam et ya da telefonu kapatmak için bir bahane üret.

“Vampirler,” dedi adam en sonunda. “Vampirler hakkında konuştuk. Yazdığı kitap için?”

“Yazdığı kitap.” Ah, Reid.

“Şeyi öğrenmek istedi... şey, Yahudi ilimlerinde vampirlere dair bir şeyler olup olmadığını öğrenmek istedi. Bir Yahudinin onlarla nasıl dövüşebileceğini. Varsayımsal olarak tabii ki. Reid’in şansına, ben böyle şeylerin hastasıyım. Beni daha önce korku romanları okurken görmüştü, hâliyle bashert sanırım, değil mi? Neyse, ona biraz araştırma yapacağımı söyledim. Ortam biraz gerilmeden önceydi bu. Öğrendiklerimi en kısa sürede duymak istiyordu, bu yüzden de bana tüm numaralarını verdi. Cep telefonuna cevap vermiyor. O...”

“Size sonra nereye gideceğini söyledi mi?”

“Hayır ama...”

“O zaman benim kapatmam gerek...”

“Bekleyin, bekleyin, bekleyin,” dedi neşeyle. “Size öğrendiklerimi anlatabilir miyim, siz de ona iletin diye? Bunun acil olduğunu söylemişti.”

Ana yine de telefonu kapatmak üzereydi, sonra kendini beklemeye zorladı. “Evet. Lütfen, ben... ben ona mesajınızı iletirim.”

“Harika.” Kâğıt hışırtıları geldi. Adam boğazını temizledi, ardından da bir şeyleri yudumladığı duyuldu. “Şimdi tabii ki öncelikle Lilith var. Adem’in ilk karısı olan biricik Lilith’imiz. Her türden doğaüstü yaratığın büyük büyükannesi. Sonra Alukah var, bir de Motetz Dam...”

Adamın onun için hiçbir şey ifade etmeyen kısa bir isim listesi saymasını dinledi. Bir ya da iki dakikadan fazla sürmedi bu ama hiç sona ermeyecekmiş gibi gelmişti. Ana en sonunda dayanamadı.

“Peki kahrolası şeyleri nasıl öldürüyorsunuz?!”

Adamın durumu değerlendirdiği bir duraksama daha. “Şimdiye dek öğrenebildiğim şeylerin hepsi kafalarını kes, onları baş aşağı göm gibi klişeler. Ama Reid’in ilginç, tarihte dayanağı olan bir şey istediğini biliyorum. Bu yüzden! Ben de araştırmaya devam ettim.”

“Eee?” Bağırmamak için kendini zor tutuyordu.

“Estriler hakkında okurken bir şeyler buldum. Az önce estrilerden bahsetmiştim, değil mi? Sefer Hasidim’i karıştırırken bazı detaylı açıklamalarla karşılaştım. Estrilerin dini sembollerden etkilenmediğini, bir tapınağa ya da kiliseye girip kıllarına bile zarar gelmediğine dair. Bunlar işe yarasaydı keşke. Heh, yarasa derken kelime oyunu yapmış gibi oldum.”

Ana, ahizeyi sıktı.

“Neyse, bir estriyi öldürmenin özellikle ilginç olan bir yöntemi varmış. Şaşırtıcı derecede basit. Hazır mısınız? Ağızlarını toprakla doldurmanız gerekiyormuş. Çok ilginç değil mi?”

“Toprak mı?” dedi yine bilmediği ama konuştuğu bir dil gibi.

“Hatta en kadim vampir benzeri yaratıklarda tutarlı olan iki ayrıntı var. Birincisi topraktan çekiniyor olmaları ki daha sonraki dönemin Dracula gibi vampirlerinin kendilerine ait özel bir toprak

dolu tabutların içinde yatmasının sebebinin de bu olduğunu düşünüyorum. Diğerisi ise bebeklere karşı özel bir açlık. Bebek istiyor canları. Ürkünç, ha?” Ana, Charlie’yi düşündü ve cevap vermedi. Isaac da onun sessizliğini fark etmedi; konu onu canlandırmıştı. “Konuştuğumuz diğer mevzu da göz önüne alınırsa, toprak detayının Reid’in hikâyesi için uygun olacağını düşündüm.”

“Başka ne hakkında konuştunuz?”

“Yahudilerle vampirler arasındaki ilişki tabii ki, başka ne olacak! Yahudiler de vampirdir, Bayan Reid! En azından bizden nefret eden insanlara soracak olursanız! Bulundukları yere ait olmayan, imanlı Hristiyanların kanıyla ömürlerini uzatan, insanları hipnotize edip karanlıkların içinde kukla gibi kontrol eden yabancı işgalciler? Heh, koyu renk kıyafetler giyen, belli belirsiz bir Doğu Avrupa aksanıyla konuşan ve sinsi emelleri için emlakla ilgilenen kimseler? Bizim temelde zararsız parazitler olmamız gerekiyor, değil mi? *Tabii ki* bu benzetmede anavatan toprağı da bir silah anlamına geliyor! Reid bunların hepsini çok ilginç buldu.”

Ana telefonu kapatmak için can atıyordu ama şunu sormadan edemedi. “Aranızın gerildiğinden bahsetmiştiniz?”

“Şey, ben bazen biraz haddimi aşabiliyorum.” Adamın sesi tekrar üzgün ve acıklı bir hâl aldı. “Konusu açılmışken, ona bir şey daha iletmeniz mümkün mü?”

“Telefonu gerçekten kapatmam gerekiyor, Bay...”

“Evet, evet. Ona sadece şunu söyleyin... *Belki de* dediklerinde haklıdır. Hayatta kalmak konusunda. Onun haklı olduğuna inanmak güzel olurdu.”

8

Ana'nın zihni çalkalanıyordu.

Toprak.

Bebekler.

Vampirler.

Reid gidip –konuştuğu kişi bir haham mıydı?– vampirler hakkında sorular sormuştu. Charlie'yle birlikte. *İyi de şu anda neredeydiler?!* Haham bu konuda ona yardımcı olamamıştı.

Belki Reid daha fazla malzeme almaya gitmişti? Ne gibi mesele? Mezarlık toprağı mı? Ama hayır. Reid henüz bu bilgiden haberdar değildi. Reid niye cep telefonuna cevap vermiyordu? Bunun ettikleri kavgayla bir alakası var mıydı? *Belki de haklıdır. Acı çekmek konusunda.*

Dolabın içinden belli belirsiz bir tıkırtı geldi ve Ana'nın zihnindeki tüm düşünceler yok oldu.

Gözlerini kapalı dolap kapısına dikti.

İçeride bir şeyler mi hareket etmişti?

Evin içinde onunla birlikte başka bir şey daha mı vardı?

Ağzı birden kupkuru kesildi.

Birden buraya gelerek ne yaptığını anlayıverdi. Reid'in neler yaptığını merak edip durmuştu... ama ya Reid'e bir şeyler yapıldıysa?

Dolabın kapısı âdeta kabarıp nefes alıyordu. Paniklemiş zihni ona oyunlar oynuyordu.

Dolabın içinde birileri mi vardı? Bir şeyler?

Silah olarak kullanabileceği bir şeyler bulmak için etrafına baktı. Gözü kanepenin üzerindeki büyük, bronz kâğıt ağırlığına takıldı. Acayip keskin. Bir bakıma bronz bir muştaya sayılırdı, değil mi?

Jilet gibi keskin kenarlarına dikkat ederek kâğıt ağırlığını aldı.

“Merhaba?” diye seslendi.

Aptal. Aptal Ana. Dolabın içinde kimse yok... ve birileri varsa da az önce onların orada olduğunu fark ettiğini onlara haber verdim.

Sandalyesini ilerletti... ilerletti... keskin chai elinde, dolabın kapısına yaklaştı.

Hiç uyarıda bulunmadan dolabın kapağının kulpunu tuttu ve açtı.

Dolabın içi elbise doluydu. Paltolar, ceketler, dış giyim eşyaları. Mırıldanan, dört bacaklı, eklemleri ters dönmüş bir canavar falan atlamadı üzerine.

Dolabın karanlık derinliklerinde bir canavarın saklanıp saklanmadığını gerçekten öğrenmek istiyorsa, dolabın içine girmesi gerekirdi. Ama niye? Bir canavar üzerine atlamak istiyorsa şans ayağına gelmişti zaten...

Ana'nın üzerine birden yorgunluk çökünce kapının önünden çekilip kapıyı kapattı.

Elindeki bronz chai'a baktı ve ani, kalp kırıcı bir nostaljiye kapıldı. Reid'in annesini özliyordu. Yardım için kapısını çalabilecekleri bir akrabaları olduğunu hissetmeyi özliyordu. Ya da hiç değilse dertlerini dinleyecek bir akrabaları. O kadar yalnızlardı ki.

Derken gözleri giriş kapısının yanındaki anahtar çanağına kaydı.

Hayır. Tamamıyla yalnız değillerdi.

Madem Reid gidip tavsiye almıştı; şimdi aynısını yapma sırası Ana'daydı.

KOMŞULAR (II)

1

Ana kapıyı her çalışında gergin gergin koridorun aşağısındaki asansöre bakıyor ve resepsiyonistin bir anda yanında biterek ona eve dönüp biraz uzanması gerektiğini söylemesini bekliyordu. Merdivene doğru bakmayıysa tamamen reddediyordu.

Anahtarla açmadan önce kapıyı üç kere çaldı. Bir yanı kapının kilidinin değiştirilmiş olmasını beklese de kapının kulpu rahatlıkla döndü.

Bayan Jacobs'ın evi bir mezar kadar sessizdi.

Ana'nın içinden gelen bir ses içeri girerken seslenmesini engelledi. Aynı ses kapının kilidinin dilini açıp arkasından tamamen kapanmasını engellemesini de sağladı.

Evin loş antresinde oturuyordu.

Yavaşça nefes alıp verdi.

Evin içine tuhaf, eti andıran bir koku hâkimdi.

Derken, belli belirsiz bir ses. Kendine doğru duymuş olamayacağı telkin etmeye çalışsa da Ana bu sesi tanıdı. Yakın zamanda duyduğu bir sestiydi bu. Rüyasında, annesi Charlie'nin beşiğinin tepesinde dikilmiş, elinde yenmiş bir bacak tutarken.

Islak bir yeme sesiydi bu.

2

İlk başta Ana acaba Jacobsların bir kedisi var mı diye merak etti. Evcil hayvanları mama yiyordu belki de ve bu, çıt çıkmayan evdeki yumuşak şapırdatma seslerini açıklardı.

Ana salona vardığında, beyninin gördüğü şeyi algılaması koca bir dakika sürdü. Holün gölgesinde şaşkın şaşkın seyrederek oturdu. Ağzı bir karış açılmış hâlde. Onu rahatlatacak nefesler bile almadan.

Bayan Jacobs, Ana'nın sorularına cevap verecek durumda değildi.

Oturma odasının en uç duvarının dibinde iki minik dağ vardı.
Kanepe. Kanepenin üzerinde oturuyor olmalılar.

Fakat kanepe artık görünmüyordu; yapıştırıcı solüsyondan yapılma ikinci sınıf birer bilim fuarı volkanı gibi, geniş bir tabandan başlayıp birkaç metre yükselirken giderek incelen ve şeffaf, kıvamlı bir maddeden yapılmış iki kocaman yığın görünüyordu sadece. Tam tepesinde de boyunlarına kadar gömülmüş iki insan.

Bay ve Bayan Jacobs. Yüzlerini tavana doğru çevirmiş, ağızlarını kocaman açmışlardı. Beslenmeyi bekleyen yavru kuşlar gibi.

Püskürtme tabancası kullanılmışçasına, arkalarındaki duvara ve yere aynı kıvamlı maddeden sıçramıştı. Ana o maddenin kuruyup onları oldukları yere mıhladığını tahmin ediyordu.

Odaya giren yegâne ışık, kapalı perdelerin arasından sızıyordu, bu yüzden Ana'nın bu seslerin kaynağını görmesi biraz zaman aldı.

Bayan Jacobs, Ana'ya daha yakındı. Duvarla Bayan Jacobs arasındaki ikinci yığın ise kocasıydı. Loş ışığın ve doğal gölgelerin sık sık görünmez kıldığı küçük, koyu renk bir şekil ise adamın üzerinde geziniyordu.

Bunu görmek istemiyorum. Bunu görmek istemiyorum.

Şekil bir böcek gibi, durup düşünmeden ya da planlamadan Bay Jacobs'ın üzerinden geçti. Ne yaptığını biliyordu. Derken dur-

du, yığının üzerine biraz daha sıvı kustu, sonra hareket etmeye devam etti. Birkaç saniye sonra Bay Jacobs hırıltılı, ağlamaklı bir ses çıkardı –hâlâ hayattaydı!– ve şekil yukarı doğru tırmanıp Bay Jacobs'ın ağzının içine doğru kusmaya başladı.

Bay Jacobs ise öğürmek ya da debelenmek yerine bu kusmuğu minnettar bir şekilde kabul ediyor gibi görünüyordu.

Bay ve Bayan Jacobs'ı oldukları yere mihlayan madde her neyse, aynı zamanda onları hayatta tutan şey de o gibiydi.

Ama niye? Tüm bunların sebebi neydi?

Sebebini biliyorsun, Ana. O şeklin aslında ne olduğunu biliyorsun; sadece bunu aklından geçirmeyi reddediyorsun...

Hayır...

Bu onların bebeği. Charlie de buna dönüşecek işte, eğer sen...

HAYIR.

Ana'nın gözüne bir ışık çarptı. Bayan Jacobs'ın suratından yansıyordu.

Kadının gözü.

Kadının gözü hareket ediyordu.

Bayan Jacobs da hayattaydı ve alçak bir inleme sesi çıkararak Ana'ya bakıyordu.

Ana, yüreğinin ağzına geldiğini hissetti.

O ıslak, yalvaran göz. *Yardım et bana, diye yalvarıyordu o göz. Bir şeyler yap.*

Ama Ana'nın elinden ne gelirdi ki? Ana kendi evine dönüp Bay ve Bayan Jacobs'ı serbest bırakmak için kesici bir şeyler bulabileceğini düşündü ama o şey hakkında ne yapabileceğini...

Onun ne olduğunu söylesene...

Bebek. Bebek hakkında ne yapabilirdi ki?

Isaac'ın sesi zihninde yankılandı. *Bebek istiyor canları. Ama yemek için değildi belki de.*

Bir dakika.

Örümceğimsi şekil ortadan kaybolmuştu.

Bebek ortadan kaybolmuştu.

Siktir.

Hava birden seyreldi ve nefes almak zorlaştı. Ana'nın kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Ağzında metalik ve ekşi bir tat vardı.

İnlemeleri artan Bayan Jacobs'a son bir çaresiz bakış attıktan sonra odayı tarayıp mümkün olduğu kadar ses çıkarmamaya ve kendini belli etmemeye odaklanarak yavaş yavaş sandalyesini getirletmeye başladı.

Ufak yaratık belki Bay Jacobs'ın arkasına girdiği için görüşünden çıkmıştı. Hepsi bu kadar. Belki...

Tepeden gelen bir ses. Acı verici derecedeki bir yavaşlıkla kafasını yukarı kaldırıp baktı.

Jacobsların bebeği birkaç metre ötede tavana tutunmuş, akılalmaz bir hızla üzerine geliyordu. Ana korkuyla kalakaldı. Minik figürün tavandan üzerine hızla gelişini seyrederken olduğu yere çakıldı.

Bir saniye sonra da bebek Ana'nın kucağına düştü.

Bu onu kendine getirdi. Bebek dayanılmaz, yabancı bir çığlık atıp korkunç, yapışkan dudaklarını ona bastırmaya çalıştı. Ana bebeği yakalayıp kendinden uzağa doğru tuttu. İçi ıslak çimentoyla dolu bir bez çantayı andırıyordu, öylesine sert, öylesine tiksiniç, öylesine... *yanlış*. Havayı tekmeleyip kıvranan bebek ağzını açtı ve bebeğin boğazının derinliklerinden uzun, etli bir uzuv çıkmaya başladı.

Ana öfkeyle, dehşetle bir çığlık attı. Bu yaratığı ellerinde tuttuğu sürece burada kalmaya mahkûmdu, hareket etmesi mümkün değildi, bu yüzden elinden gelen tek şeyi yaptı. Bebeği odanın öteki ucuna fırlattı.

Elleri boşta kalır kalmaz tekerleklerini kavrayıp duvarlara çarpmayı önemsemeden sandalyesini olduğu yerde hole bakacak şekilde döndürdü ve hızla kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Fakat yaratığın bir yerlere çarptığını duymadı. Ne bir takırtı. Ne bir gümbürtü.

Yalnızca arkasındaki duvarda birkaç metre öteden gelen hafif patırtı sesleri. Arkasından... ve sonra tepesinden. Bu sefer bebek

sırtına inecek, ağzını ensesine dayayacak, derisini kaldıracak, o iğrenç maddeyle etrafını doldurup onu hapsetmeye yetecek kadar etkisiz hâle getirecekti ve...

Evin giriş kapısını hafifçe aralık bırakmasaydı, başına gelecek şey tam da bu olacaktı. Ahşap kapıya çarpar, kilidi açmaya çalışırdı ve o şey, o yaratık da tepesine binerdi.

Bunun yerine kapıya ulaştı, açık kısmındaki ışığı fark etti ve var gücüyle kapıyı çekerek açtı. Bu sırada kilidin dilini de içeri soktuğu için katın ana koridoruna çıkar çıkmaz etrafında döndü ve kapıyı çarparak kapattı.

Takipçisinin kapıyı aşamayacağını umuyordu. Ucube suratıyla ahşap kapıya toslayıp geberdiğini umuyordu.

Fakat ilk çarpışmanın titreşimleri sona erdikten sonra bir sessizlik çöktü... ardından kapının arkasından yumuşak, meraklı bir sürtünme sesi gelmeye başladı.

Yaratık kapının kulpunu çevirebilir miydi?

Hayır. Henüz bunu yapacak güçte değildi... değil mi?

Cevabını hemen aldı.

Sürtünme sesi giderek kapının alt kısmına doğru kayıyordu.

Kapının altındaki ince aralıktan kahverengi ve kırmızı renkte minik bir yumru çıktı. Bu aralıktan geçmek için biraz çaba göstermesi gerekmiş gibiydi.

Bebeğin ağzından çıkan şey her neyse onun ucuydu bu.

Ana'yı arıyordu. Ana'ya doğru uzanıyordu. Kavrayıcı bir pipet. Ucundan kıvamlı bir sıvı damlıyordu.

Hastalıklı bir rahatlamayla bebeğin henüz kapı açmak gibi şeyleri akıl edemeyecek kadar küçük olduğunu fark etti Ana. Yalnızca açtı, muhtaçtı.

O daha küçücük bir bebektir.

Örümcek ağlarının içinden geçiyormuş gibi ürperdi. Üzerinde ince bacakların gezindiği hissini üzerinden attı ve titrek ellerine yüklenerek kendi evine döndü.

Ardından da hemen banyoya girip kusmaya başladı.

3

Klozetin sifonunu çekerken, kulakları bütün midesini dışarı çıkarırken harcadığı eforla çınılıyordu.

Bebeğin anne babasının üzerine kusması.

Telaşlı zihni çalkalanıyor, gördüğü şeyleri bir düzene sokmaya çalışıyordu. Bebek-yaratık ebeveynlerini hayatta tutuyordu çünkü, niye... o ağzından çıkan şeyi kullanarak... iç organlarını içmek için mi? Bedenlerinde bir delik açıp... Yoksa kanlarını mı içiyordu? Ya da iç organlarındaki başka bir şeyi? Belki kurbanlarını beslemek için kullandığı madde aynı zamanda iç organları... daha içilebilir bir hâle getiriyordu? Bazı yılanlar ve örümcekler de böyle yapmıyor muydu? Öğünlerini yemeden önce öğütmüyorlar mıydı?

Yapışkan ağız da avını yakalayıp bırakmamak için kullanılıyor olmalıydı. Bir sülük gibi.

Zihninde korkunç bir görüntü canlandı. O etli uzuv bir pipetti. Yukarı doğru açılmış ağızlarıyla ebeveynleri de birer meyve suyu kutusu.

Midesi yine ağzına geldi. Çığlık atmak, çığlık atmak ve çığlık atmayı asla kesmemek istiyordu.

Kendi evinin içinden bir yerlerden ağlama sesi duymaya başladığında Ana halüsinasyon görmeye başladığını düşündü ama ses kesilmedi. Durup kulak kesildi.

Bu herhangi bir ağlama sesi değildi.

Bir ebeveyn tanırdı.

İster kalabalık bir restoranda olsun ister aynı şekilde ağlayan başka çocuklarla dolu bir oyun parkında... ya da olmaması gereken derecede boş bir dairede.

Bu herhangi bir ağlama sesi değildi.

Charlie'ydi bu.

Ana çabucak salona döndü ve odaya girerken omzunu kapının pervazına çarptı.

Kayıt kabininin kapısı açıktı. Ağlama sesi kabinin içinden geliyordu.

Hayır. Hayır, bu imkânsızdı. İçeriye kontrol etmişti!

İçeri tekrar baktı ama ilk bakışta boş görünüyordu. Ve ağlama sesinde de bir tuhaflık vardı. Boğuk geliyordu sanki.

Kabinin köşesindeki bir battaniye yığınının geliyordu ses. O battaniyeleri oraya kim koymuştu?

“Charlie? Sen misin, Yavru Kuşum?”

Oturduğu yerden battaniyelere tam olarak uzanması mümkün değildi, bu yüzden tekerlekli sandalyesinin tekerleklerini kilitledi ve kendini kabinin içindeki sandalyeye taşıdı.

“Charlie? Neyin var, yavrum?”

Kafasındaki her bir his ona bunun yanlış olduğunu, bunun bir tuzak olduğunu haykırıyordu ama bunun ne tür bir tuzak olabileceğini ya da birilerinin onu kendine evinde niye ya da nasıl tuzığa düşürebileceğini bir türlü hayal edemiyordu. Başından geçen her şey yüzünden –doğum günü partisi, saldırı, hastane, boş ev, komşu– uyuşmuş ve feleği şaşmış olan Ana yalnızca bebeğinin niye tekrar kabinde belirdiğini ve neden böyle tuhaf, çarpık bir ağlama tutturduğunu görmek istiyordu.

Bu yüzden battaniyeyi kaldırıp Charlie’nin ağlama sesiyle hafif hafif titreyen bebek monitörünü gördüğü anda hemen kaçmaya kalkışmadı. Kafası karışmıştı sadece.

Seslendirme kabininin kapısı kesin ve açılmayacağını gösteren bir klik sesiyle kapandığında, Ana’nın ilk düşüncesi sadece, *Ah. Reid nihayet kabinimin kapısını tamir etmiş, oldu.*

4

Ana kapının kulpuna uzandı ama kulp dönmedi. Kapı kilitlenmişti.

Burada da bir yanlışlık vardı. Kapının dışarıdan kilitlenmemesi gerekiyordu.

Ama bu kulp yeniydi. Daha yeni değiştirilmişti. Ve ters takılmıştı.

Camın öteki tarafında Reid vardı. Ellerinde diğer bebek monitörü ile cep telefonunu tutuyordu. Doktora dinletmek için başka bir ömürde Charlie'nin ağlamalarını kaydettiği cep telefonu. Telefonunda Durdur tuşuna bastı; ağlamalar kesildi.

Ana'nın kafası hâlâ karışıktı. Kulpu sarstı. Kapı kilitli kalmaya devam etti.

Reid'in sesini bebek monitöründe duyana kadar öfkeli değildi.

"Ana. Bir saniye dur lütfen. Sana söylemem gereken bir şey var. Bir sürü şey."

Bu her şeyi değiştiren kelimeleri duyana kadar öfkeli değildi.

"Beni dinle lütfen... ve öfkelenmemeye çalış."

ÖFKELİ

1

Dolabın içinde saklanmak aptalca fikirler arasında ilk ona girerdi. Ana içeri baktığında onu az daha yakalayacaktı.

Ama sonra... Ana onu görmemişti. Bir şeyler dikkatini dağıtmıştı ve Reid gizli kalmıştı.

Reid paltoların arasında çömelirken alinyazısı ile tesadüfler hakkında düşünmeye başladı. Belli başlı olayların tam da olmaları gerektiği şekilde gerçekleşmeleri üzerine.

Bir kilidin içindeki yerine oturan dişliler. *Bashert*.

Isaac'la olan konuşması da böyle geçmişti. Başta Isaac tam olarak konuşması gereken kişi gibi görünmüştü. Vampir efsaneleri ve vampirlerin Yahudi karşıtlığıyla ilişkili klişelerle olan tarihsel bağları üzerine birçok fikri vardı. Korkuya dair popüler kültür hakkında şaşırtıcı derecede bilgiliydi. Kitaplar. Filmler. "Karanlık hikâyeler ilgimi çekiyor," demişti. "Özellikle de son zamanlarda. Benimle hayatımın çok acayip bir noktasında tanıştın, Reid. Sanırım bugünlerde bunu herkes için söyleyebiliriz."

Reid'in ilk ipucu bu olmalıydı.

Isaac, Reid'in yalanını –Ana'nın şu anda seslendirdiği kitabı hatırlayarak doğaçlama uydurduğu, kadim kötülüklerle savaşmak için "haçtan önce var olan" taktikleri kullanmak isteyen Yahudi bir ana karakteri olan, Yahudi bakış açısıyla yazılmış bir vampir romanı kaleme aldığı yalanını– yutmuştu. Reid'in okumasını önerdiği romanların bir listesini çıkarmasına ek olarak özellikle peşine düş-

tüğü bilgileri bulmak için daha tarihsel metinleri taraması gerekeceğini söylemişti. Telefon numaralarını değiş tokuş etmişlerdi. Bu bilgilere en kısa sürede ulaştığından emin olmak için Reid adama ev telefonunu da vermişti.

“Gerçekten çok acil,” demişti Reid adama. “Teslim tarihi yaklaştı.”

Buluşmaları bu noktada sona erseydi her şey çok farklı bir şekilde gelişebilirdi. Ama o noktada sona ermemişti.

Şimdiyse dolapta saklanan Reid, Ana’nın evden çıktığını duydu. Hiç vakit kaybetmeden harekete geçti. Bebek monitörünü seslendirme kabininin içine yerleştirdi, ardından da alelacele dolaba dönerek Ana’nın bir sonraki hamlesini beklemeye koyuldu.

Zihni tekrar Isaac’a döndü.

Konuşmaları boyunca Isaac gözlerini Charlie’den ayırmamıştı. Bu durumu daha fazla göz ardı edemeyen Reid en sonunda sormadan edememişti:

“Senin... çocuğun var mı?”

Hâlâ Charlie’yi seyreden Isaac başıyla onaylamıştı. “Küçük bir oğlan. Beş yaşında. Gerçi...” Isaac ceketinin cebinden minik bir şişe çıkarmıştı. Svedka votka. Şişenin içindekiler Isaac’ın kahvesine eklenmişti. “O öldü.”

Reid kekeleyerek baş sağlığı dilemişti. Isaac kahvesinin kapağını kapatırken omuz silkmıştı.

“Astımı vardı. Sonra da o kahrolası virüsü kaptı. İnsanın elinden ne gelir ki? Olacakla öleceğe çare yok işte.”

Reid, annesi öldüğünde herkesin ağzından düşmeyen lafa başvurdu. “Anısı sana mutluluk getirsin.”

Isaac gülmüştü. Kesik, tatsız bir ses. “Ne tuhaf söz, değil mi? İnsan bir şeyi kaybettiğinde, anının daha ziyade bir lanet olduğunu düşünmüyor musun?”

Isaac’ın Rosemund & Sons’taki tezgâha takıları dökmesini hatırlamıştı Reid. *Ya kadın geri dönerse?* O zaman bunlar karısının takıları olmalıydı.

“Onu biraz kucağıma almamda sakınca var mı?” diye soruvermişti Isaac, Charlie’yi işaret ederek. “O kadar uzun zaman oldu ki.”

“Ah. Ee.” Camilla’nın ağzından çıkan *uzvun* Charlie’nin ağzından çıkarak Isaac’ın gözlerinden birini söküp boba gibi mideye indirdiği bir sahne belirmişti zihninde. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Yabancılardan çok huysuzlanıyor.”

“Ah.” Isaac kahvesinden büyük bir yudum alıp hüznle gözlerini kaçırmıştı. Parkın bir yerlerinden bir kadının neşeyle ya da delilikle attığı çığlığı duyulmuştu. “Senin Yahudi bir vampir avcısına dair bir roman yazman bana biraz komik geldi.”

“Niye?”

“Şöyle. Sana ne tür bir cevap bulursam bulayım... kahramanın hapı yuttu.”

Reid şaşkın şaşkın bakmıştı. “Pardon?”

“Hapı yuttu. Bunun sahici bir Yahudi hikâyesi olmasını istiyorsan, o zaman kahramanının canavarları mağlup edememesi gerekir. Gerçek mânâda olmaz. Nihayetinde onlara yem olacak. Museviliğin hakiki öğretisi budur.”

“İsa aşkına, abi.”

“İsa da sana bu dediğime şahitlik edebilecek bir diğer Yahudidir, Reid.” Alkollü kahvesinden büyük bir yudum almış, sonra da biraz daha votka eklemişti.

Reid gözlerini dikip adama bakmıştı. Charlie de öyle.

“Vampirler gibi yaratıklardan bahsettiğimizde,” diye devam etmişti Isaac, “asıl bahsettiğimiz şey metaforlardır. Kendimizi daha iyi hissedebilmek için onlara minik Aşil tendonları veriyoruz ama bana şunun cevabını verebilir misin: Yasın ne gibi bir zayıflığı var? Bir kahraman *bu* canavarı nasıl mağlup edebilir? Mağlup edemez, değil mi?” Yaşlı gözleri tekrar Charlie’ye dönmüştü. “Oğlumun hayatını kurtarabilirdim, biliyor musun? Basit bir aş buna yeterdi. Ya da belki de yetmezdi. Belki bizim alinyazımızda da acı çekmek vardır. Bizim halkımızın ‘seçilmiş’ olduğu şey bu işte. Bizim doğuştan gelen hakkımız. Bizim lanetimiz.”

“Hayır,” demişti Reid, Charlie’nin omuzlarını korumacı bir tavırla tutarken. “Hayır, haksızsın.”

“Öyle mi dersin?” İronik bir sırıtış. “Bana kalırsa Musevilik konusunda senden biraz daha bilgiliyim...”

“Musevilik bize *hayatta kaldığımızı* öğretir. Biz hayatta kalan bir halkız.”

“Ama niye hep bu kadar çok hayatta kalmak zorunda kalıyoruz, Reid?” Isaac ayağa fırlamıştı. “Bu mu hayatta kalmak? Bir çeneden kaçıp bir başkasına atlamak? Shoah’ı hak etmek için ne yaptık biz? Mısır’daki esaretimizi? Tapınağımızın yıkılışlarını? Soykırımları? Gettoları? Şimdi, *bugün* sinagoglarımızda niye silahlı korumalara ihtiyaç duyuyoruz? Ben oğlumun ölümünü hak edecek ne yaptım? Sen kendi cefalarını hak edecek ne yaptın? ‘Ne mutlu, ya RAB, yola getirdiğin!’ Biz niye sürekli yola getiriliyoruz? Benimle aynı fikirde olduğunu biliyorum! İlk tanıştığımızda ne demiştin? Sana Yahudi olup olmadığını sorduğumuzda?”

Hakiki Yahudiler kapılarına tanımadıkları insanlar dayandığında cevap vermemeleri gerektiğini bilir. “Bu bir şakaydı.” Ama Reid tanınmanın utancıyla yanıyordu.

Isaac zehirli zehirli gülmüştü. “Hayır, Reid. Bu *anıydı*. İşte bu yüzden parıldayan bir Mesih’in tanrısallığının sembollerini kullanarak canavarlarla dövüştüğümüz kahramanlık hikâyeleri bizlik değildir. Bu hikâyeler şu *diğerleri* için.” Parktaki diğer insanları işaret etmişti. “Hey, şimdi böyle dedim diye yazdığın kitabı bırakma, ha? *Bizim de kendi aptal fantezilerimize ihtiyacımız var ulan!*” Bunu yanlarından geçen insanlara doğru haykırmıştı. İnsanların çoğu onu duymazdan gelmişti. Isaac ise memnun bir tavırla kıkırdamıştı.

Bu adam bir vampir, diye aydınlanmıştı Reid. Bir canavar değil ama sefaletle besleniyor. Kendi hüznünü özümseyebilmek için benim hüznümü yudumlaması gerek.

Reid adama basıp gitmesini, ağzından çıkanların ne kadar zavallıca olduğunu söylemeyi istemişti. Ona karşı çıkmak, *Belki ger-*

çekten de acı çekmek bizim için doğuştan gelen bir haktır ama belki de sen de oğlunu korumak için elinden gelen her şeyi yapmamışsındır, demek istemişti.

Bunun yerine ayağa kalkıp bir adım gerilemişti. Sonra bir adım daha.

“Nereye gidiyorsun, Reid? Seni korkuttum mu? Senin şu kahramanının yüzleşemeyeceği bir canavar mı bu?”

“Yardımın için sağ ol.” Reid oradan uzaklaşmaya devam etmişti. Isaac tekrar yerine oturmuş, sanki bütün dünyaya hitap ediyormuşçasına sesini yükseltmişti.

“Sence biz niye sürekli ıstırap çekiyoruz peki? HaShem niye seçilmiş insanların böyle sınıyor? Gerçekten bir Tanrı var mı ki?”

Reid, bir keresinde yarı şaka yollu olarak yazılmış en derin sözler olarak tanımladığı, çok sevdiği eski şarkılarından birine sığınmıştı. “A vam-bap-a-luu-bap, a-vam-bam-bum.”

Zihni çalkalanan Reid bu şekilde Isaac’ı kalivesiyle baş başa bırakmıştı.

Isaac’ın epey yaralı bir insan olduğu aşikârdı ama... söylediklerinde haklı mıydı? Reid de bir zamanlar benzer sözler sarf etmişti ama şimdi bu sözleri bu şekilde duyunca onlardan tiksindiğini hissetmeye başlamıştı. Daha da rahatsız edici olansa Isaac’ın kaderciliği ona başka birini hatırlatmıştı. Ana.

“Lanetimiz.” Deptford kurasını kazandıklarında Ana da aynı şeyi söylemişti.

Bir yanı geri dönüp Isaac’la tartışmaya devam etmek, hislerini kelimelere dökmek istiyordu, sonuçta Museviliğin ana öğretilerinden biri de tartışmak değil miydi? Hatta parktaki yolda durmuş, o banka dönmeye hazırlanmıştı da ama sonra, *bir kez daha* kusursuz bir zamanlamayla, çenesinin altından minicik bir ses işitmişti.

“Babba?” demişti Charlie.

Reid hayretle aşağı bakmıştı. Charlie bu kelimeyi ilk kez söylüyordu.

Kangurunun içinden ona bakıyordu. Gözleri berraktı. Öylesine güzel, öylesine kusursuz bir berraklıktaydı ki. Kalbi dört nala koşmaya başlamıştı.

“Babba. ‘Di eve ‘delim,” demişti Charlie. *Hadi eve gidelim.* Kurduğu ilk cümle.

Bu yetmişti.

Her şeyi fazla kafaya takmıştı. Cevap çok basitti. Charlie. Hep Charlie. Charlie için en iyi olan şey neyse onu yapmak. Ona mümkün olan en iyi yaşamı sunmak. Niye kaçıyordu ki? Onlara emniyet ve güvenlik teklif edilmişti ve o da bunu fark edemeyecek kadar hazırlıksızdı. Isaac’la olan bu karşılaşması felaket bir hatadan kaçınması için *tam da* ihtiyacı olan şeydi. Bunun ihtimali neydi ki?

O zaman yeni bir plan.

Deptford’a dönmeden önce Reid başka bir yere daha uğradı: Sürekli söz verdiği ama bir türlü gitmediği Home Depot’ya bir ziyaret.

Peki mağazada tam da Reid’in ihtiyacı olan malzemeler var mıydı? Ana da telefonunu arayıp uyandığını ve hastaneden çıkmaya hazır olduğunu söylemek için tam zamanını seçmemiş, böylece kendini sorgulamasını engellememiş miydi?

Bashert. Bir kilidin yerine oturan dişlileri.

Şimdi Ana’nın da anlamasını sağlaması gerekiyordu.

2

“Sadece dinle. Lütfen,” diye bebek monitörü aracılığıyla ısrar etti Reid. “Durup beni dinle. Bunu yapmak istemedim.”

Ana bir anlığına durdu... ardından bağırmaya ve küfretmeye devam etti. Ana’nın suratı Reid’in daha önce hiç görmediği bir öfkeyle çarpılmıştı. Kalın camın ardından işitilen ancak anlaşılmayan sesi, âdeta suyun altından bağırıyormuş etkisi yaratıyordu.

Reid’in içinde suçluluk ve panik duygusu yükseldi. Ana’yı bırakmalıydı. Bu yaptığı aptalcaydı. Acımasızcaydı. Bu yaptığı...

Tek yoldu. Ana fazla hassastı, fazla sinirliydi ve talihleri ile hayatlarının hep kötü olacağına fazla iknaydı. Isaac'a fazla benziyordu.

Reid gözlerini yumdu ve birkaç saniyeliğine bebek monitörünü alnına bastırdı. Ana'yı susturmak için yapması gereken şeyden çok çekiniyordu. Isaac'a söylemek istediği şeyleri getirdi aklına. Kendi ne söylemek istediği şeyleri.

Hem sesi daha yüksek hem de daha kuvvetli çıksın diye derin bir nefes. Ardından:

"Ana, bir kapa çeneni amına koyayım ya! Tanrı aşkına! Her şeyi mahvedeceksin, aptal kadın! Anasını satayım, bir kez olsun aşırı tepki vermeyi bırakıp beni dinle be!"

Daha önce Ana'yla hiç bu şekilde konuşmamıştı. Ana'nın kocaman açılmış gözleri de aynı şeyi söylüyordu.

Ana'yı kırmaktan nefret ediyordu... ama ağzından çıkanların yalan olduğu da söylenemezdi. Ana gerçekten de her şeyi mahvedebilirdi. Ona kulak vermesi gerekiyordu.

Hakikate kulak vermesi gerekiyordu.

Hakikati dile getirmek iyi gelecekti.

Reid de tam olarak bunu yaptı.

3

Ana dehşete düşmüş hâlde dinledi.

Zırvalaması –Tanrı aşkına, devremülke ikisi adına imza atmış gibi, bunu ona satmaya çalışıyordu âdeta– kısa olsa da bitmek bilmedi. Deptford'ın sakinleri özeldi; Charlie'yi de özel kılmayı teklif etmişlerdi ve Reid ile Ana'nın da ailenin bir parçası olarak burada yaşamalarına müsaade etmeye hazırlardı. Hatta Ana'nın sandalyesinden kalkabilmesine yardımcı bile olacaktı.

Her şey çok basitti. Çok kolaydı. Ana da olayı buradan çıkardı: Reid'e yalan söylemişlerdi.

Reid'e yalan söylemişlerdi ve Reid de bu yalana inanmak istiyordu.

Başlarına gelecek şeylere dair en ufak bir şüphesi bile varsa hemen gidip Jacobsları ziyaret edebilirdi.

Tüm bunları haykırarak söylediğini fark etmedi Ana. Hüngür hüngür ağlayıp Reid'e yalvardığını fark etmedi. Asıl dinlemesi gereken kişi *Reid'di!*

Ana bunları fark etmedi çünkü hiçbir işe yaramadı. Reid sabırla, tekrar tekrar Ana'nın abartılı bir tepki verdiğini açıklamaya devam etti. Bir *anlaşma* yaptığını açıklamaya devam etti. *Her şeyin* yoluna gireceğini açıklamaya devam etti.

Ana kapıyı sarsıyor, ümitsizce kapının kırılıp açılmasını umuyordu. Ya da *Reid'in* vazgeçip onu salmasını.

Ama ikisi de gerçekleşmedi. Annesinin asap bozucu derecedeki kendini beğenmiş sesi konuşmaya başladı.

Geri adım atmıyor, Ana. Sen de bitkin düşeceksin. Sakinleşip düşünmen gerekiyor. Enerjini saklaman lazım.

Ne için?

Charlie'yi bulmak ve bu binadan kaçıp kurtulmak için.

4

Ana'nın sakinleşmesiyle Reid de bir oh çekti. Kadın nihayet bağırmayı ve kapıyı sarsmayı bırakmıştı. Sessizleşmişti. Dinlemeye başlamıştı.

Baştan beri anlattıklarını, sesine katabileceği kadar samimiyet ve sevgiyle tekrar anlattı. Kadının ona sarılıp teşekkür etmeyeceğini biliyordu –en azından şimdilik– ama belki en azından artık ondan tiksineceğini umabilirdi. Belki zamanla onu affedebilirdi bile.

Nefret ediyordu bundan. Kötü adam olmaktan nefret ediyordu. Yalnızca eşi ve Charlie için en iyisi neyse onu istiyordu. Kendisi için hayırlı olacak şeylerden de öte, kızlarına bakabilmek istiyordu.

Bir kez daha her şeyi açıklamaya kalkıştı.

Ana başını öne eğmişti.

Gerçekten ona kulak veriyordu! İyi! Fakat...

Reid konuşmasını bitirdikten sonra bile kadın pozunu bozmayınca Reid ve düğümlenen midesi... kadının aslında bir şeyler arandığını fark etti. Ne arıyordu ki?

Kadın masa üstündeki ufak standında duran mikrofonu aldı. Reid'in aklı kadının ne yapmaya çalıştığını bir türlü algılayamadı. İçeriye mi toparlıyordu? O mikrofon aracılığıyla onunla konuşmaya mı çalışacaktı?

Kadın mikrofon standını çevirip standın geniş, ağır metal tabanını kapının camına indirmeye başlayana kadar da anlamadı. O noktada da kadını durdurmak için elinden gelen hiçbir şey kalmamıştı.

5

Kalın cama birkaç kere darbe indirmesi gerekti, üstelik cam hiç de öyle filmlerdeki gibi derli toplu kırılmamıştı. Camda bir delik açmayı başardığında da camın çerçevesinin üzerinden süpürülmesi gereken bir sürü cam parçası ve keskin kenar kaldı.

"Sürünerek dışarı çıkmama müsaade edecek misin yoksa bununla ellerini de kırmam mı gerekiyor?" diye sordu Reid'e, kendisi mikrofon standıyla cam kırıklarını temizlerken.

Reid geriledi.

"Ana. Hadi ama, ne yapıyorsun? Bu çılgınlık!"

"Aynen, *benim* deli olan," dedi Ana. Kolunu uzatıp biraz uğraştıktan sonra kapıyı dışarıdan açtı ve bu sırada kolunun üzeri sığ çiziklerle kaplansa da mucize eseri herhangi bir ciddi kesikten kurtuldu.

Kapıyı açtıktan sonra sürünerek kabinden çıkıp sandalyesine doğru ilerlemeye başladı.

Reid sandalyesini kaçırdı. “Sana söylediklerimin tek bir kelimesini bile duymadın mı?”

Kan beynine sıçradı. “Duydum, Reid. Duymaktan başka çarem olmasın diye gerçekten uğraşmışsın.”

“Ve?..”

“Ve yeni dostlarının bize ne yapacaklarını görmek istiyor musun? Charlie’ye ne yapacaklarını? Yandaki eve gidip bir bak. Koduğumun sandalyesini geri ver.” Daha önce tekerlekli sandalye adabının dillendirilmeyen kurallarını bu derece çirkinlikte çiğneyen bir şey yapmamıştı. Neredeyse onu kabine kilitlemesinden bile daha çok sinirlendi buna.

Reid’s e cevap vermektense zırlıyordu. “*Duymamışsın işte! Anlamıyorsun. Charlie’nin özel olduğunu söylediler. Biz özeliz. Onlar gibi olmayacağız!*” Parmağıyla duvarı, yan komşularını, bir şekilde üstün oldukları sefil ayaktakımını işaret etti.

“Reid.” Ana sesini sakın tuttu ve yükseltmedi. “Bana. Derhal. Kahrolası. Sandalyemi. Geri. Ver.”

“Bu konuda benimle konuşmaya...”

“O zaman üzgünüm.” Ana iç geçirip mikrofon standını Reid’in ayağına indirdi. Adamı şaşkınlık ve acıyla bir çığlık kopardı. Muhtemelen bir iki ayak parmağını kırmıştı ama Ana’nın umurunda değildi. Adam sandalyesini bırakmıştı. Ana kendini çekerek sandalyesine oturdu.

Yaralı ayağını tutmak için öne doğru eğilmiş olan Reid’s e öfke-den köpürüyordu.

Bir anlığına ikisinin de sesi çıkmadı. Geri dönülmez bir eşiği aştıklarını fark etmiş hâlde birbirlerine bakmakla yetindiler. Her ilişkideki o görünmez eşik: Fiziksel şiddet. Daha önce birbirlerine fiziksel şiddet uygulamamışlardı ve artık bunun geri dönüşü yoktu.

Neredeyse insanüstü bir kuvvet ve haysiyet göstermeye çalışan Reid, “Ben bize yardım etmeye çalışıyorum,” dedi.

Ana adamın suratına tükürme dürtüsünü zar zor bastırıyordu. Hayatında hiç bu kadar öfkelenmemişti. “Daha çok çalış,” dedi ve sandalyesini kapıya doğru sürmeye başladı.

Reid sandalyesinin tutamaklarını tutup onun ilerlemesini engelledi.

“Bırak beni,” dedi Ana.

“Hayır. Bu konuda konuşacağız.”

Ana arkasına dönüp mikrofon standını kaldırdı. “Eğer beni derhal bırakmazsan koduğumun elindeki her bir parmağı kırarım.”

Adam kıkırdadı ve Ana’nın bedeninde telaşlı bir ürperti dolaştı. “Beni iyileştirebilirler,” dedi adam. “Bana yaptığın hiçbir şeyin bir önemi yok, onlar bunu düzeltebilir. Seni de iyileştirebilirler, bu kadar inat...”

Ana, adamın gitar çaldığı biricik parmaklarının kemiklerini toza dönüştürmek için mikrofon standını adamın ellerine doğru savurdu.

Ne yazık ki ters bir açıyla savurmuştu ve kolları yorgundu. Herhangi bir hasar veremedi adam standı yakaladı.

Adam bu stantla bir şey yapamadan –*Onunla kafamı patlatabilir*, diye çalkalandı Ana’nın düşünceleri; *Hayır, Reid böyle bir şey yapmaz*– Ana standı bıraktı ve körlemesine kendini savunmak için kullanabileceği bir diğer nesneye uzandı. Elleri kapının yanına bırakılmış bir eşyayı buldu.

Reid’in annesinin bronz chai’i.

Avucunu keseceğini bile bile onu kavradı ve bakmadan arkasına doğru savurdu. Chai’in ete saplandığını hissetti. Muhtemelen Reid’in kolu ya da omzuydu. Adam öfkeyle uludu.

Geriledi de. O canavarlar onu iyileştirmeyi vadetmiş olabilirlerdi fakat acı hâlâ onu korkutuyordu. Ana kadar acıyla tanışıklığı yoktu.

“Ana,” dedi adam ihtiyatla, derin nefesler arasında.

Ana giriş kapısını çekerek açtı ve ardından durdu.

Charlie'nin kangurusu kapının yanındaki bir askılıkta asılıydı. Ana onu aldı, bacaklarının altına sıkıştırdı ve son kez evinden çıktı.

6

Asansöre varmadan yarı yolda durdu. Ne yapıyordu ki? Bu binada yaşayanlar hakkında Reid'in söyledikleri doğruysa –ki elbette doğruydı, buna şüpheyile yaklaşamayacak kadar çok şeye bizzat tanık olmuştu– asansörde gerçekten güvende olacak mıydı? Onlardan biriyle minicik bir kutunun içinde kapalı hâlde?

Başka ne gibi bir seçeneği vardı ki?

En üst kata taşınmaya dair her bir korkusu cehennemden çıkma ve coşkun bir koro hâlinde şarkı söylemeye başladı. Bir bakıma, burada kısıli kalmasına sebep olan şeyin bu ümitsiz muğlaklık yerine bir yangın, bir elektrik kesintisi, bir gaz sızıntısı gibi normal ve kesin bir şey olmasını isteyecek noktaya gelmişti.

Reid'in, kendi düşüncelerini kelimelere döktüğünü duydu.

“Ana,” dedi adam acıyarak. “Nereye gidiyorsun?”

Adam bağırmamıştı ama sesi yankılı bir gümbürtüyle koridor-da duyuldu.

Ana dönüp ona baktı. Metrelerce ötede ama yine de fazla yakında, evlerinin giriş kapısının hemen dışında durmuştu. Bir eliyle omzunu tutuyordu.

“Yaklaşma!” diye bağırdı Ana, uyarı maiyetinde chai'i kaldırarak.

Reid ezilmiş ayağıyla topallayarak öne doğru bir adım attı. Ortamı yumuşatmak istercesine iki elini havaya kaldırınca Ana adamın kesik omzunu daha net görebildi. Adamın eli kana bulanmıştı.

“Asansörü kullanmayı düşünüyorsan,” dedi adam, “gelmeyecek. Buradan öylece ayrılmaya izin vermeyecekler.”

“Niye ki? Benim neyimi umursuyorlar?”

“Çünkü *ben* seni umursuyorum.” Sesi samimi çıkıyordu. Gözyaşlarıyla sesi çatallandı. Bu da her şeyi daha beter hâle getiriyordu. “Ve çünkü...”

“Çünkü ne?”

“Çünkü seni buna ikna etmezsem aptalca bir şeyler yapmaya kalkışacağını bildiklerini düşünüyorum.”

Aptalca bir şeyler, kızımızı teslim ettiğin kahrolası canavarların elinden kurtarmaya kalkışmak gibi mi?!

“O zaman beni neden öldürmüyorlar? Neden beni denklemden çıkarmıyorlar? Sakın. Bana. Yaklaşma. ULAN.”

Reid ona doğru ihtiyatlı iki adım atmıştı. Şimdi durdu.

“Dün gece geç yattılar. Genelde gündüzleri uyuyarak geçiriyorlar.” Yumuşak, hırıltılı bir kahkaha attı ve hafiften omuz silkti. Sevimlilik yapmaya çalışıyordu. Ardından suratı ciddileşti. “Bak. Onlar kötü değil, Ana. N’olur. Bana inanmıyorsan bile en azından kızımızı sevdiğime inanamaz mısın? Onun iyiliğini istediğime inanamaz mısın?”

“O nerede?”

Reid yutkundu. “Aşağıda. Bina yöneticisinin yanında.”

“Bina yöneticisi mi?” Bu kelimeler neredeyse boğazına dizilmişti. Baştan sona rezil bir durumdu.

“O güvende. Hatta güvende ne demek? O...”

“İmdat! İmdat!” diye bağırmaya başladı Ana, bunun hiçbir faydası olmadığını bile bile. Dört bir yanlarının boş dairelerle çevrili olduğunu biliyordu. Hayır, yalnızca kimisi boştu bu dairelerin; diğerlerinin kapısı açılrsa minik bacakların koşuşturması... ve yumuşak şapırdatma sesleri çıkardı ortaya.

“Ana,” dedi Reid ve sabrının tükenmeye başladığı belli oluyordu. “Bebeğim. Ben yardım ediyorum.”

“Seni oyuna getirmişler, Reid.”

“Hayır, oyuna falan *getirilmedim!*” Küçük bir çocuk gibi ciddi ciddi sakat olmayan ayağını yere vurmuştu.

Ana onu fiziksel olarak yaralamıştı. Şimdiyse duygusal olarak yaralamak istiyordu. Adamın kötürüm hissetmesini istiyordu. Bağırmadan, sadece koridor boyunca duyulacak kadar bir yükseklikte konuştu.

“Seni oyuna getirmişler çünkü sen hayatın boyunca özel biri gibi hissetmek istedin. Ve şimdi de çaresiz olduğun için kendine yalan söylüyorsun. Yalan söylediğini *sen de* biliyorsun, Reid ve bu yüzden...”

“Yalan mı?” Adam eşit derecede sakin, eşit derecede yüksek bir sesle ona karşılık verdi. “Yalandan mı bahsetmek istiyorsun? Niye Charlie’ye ne olduğu umurundaymış gibi davranıyorsun, Ana? Sanki onu seviyorsun da.”

Tüm bunları söylerken adamın sesindeki ölümcül sakinlik Ana’yı daha da derinden yaralamıştı. Birbirlerini yaralamak istemişlerdi, evet ama geride kalan son silahla: Hakikat.

“Ne?” dedi Ana, Reid onu yumruklamış gibi nefesi kesilerek.

“Sen onu hiç istemedin. Tedavilere devam etmen için benim sana yalvarmam gerekti. Onu doğurduğun için hep pişman oldun. Ama ondan gerçekten *bu kadar mı* nefret ediyorsun? Onu sevildiği, güvende olduğu bir yerden koparıp hayatını mahvedecek bir anneye mahkûm edecek kadar mı? *Niye, Ana?*” Adamın sesi, Ana’nın sahici olduğunu bildiği gözyaşlarıyla çatallandı. “Sırf bunlar senin başına geldi diye mi? Onu kendine dönüştürecek kadar mı nefret ediyorsun ondan? Buruk, kırgın ve... ve...” Mağlup bir tavırla ellerini havaya savurdu.

Ana daha önce Reid’i hiç bu hâlde görmemişti ve adamın bugüne dek ona karşı hiç gerçekten dürüst olmadığını anladı. Ona alenen *yalan söylememişti*. Ama yıllardır bunu içine atmıştı.

Ağzından dökülen kelimeleri duymak Reid’i de etkilemişti. Sakinliğini kaybedip bir kez daha öfkelenmeye başladı.

“*İşte ben buna müsaade etmeyeceğim*. O çok daha iyi bir hayat sürebilir. Hepimiz çok daha iyi bir hayat sürebiliriz ve benim uğruna çalıştığım şey hep bu oldu! İkinizi de sırtımda taşıdım ben! Ben! *Bir başıma!* Sen kahrolası zayıflığında, bencilliğinde boğulurken! Ve artık *nihayet* bana yardım edecek birilerini buldum! Ayrıca kötülükten mi bahsetmek istiyorsun? *Sen* neyin kıyısından döndüğünü hatırlıyor musun?! O gece?! Kızımızı öldürmeye kalkıştığın o amına koduğumun gecesi?!”

Reid'in nihayet o geceyi suratına çarptığı ânın hayatının en berbat ânı olacağını düşünmüştü hep. Bir anlığına öyleydi de. Bir anlığına ve milyonuncu kez, o geceyi bütün berraklığıyla hatırladı –bu onu mahvetti– ve bir an içinden pes etmek ve buradan sessizce ayrılıp ikisini de ardında bırakmak geldi.

Ardından annesinin sesini duydu. Yargı Dağıtma Kraliçesi Cathy. Ana'nın dönüşmemek için canla başla çabaladığı annesi.

Annesi, *Reid haklı*, dedi.

Bu da Ana için her şeyin netleşmesini sağladı: Reid haksızdı. Çünkü Cathy'nin hep yapmaya çalıştığı şeyi yapıyordu.

Ana omurgasını dikleştirdi ve “Charlie'yi olmadığı bir şeye dönüştürmene izin vermeyeceğim,” dedi.

Merdivene doğru ilerlemeye başladı.

7

Sandalyesiyle yanından geçerken adamın uzanıp onu tutmasını beklemişti. Aksine adam tiz, çılgın kahkahalarla gülmeye başladı.

“Aman Tanrım, ne yapacaksın ya?” diye sordu arkasından gelerek. “*Sürünerek mi ineceksin aşağı? Sen ciddi misin?*”

“Belli ki,” dedi Ana omzunun üzerinden. “Bina yöneticisi nerede? Bodrum katında, değil mi?”

“Gördün mü?” Varlığının her zerresi bir okul zorbasına dönüşmüş hâlde kıkırdadı. “*Hiçbir halt bildiğin yok senin!*”

Ana merdivenin tepesine ulaştı ve frenlerini açtı. Kanguruyu takıp ilk basamaktan aşağı inmeye hazırlanırken Reid'in kahkahaları kesildi.

“Tamam, dur, Ana. Dur. Bu iş yeteri kadar ileri gitti. Bu senin için bile fazla ezikçe bir şey.”

Adam birden arkasında belirdi ve sandalyesinin tutamaklarını kavradı. Onu geri doğru çekmeye kalkıştı fakat frenler onu durdurdu.

Ana, adamın ne kadar kuvvetli olabileceğini neredeyse unutmuştu. Reid'in öyle atletik bir vücudu yoktu ancak onun cüssesinde ve vücut yapısında birine göre etkileyici bir üst beden kuvveti vardı ve bunu gösterme fırsatını nadiren yakalıyordu. Gitar çalmanın "pazulara iyi geldiğini" söylerdi hep.

Reid sandalyesini zorla öteki tarafa döndürürken tekerleklerden acı dolu bir feryat çıktı.

Ana küçük dilini yutmuştu. Çok ani bir hareketti. Böyle kaba kuvvetle kontrol edilmek şiddetli ve dehşet verici bir deneyimdi.

Hızlı nefesler alarak birbirlerine baktılar. Tanıdık bir şeyler görebilmek için birbirlerinin suratlarını inceleyen iki yabancı. Tekerleklerin tiz, plastik çığlığı koridor boyunca yankılanıyordu.

Ardından Reid, "Eve dönüyoruz," dedi. Sert. Net. Burun delikleri genişlemiş hâlde.

"Hayır."

"Eve dönüp bu konuda konuşmaya yanaşmazsan seni bu amına koduğumun sandalyesinden zorla indiririm."

"Hayır..."

Adam uzanıp Ana'nın kolunu yakaladı. Bu o kadar çirkin bir ihlaldi ki Ana minik bir çığlık atıp zorla kolunu çekmekten başka bir şey yapamadı. Kolunu bu seferlik kurtarmayı başarmıştı fakat gelecek sefer bu kadar şanslı olmayacağını biliyordu. Kazanmasının mümkün olmadığı bir güreş müsabakasıydı bu.

"Şimdi, Ana." Adamın sesinde saf nefretten başka bir şey yoktu.

Ana'nın kalbi boğazında güm güm atıyordu. Gözleri pörtlemişti.

"Dur," dedi nefes nefese. "Lütfen."

Ana'nın tahmin ettiği gibi adam bir kez daha uzanıp kolunu yakaladı. Onu çekmedi ama kolunu da salmadı. Adamın dokunuşu mide bulandırıcıydı, yabancıydı. Ana kendini sağlamlaştırmak için boştaki kolunu sandalyenin kolçağına doladı ama bu şekilde uzun süre tutunamazdı.

"Sana bunu bir kez daha sormayacağım, Ana. Gerekirse seni sürükleye sürükleye götürürüm."

“Tamam! Dur! Seninle geleceğim, dur yeter ki. Bırak beni!” Derken ses tonunu bir anda değiştirdi. Artık çaresiz değil, sakindi. Sertti. “Reid? Ciddiyim. *Hemen dur.*”

Bu onun anne sesiydi. Bu ses, oyun oynama vaktinin sona erdiğini söylüyordu. Ve işe yaradı. Adam onu bıraktı.

Ana’nın ne yapacağını görmek için tepesinde dikildi.

“Teşekkür ederim,” dedi Ana. Derin bir nefes aldı, ardından gözlerini yumdu ve başka bir şey daha söyledi. Duyulacak kadar yüksek ancak anlaşılamayacak kadar kısık bir sesle mırıldandı.

“Ne?” diye sordu adam.

Ana bir kez daha mırıldandı.

“Lanet olsun, Ana. *Ne diyorsun?!*” Ellerini kalçalarına vurup birçok yabancının yaptığı gibi onunla konuşmak üzere o bir çocukmuş gibi öne eğildi. Şiddetten, nefretten ve geri alınamayacak sözlerden ziyade işte o anda her şey netlik kazandı.

“Dedim ki, ‘Gevşeme vakti,’”

Freni kapattı, adamı gömleğinden yakaladı ve arkaya doğru yaslandı.

8

Sandalye ikisinin de merdivenden aşağı yuvarladı.

Yerçekimi galip gelene kadar Reid’in dengesini korumaya çalışması yüzünden dengesiz, çirkin bir düşüş oldu. Adamın ağırlığı yüzünden, Ana’nın zihninde canlandığı şekilde tepetaklak düşmemişlerdi. Aksine, Ana arkaya doğru düşmeye başladığında adam bunu engellemeyi başarmıştı ancak sonra öne doğru bir adım sendelemiş ve kazara kadının sandalyesinin tekerleklerinin basamaklardan aşağı doğru düşmesine neden olmuş, kendisi de Ana’nın üzerinden ters ve ağır çekimde düşmüştü.

Ana’ysa kendini sandalyeden atmayı başarmıştı ve kafasını birkaç basamağa çaptıktan sonra dirsekleriyle kendini durdurdu.

Sandalyesi gürültülü, sinirli bir takırtıyla ilk sahanlığa kadar seke seke düştü.

Fakat kendi kafasından birkaç basamak aşağıdan gelen sesi bastırarak kadar gürültülü değildi.

Mide bulandırıcı bir çatırtı.

Ana baş aşağı yatmış, tavana bakıyordu. Kırılan şeyin ne olduğunu görebilmek için kendini karnının ve avuçlarının üzerine döndürmeyi başardı.

Reid alttaki basamaklarda, insanın içini kamaştıran yamuk bir pozisyonda uzanıyordu.

Bir an adamın öldüğünü sandı. Adama doğru sürünürken onun gözlerini kırıştırdığını, boğulan bir balığı andıran berbat, kesik nefeslerle ağzını açıp kapadığını fark etti.

Ana yaklaşırken adamın gözleri kocaman açıldı ve Ana'nın aklına Bayan Jacobs'ın kozasının içindeki bakışları geldi.

"Reid..." diye fısıldadı Ana.

Hüngür hüngür ağlamak, af dilemek istiyordu. Bu güdüsünü bastırdı; Bayan Jacobs'ı düşünmek ona adamın onlara layık gördüğü şeyi hatırlatmıştı.

Reid hırıltılı nefesler alıyordu. "Ben... Ben..."

Ana nihayet adamın bulunduğu basamaklara indiğinde, onun ne demeye çalıştığını anlayabildi.

"Ben hareket edemiyorum."

Ana adamı teselli etmek için durmadı.

Aksine hastalıklı bir hayretle, *Tanrım, bunun gerçekleşme ihtimali neydi ki?* diye düşündü ve kendini merdivenden aşağı doğru sürüklemeye devam etti.

SÜRÜNME

1

Ana pürüzsüz mermer basamakları bir bir iniyordu.

Bir noktada Reid'in sesi geri gelmişti ve Ana'nın arkasından çığlıklar atıyor, onun dönmesini isteyip yardım etmesi için yalvarıyordu. Ana adamı olduğu yerde bıraktı. Bir daha ayağa kalkabilecek miydi? Bunu umursayacak vakti yoktu. Charlie'yi kurtarması gerekiyordu. Kızının ismi Ana'nın kulaklarında çınılıyordu.

Charlie. Charlie. Charlie.

İtiş kakış yüzünden, camı kırması yüzünden, vücudundan çekilen adrenalin yüzünden her yeri ağrıyan Ana yavaşça yol alıyordu. Gözlerinin içine ter akıyordu. Saçları suratına yapışmıştı. Avuç içleri acıyordu. Kasları çığlık atıyordu. En güvenli ve en kontrol edilebilir inme yönteminin bacaklarını önüne doğru uzatıp sonra da kıcını bir alt basamağa itirmek olduğunu çok kısa sürede öğrendi ama bu sürekli hareket kalçasının alt kısımlarının belli belirsiz sızlamasına neden oluyordu. Neredeyse gülecekti: *Vay be, uzun zamandır ilk kez götümü hissedebiliyorum.*

Sandalyesini katlamıştı ve beraberinde onu sürüklemek de onu iyice yavaşlatıyordu. Daha fenası, sandalye acayip derecede *gürültü* çıkarıyordu. Borazan gibi olduğu yeri haber veriyordu.

Yapacak bir şey yok. Hareket etmeye devam et. Charlie. Charlie.

En azından ucuz, hafif ve lüksten yoksun sandalyesini daha iyi bir modeliyle değiştirmedigi için minnettardı; bu sandalye güzelce

katlanabiliyordu, rahatlıkla sekiyordu ve daha ağır, daha pahalı bir sandalyeye kıyasla çok daha az zorluk çıkarıyordu.

Basamakların biraz aşağısında bronz chai'i buldu ve onu da kangurunun içine koydu. Yegâne silahı. Hareket edip vücudunu büktükçe chai'in keskin kenarlarının ara sıra derisine battığını hissedebiliyordu.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir zamanın ardından bir alt kata inebilmişti. Soluklanmak için kendine zaman tanıdı.

“Anaaaaa,” diye feryat ediyordu Reid'in hayaleti andıran sesi. “Lütfeeeeeeen.”

Şu dairelerin kapalı kapılarından hiç kimsenin –hiçbir şeyin– dışarı çıkıp üzerine atılmayacağından emin olmak için koridora doğru hızlı ve gergin bir bakış attı.

Sonra da bir asker gibi dirseklerinin üzerinde bir sonraki merdivenin basamaklarına doğru süründü. Uzan, uzan, çek. Bam, bam, bam. Takır, takır, takır.

Reid'in sesi bir noktada belli belirsiz, ne dediği anlaşılmaz bir yankıya dönüştü.

Geriye yalnızca tek bir ses kaldı:

Charlie.

Charlie.

Charlie.

2

Akşama doğru güneş gökyüzünden inmeye başladı ve Ana kaç merdiven indiğinin hesabını şaşırdı.

Tanrı'ya şükürler olsun ki son zamanlarda kol egzersizi yapıyordum.

Ana bu düşünceyle kıkırdadı.

Fiziksel rahatsızlıktan öte akıl sağlığının pencerelerini sarsan şey, daha kaç kat inmesi gerekeceğinin farkında olmaktı. Daha kaç merdiven ineceğinin. Daha kaç santim ineceğinin. Daha önce yükseklik korkusu çekmemişti fakat bu da o korkunun birden or-

taya çıkan kuzeniydi. Sürünmeye devam etse de yer değiştirip durmaktan başı dönüyordu.

Buna benzer tek tecrübesi doğumdu. Doğum sancıları başladığı anda, değişkenlerden ve belirsizliklerden ibaret karanlık ve geniş bir tünel ağzı açılmıştı. *Bu beni ne kadar zorlayacak? Beni nasıl bir acı bekliyor? Ne kadar sürecek? Daha ne olduğunu anlamadan doğumun sona erdiğini söyleyen kadınlardan biri mi olacağım? Koca günü doğum sancılarıyla geçirip bunun hiç sona ermeyeceğini düşünmeye mi başlayacağım? Yoksa doğum sırasında hayatını kaybeden kadınların oluşturduğu trajik kardeşliğe mi dahil olacağım?*

Sancıların ilk birkaç saatini insanın zihnini pirüpak hâle getiren adrenaline atlatıyordunuz. Her şey o kadar yeni bir tecrübeydi ki insan yalnızca tepki vermekle yetiniyordu... ama bir noktadan sonra tecrübenin yeniliği parıltısını kaybediyordu ve kendinizi belki de ömrünüzün geri kalanı boyunca devam edebilecek bu sürecin başında buluyordunuz ve direksiyondaki kişi siz değildiniz.

Doğum sancısı çekerken en azından tavandan kafama koduğum canavarlarının düşmesinden endişelenmem gerekmiyordu.

“Aman neyse,” diye fısıldadı Ana, kendini olumlamak istercesine. *Gevşek kal.*

Homurtuları ve minik düşüşleri merdiven boşluğunda yankılanıyordu. Sandalyesinin takırtısı da geldiğini haber veriyordu.

İzlendiğinin de farkındaydı. Terin üzerinde kurduğunu nasıl biliyorsa öyle biliyordu bunu: *Hissedebiliyordu.*

Niye topluca üzerine çullanmadıklarını ise bilmiyordu. Meraktandı belki. Bekliyorlardı. Belki de bu bir tuzaktı.

Ya da belki de korkmuşlardı.

Kafasının içinde, *Aynen. Senden korkuyorlardır kesin,* diye fısıldadı annesinin sesi. *Saatte bir merdiven hızında kıcını aşağı ata ata inen kötürümden. Hakikaten göz korkutucu birisin.*

Hayır, Reid bir noktada şu anda hâlâ uyuyor olabileceklerini ağzından kaçırmıştı. Dün gece geç yattıklarını söylemiş, Ana’yı

onların uyanmaya tenezzül etmeyecekleri bir tehdit olarak gördüklerini ima etmişti.

Onları korkutan başka şeyler de yoksa tabii. Pencerelerden içeri düşen güneş ışığı gibi.

Fakat Reid onların vampir olmadığı konusunda ısrar etmişti. Vampir olsalar niye ilk başta buraya pencere yapsınlardı ki?

Kibir, dedi kafasının içindeki başka bir ses. Daha önce endişe nedir bilmemişler ki.

Derken beklenmedik bir düşünce: *Reid bunun cevabını bilirdi.*

Onu kabinine kilitleyen ya da bebeklerini kurtarmasının önüne geçmek için ona hakaretler savuran Reid değil. Onun en yakın arkadaşı, partneri, sevgilisi, bakıcısı olan Reid bilirdi. Ona şarkılar besteleyen ve yatakta o şarkıları söyleyen Reid. Bir Steely Dan konserinin ardından Beacon Theatre'ın hemen önünde ona evlenme teklif eden Reid. Ana çaresizlik içinde hıçkırığa hıçkırığa ağlarken onu kucaklayan ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyen Reid.

Onun Reid'i.

Öyle keskin bir yas hissetti ki göğsüne saplanırken canı bile yanmadı. Ana nefes alamıyordu. Hava ciğerlerine kısa, kesik nefesler hâlinde giriyordu sadece.

Ana kendine bunu yaşama izni verdi, ardından da geçip gitmesine müsaade etti.

Şimdi yas tutmanın vakti değildi. Güneş hâlâ gökyüzündeydi ve imkânsız gibi görünse de şu anda hâlâ nispeten güvendedi. Hareket etmeye devam etmesi gerekiyordu sadece.

Bam bam bam diye basamaklardan aşağı inmeye devam etti. Takır, takır, takır.

Charlie. Charlie.

Güneş batmaya devam ediyor, merdiven boşluğunu yoğun bir sarı ışıkla dolduruyordu. Bir lütufmuşçasına. Ona arka çıkmak istercesine.

Belki de bunu başarabilirim. Belki de...

Yoğun bir bulut örtüsünün önüne geçmesiyle güneş ışığı kesildi. Bu haftanın bir noktasında bir kar fırtınası olacağına dair bir uyarı gördüğünü hayal meyal hatırladı. Gerçekten tam şu âna kadar beklemiş olabilir miydi?

Bu yeterince kötüydü fakat peşinden yaşanan şey daha kötüydü. Çok daha kötü.

Mezar gibi sessiz olan binanın içinde, evlerin kapılarının açıldığını gösteren ve başka hiçbir şeyle karıştırması mümkün olmayan sesler duyulmaya başladı.

3

İlk saldırı on dakika sonra gerçekleşti. Ana aşağı tırmandığı merdivenin en alt basamağına doğru kendini bırakırken tavandan Ana'nın kucağına atladı.

Sert ve ağır yaratık, Ana'nın kalçasının üst kısmına düşseydi muhtemelen acayip canını yakardı. Bu hâliyle bile dolgularını zangırdattı.

Ana dehşet ve öfkeyle bir çığlık kopardı ve hemencecik yarattığı üzerinden ittirdi.

Yaratık bir sonraki merdivenin ilk birkaç basamağından yuvarlandı ve sonra da bir kedinin çevikliği ve hızıyla kendini düzeltti. Öfkeli, insanı andıran suratı onu süzüyordu. Yumuşak, karlı akşam karanlığında yaratığın yamuk yumuk kulaklarının tepesindeki beyaz kılları görebiliyordu Ana. Birilerinin bir hilkat garibesine dönüşmüş olan sevecen dedesi. Yaratığın derisi bir beynin yüzeyi gibi kıvrım kıvrımdı ve pembe, kırmızı ve kül grisi beneklerle kaplıydı.

Leş gibi kokuyordu. Kolonya gibi bir şeyle bastırılmaya çalışılmış sıcak, ıslak, mide bulandırıcı bir metro kokusu. Yaratık ona doğru basamakları tırmanmaya başladığında hâlâ yaratığın üzerine sinmiş kokusunu alabiliyordu.

Yaratık üzerine sıçradı.

Ana da o anda katlanmış sandalyesini var gücüyle öne doğru savurdu. Canavar üzerine çullandığı anda ucu ucuna sandalyeyi önüne getirip kendine kalkan yapmayı başardı.

Yaratık onu ısırmaya kalktı. Bataklığı, lağımı andıran nefesi Ana'nın derisini okşuyordu. Yaratık üzerine baskı uyguladıkça basamaklar da sırtına batıyordu.

Ana gözlerini yumduğunun farkında değildi ve gözlerini açtığındaysa o çirkin suratın, pörtlek ve ıslak gözlerin, basık burnun sandalyenin tekerleklerinin arkasında, yalnızca birkaç santim ötesinde olduğunu gördü.

Yaratık ağzını açtı ve boğazından ucu sivri bir tüp çıktı. Ana çığlık çığlığa tüpü kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Yaratığı ona doğru uzanan uzuvdan kaçabilecek kadar uzaklaştıramayacaktı. Tüp tekerleğin jantlarının arasından geçti ve Ana'nın suratına doğru yaklaştı.

Ana tekerleğin kenarını tutup çevirdi.

Jant telleri tüpü sıkıştırınca canavar acıyla tiz bir çığlık attı. Tüpünü geri çekmeye, tellerden kurtarmaya çalıştı ama başaramadı.

Ana tekerleği döndürmeye devam edip tüpü parçalayacak kadar kuvvetli değildi ama en azından uzanıp chai'ı çıkarıp gözlelerinden yalnızca birkaç santim uzaklıktaki etli tüpü kesecek kadar kısıtırmayı başarmıştı. Chai'ın tırtıklı kısmını ileri geri savurarak uzvun büyük bir kısmını kesti ve kesik uzuv seğirir, titreşir, kıprışır hâlde kucağına düştü. Peşinden de koyu renkli kan aktı.

Öğüren ve sızlanan yaratık alelacele geri kaçtı. Yarasından etrafa kan saçılıyor, tertemiz beyaz mermeri, Ana'nın sandalyesini, yüzünü ve kollarını kana buluyordu.

Yaratık duvarlardan birine tırmandı. Onun pencereye doğru tırmanmasını seyreden Ana duvarda bekleyen başka bir yaratığın daha onları seyrettiğini fark etti. Yaralı yaratık inleyip yüzünü buruştururken arkadaşı da ihtiyatla Ana'ya bakıyordu.

Kadın sahanlık boyunca kendini ve sandalyesini sürükleyip bir

sonraki merdivenin basamaklarından inmeye başlarken bir yandan da iki yaratığı göz önünde tutmaya çalışıyordu.

Bu basamaklarla birlikte merdivenlerin de sona erdiğini bu sırada fark etti.

Ulaşacağı sahanlık bariz bir çıkışı görünmeyen uzun bir koridorla devam ediyordu. Katta ayrı bir yangın çıkışı falan olmalıydı.

Bu hiç iyi olmamıştı; buradan hangi tarafa gitmesi gerektiğini çözmek için gözlerini yaratıklardan çekmesi gerekecekti.

Henüz bu konuda endişelenme sırası değil. Önce oraya inmem lazım. Hâlâ bu merdivenin ortalarındaydı. En azından sahanlığa vardığında sandalyesini kullanıp çok daha hızlı bir şekilde...

Aşağıdaki koridorda bir yaratık belirdi. Bir kısaç saldırısı.

"Bi' siktirin gidin ya!" diye haykırdı Ana, kanlı chai'i kaldırarak.

Yaratık tısladı, iğrenç ağız tüpü dışarı çıktı ve basamakları tırmanarak ona doğru çıkmaya başladı.

Ana kafasını hızlıca arkasına çevirerek diğer iki canavara baktı. Böcek gibi duvara yapışmışlardı ve bir tanesi hâlâ ağzından büyük miktarda kan kaybediyor, zemine düşen kan damlalarının sesleri duyulabiliyordu.

Cinnet, nihilizm ya da tertemiz bir adrenalinin pençesindeki Ana aşağı doğru inmeye devam etti.

Üçüncü yaratık da şaşırarak olduğu yerde kaldı. Güzel. Ana kendini merdivenden aşağı indirmeye devam ediyordu. Planı yoktu. Yalnızca hareket ediyordu.

Birden dışarıdaki bulutlardan biri hareket etti ve keskin bir güneş ışığı huzmesi pencereden içeri sızdı. Ufkun hemen üzerinde asılı duran güneş günbatımının yoğunluğuyla parlıyor, basamakların üzerindeki yaratığın üzerine bir spot ışığı gibi düşüyordu.

Yaratık çığlık atmadı, cızırdamaya ya da dumanı tutmeye başlamadı.

Gözüne parlaklığa karşılık gözlerini kırptırdı ve son derece insanı andıran bir hareketle kolunu suratına siper etti. Ana yara-

tığın yakınında olduğundan boğum boğum derisinin güneş ışığının altında daha bir grileştiğini görebiliyordu. Derisi kuruyordu.

Belli belirsiz de olsa taşlaşıyordu.

Bu da Ana'ya bilmesi gereken her şeyi söyledi. Bu yaratıkların ne açıdan vampir olup ne açıdan vampir olmadıklarını anladı. Saldırganlarının nasıl hem binayı süsleyen gargoyllar olduklarını hem de olmadıklarını anladı. *Isaac ne demişti onlara? Estriler miydi?*

Ana'nın tehditlerinin yetersiz kaldığı noktada gün ışığı yeterli olmuştu. Basamaklardaki yaratık gönülsüzce en yakınındaki duvara gidip oradan tavana tırmandı ve güneşin davetsiz ışığından kaçındı. Bu harekette tuhaf bir lakaytlık vardı ama Ana önüne çıkan fırsatı tepmedi. Elinden geldiğince hızlı davranarak sandalyesini peşinden sürükledi ve nereye gittiğine dikkat edip, ortaya çıkabilecek başka yaratıklar konusunda ihtiyatı elden bırakmayıp oradaki canavarları da gözünün önünde tutarak basamaklardan indi.

Sahanlığa vardı, sandalyesini açtı ve üzerine tırmandı. Bir sonraki merdivenler de bu ağız gibi bekleyen, giderek daha koyulaşan bir karanlığa gömülmüş koridorun bir yerinde olmalıydı.

Tam tekerleklerin kilidini açmıştı ki güneş başka bir bulutun arkasına girdi. Merdiven boşluğu, sahanlık ve sahanlığa bağlanan koridor kış alacakaranlığına gömüldü. Ana kollarını işe koştı.

Neyse ki zemin düz ve pürüzsüzdü. Bir anlığına neşelenir gibi oldu. Sandalyesi hâlâ çalışıyordu –muhteşem çalışıyordu hem de– ve neredeyse sevgi denebilecek bir heyecan hissetti. Hayır, sikerler öyle işi, sevgiydi bu. Sandalyesine duyduğu sevgi, harekete duyduğu sevgi, kendine duyduğu sevgi. Destek gruplarından birinde, ölü bir çocuğa dair internette gördükleri bir anıt konusunda sızlanan birini dinlediğini hatırlıyordu. Çocuk hayatı boyunca bir tekerlekli sandalye kullanmıştı ve öldüğünde de iyi niyetli beyinsizlerden biri çocuğun nihayet sandalyesinden uçarak uzaklaştığı bir heykel inşa etmişti, bu mutlu bir özgürlük anlamına geliyormuşçasına.

“Sikerler öyle işi,” demişti bu öfkeli insan. “Ben sandalyemi seviyorum. Benim sandalyem özgürlüktür.”

Üzeri bir canavarın kanıyla kaplanmış ve o canavarın arkadaşlarının kovaladığı Ana asla bitmeyecekmiş gibi gelen merdiven sürünmesinin ardından deparla eşdeğer bir hızla koridorda ilerlerken o sevgiyi, o minneti anlıyordu. Mutluluktan bu.

Derken koridor son buldu. Ana boş duvara toslamaktan son anda kurtuldu.

Elleri –korku ve ağır bir kas yorgunluğuyla titriyorlardı– cep telefonunu çıkarıp el feneri uygulamasını açtı. Işıktaki duvarı taradı. Kapı yoktu, asansör yoktu, çıkış yoktu. Hiçbir şey yoktu.

“Hayır, hayır, hayır,” diye inledi Ana. Bir dönüşü mü kaçırmıştı? Hayır.

Hayır, bu bir tuzaktı. *Bu yüzden onu durdurmak için öyle aman aman acele etmemişlerdi.*

Buraya kadardı.

Sandalyesini koridora bakacak şekilde çevirdi.

Telefonunun el feneri uzayan, aç karanlık tarafından yutuldu. Fakat karanlığın daha ilerisinin kıpırdayan, titreşen bedenlerle kıpır kıpır olduğunu görebiliyordu.

Bu sonun adaletsizliğiyle birlikte gözyaşları boşandı. Denemişti ama yolun sonuna gelmişti.

Charlie.

Charlie.

Özür dilerim.

Ardından tırtıklı chai’i sıkıca kavradı ve başını kaldırdı. En azından dövüşerek ölecekti.

SERVİS

1

Nehrin öteki yakasında, Ana'nın komşusunun evinde beslenen dehşetengiz şeyi keşfettiği civarlarda, Frank de naylon kaplı kanepeinde oturmuş, çenesine bir buz torbası bastırıyordu. Öfkeden köpürüyordu.

Zihninde tek bir kelime dönüp duruyordu. O kelime şuydu:

Kimse.

Kimse Francis Gardner Jr.'la bu şekilde uğraşamazdı. Kimse. *Kimse* ulan.

O lanet olası şerefsiz sıçanın vurduğu yer hâlâ sızlıyordu. Dişleri yanağını kesmişti. Boşluğuna gelmişti. Böyle bir yumruk kimsenin yanma kalmamalıydı.

Kimse.

Kalkıp iş tezgâhına, pastan kızarmış alet kutusunun olduğu yere gitti.

Daha büyük, daha organize başka alet kutuları da vardı. Bu kutudaki aletler en sık kullandıklarıydı: tornavidalar, alyan anahtarları, zımba tabancası... ve tabii ki çekici. Emektar.

Çekicini kutudan çıkardı.

Sonra da bir gardıroba gidip diplerindeki, bir Cadılar Bayramı partisinde giydiği eski bir ConEd tulumunu aldı. Hakikiydi bu tulum; o it oğlu it Dinkins'in Brooklyn'i yangın yerine çevirip bizim Rudy'nin arkasını toparlamak zorunda kaldığı dönemde bir poker oyununda kazanmıştı.

En sevdiği alet kemerini de takınca bayağı bayağı ikna edici görünmüştü.

Çekici de kemerdeki yerine yerleştirdi.

Bu ülke bok yoluna gidiyordu ve Reid gibi insanların suçuydu bu; dış mihraklar virüslü, yasadışı mültecileri ülkeye sokuyordu. Kimbilir, belki de pandemi diye bir şey çıkmasının sebebi bile onlardı. Frank de gidip şu İsa'yı öldüren orospu evladına yuvasını kurup üreyecek bir yer mi vermişti? Sırf bunu düşünmek bile tüylerinin ürpermesine neden oluyordu.

Neyse. Dersini almıştı. Bir daha asla. Şimdi de bu dersi başkalarına da öğretmek boynunun borcuydu. Emektar ve o.

Frank hep ne derdi: O buraya diğerlerini eğitmeye gelmişti.

2

Metronun merdivenlerini atlaya atlaya tırmandı ve en tepeye geldiğinde Con Edison'daki arkadaşı Carlo'yu aradı.

Carlo ikinci çalışında telefona cevap verdi. Frank'in hoşbeşe harcayacak vakti yoktu, bu yüzden sadede geldi.

"Carlo. Seksen İki ile CPW'daki binanın elektrik işlerini kim hallediyor?"

"Hayda, Frank, ne var ne yok? Nasıl–"

"Şu kocaman, çirkin, sikindirik bina var ya hani, Deptford, onu diyorum. Oranın elektrik işlerini kim yapıyor? Önemli binalara ayrı birilerini atadıklarını biliyorum; o adamın ismini öğrenmek istiyorum."

"Deptford'da ne işin var ki?"

"Bana şu herifin ismini versene ulan, moron!"

Yolda kime omuz attığını umursamadan yürümeye başladı.

"Tamam, Frank, sakın." Carlo bilgiye ulaştı. "Paul Russell diye bir adam. Ama bak ciddi diyorum, Frank, o binada bir iş üstlenmeyi düşünüyorsan, bana güven, dostum. Bazı söylentiler duydum. O binaya bulaşmak istemezsin, hele..."

“Bana ne isteyip ne istemeyeceğimi söyleme. Bırak ne isteyeceğime ben karar vereyim.”

Frank telefonu kapattı ve on dakika sonra da binaya vardı.

Dosdoğru dışarıda dikilen iki kapı görevlisinden birine gitti.

“Servis girişiniz nerede sizin?”

Kapı görevlisi ona gözlerini kırpıştırarak baktı. Frank adamın suratının önünde parmaklarını şıklattı.

“Hey. Sana diyorum be. Servis girişiniz! Paulie Russell gönderdi beni. Doğrudan buraya gelmemi söyledi. Kablolarınızla alakalı acil bir durum var.”

Kapı görevlisi partnerine baktı ve diğer adam da hafifçe omuz silkmekle yetindi.

“Bana şimdi randevu mandevu diye kafa ütülemeyin. Başka kim randevu almaz, biliyor musunuz? Elektrik kaynaklı bir yangın. Onun dışında başka kim randevu almaz peki? Müfettişler.”

Kapı görevlisi Frank’i alıp binanın arkasına götürdü. Frank yol boyunca burada olmak istemediğini, Paulie’nin bu işi son anda emrivakiyle ona kilitlediğini, bunun şipşak bir iş olsa iyi olacağını söylediği kısık sesli ve zehir zemberek bir monoloğu sürdürdü.

Rolüne bu kadar sadık kaldığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Özellikle de aklının bir köşesinde yalnızca keyifli bir dans yaptığı düşünülürse: *Onu şöyle bir güzel korkutacağım. Yahudi Oğlan’la Tekerlekli Kancık’a istersem enselerinde bitebileceğimi göstereceğim.*

Binanın yanındaki hiç dikkat çekmeyen metal bir kapıya geldiler. Öyle bir kamufle olmuştu ki âdeta görünmezdi. Frank bir anahtar deliği ya da tuş takımı görmedi ama kapı görevlisi bir şekilde kapıyı açtı ve Frank’in içinde de bir anda devasa, canlı bir organizmanın içine giriyormuş gibi anlaşılmaz bir his canlandı, dinozorun tekine kolonoskopi falan yapıyormuş gibi bir his. Bu hissi üzerinden attı.

Kapı görevlisi Frank’i kısa bir koridordan geçirdi, gri beton merdivenlerden indirdi ve bodrum katına getirdi.

“Tamam, tamam.” Birden eliyle kapı görevlisini uzaklaştırdı. “Bundan sonrasını ben hallederim, sağ ol. Mal değiliz ya.”

Kapı görevlisi şaşırmış ve mala dönmüş gibi birkaç saniye ona baktı.

“Senin işin gücün yok mu? Benim var. Konu mankeni gibi ensemdede beklemen bu işin daha hızlı çözülmesini sağlamayacak.”

Kapı görevlisi daha fazla irdilemedi ya da belki de bunu yapması mümkün değildi; adamın dudakları birbirine o kadar yapıştı ki belki de aralanmıyorlardı bile. Adam döndü ve geldikleri yoldan dönerek Frank’i bıraktı.

Demek koduğumun Deptford’ı burası, diye düşündü Frank etrafa bakınırken. Sıradan bir bodrum işte. Özel bir yanı yok.

Reid’in kaçınıcı katta oturduğunu adres değişim formundan biliyordu. Frank arasa muhtemelen bir asansör bulabilirdi ama bu hile yapmak gibi olurdu ve sürpriz elementini bozabilirdi.

Ayrıca tepesi atmıştı. Babasının deyişiyle, bağlasan durmazdı.

Birkaç dakika sonra, Ken oyuncağının dışarıdaki görev yerine döndüğünden emin olduktan sonra Frank de geldikleri yoldan merdivenlere döndü.

Yav, Frankie oğlum, diye konuştu babasının sesi, sen cidden yürüyecek misin?

“Yok,” diye mırıldandı kafasındaki sese cevaben. “Sürüneceğim. Mal, amına koyayım.”

Yukarı çıkmaya başladı.

3

Frank yakında bir transfer katına geleceğini biliyordu. Belediye yönetmelikleri belli bir sayıda katta yangına karşı dayanıklı merdiven olmasını şart koşuyordu ve sonrasında da kafanıza göre takılabiliyordunuz.

Merdivenleri tırmandıkça öfkeleniyordu. Doğru, asansöre binmek yerine yürümeyi kendi tercih etmişti. Ama böyle bir tercihte bulunmak *zorunda kalması* bile Reid’den daha çok nefret etmesine

neden oluyordu. Üçüncü kattan beri Emektar'ı elinde tutuyordu. Şimdiyse çekicin sapını bir gırtlakmışçasına sıkıyor, yapacaklarını gözünce canlandırıyordu. Reid'in dizkapaklarını kıracaktı, dişlerini dökecekti, hatta belki hâlâ his var mı diye karısının bacaklarına da birkaç kere vurabilirdi.

Bir noktada acil çıkış mandalı olan bir kapıya vardı: Servis merdivenlerinin tepesi. Kapıyı ittirerek açtı ve kendini zifiri karanlığın içinde buldu. Bu da neydi lan?

Kafası karışmış hâlde, gözlerinin karanlığa alışmasını bekleyerek açık kapının önünde dikildi. Ondan biraz aşağıdan gelen bir ses, "O kapının kapanmasına izin verme!" diye bağırdı.

Frank neredeyse götlüğüne kapıyı kapatacaktı, kimse ona böyle emir buyuramazdı. Aşağı baktı ve kapının açıldığı yerden bir metre ötede duran ufak bir figür gördü.

"Ha?" deyiverdi. "N'oluyor lan burada?"

Gözleri alıştıkça figürün -bir kadındı- ona şaşkın gözlerle baktığını görebildi. Rasgele bir kadın değildi bu. Bu kadının tekerlekleri vardı.

"Frank?" diye sordu kadın baştan aşağı şok olmuş hâlde.

Frank de biraz şok olmuştu. "Tekerlekli Kancık?"

4

Çekicini oracıkta karının kafasına indirmeyi düşündü. Hızlıca bir *bam* ve *fış*. Sonra o karı muhtemelen sefil hayatını sonlandırdığı için ona teşekkür bile ederdi.

Gözleri koridorun karanlığına alıştıkça karanlığın içinde gözlerini ona dikmiş hâlde çömelmiş duran birkaç bükük, karanlık figür daha gördü. Suratları insana benziyordu ama grotesk, abartılı ve çirkinlerdi.

Midesi tiksintiyle çalkalandı. Neyi bastığını biliyordu.

Tabii ki, anasını satayım. Karanlıktaki kahrolası bir ritüeli bastım. Kan içen, İsa öldüren, bebek yiyen, Adrenokrom yudumlayan psikopatlar. Tanrı'nın cezası itler. Başka ne olacaktı?

Tekerlekli Kancık'ı aklından çıkarıp öne doğru ilerledi. Kapının arkasından kapanmadığını, kadının uzanıp kapıyı kapanmadan tuttuğunu ve şimdi de kapıdan dışarı çıkmak için kendini var gücüyle çektiğini fark etmedi.

“Sizin gibi çirkin hamamböcekleri hangi delikten çıkıyor lan, ha?” diye sordu gölgeli figürlere. “Buraya gelip bu ülkeyi ele geçirmeye kalkışmadan önce hangi sikik ülkede ürediniz? Ha?”

Figürler adım adım yaklaştı. Hayvan gibi dört ayak üzerindeydiler.

“Koduğumun parazitleri! Karanlıkta ne hastalıklı işler çeviriyorsunuz siz ulan?”

“Frank,” diye kapının eşiğinden fısıldadı Tekerlekli Kancık. Karının kapıyla emniyet merdivenlerinin arasında oturduğu yere bakmak için başını çevirdi. Karının gözleri kocaman olmuştu. “Kaç.”

“Arkadaşlarına çatmamı istemiyorsun demek?” diye burun kıvrırdı Frank. “Her şeyi çözmemden hoşlanmadın demek?” Çekicini elinde çevirdi. “Benim Emektar'ı koduğumun George Soros'un kafasına bile indireceğim!”

Tekerlekli Kancık'ın gözleri Frank'in arkasındaki bir şeye kaydı ve aptal bir şokla daha da büyüdü.

Frank sorgulayan bir ses çıkardı –Haa?– ve açık emniyet kapısından içeri sızan ışıktaki karının neye baktığını görmek üzere döndü.

Üst katların merdivenlerinden yerdeki yaratıklara katılmak için tavanda ve duvarlarda birkaç minik şekil yıldırım hızıyla hareket ediyordu. Tanrı aşkına, bu şekiller... küçük çocuklara benziyordu. Bir ya da iki tanesi bebeğe bile benziyordu.

“Bu ne?..” diyebildi Frank, ufak yaratıklardan biri üzerine çullanmadan önce.

Minik sülük ağızların üzerine yapıştığını hissetti. Yaratıkları üzerinden fırlattığında o yaratıklarla birlikte derisi de koptu ve

alev gibi yanan soyulmuş, kan sızdıran yaralar bıraktı. Dört bir yandan saldırıyorlardı. Sağdan, soldan, yukarıdan, aşağıdan. Vücudunun dört bir yanında hissettiği keskin acı, gözünde beyaz ışıkların çakmasına neden oldu. Tekerlekli Kancık'ın servis merdivenlerinde kaybolup kapıyı arkasından kapatarak onu neredeyse zifiri karanlığa hapsettiğini bile fark etmedi.

Üzerinde gezinen mırıltılı, pis yaratıklarla fazlasıyla meşguldü. Daha büyükçe olan yaratıklar da şenliğe katılmaya karar vermişti.

Frank çekicini havaya kaldırdı fakat aşağı indirme fırsatı bulamadı.

Varlığının geri kalanı yalnızca acı ve dehşetten ibaretti. Ama tüm bunlara rağmen, belli belirsiz, bilinçsiz bir noktada sevinçten havalara uçuyordu.

Çünkü haklı çıkmıştı. O kahrolası sözde aydın moronlar sorun yokmuş gibi davranmaktan hoşlansalar da, Frank'in sık sık tekrarladığı şeyler karşısında ne kadar dehşete düşseler de Frank haklı çıkmıştı. Mülteciler buradaydı. Ve karınları açtı.

Tucker bunu duyana kadar bekleyin siz, diye düşündü Frank, dudakları aralanıp sıcak, etli bir tüp boğazından aşağı kayarken.

YOLUN SONUNDAKİ IŞIK

1

Hayret verici bir hızla hareket ediyordu. Bu merdivenler fena derecede sertti: Beton ve çelikten yapılmışlardı ve basamakların boyu kısaydı, bu yüzden kendini bir alt basamağa salmak hipnotize edici bir ritme oturdu.

Hedefinin yakınlığı geri kalan her şeyi önemsiz kılıyordu. Bilmediği tek şey, basamaklardan elinden geldiğince hızla inerken dışlarındaki ve eklemlerindeki sarsıntılardı. Kendine durma izni vermedi; kendine basamakları sayma izni vermedi. Yalnızca hareket etti. Peşinden gelen bir şey yoktu. Kapı, arkasından kapandıktan sonra Frank'ın boğulan çığlıklarını duymuştu, peşinden de sessizlik çökmüştü. Yalnızca Ana'nın nefeslerinin, sandalyesinin, katettiği yolun sesi vardı.

Göz açıp kapayıncaya kadar üzerinde bir tabela bulunan bir kapıya vardı: 1. KAT.

Başka bir merdiven de bodruma iniyordu... ama işte *karşısında* bir kapı vardı.

Bu onun son şansıydı. Şimdi buradan ayrılabilirdi. Sandalyesine atlayıp doğrudan sokağa kaçabilirdi ve bir daha ardına bakmazdı. Kapı görevlilerini ve resepsiyonisti aşması gerekebilirdi fakat Charlie'yi onlara bıraktığı sürece muhtemelen ona engel olmazlardı.

O kapıya kısa bir süre baktı. Bir kalp atışı kadar.

Charlie.

Son merdivene doğru ilerledi.

2

Sandalyesinde olmak bir kez daha bir lütuf gibi geldi.

Sandalyesi şimdi yana meylederek ve tekleyerek ilerliyordu – tekerlekler biraz fazla darbe yemişti– ama hâlâ ilerleyebiliyordu ve önemli olan tek şey de buydu.

Ana dolambaçlı bodrum koridorlarında yol aldı. Ona yol gösteren şey içgüdüleriydi. Buraya daha önce gelmemişti fakat bina yöneticisinin ofisinin nerede olabileceğine dair bir fikri vardı. Çok... bariz geliyordu.

Yol boyunca yalnızca bir kere durdu, o da çöp bacalarının, altında bekleyen çöp bidonlarına döküldüğü yerde.

Bir çöp Ana'nın gözüne çarptı ve bu da bir şeyi hatırlamasına neden oldu. Bunun ne olduğunu hemen tanıyiverdi. Bacalardan birinden aşağı yuvarlanmıştı fakat muhtemelen ağır ve topaklı olduğu için hedefini ıskalamıştı. Bidonlardan birkaç metre ötede, yerde duruyordu. Talihli bir tesadüf daha. Bu iş görür müydü? Kimbilir. Fakat silahını bacağının altına sıkıştırdı, sonra da yerdeki paketi alıp göğsüne bağladığı kangurunun içine yerleştirdi.

Tam oturdu.

Bunun ihtimali nedir ki?..

Ana, bodrum koridorlarında yoluna devam etti. Koridorlar bir o yana bir bu yana dönüyordu ama güzergâhından hiç şaşmadı. Doğrudan binanın merkezine gidiyordu. Ve çok geçmeden de oraya vardı. Bina yöneticisinin ofisinin kapısı.

Kapının kilitli olmayacağını biliyordu. Onu bekliyorlardı.

Haklıydı.

Odaya girdi.

3

Ana gözlerini kırptırdı.

Şaşkınlıkla bu hareketi yapmaya devam etti.

Kapı tavandaki tekil bir floresan ampul tarafından aydınlatılan geniş, kare şeklindeki bir odaya açıldı. Ampul sabırla cızırdıyordu.

Odanın ortasından geçen bir duvar odayı ikiye ayırıyordu.

Etten oluşan bir duvar.

Boğum boğum, devasa bir deri. Bir branda gibi gergin değildi; organlarla, kanla, yaşamla dopdoluydu. Organik bir kütle. *Rahat* bir kütle.

Etten kollar, boru misali duvarların içine doğru uzanıyordu. Bu kütlenin dahilinde normal borular da *vardı*. Şüphesiz kendi evinin su tesisatına bağlanan borular. Fakat apartman kompleksinin organik ve sıradan parçalarının arasındaki fark ortadan kalkmıştı. Bu şey, bu yaratık, bu canavar... binanın ta *kendisiydi*. Ya da en azından binanın bir parçasıydı. Atan kalbiydi.

Ana yaratığın derisinin yüzeyinde damarları ve yaşadığının kanıtı olan başka emareleri görebiliyordu. Et duvarının tam ortasında, bir zamanlar bir yüz olduğunu düşündüğü şeyin girintileri mevcuttu, ağzının üzeri deriyle kaplanmıştı ama şekli hâlâ seçilebiliyordu. Gözler ona bakıyordu, benzer renkteki kilin içine gömülmüş iki soluk misket.

Duvarın yüzeyi yarıklarla bezeliydi. Ana bu yarıkları bahçede yaşadığı şeyden hatırlıyordu; toprakta gördüğü şu âdeta vajinal girintiler. Bahçenin toprağının imkânsız sıcaklığını, nasıl genişleyip küçüldüğünü hatırladı.

Onun bunu düşünmesini bekliyormuş gibi ufak açıklıkların birinden küçük ama görünür miktarda şeffaf örümcekler dışarı akmaya ve derinin üzerinde gezinmeye başladı. Daha önce gördüğü böceklerin aynıları.

“Parazitler,” diye fısıldadı Ana, bir parça hayret, iki parça dehşetle.

“Ondan beslenip onu temiz tutuyorlar,” dedi sağından gelen bir ses.

Ana başını hışımla çevirmedi. Girdiği şoktan çıkamamıştı. Odada ona katılıp yanına gelen kişiye uyuşukça baktı.

Vera’ydı bu.

ANNENİN ARMAĞANI

1

“Dikkatli bakarsan,” dedi emlakçı-olmayan-emlakçı, “hepsinin aynı olmadığını görebilirsin. Bazıları... Aa, bak, bir tanesi çıktı işte.”

Devasa etli kütlenin üzerinde gezinen böcek dizisini heyecanla işaret etti. Ana, başta Vera’nın neden bahsettiğini anlamadı ama sonra gördü: Örümceklerin hepsi şeffaf değildi. Kimileri pembemsiydi. Diğerleri parlak sarı renkteydi. Bir tanesi ise üzerinde siyah benekler bulunan altın rengiydi ve en azından bu mesafeden diğerlerine kıyasla daha az bacağı varmış gibi duruyordu. Bir yarıktan diğerine geziniyor, kendi anlaşılmaz görevlerine koşturuyorlardı.

“Altın renginde olanlar çok özel. Onları böyle açıkta pek sık göremezsin. Vay be.”

Vera’nın sesi coşku doluydu. Ana bunun kulağa çıldırmış gibi gelmesini bekliyor olabilirdi ama bu şeyin, bu imkânsız şeyin karşısındayken hayranlık da herhangi bir tepki kadar makul görünüyordu.

“Altın rengi olanlar ne işe yarıyor?”

Vera ona baktı.

“Sana söylesem bile bana inanır mısın ki?”

Ana kısa, şaşkın bir kahkaha patlattı. Bunun iyi bir soru olduğunu itiraf etmek üzereydi ki kendi kahkahasını duyduğunda aynı zamanda ağlamaya başladığını da fark etti. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, sesini boğuyordu.

Vera sabırlı, hatta neredeyse anlayışlı bir tavırla gülümsedi. “Ufak şeffaf olanlar onu temizliyor. Ona masaj yapanlar da var. Çok hareket edemiyor, bu yüzden tek başına bırakıldığında kas ağrısı çekebiliyor. Diğerleri de onun beslenmesine yardım ediyor. Gördüğün üzere, kendine ait bir ekosistemi var. Bu mucizevi minik böceklerin her birinin kendi amacı var. Her birimizin kendi amacı olduğu gibi.”

“Ah.” *Olur. Neden olmasın ki?*

Ana’nın gözleri tekrar yaratığın üzerinde gezdi. Yaratığın –bu dişi yaratığın– bütün duvarı kaplamasını, ardından da dallanıp tavanın gölgelerine doğru uzanmasını seyretti.

“O...” Ana ufaktan boğazını temizledi. “O binanın kendisi mi?”

“Hayır, hayır,” diye karşılık verdi Vera. “O bu binayı özel kılan şey. Sokaktan geçerken durup bakmana neden olan şey. Bu binanın... şarkı söylemesini sağlayan şey. Binalar yalnızca birer evdir. O ise burayı yuva yapan şey.”

O hayaletvari surat uysal uysal onlara bakıyordu. Bu yaratık onları duyabiliyor muydu? Konuşulanları anlayabiliyor muydu?

“O nereden geldi? Eskiden o da bir...”

“Eskiden onlardan biriydi. Seçilmiş kişilerden.”

Vampirler, diye dilinin ucuna kadar geldi Ana’nın. *Estriler*.

Vera devam etti. “Onların da kendilerince görevleri var. Onu dönüştüren kişi tarafından çok daha önemli bir görev için seçildi. Bir kraliçe arının gününbirinde başka bir kraliçe arı doğurması gibi. Bir nevi kura yani.”

Ana bu yorumu duymazdan geldi. “Onlar. ‘Onlar’ deyip duruyorsun. Peki ya sen?..” diye sordu.

“Ah, Anna, ben sadece normal bir insanım. Tıpkı senin gibi. Seçilmişlerden biri olacak kadar şanslı değilim. Ama onların tanığı olacak kadar şanslıyım. Onların güzelliklerinin, kudretlerinin bir tanığı. Hakikati bilen benim gibi diğer insanlarla birlikte onlara elimden gelen her türlü yardımı sağlıyorum. Dediğim gibi...”

“Hepimizin kendine has bir rolü var.”

“Aynen öyle.”

Tavandaki bir çöp bacası açılırken belli belirsiz, neredeyse metalik denebilecek bir sürtünme sesi duyuldu. Yumuşak bir şşş-vvviışşıing. Sürtünme sesi daha yükseldi, yükseldikçe yükseldi ve ardından bir şişenin mantarını çıkarmayı andıran bir pat sesiyle betonun üzerine ağır bir şey düştü. İnsanın içini bir hoş eden güm-bürtüyle yere çarptı.

Frank.

Fakat şimdi adamın bedeni bir farklı görünüyordu. Oyulmuş gibi. Sönmüş gibi. Sırf öldüğü için de değil, sanki...

...içi boşaltılmış gibi.

Ana adamın derisinin üzerinde sivri bir şeylerle açılmış yaralar olduğunu görebiliyordu. Bir saniye sonra çekici de bacadan düştü ve adamın cesedinin yanına iktidarsız bir takırtıyla çarptı.

Belli ki Emektar pek bir işe yaramamış.

“Ona ne yaptılar?”

Vera gülümsedi. “Beslendiler. Ve şimdi de... seyret bak.”

Yaratığın üzerindeki yarıklardan birkaçı genişledi ve daha büyük yük, yengeci andıran yaratıklar dışarı çıktı. Yaratıklar Frank’in üzerine çullanıp adamın cesedini et duvarına doğru çekmeye başladı.

“Şimdi de o beslenecek.”

Derinin altındaki kaslar kıpırdandı ve duvarın alt kısmı ağır bir perdeymişçesine havaya kalktı. O alt kısımdan dışarı çıkan minik bacaklar Frank’in cesedini yukarı kaldırdı ve perde cesedin üzerine kapandı.

Ana kusmamak için kendini zor tutuyordu. Bunun büyük bir sebebi, olur da kusarsa vulvayı andıran yarıkların birinden bir tür özel örümceğin çıkıp o kusmuğu mideye indirdiğini hayal etmesiydi ve bu tarz bir şey de akıl sağlığından geri kalan minik kalıntıların tamamen ortadan kalkmasına neden olacak türden bir şeydi.

“O ne yapıyor?” diye sordu Ana, şu anda çiğnemeyi andıran yavaş hareketlerle dalgalanan et duvarını işaret ederek. “Onlar

için. Seçilmiş olanlar için. Onu böyle beslemelerini sağlayacak ne yapıyor?”

Vera hafifçe gözlerini devirdi. “Kanıtları ortadan kaldırmak dışında mı? O onların *annesi*. Onların kraliçesi. O...”

“O başkalarını dönüştürerek bizim gibi yapıyor.”

Bu sefer Ana hışımla koltuğunda döndü.

Arkasında, kapının eşiğinde ve bodrum koridorunda dikilen, hamamböcekleri gibi, tahtakuruları gibi duvarlarda ve tavanlarda gezen birileri vardı: Deptford’ın sakinleri.

2

Ana davetsiz misafirlerden kendini uzaklaştırdı. Bilinçsiz bir zarafetle sandalyesini çevirdi ve Vera’nın kraliçeleri olduğunu söylediği şeye doğru geri çekildi.

Tam vaktinde, yalnızca birkaç santim kala kendini durdurdu. O et duvarına toslamanın, o et duvarının içine düşmenin ve o yengeci andıran örümcek yaratıklarının üzerinde gezinmeye başlamasının düşüncesi bile az kalsın oradan kaçmasına neden olacaktı.

Kraliçe şimdilik onun yakınlığından rahatsız olmuş gibi durmuyordu.

Koridor bedenlerle doldu. Ana onun merdivenlerden düşmesine neden olan ihtiyarın grubun en önünde olduğunu gördü. Adam gülümsedi. Grubun hepsi gülümsedi. Görünüşleri... aklına gelen tek kelime varlıklıydı, büyük bir kısmı ihtiyar olan opera severler, ara sırasında bir araya gelmiş gibi duruyordu.

“Uzak durun,” diye uyardı Ana, gerçi bitkinlikten kelimeleri pek tehditkâr çıkınamıştı. Chai’i bacaklarının altından çekti ve bir tılsım gibi havaya kaldırdı. “Uzak durun.”

İhtiyar adam cömertçe güldü. “Sanıyorum ki kocan seni ikna etmeyi beceremedi? Neyse.” Gruptan birkaç kişiyle birlikte odaya

girdi. Odanın çok içine girmediler: Ana bunun tereddütten değil de odada kalabalık yapmamak için olduğunu hissetti.

Fransız aksanlı ve çenesinde kıllar olan yaşlıca bir kadın konuştu. “O elinde tuttuğun ikona hiçbir işe yaramaz, ufaklık. Bu yalnızca çocukların hayalet öykülerinde geçerlidir.”

“O öykülerin yazılmasına da asırlar boyunca biz yardım ettik,” dedi İngiliz aksanlı bir başkası.

Kalabalığın arkasından daha sert bir ses konuştu: “Siz yine de dikkat edin, o şey acayip keskin. Montgomery’yi çok fena kesti. Bir daha asla beslenemeyebilir.”

“Ah, ne fena,” dedi İngiliz olan.

Acıma cıklamaları. Ana için miydi? Yoksa yaraladığı yaratık için miydi? Ana anlayamadı. Hastanede onun hakkında konuşan insanlara, hemen arkasından ya da kafasının üzerinden buruk bakışlara ve kısık sesli konuşmalara gitti aklı.

Yine de biraz uzakta duruyorlardı. Şimdilik.

“Hepinizi lime lime ederim. Bu yüzden uzak durun.”

“İstedğin nedir, hayatım?” diye sordu İngiliz. “Senin için ne yapabiliriz?”

Kafası allak bullak olan Ana onlara bakmakla yetindi.

“Onlarla konuş, Anna,” diye fısıldayarak ona yol gösterdi Vera. İçinde bulunduğu bu durumda bile, birileri ismini yanlış telaffuz ettiğinde Ana öfkeden köpürüyordu. “Onlar iyi. Sana da iyi davranacaklardır.”

“O sandalyeden kalkmak mı istiyorsun?” Öndeki ihtiyar adam bir adım daha ileri çıktı. “Bunu yapabiliriz.”

Ana düşünmeden hareket etti. Kolunu savurdu ve bronz chai kraliçeye dayadı. Et sivri uçtan kaçmak istercesine seğirdi. Odada kısık bir gümbürtü duyuldu.

Ona bakan her bir yaratığın suratı panikle değişti. Bunun tadına doyum olmazdı.

“Hey, dur,” diye uyardı ihtiyar adam, olduğu yere çakılarak.

Vera ellerini uzattı. “Anna, Anna... *Dur*”

İçeri kısa ama ağır bir sessizlik çöktü. Ana beklerken en yakınındaki vajinal yarıktan bir şeylerin çıkmasına ve zehir dolu ya da jilet gibi keskin gagaları olan örümceklerin kollarında gezinmeye başlamasına hazırladı kendini.

Hiçbir şey çıkmadı. Kraliçenin hiçbir doğal savunması yoktu.

Yarım yamalak da olsa birden bu zengin züppelerin görevlerinin bu olduğunu anlayıverdi Ana. Savunma *onlardı*. Onlar gerçekten de bir ekosistem oluşturmışlardı. Sıkıntı, *bu* zengin züppelerin yaşlı ve yumuşamış olmasıydı. Zengin züppelere yakışır bir şekilde tembelleşmişlerdi ve Ana da bu yüzden onları gafil avlamıştı.

“Sana çok sabırlı yaklaştık,” dedi ihtiyar adam, suratı sert, babacan bir öfkenin maskesine dönüşmüştü, “ama bizi sına. İşimizi şiddete başvurmadan halletmeyi tercih ederiz ama bu yalnızca bir tercih...”

“Ya lütfen. Onun ne istediğini hepimiz biliyoruz.”

Vampirlerden bir başkası. Bu seferki bir kadının sesiydi. Ana’nınki de dahil tüm kafalar konuşan kişiye döndü. Kadın kalabalığın önüne çıktı.

Ana kadını ânında tanıdı. Reid’in adına çalışmaya başladığı kadındı bu. Film yıldızı. Parıltılı bir elbise giyyordu ve kollarında da huzurla yatan... Charlie vardı.

Ana yapabilse sandalyesinden fırlayıp üzerlerine atlardı.

“Bebegini geri istiyor,” diye lafını bitirdi Camilla.

Öndeki ihtiyar adam karşı çıktı. “Ama...”

Camilla elini sallayarak onu susturdu. “Biliyorum.”

Ana tekrar sesini çıkarabilecek hâle geldi. “Onu geri verin. Onu *derhal* geri verin, yoksa bu ucube orospuyu keserim ve...”

“Tamam, Ana,” dedi Camilla. “Anlıyorum. Al.” Charlie’yi uzattı.

Ana buna neredeyse inanamıyordu. “Sen?..”

Camilla kraliçeyi işaret etti. “Sadece, lütfen, ona zarar verme.”

Ana bebeğini almak için bile silahını indirmek istemiyordu. “Charlie’yi Vera’ya ver, Vera da bana versin. Vera, bak uyarmadı deme, eğer bir şeye kalkışırsan...”

Vera seğirdi. “Çılgınca bir şey yapma, Anna. Sadece lütfen...”

“Benim adını *Ana*, koduğumun malı! Ve Tanrı şahidim olsun...”

“Tamam,” diye tekrar etti Camilla. “Vera? Sorun değil. Bu işi yokuşa sürmeyelim. İşte, al onu. Yavaşça.”

Camilla, Charlie’yi Vera’ya uzattı. Charlie elden ele taşınmaktan mutlu görünüyordu...

Ta ki Ana’nın kucağına bırakılana kadar.

Vera ihtiyatla geriye çekilip Charlie’yi öz annesiyle bıraktığı anda Charlie avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

Çığlık atmaya.

Feryat etmeye.

Bir bebeği hiç tanımadığı birinin kucağına verdiğinizde ağladığı gibi ağlamaya başladı.

Beni tanımıyor.

Ana’nın kalbine buz gibi iğneler saplandı.

Hayır, dedi kendi kendine Ana. Şimdi değil. Bununla sonra ilgileniriz.

Debelenen Charlie’yi silah olmayan eliyle sıkı sıkıya tutuyordu.

“Şimdi,” dedi Ana, feryatlar üzerinden sesini duyurmak için bağırarak, “geri çekilip buradan gitmemize izin verin. Ciddiyim. Peşimizden gelmeyin. Sakın bir şeylere kalkışmayın. Gitmemize izin verin, biz de bir daha asla buraya dönmeyelim. Hiçbir konuda... bir şey söylemeyeceğim.”

Kaçarken kraliçeyi tehdit etme avantajını nasıl koruyacağına dair hiçbir fikri yoktu ama bu Gelecekteki Ana’nın problemiydi.

“Önce konuşmamız gerekiyor, Ana,” dedi Camilla. “Bilmen gereken bazı şeyler var. Onu alıp öylece gidemezsin.”

“Sen öyle san.”

“Onu buradan götürürsen ölür be, lanet olası!” Bir kovboy ya da çiftlik sahibine benzeyen, kaba ve kırış kırış suratlı, hırçın ihtiyar konuşmuştu. Cildinde gri benekler vardı. “İstediğin şey bu mu? Hemen ardından ölsün diye mi kurtaracaksın onu?”

Ana hepsine hitaben konuştu. “Size inanmıyorum. Hepiniz yalancısınız. Artık her ne yapıyorsanız onu yapıp onu sizden birine dönüştürmek istiyorsunuz ve ben buna müsaade etmeyeceğim...”

“Ana,” dedi Camilla. Charlie’ye rağmen kendini duyurmak için sesini yükselten kadının sesindeki acıma çok belirgindi. “Çok geç kaldın. Biz bunu çoktan yaptık.”

Charlie feryat edip ağlamaya devam ediyordu ama sanki bütün dünyaya bir sessizlik çökmüştü.

Çok geç kaldın.

“Ne?” diye şaşkınlıkla sordu Ana.

“O artık bizden biri,” dedi Camilla ve bu haberi verdiği için hakikaten üzgün bir hâli vardı.

“Hayır. Hayır, değil, o...” Ana ağlayan bebeğine baktı. O kadar normal, o kadar Charlie gibi görünüyordu ki... Ama bu yaratıkların yanına dönmek için debelenip durduğu da açıkça görülebiliyordu.

Çok geç.

Ana onca şeyi atlatmıştı –onca şeye katlanmıştı, Reid’e bunu yapmıştı– sırf geç kalmak için miydi?

Hayır, hayır, hayır. Yine yalan söylüyorlardı, yalan söylüyor olmalıydılar...

Ama Charlie’nin şu anda attığı çığlıklar...

“Altın renkte olanlar ne yapıyor, bilmek istiyor musun?” diye sordu Vera. Vera’nın yekpare kraliçenin içinden çıkan örümceklerden bahsettiğini anlaması birkaç saniye sürdü. “Sana bazılarının onun eli olarak iş gördüğünü söylemiştim. Kimileri onu temizliyor. Kimileri ona masaj yapıyor. Altın renkte olanlar ise... Anne’nin armağanı. Bir bedenine içine giriyorlar ve o beden şanslıysa o bedenle birleşiyorlar, *beraber* büyüyorlar. Başka bir ekosistem, Ann– Ana. Başka bir ortaklık. Simbiyoz. Altın renkli olanlar bir kişiyi *seçilmiş* kişi hâline getiriyor.”

“Biz bu şekilde çoğalıyoruz,” dedi Fransız bir kadın.

Bu Ana’ya mantıklı gelmişti ama aynı zamanda baştan sona zırvaydı. “Siz... şu şeylerden birini onun içine mi koydunuz? O

koduğumun şeylerinden birini bebeğimin içine mi koydunuz, onu-”

“Sadece bir tane değil, şekerim,” dedi İngiliz. “Bu incelikli bir işlem. Ama o buna müthiş bir uyum sağladı!”

“Müthiş de ne kelime!” dedi kaypak bir ihtiyar. “Bu işlemi kendi devraldı resmen!”

Ana’nın midesi düğümlendi. “Ne?”

“Bahçeyi keşfe çıktığınız gün vardı ya? O gün kalbi buldu. Anne’nin armağanlarından bazılarını *kendi* yedi.”

Bahçedeki Charlie; Charlie’nin ağzına bir şeyler götürmesi; Ana’nın bunun üzerinde duramayacak kadar rahatlaması...

“Hayır...”

Konuşmayı Camilla devraldı. “Nesillerdir bu kadar armağanı tüketip de hayatta kalan hiçbir çocuk olmamıştı. Senin Charlie’n olağanüstü derecede kabul etti. Bu da *senin* ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor, Ana.”

“Ve bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?” diye ekledi Vera, âdeta olduğu yerde zıplıyordu. “O bir sonraki kraliçe olabilir!”

Camilla, Vera’yı duymazdan geldi ve Ana’ya odaklandı. Gözleri sevgiyle parıltıyordu. “Onun da kendi çocukları olacak. Ondan yeni nesiller doğacak. O çocuklar ona hürmet gösterecek. Asırlar boyunca sevilecek ve korunup kollanacak. Hiçbir eksiği olmayacak. Onun için bunu istemez miydin? Günün sonunda ebeveynlik *bu* değil midir?”

“Charlie o kadar *şanslı* ki,” dedi Vera coşkuyla.

Şanslı mucize çocuk Charlie’yse o sırada sıcak bir demirle dürtülmüş gibi avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Annesinin kucağından kaçmak için elinden geleni yapıyordu.

Çok geç. Çok geç kaldım.

Ana da ağlıyordu. Kocaman, acı dolu yaşlar akıyordu gözünden. Silahı tuttuğu kolunun düştüğünü fark etmedi bile. Kraliçeyi tehdit etmeyi bırakmıştı. Kocaman, vücudunu titreten hıçkırıkları yutkunmaktan başka bir şey yapamıyordu.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi gözyaşları arasında. “Ne yapacağımı asla bilemedim. Yavru Kuşum...” Bebeğinin yüzüne bakmaya çalıştı ama Charlie ondan yüzünü kaçırdı; sürekli kapıda bekleyen vampirlere doğru dönüp duruyordu. “Sen böyle ağladığında düşünemiyorum.”

Çok geç.

Camilla, “Onu buradan, beslenemeyeceği, büyüemeyeceği bir yere götürürsen o *ölecek*,” dedi.

“Ve muhtemelen de önce seni öldürecek,” diye ekledi kovboy.

“Bayan Jacobs’ın evinde gördüğün gibi,” dedi ihtiyar adam. “Başka bir seçeneği olmayacak.”

“Lütfen ağlamayı kes, Yavru Kuşum, lütfen. Ben artık...”

Derken bir anda Charlie ağlamayı kesti. Kulak kesildi ve Ana’nın duyamadığı bir şeyi dinlemeye başladı. Hatta suratında şen şakrak, tombul bir tebessüm bile belirdi.

Ana şaşkına dönmüştü. “Ne oldu? Neler?..”

Vera etrafa neşe saçıyordu. “Kraliçe. Şarkı söylemeye başladı.”

“Ben bir şey duymuyorum,” dedi Ana. Bir bakış attı. Et duvarı belli belirsiz titreşiyordu.

Ardından Camilla da şarkı söylemeye başladı. Teker teker diğer vampirler de hafifçe, saygı göstererek bu şarkıya katıldı.

Ana bu şarkıyı tanıdı: Seslendirme kabinindeyken ekolayzeri ayarladığında duyduğu o yabancı melodiydi bu. Binanın her yerinde var olan ambiyanstı.

Binaya ilk taşındıklarında Charlie’nin duyduğu sesin bu olduğunu anladı Ana. O zamanlar bu ses onu huzursuz ediyordu. Henüz Ana’nın bebeği olduğu zamanlar. Şimdiyse...

Charlie dinliyor ve müziğin tadını çıkarıyordu.

Cıvıldayıp kıkırdıyordu ve debelenmeyi bırakmıştı.

Kapıdaki ve koridordaki şarkı söyleyen yaratık kalabalığına baktı ve suratı saf, karşılıksız bir sevgiyle aydınlandı.

3

Ne demektir anne olmak?

Ana'nın göğsündeki acı dayanılmazdı. Boğulan ciğerlerin ve tuzla buz olmuş kemiklerin acısı. Kendini bu konuda bir uzman addetse de daha önce hissettiği acılara kıyasla çok daha keskin-di. Tanrı aşkına, ne nefes alabiliyordu ne de düşünebiliyordu. Çok fazlaydı bu. Çok zordu. Çok adaletsizdi.

Çok geç.

Daha önce yaşadığı hayatı, Charlie'den önceki hayatını dilediği her bir karanlık ânı geri almak istiyordu. Artık kimsesi kalmamış-tı, Reid bile yoktu yanında ve ancak bu dayanılmaz anda hayatının aslında ne kadar dolu olduğunu algılayabiliyordu. Çok geç.

Ne demektir anne olmak?

İmkânsız bir seçim vardı karşısında. Ya Charlie'yi alıp ikisinin de ölmesine göz yumacaktı... ya da Charlie'yi bu canavarlara tes-lim edecekti.

Ardından Charlie'ye baktı. Gerçekten baktı ona.

Charlie onun için söylenen şarkıya gülücüklerle karşılık veri-yordu.

Charlie etrafa ışık saçıyordu.

Ve Ana farkına varmaya başladı...

Hayır. Hayır, lütfen, bunun farkına varma...

Ama farkına vardı.

Charlie mutluydu. Gerçekten, son derece mutluydu.

Bunun adaletsiz bir durum olmasının bir önemi yoktu. Dışarı-dan birilerinin ona müdahale edip onu Anadan çalmış olmasının bir önemi yoktu. Bunların hiçbirinin bir önemi yoktu artık. Ana kendi güvenliğini tehlikeye atmayı göze almıştı... ama Charlie'nin elinden bu şekilde gülümsediği bir hayatı alamazdı.

Ne demektir anne olmak?

Bu, diye acıyla farkına vardı.

“Peki.” Bu kelime son nefesiymişçesine ağzından döküldü. Kafasının içindeyse bu kelime, *Hayır, lütfen, hayır*, diye yankı buldu.

“Ne?” diye sordu Camilla, oda sessiz olmasına rağmen.

“Peki,” diye tekrar etti Ana. Bu sefer daha bir kararlı.

Charlie’yi tutan kolunu biraz olsun gevşetti.

Ana’nın doğru kararı verip vermediğine dair içinde bir ukde vardıysa da Camilla çarçabuk öne gelip bebeği aldığı anda bu ortadan kalktı. Canavar, Charlie’yi Ana’nın tamamıyla annelik içgüdü-sü olarak gördüğü bir şevkle tutuyordu.

Her şeye rağmen, Ana ânında bu yaptığından pişman oldu. Charlie’yi geri almak istiyordu. Hayır, Charlie’nin ona dönmeyi *istemesini* istiyordu. Ama Charlie bunu istemedi.

“Lütfen sadece onu güvende tutun,” diye yalvardı Ana. “Lütfen onu mutlu edin.”

“Yapacağız. Sana söz veriyorum. *O kadar* mutlu olacak ki.” Camilla bebeği Deptford’ın diğer sakinlerinin yanına götürdü. Hepsi onun etrafında toplandılar ve Charlie keyifli bir cıvıltı çıkardı.

O ses.

Ana’nın kalbine bir kanca gibi takıldı, sonra hâlâ atmakta olan kalbini göğsünden koparıp aldı. Kalbiyle birlikte iç organlarının kalanları da dışarı çıkmıştı, kan revan içindeki bir zincirdi bu, bu zincirin her bir halkası gelecekteki asla gerçekleşmeyecek bir anıydı. Kurulacak ilk cümle. Okuldaki ilk gün. Marketteki sinir krizi. Bir okul projesi. Bir dans. Bir kalp kırıklığı. Üniversite. İşler. Kavgalar. Çarpılan kapılar. Lanetler. Kucaklaşmalar. Gözyaşları. Beraber içmek. Eski günlerde ne kadar zorlandıklarına beraber gülmek. Dost olmak. Sırdaş olmak. Annelerin ve kızlarının acılı tanımlarını nihayet baştan yazmak. Bunların her biri: Örtülü olsun olmasın, hayatınıza bir çocuk girdiğinde verilen sözler ve içinizden bir ses size böyle olmayacağını söylese de dünyanın o ilk birkaç yılda yaşadığınız acı ve kafa karışıklığının tazminatı olarak size bunları vereceğine dair inanç.

Bu anları asla yaşamayacaktı Ana.

Ama bunun bir önemi olmamalıydı. Çünkü Charlie'nin hâlâ bu anları yaşama ihtimali vardı. En azından bunların bir versiyonunu.

Ben onu olması gereken yere kadar getirdim, diye düşündü Ana. Ben üzerime düşeni yaptım. Anne'nin armağanı.

En karanlık korkuları hep bir ebeveynin taşıması gereken özelliklerden yoksun kalmaktı. Hamileliğinin bir tesadüf olduğuydu. Cathy'nin haklı çıkmasıydı: Ana'nın Cathy'nin doğru düzgün beceremediği ebeveynliği bile yapamayacak kadar aptal, sorunlu, bencil olduğuydu.

Ne demektir anne olmak?

Ama işin sırrı şuydu aslında. Tek bir cevabı yoktu bu sorunun.

Annelik oydu, Cathy'ydi, Reid'in annesiydi, Manhattandaki bir gökdelenin bağırsaklarındaki bu hilkat garibesiydi. Annelik neşeydi, acıydı, bir beşiğin tepesinde elinde bıçakla dikilmekti, bir beşiğin tepesinde ağzında bir ninniyle dikilmekti. Annelik kırılmaktı, genişlemekti, tükenmekti, tatmin olmaktı, yaratımdı ve sonu gelmek bilmeyen vedalardı. Annelik tezattı. Anneliğin güzelliği burada yatıyordu. Anneliğin dehşeti burada yatıyordu. Ve anneliğin tutarsızlıklarını mantığa oturtmaya çalışırken kafayı sıyrırırsan da talihine küsecektin çünkü annelik senin içinde dönen şeyleri zerre umursamazdı. Annelik zaten senin içinden alması gerekeni almıştı ve onu dünyaya bahşetmişti. Geri kalan şeyler sana ve kadere düşüyordu. *Bashert.*

Tüm bu düşünceler, her şeye gebe bir anda üşüşmüştü kafasına. Ana da içi boşalmış hâlde, sefaletin içine düşmüş hâlde, tüm bunların farklı bir şekilde yaşanmasını diler hâlde kalmıştı.

Mutlu aileye baktı. Günün birinde belki bu acı bir anıya dönüşecekti. Günün birinde kalbi de doğru şeyi yaptığı konusunda beyniyle hemfikir olacaktı.

İçinden bir ses konuştu.

Ama durumu onlar için bu kadar da kolaylaştırmaya gerek yok, değil mi?

Bu kendi sesi miydi? Yoksa Cathy'nin sesi miydi? Bazen bu iki sesin arasındaki farkı anlamamanın imkânsız olması ne komikti.

Yine de bu ses iyi bir noktaya parmak basmıştı.

O anda hepsi Ana'yı unutuvermişti. Kimse ona dikkat etmiyordu.

Ve Ana da bazen intikamın menüdeki son yemek olduğunu... ama bu yemeğin sizi doyurabileceğini bilecek kadar anasının kıızıydı.

Ana kangurunun içinde buraya taşıdığı şeyi çıkardı.

Bu şeyi çıkarıp kucağına yerleştirdi de konuştu:

"Ama önce her şeye sıfırdan başlamanız gerekecek. Aynı benim gibi."

4

Isaac'ın telefonda anlattıklarının pek gerçeği yansıttığını düşünmemişti. Bu yaratıklar doğru malzemeyle alaşağı edilecek efsanevi masal yaratıkları değildi.

Bildiği tek şey, elindekinin yenilen cinsten diyatumlu toprak olmadığıydı. Bu, diğer şeyleri öldüren cinstendi.

Üzgünüm, Yavru Kuşum. Umarım bu canını çok yakmaz. Ama bir yandan da yakmasını umuyordu. Charlie bir bebektir ve bunu unutturdu. Ana bunun geri kalanının zihnine kazınmasını istiyordu.

Bu da aynı zamanda kendi ölümü anlamına gelecekti ama o anda zaten uğruna yaşayacak bir şeyi olduğunu hissetmiyordu, dolayısıyla bunu denemenin daha iyi bir vakti var mıydı?

Ana chai'ı kullanarak acımasız bir hızla etli kraliçenin eskiden ağzının bulunduğu kısmındaki deriyi kesti.

Kocaman yatay kesik, yaratık yiyeceklerini mideye indirmek için bu diğer yöntemi geliştirmeden önce bir zamanlar dişleri olabilecek küt kemiklerle dolu bir deliği ortaya çıkardı.

Artık kullanılmayan ağız açılır açılmaz odaya böğüren bir ses doldu. Bir an sonra da bunu acı dolu feryatlar izledi. Vampirler. Ana'nın yaptığı şeye öfkelenedikleri için miydi? Yoksa Anne'nin artık engellenmeyen sesinin etkisiyle mi?

Buna kafa yormak üzere bir an bile ziyan edecek lüksü olmayan Ana diyatumlu toprağı kraliçenin suratına boca etti.

Ağızlarını toprakla doldurmanız gerekiyormuş, demişti Isaac.

Onları paramparça ediyor ve nemlerini emiyor, demişti nalburdaki Sammy ve belki de eski metinlerin bildiğı bir şeyler vardı.

Kraliçenin canavarca böğürtüsü devam ediyordu fakat buna bir de bir insandan çıkamayacak bir boğulma sesi eklenmişti. Kraliçenin derisi çabucak solgun, hastalıklı bir renge büründü. Kaslar kasılıp nabız gibi atmaya başladı. Damarları şişti ve kocaman gözeneklerinden yağlı görünen bir ter akmaya başladı. Her boyutta ve renkte yengeçlerle örümcekler kaygan, mide bulandıran bir vızıltıyla deliklerden dışarı akıyor ve yere düşüyordu. Bir böceğin öldüğünü gösteren şekilde yere sırtüstü düşmeyenler de betonun üzerinde onları kurtaracak birini ararcasına gelişigüzel geziniyordu.

Ana bir misillemeyi, kendi ivedi ve şiddetli ölümünü bekledi. Hiçbir şey olmadı. Canavarlar hâlâ girdikleri şok yüzünden, içlerinden geçen yıkıcı böğürtü yüzünden oldukları yere mihlanmıştı.

Bu onun kaçma şansıydı. Önce lafı gediğine oturtacak bir şeyler söylemeyi düşündü. “Şimdi benim nasıl hissettiğimi anlamışsınızdır,” gibi bir şeyler.

Buna fırsat bulamadı. Birden Vera’nın elleri Ana’nın boğazına sarıldı ve ciğerlerinde konuşacak hava kalmadı.

Gözleri bir yobazın ateşiyle yanan Vera tepesinde dikilmiş onu gırtlaklıyor ve sarsıyordu. Ona lanetler okuyordu ama Ana bunları duyamadı. Dünyası solmaya başladı.

Vera onu o kadar sert salladı ki Ana’nın sandalyesinin devrilmesine yol açtı ve sandalyeyle birlikte ikisi de yere yığıldı. Düşmeleriyle birlikte Vera’nın elleri Ana’nın boğazını bıraktı ve Ana da ciğerlerini havayla doldurdu.

Suratı öfkeyle çarpılan Vera toparlanıp tekrar Ana’nın üzerine çullandı. Ana kendini savunmak için bakmadan yeri eşeliyordu ve bulduğu şeyin ne olduğunu, çekiç Vera’nın kafasına inene kadar anlamadı. Emektar.

Vera geriye doğru sendeledi. Bir an sonra kan damlamaya başladı ve bir anda suratına kan boşandı. Kadının öfkeli gözlerine boş ve anlamaz bir bakış yerleşti.

Ana vakit kaybetmedi. Sandalyesini düzeltti, kendini sandalyeye oturttu ve çıkışa doğru tekerlekleri itirmeye başladı.

Ağıt yakan, kendilerini sağa sola savuran vücutlar çıkışı kapamıştı. Ana önündekileri bayağı bayağı kenara ittirip hatta bazılarını yere yıkarken herhangi bir direnişle karşılaşmadı. Muhtemelen birkaç kişinin ayak parmaklarını ya da kolunu da ezmişti ama kimse bunu fark etmedi.

Belki çok fazla aksiyon filmi seyretmişti; bir noktada binanın üzerine yıkılmasını beklemeden edemiyordu. Bina yıkılmadı.

Ayrıca birilerinin onu durdurmaya kalkmasını da bekliyordu. Ona saldırmasını, onu cezalandırmasını, öldürmesini. Üst kattaki kapı görevlileri neler olduğunu görmek üzere gelmişlerdi ama onu görmezden geldiler. Ana arkasında kafa karışıklığından, yastan ve kaostan ibaret bir karmaşa bıraktı.

Sandalyesini merdivenlere kadar sürüp basamakları son kez sürünerek tırmanmaya başlamadan önce bina yöneticisinin ofisine son bir kez baktı.

Gayet canlı olan Vera anlaşılmas laflar edip zırlıyor ve kendini kraliçenin keserek açılmış ağzına sokmaya çalışıyordu. "Beni al, benimle beslen, benim *canımı* kullan!"

Kalabalığın içinde Camilla da vardı. Camilla, Ana'nın bakışlarını hissetti ve ona doğru döndü. Kadının gözyaşlarıyla lekelenmiş suratında saf bir nefret vardı ama aynı zamanda çaresiz bir kafa karışıklığı da görülebiliyordu. Şunu soruyordu suratındaki ifade: Bu nasıl oldu? Şimdi ne yapacağız?

Şimdi ne yapacakları Ana'nın umurunda değildi. Önemli olan tek şey, Camilla'nın ona doğru dönerek Ana'ya Charlie'ye son kez bakma fırsatı tanınması olmuştu.

Charlie de acıyla ağlıyordu. Sonuçları ne olursa olsun hemen- cecik geri dönüp kızını teselli etmek, onu korumak istemesine

neden olan –asla kaybolmayacak– o içgüdüyü hissetti yine. Ana buna karşı koydu. Charlie'nin korumacı bir kucakta olduğunu görmeye zorladı kendini. Güvende olduğunu. Bu acımasız dünyada mümkün olduğu kadar korunduğunu.

Ana da binanın çıkışına doğru ilerlediği süre boyunca tamamen farklı nedenlerden ötürü gözyaşı döküyordu.

5

Manny Langan on iki senedir Keene Apartmanları'nın kapı görevlisiydi ve işine bayılıyordu. Temiz hava, insanlarla muhatap olmak, birilerine yardım ettiğini hissetmek? Daha iyi bir his yoktu. New Yorklular düşmanca ve kaba davranışlarla nam salmıştı ama bu saçmalığın daniskasıydı. New Yorklular dünyanın en dost canlısı insanlarıydı, her zaman etraflarındakilere yardım etmeye hazırlardı... aşırı meşgul olmadıkları sürece.

Manny de asla aşırı meşgul olmadığından emin olmayı seviyordu.

Ek olarak, Keene'de çalışmak demek her gün sokağın karşısındaki Deptford'ı seyretmek anlamına geliyordu.

O kahrolası binaya içi gidiyordu... kapıda çalışan heriflerden pek hazzetmese de.

Manny'nin tanıdığı diğer kapı görevlileriyle uzaktan yakından alakaları yoktu ve Manny de hem sendika üyesi hem de sendika dışı çok sayıda kapı görevlisi tanırdı. Deptford'dakiler asla sosyalleşmez, binanın kapısının önünde toplanan küçük ama her zaman orada olan turist kalabalığına fotoğraf çekme ya da meşhur binalarıyla ilgili ilginç bilgiler verme teklifinde bulunmazlardı. Yahu adamların gülümsediğini bile görmemişti.

İşin aslı şuydu ki Manny onların kapı görevlilerinin adını kötüye çıkardığını düşünüyordu. Kapıda çalışan adamları (ya da kadınları, ya da herneysenizonları) görmezden gelen, bu burnu havada tavrı devam ettiren kişilerin ekmeğine yağ sürüyorlardı.

Fakat Şu anda durum biraz deęiŐmiŐti. Deptford'ın içinde bir Şeyler yaşanıyor olmalıydı. Manny, Bayan Engstrom'a köpeği Tatlış ile bir Amazon paketini Keene'e sokmasına yardımcı olurken, normalde kıpırtısız Deptford kapı görevlilerinin n kapıyı açık bırakarak alelacele binanın içine doğru koŐuŐturduklarını duymuştu.

"N'oluyor?.."

Deptford'da da bir değişiklik vardı ama ona bu deęiŐiklięin ne olduğunu sorsanız cevap veremezdi.

Deptford sadece... farklı görünüyordu artık. kmŐ gibi bir hâli vardı. Beli bklmŐt sanki. Ama fiziksel olarak değil. Genç ve sağlıklı bir suratı görüp sonrasında ışığın deęiŐmesiyle o suratın birden bitkin ve solgun bir surata dönüŐmesi gibi. Hiçbir Şey olmasa bile bir Şeyler olmuştu.

Deptford... eskimiş görünüyordu. l.

Bir bina, o kadar.

Derken binanın n kapısından hüngür hüngür ağlayan tekerlekli sandalyeli bir kadın çıkıvermiŐti. Őt başı kan olabilecek bir Şeyle kaplıydı. *N'oluyor yahu?!*

Manny yeni tutmaya başlamış karda kaymamaya dikkat ederek koşmaya başladı ve birkaç saniye sonra da kadına yetiŐti. Ama kadına iyi olup olmadığını soramadan resepsiyonist kıyafeti giymiş, Manny'nin o güne dek gördüğü en çılgın gülümsemeyle gezinen bir adam lobiden çıkıp kadının peşine düştü. Neler olduğuna dair Manny'nin hâlâ en ufak bir fıkri yoktu ama herifin suratındaki bakış her Şeyi anlatıyordu. *Hiç hayra alamet değildi.*

Manny resepsiyonistle tekerlekli sandalyenin tutamaklarının arasına atladı. *Bu herifin gülümsemesi niye böyle?* Adamı sakinleştirmeye çalışıp tekerlekli sandalyedeki kadına araya biraz mesafe koyabilmesi için fırsat tanımaya çalışırken adamı bir kol mesafesinde tuttu. *Ben n'apıyorum?* diye sorup duruyordu kendine. *Kendimi nasıl bir işe bulaŐtırdım?*

Birden güleryüzlü çılgın herifin yüzü karardı. Gerçek anlamda, üzerinden bir bulut geçiyormuş gibi. Manny adamı bırakıp birkaç adım gerileyecek kadar sağduyuluydu.

Herif tam, “SEN NE YAPTIĞININ FARKIND-” diye bağıırıyordu ki suratını karartan gölge birden kocaman bir kaya parçasına dönüştü ve herifin kafasını vişneli bir turtayı ezen bir bot gibi etrafa saçtı.

“Yani bunun ihtimali nedir ki?” diye o gece eşine soracaktı Manny. “Zavallı herif. Adam resmen cehennem kurasını kazandı.”

Şimdilikse Manny’nin elinden gelen tek şey gök yerle bir olurken çığlık atan kadının sandalyesini kavramaktı.

6

The New York Times’tan:

TARİHİ APARTMANDA TUHAF GÖÇÜK: İKİ YARALI, BİR ÖLÜ

Stephanie Hartmann

Postkolonyal mimarisi ve grotesk heykelleriyle tanınan Deptford Apartmanı, Manhattan turistik gezilerinin gözde duraklarından biriydi. Fakat dün gece, 144 yıllık bu binada gerçekleşen bir dizi altyapı hasarı iki kişinin yaralanmasına, bir kişininse hayatını kaybetmesine yol açtı.

Binanın heykellerinin tamamına tekabül eden yirmi beş gargoyl senkronize bir düşüş gibi görünen bir kazayla kaldırımlara düştü.

“Bu inanılmaz bir trajedi,” diye açıklamada bulundu NYPD sözcüsü Lucy Nguyen. “Bir bina ne kadar eski ya da tarihi olursa olsun, böylesi bir hasarın gerçekleşmesine müsaade edilemez.”

Düşen molozların hedefi olan Knoxville, Kentucky'den Ruth Carville bilinci kapalı fakat stabil kondisyonda Weill-Cornell'e kaldırıldı. İsmi açıklanmayan bir diğer yaya ise iddialara göre kolunu kaybetti. Yine ismi açıklanmayan bir Deptford çalışanı da düşen molozlar yüzünden hayatını kaybetti.

Deptford'ın meşhur ve gizemli tarihindeki kazaların en yeni si olan bu kazaya neyin yol açtığına dair bir açıklama yapılmadı. Olay mahallindeki bir diğer polis memuru Clayton Harrison şunları söyledi: "Olay mahallini yaya trafiğine kapatırken o heykellerden birine dokundum. Heykelin sert bir taştan olmasını bekliyordum ama ona dokunur dokunmaz heykel toza döndü. Böyle bir şey nasıl olabilir? Bu heykeller eğer o kadar eskiyse, o zaman yere çarptıklarında neden toz olmadılar?"

Belediyenin sorumlulukları konusunda ulaştığımız belediye başkanı sözcüsü ise...

BİR ŞEHİR ARASI – ANA

1

Kaldırımında hızla ilerliyor. Randevusuna geç kalmamış fakat istediği kadar da erken varamayacak. Şahane bir ilkbahar günü ve Ana gülümsüyor.

Çok güzel bir gülümseme bu. Basitliğiyle parıldıyor. Ona bakanlar bu gülümsemeye ağırlık katan belli başlı bir minnettarlığı fark edebilir. Güç bir hayatı olmuştu... ama bugünlerde artık daha kolay gülümseyebiliyor.

Hâlâ çok ağlıyor. Olanların üzerinden neredeyse beş sene geçmiş olmasına rağmen.

Bazen Deptford'ın merdivenlerinden sürüne sürüne indiği günün ertesinde yapmak zorunda kaldığı zorlu konuşmaları aklından tekrar geçiriyor.

Bizzat haber verdiği insan grubunu küçük tutmuştu –Reid'in erkek kardeşi ile en yakın iki arkadaşı– ve basit bir hikâye anlamıştı. Geçinemiyorlardı ve Reid bir bakıcı olarak yaşamaktan bıkmıştı. Müziğe vakit ayırmak istiyordu ve herhangi bir iletişim adresi bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

En gurur kırıcı olansa Reid'in arkadaşlarından birinin buna hiç de şaşırmamasıydı. Reid böyle bir olayın hayalini mi kurmuştu acaba?

Öte yandan sanki Ana kurmamıştı?

Reid'in öldüğünü ya da en azından kaybolduğunu ihbar etmesi gereken bir zamanın gelebileceğinin farkında. Sigortalar var, Sosyal Güvenlik var, hatta kimbilir, günün birinde evliliğe ikinci bir

şans vermek isteyeceği biriyle bile tanışabilir. Daha tuhaf şeyler yaşandığı da oldu sonuçta.

Charlie hakkında yalan söylemek daha zor olmuştu.

Birden baş gösteren bir hastalık, yıkıcı bir ölüme dair basit bir hikâye anlatabilirdi. Ayrıntılarını hatırlaması daha kolay olurdu.

Ama böyle bir hikâye anlatmamıştı.

Bir kere, eğer böyle hikâye anlatırsa insanların kaygı ve baş sağlığıyla başına üşüşeceğini biliyordu. Sempati dolu arkadaşlar sabah akşam yanından ayrılmazdı. *Ne trajik! Önce bacakları, sonra da kocasıyla bebeği. Bir GoFundMe kampanyası başlatalım, bir konser düzenleyelim, falan feşmekân.*

Bir daha kimsenin ona acımasını istememişti.

O yüzden de farklı bir hikâye uydurmuştu. Yeni hayatının ve Reid'in onu terk etmesinin stresinin o kadar ağır geldiğini ve Charlie'nin velayetini kendi annesine verdiğini söylemişti. Aralarındaki ilişkiyi düzeltmişlerdi ve artık Cathy, Charlie'nin yasal vasisiydi. Ana doğum sonrası depresyonunun kendi annesiyle alakasız olduğunu –annelikle olan ilişkilerinden bağımsız olarak insanları etkileyen doğal bir durum olduğunu– biliyordu ama bu uydurma detay tuhaf bir şekilde arındırıcı gelmişti. Deptford'ın bodrum katındaki aydınlanmasını hatırlatıyordu ona. Annelik çok fazla anlama geliyordu.

Bu hikâyenin hiç istemediği sempatiyi de ortadan kaldırdığını keşfettiğinde şaşırılmıştı. Hatta insanlar ona önceye nazaran *kayda değer derecede* daha soğuk davranmıştı. Charlie'nin ihtiyaç duyduğu anne olamadığını itiraf etmesinden bizzat alınmışlar gibi. Artık düzenli olarak gruplarına katılıyor ve bu tiksintiyi tanıyabiliyor. Gruptaki diğer insanlar da kendilerini savunduklarında ya da İdeal, İlham Veren Engelli Melek gibi davranmadıklarında benzer tepkiler aldıklarını anlatıyorlar. Böylesi bir sahicilik, böylesi bir bütünlük rahatsız ediyor insanları.

Dert değil. Zaten önceki hayatıyla arasına mesafe koymak istemişti. Taze bir başlangıç yapmak istemişti.

Ayrıca Charlie'nin öldüğüne dair bir yalan söylemek istememişti. Çünkü Charlie ölmemiştir.

Kızının nerede olduğunu ve ne kadar büyüüp serpiildiğini gayet iyi bilirken böyle bir hikâyeyi taşımak tuhaf gelirdi.

Bugün de bu yüzden acele ediyor. Belki de bu yüzden randevusuna geç kalacak.

Umurunda değil. Şahane bir ilkbahar günü ve Manhattan'daki şahane ilkbahar günleri insanların yolunu uzatmaları için var.

2

Binayı ilk kez yürüyüşlerinden birindeyken görmüştü. (Gerçek bir yürüyüş değildi tabii ki bu ama dilin ne kadar yetersiz kaldığını görmekten zevk alıyordu.)

Diğer birçok bina gibi, bu bina da 2020'nin ortalarından beri boştu. Yıllar sonra bile Manhattan'da hatırı sayılır sayıda camları gazeteyle örtülü, kapılarına tabela asılmış bina vardı.

Derken günün birinde, o binalardan biri boş olmayı bırakmıştı.

Yakın zamanda ve akıllalmaz bir hızla kiracılara açılmıştı. Binanın girişine asılan bir tabelada şöyle yazıyordu: LÜKS APARTMAN DAİRELERİ. EKONOMİK SEÇENEKLER.

Ana şimdi de o tabelanın önünden geçiyor.

Dışarıda iki kapı görevlisi dikiliyor. Onu görmüşse benzemiyorlar. Adamlardan biri sopa yutmuşçasına bariz bir kasıntılıkla dikiliyor, boynunu hareket ettiremiyor sanki. Düşerek kötürüm kalmış da kısıtlı, kuklayı andıracak bir şekilde hareket etme özelliği bir kez daha bahşedilmiş gibi.

Ana'ya, kukuletasının boynunu hareket ettirebileceği şekilde tasarlamayı unuttukları eski Batman filmlerini hatırlatıyor. Ana'yla bu adam o filmleri beraber seyretmişti. Tam da bu detaya beraber gülmüşlerdi. Şimdi bile o adamı düşündükçe kalbi sızlıyor. Yaşanan her şeyden sonra bile.

Adamın önünden geçtiği ilk seferde ânında tanıyıvermişti onu. Onu önceden tanıyan insanlar bu sefer tanıyamayabilir ve olur da tanısalar bile, deneseler bile adam onlarla konuşmaz. İşine son derece kendini kaptırmış durumda.

Ana da onunla konuşmaya kalkışmıyor. Binanın girişinin önünden geçip köşeyi dönüyor. Bloğun öteki tarafında binaya yaklaşılabileceği bir yer var. Burada bir giriş olmadığından etrafta herhangi bir kapı görevlisi de yok.

Burası tarihi bir bina değil. Mimarisi göze çarpmıyor. Aslına bakarsanız, oldukça mütevazı bir bina. Ama yine de çekici bir yanı var. New York City'deki en kayda değer binalar gibi parıldayıp şakıyor. Bu hep yaşanan bir şey. Artık niyeysen, bir bina gözünüze takılır ve *Vay be. Bayılıyorum ulan bu şehre*, dedirtir size.

Ana binaya yaklaşıp elini duvara dayıyor.

Bunu hissediyor. Minik, zar zor anlaşılan hareketler. Nefes. Nabız.

Gerçekten o mu?

Ana bilmiyor... ama öyle olduğunu zannediyor.

Ana'nın tahmin ettiği gibi uyum sağlamış.

Kızı büyüyor ve kendi ailesine bakıyor.

Ana da uyum sağlıyor.

Artık ara sıra yürüteç kullanabiliyor. Yalnızca birkaç adımlığına ama bu hatırı sayılır bir gelişme. Yine de sandalyesini tercih ediyor. Çok seviyor sandalyesini. Sandalyesi onun hayatını kurtarıp onu özgür bıraktı. Bir daha yürüyüp yürümemeyi pek umursamıyor ama buna çaba harcamak hoşuna gidiyor.

Deptford'da yaşadıkları ona *her şeyi yapabileceğini* düşündürmedi. Tam aksine, başka insanlara ne kadar ihtiyaç duyduğunu gösterdi. Başka insanların da ona ne kadar ihtiyaç duyduğunu. Artık engelini bir kısıtlama olarak görmüyor, bu yalnızca yeni bir yaşam biçimi; diğer insanların da bu aydınlanmaya daha hızlı varmasına yardımcı olmanın şerefini yaşadığı omurilik sakatlanmalarına yardımcı olan bir vakıfta çalışıyor.

Hislerini de içine atmayı bıraktı; hatta lafını hiç sakınmıyor artık. Bir şeyler erişilebilir değilse buna dikkat çekme ya da sesini yükseltme konusunda tereddüt etmiyor. Doğru, içerlediği ve sinirlendiği günler oluyor ve ara sıra da depresyon onu ziyarete geliyor. Ama bunların hiçbirinin onu tanımlamadığının farkında. Bunlar yalnızca onun bir parçası. Bunların hepsi yalnızca... eh, kendi iç dünyasını oluşturan şehir silüetindeki binalardan ibaret. Kimilerinin içinde diğerlerine kıyasla daha kötü anılar yatıyor ama kimileri de insanın nefesini kesecek kadar güzel.

Bahsi açılmışken.

Elini bir süre binanın duvarında tutuyor. İçinde yeni ve tanımlaması zor bir şey büyüyor bir süredir. Uzun zamandır hissetmediği bir şey. Buna huzur da denebilir. Gayet makul bir isim.

Bir noktada buradan ayrılması gerektiğini, yoksa birilerinin gelip onu buradan kovacağını biliyor.

Gözyaşları gözlerini yakarken elini çekiyor.

Duvarlara doğru fısıldıyor: "Seni seviyorum, Yavru Kuşum."

Yakınlarda bir yerlerde, neredeyse cevap niyetine cıvıldaayan gerçek bir kuş havalanıyor. Zamanlaması fazla kusursuz.

Ana gülümseyerek kafasını kaldırıyor ve kuşu seyrediyor.

Kuşa karşı bir haset duyduğu yok. O uçma hissini çok iyi biliyor. Hepsi aynı şey aslında. Kanatların çırpılışı. Bir adım. Tekerleği itirmek. Göz kırpmak. Bir nefes.

Ne kadar küçük olursa olsun ya da nasıl gerçekleşirse gerçekleşsin, hareket harekettir.

Ana kendini öne doğru ittirerek hareket ediyor.

YAZARIN NOTU VE TEŞEKKÜRLER

YAS, SEBEPLER VE KODUĞUMUN İKİ BİN YİRMİ BİRİ ÜZERİNE

Bu kısmı yazmak gibi bir niyetim yoktu.

Bir önceki romanım olan *Mary: An Awakening of Terror*'ı okuyanlar o kitap için oldukça detaylı bir önsöz ve sonsöz yazarak kitabın çıkış noktasını ve hikâyedeki amacımı açıkladığımı hatırlayacaklardır. Orada yazdıklarımın büyük gurur duyuyorum. O hikâye dışı materyal gerçekten çok beğenildi (önsözle sonsözü, aralarında kalan romandan daha çok beğenen birkaç okur bile olabilir).

Mary'den sonra kaleme aldığım kitaba bir sonsöz yazmak da en iyi ihtimalle kendimi tekrar etmek gibi, en kötü ihtimalle de hedefine ulaşmazmış gibi geliyordu.

Fakat *Dehşet Apartmanı*'nın (ki bir süreliğine *Buraya Ait Değiliz Biz* diye bir alt başlığı da vardı) yazımında gelişme katettikçe yine böyle bir şey yapmam *gerektiği* hissini üzerimden atamadım. Dile getirmem gereken bazı şeyler vardı.

Fakat bunun beni germediğini söylersem yalan olur.

Baştan alayım.

Mary'nin önsözü temelde, 2021'in başlarında, ben kitabın son taslağı üzerinde çalışırken ölen annem için yazdığım bir methiye idi. O kitabı anneme ithaf ettiğim için –ve zaten yeteri kadar uzun olduğu için– o sene yaşadığım diğer şeylere girmemiştim. Ama 2021 ilerledikçe... eh, işte öne çıkanlar:

Ocak ayında (hatta tam altısında, Capitol'deki kalkışma yaşanmadan birkaç saat öncesinde) eşimin annesi öldü. Bundan on üç

gün sonra annem öldü. İki ay sonra, eşimin en yakın arkadaşlarından biri öldü. Sonra eylül ayında (kırkıncı doğum günümünden önceki hafta sonu) sevgili kedimiz öldü. Hemen ertesi gün de sevgili köpeğimiz öldü. Bundan birkaç hafta sonra, bir senelik bir ilerlemenin ardından yaşam (ya da en azından kariyer) sona erdirmeye ihtimali olan mesleki bir fırsat masadan kalktı. Derken, cehennemden fırlama bir son dakika golü misali, aralık sona eremedi, birden ortaya çıkan agresif kanser yüzünden babam öldü.

Bir sene için çok değil mi sizce de?

Ama bekleyin! Daha fazlası var! diye keyifle çığırıyor Kötü Zamanların deli, kozmik Seyyar Satıcısı. Bir bakıma, o kayıplar işin en basit kısmıydı. Çünkü tüm bunlara ek olarak, *aynı zamanda* eşim de bazı günler dayanılmaz bir acı çekmeden hareket etmesini bile imkânsız kılan gizemli bir kronik ağrı yüzünden bir bakıma yataklara düşmüştü. Kırka yakın doktora göründü. Hiçbiri neyi olduğunu çözemedi.

Bir yandan da öldükleri hafta sonuna kadar iki hayvanımızın da yoğun bir bakıma ihtiyacı vardı. Özellikle de köpeğimizin köpek demansı, böbrek sıkıntıları, dalak kanseri, epilepsi ve kimbilir başka ne tür rahatsızlıkları vardı. Mamasını yiyip hayattan zevk alıyormuş gibi görüldüğü sürece onu vaktinden önce uyutmak gibi bir niyetimiz yoktu ama ona bakmak demek de beni uyandırdığı vakitten (sabah 04:00 civarları) havanın kararmasının berabesinde getirdiği gerginlik dağılıp da nihayet uykuya dalabildiği vakte kadar (gece yarısı civarları) sürekli bir ilgiye, ilaç içmeye, yürüyüşe ve temizliğe ihtiyaç duyduğu anlamına geliyordu. Ve eşim de, hâliyle, *yürüyemediğinden* bu bakımın büyük kısmı bana kalmıştı.

2020'nin Mart ayından 2021'in Eylül ayına kadar çekirdek ailemiz şöyle bir cefalı döngüye girmişti: dayanılmaz ağrılar çeken eşim ve yaklaşık on sekiz ay boyunca gecede ortalama dört saatlik bir uykuyla sürekli ve ağır bir uykusuzluk çeken ben. (Tabii ki evcil hayvanlarımızın muhtemelen harika zaman geçirdiğini de eklemek gerek. Yiyecek, sürekli ilgi, insanlar 7/24 yanlarında? Rüya gibi bir hayat.)

Bu süreç içerisinde, eşimle benim biyolojik çocuğumuzun olmayacağına dair kesin sonuçları da kabullenmemiz gerekmişti. Ve yaşadığımız yerden ne kadar az bahsedersek, o kadar iyi. Ev sahibimiz... yani, eminim kitabı okuduktan sonra gerekli çıkarımları yapabilirsiniz. Ah, bir de asırdaki bir gerçekleşen, varoluşsal olarak dehşet verici bir pandeminin hâlâ tam gaz devam ettiğinden ve endüstrimiz (film/TV/reklam oyunculuğu) durma noktasına geldiği için gelirimizin yarısının buhar olup uçtuğundan da bahsetmiş miydim? Tabii ki konu *pandemi* olduğunda eminim bunu okuyanların hepsi benzer şeyler yaşamıştır, bu yüzden hiç o konuya girmeyeceğim.

İki Bin Yirmi Bir çok acımasızdı, anasını satayım. Ona annus horribilis ismini takardım ama bu kelime öbeği içimi gıcıkıyor.

Ama bakın, mesele şu. Şimdi o olayları özet geçerken bile, “Tamam, ee?” diye düşünürken buluyorum kendimi. Bir kitabı tek bir kişinin ölümünü anmak için kullanmak tamamdı... ama tüm bunlar? Ne *demeye* çalışıyorum ki? Ve işte o gerginlik tekrar baş gösteriyor...

Hayatta trajediler ve travmalar rasgele üst üste istiflenirken tüm bunları kaleme aldığımız anda illaki bir şeyler anlatmak zorundaymış gibi hissetmemiz komik değil mi? İlla bir “sebebe?” Bir tür tez, netice ya da hepsini bir araya getiren bir teori olması? Öteki türlü *gereksizmiş* gibi görünüyor sadece.

İnsan Yahudi olarak yetiştirilince (“Cassidy” soyadı sizi yanıltmasın), “Niye?” sorusuna alışılırsınız. Bu bizim en kutsal sorumuzdur, bu soru hep ağzımızdadır. Bu soru çoğunlukla başka bir “Niye?” sorusuna ya da evrenin nihayet size, “Ee, niye olmasın, amına koyayım?” diye cevabı yapıştırmasına yol açsa bile.

Sanırım tüm bunları kitaba dahil etmemin büyük sebeplerinden biri de açıkçası bunlar olmadan kitabın benim için eksik kalacağını hissetmemdi. Bu kitap benim için 2021 senesidir; o sene bu hikâyenin her bir ânına tesir etti.

Mary’nin aksine, çocukluğumdan beri yanımda taşıdığım bir hikâye değildi bu. Bu ilk başta yazması çok keyifli olacak gibi gö-

rünen nispeten yeni bir fikirdi: “*Rosemary’nin Bebeği ile Korku Ağı’nın bir birleşimi*”. Buna nasıl hayır diyebilirdim ki.

Fakat 2021 önüne çıkan her şeyi devirerek yoluna devam ettikçe bu kitabı kaleme almak da giderek daha ağır bir şeye dönüştü.

Bunun bir New York hikâyesi olacağını biliyordum ama bir anda 2021’de (ve 22’de) yaşadığımız inanılmaz derecede acayip dönemi yakalamaya çalışırken buldum kendimi. İnanmak istediğimiz kadar “pandemi-sonrası” olmayan ama aynı zamanda 2020’de tecrübe ettiğimiz kâbusla da uzaktan yakından alakası olmayan bir dönem. Arada kalmış bir dönem. Boş binalar. Gergin etkileşimler. Havadaki rahatsız, yarım kalmışlık hissini yalnızca şu şekilde tanımlayabiliyordum: *Buraya ait değiliz biz.*

Aynı zamanda bunun vampir mitolojisi üzerine açıkça bir Yahudi yaklaşımı getireceğini de biliyordum fakat bu kitabın taslağı üzerinde çalışırken anti-Semitik olayların ve söylemlerin artışı giderek göz ardı etmenin mümkün olmadığı bir miktara ulaştı. Baskın olmayan bir gruba dahil olan insanlar, bu daimi kültürel hatırlatmaları (ayrıca asimilasyonun itici ve çekici gücünü) şu şekilde tanıyacaktı: *Buraya ait değiliz biz.*

Ve her şeyden öte, bu hikâye eşimin bir anda tecrübe etmeye başladığı engelliliğini ve benim de kendimi bir bakıcı olarak bulma konusunda yaşadığım şaşkınlığı sindirmeme olanak sağladı. Ebeveynler ve taşıyıcı anneler ve gelecekte sahip olacağımız çocuklara dair planlarla başlayan bir seneyi... bunların hiçbirine erişmeden bitirmekten bahsetmiyorum bile. İşte yine o his: *Buraya ait değiliz biz.*

Ama hayat bunları umursamıyordu çünkü biz buradaydık. “Niye?” “Eh, niye olmasın, amına koyayım?”

Bu kitap, gerçek zamanlı olarak yaşanan bir şeyi ifade etme yöntemim benim: Bir tür duygusal evsizlik. Yas üzerine alınmış bir hızlandırılmış kursa dair çıkardığım ders notları. Şehrin kendisi de dahil olmak üzere her bir karakter huzursuz bir değişim dönemi içerisinde. Vampir-olmayan-vampirlerimiz bile insanların açık

ağızla seyredecekleri heykellere dönüşmeden önce yalnızca zaman öldürüyor.

Bu kitap değişim hakkında. Aynı zamanda da yas hakkında, ki yas da bir bakıma değişimden geri kalan şeylerdir.

Bu, araftaki mekânlardan oluşan bir kitap. Çünkü, 2021'in bana öğrettiği üzere, yas da tam olarak budur.

Yas iki varoluş arasındaki boşluktur: Eskiden kim olduğunuz ile şimdi kim olduğunuz arasında.

Yas dayanılmaz derecede uzun, karanlık bir koridordur.

Basamak basamak sürünerek aşağı inmeniz gereken bir merdivendir.

Bu kitabın ilk taslağını 31 Aralık 2021'de tamamladım. O yılı herhangi bir zafer olmadan bitirmemek benim için önemliydi. Bununla birlikte, 1 Ocak 2022'de ağıtçı kıyafetlerimi çıkarıp yeni yıla öyle girmedim tabii ki. Frank karakterinin varlığının bize hatırlattığı üzere, bazen tam geçmişi ardınızda bıraktığınızı düşündüğünüzde çirkin sıfatı tekrar ortaya çıkar. Travma bir bombanın patlaması gibidir: Bir infilak ettiği ilk an vardır... bir de peşinden gelen artçı şoklar.

Yaşanan her şeyi bir araya getirecek bir teorim yok. Her şeyi neticelendirecek vurucu bir sözüm yok.

Ama en azından bana infilakın ilk ânını atlattığımı hatırlatması için bu kitap var elimde.

Bir de bu sonsöz var. Yazmayı planlamadığım ve yazdığım süreç boyunca da "Niye?" sorusunu bana sürekli sorduran sonsöz.

"Niye?" kutsal bir sorudur. Ve yazmak da kutsal bir eylemdir; bazen bir aydınlanmaya yol açabilir. Birden bu kahrolası sonsözü *tam olarak* niye yazdığımı anlayıveriyorum. Şu işe bakın: Bashert.

Eğer bu kitap 2021'i temsil ediyorsa, o zaman size kısaca 2022'den bahsetmeme izin verin.

2022'de yeni bir daireye taşındık ve en önemlisi de... eşim yataktan kalkmıştı. Yeni doktorları –ve kahraman bir fizyoterapist– sayesinde nihayet bir teşhis konulmuş ve bir tedavi planı çıkarılmıştı.

Hatta, birkaç ay önce, onu bir tiyatro oyununun başrolünde seyrettim: Canlı bir performans! Başka insanlarla dolu bir tiyatrodaki! Yine seyirciler arasında olmak zaten bir mucize gibiydi, bir de bu rol onun için fazlasıyla fiziksel bir roldü. Kutuplardaki bir biliminsanını oynuyordu ve her bir yanı dışavurumcu buzdağlarıyla bezeli bir sahnede sürekli bir yerlere tırmanıyordu. Daha birkaç ay öncesinde ıstırap çekmeden yataktan kalkamayan bir insandan bahsediyoruz.

Oyun güzeldi ama eminim seyirciler arasındaki kimse benim gibi ağlamıyordu.

Hâlâ ara ara ağrısı oluyor ama eskisiyle kıyaslanamaz bile. Ve Koduğumun İki Bin Yirmi Biri sırasında yaşadığımız kayıpları sindirmeye daha yeni başladığımızın ikimiz de farkındayız. Bazen evimiz bir Kübler-Ross lunaparkını andırıyor. Bence iyileşme, nihayet bir şeyleri arkanızda bırakmanın mümkün olmadığını anladığınızda başlıyor. O şeyleri yanınıza alıp ilerliyorsunuz sadece. İyileşme süreci işte bu yüzden çok yavaş gelebilir: Artık daha fazla yük taşıyorsunuzdur.

Ama artık bu sonsözün sonuna geliyorum çünkü sizin zaten bunu bildiğinizi hissediyorum.

Sizin de kendi Koduğumun İki Bin Yirmi Biri'ni tecrübe ettiğinize bahse girerim.

Değişimin size değil de başka birine ait olduğu *ayan beyan ortada olan* bir kıyafet giymişsiniz gibi üzerinize oturmadığını hissettiğinize bahse girerim.

Hatta, bu sonsözü okuyanlarınızın birçoğunun benim Koduğumun İki Bin Yirmi Biri'ni uyuşturuculu bir pizza partisi gibi gösterecek bir yıl –ya da yıllar– geçirdiğine de bahse girerim. Bir neticesi, tezi ya da sonlandıracak bir vurucu sözü olmayan ve üzerine konuşmayı düşündüğünüzde içinizi dehşet kaplayan travma ve trajedilerle dolu.

Ve *henüz* böyle bir yıl yaşamadıysanız da, eh... bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama Koduğumun İki Bin Yirmi Biri'nin hepimize yetecek kadar yeri var.

Umarım bu kitabı korkunç bulmuşsunuzdur. Umarım bu kitabı eğlenceli bulmuşsunuzdur. Ama aynı zamanda umarım bu kitabın varlığı, sizin için de (ve benim için) kötü yılların *sona erdiğinin* ufak bir teyidi olmuştur.

Umarım bu kelimeleri okurken siz de daha iyi günler geçiriyorsunuzdur. Umarım siz de dışavurumcu buzdağlarına tırmanıyorsunuzdur.

Henüz o noktaya gelmediyseniz bile, bir Yahudi duasının çarpıtılmış kelimeleriyle şunu söyleyebilirim: Belki gelecek sene, kendinizi nerede bulursanız.

Bu kitabın var olmasında emeği bulunan çok sayıda insana minnettarım.

Her şeyden önce eşim geliyor. Her şey için.

İkinci olarak, editörüm Jen – (ben ne kadar ayak diresem de) beni çok daha iyi bir yazar hâline getirmekle kalmayıp hem doğum hem de doğum sonrası depresyon konusunda yaptığı cömert ve dürüst yorumlar için.

Fikirleri ve sorularıyla bu kitabı çok daha iyi bir hâle getiren ilk okurlar: Stephanie Willing, Brian Silliman, Matthew Trumbull, Rachel Harrison, Clay McCleod Chapman, Anna O'Donoghue, Kim-Mei Kirtland, Marguerite Turley ve Katlin McGrath.

Diğer kocaman teşekkürlerimi de bana ilham verdikleri için Jessi Gotta, Becky Comtois ve Patrick Shearer'a etmeliyim. Bu kitabın taslağı üzerinde çalışırken diğer projelerimi askıya aldığım için gösterdikleri sabır için hem geçmiş hem mevcut temsilcilerime (Daniela Gonzales, Lawrence Mattis, Casey Minella, Samantha Starr, Harris Spylios) hem de onların gözü pek asistanlarına (Sarah Flores, Jack Clayman) teşekkür etmem gerek.

Beni 2021'in büyük kısmında ayakta tutan şu *diğer* projeye dair inançları için Liz Garbus, Dan Balgoyan, Michael Sheen, Rich

Gold, Jenna Santoianni, Andrew Miano, Britta Rowings'e teşekkürler.

Yaptıkları harika işler ve benim gergin e-postalarımı büyük bir sabırla cevapladıkları için Tor Nightfire ekibine, özellikle de Libby Collins ile Isa Caban'a teşekkürler. Cadılar Meclisi sen çok yaşa.

Temsilcim Alec Shane ile avukatım Joe Dapello'ya.

Ofisimde bana hep hala ekmeği ikram eden Chabad-Lubavitch'lere.

Bu kitabın epigrafında şarkı sözlerini kullanmam için bana izin veren John Darnielle'e (ve yazışmalarımızı halleden avukatı Ryan Matteson'a).

Craif "muMs" Granee. Seni özlüyoruz.

Babam Barry Cassidy'ye. Sana söylemek istediğim o kadar çok şey var ki. Umarım bir sonraki kitapta.

Kitaplardan bahsetmişken, bu kitabın ilk taslaklarında Reid ile Isaac arasındaki vampir kurgusu üzerine olan konuşma çok ama çok uzundu ve favori vampir/vampirle alakalı kitaplarımdan bahsetme fırsatım olmuştu. Bahsi geçen eserler arasında şunlar vardı: *Korku Ağı* (Stephen King), *Kan Çanağı* (F. Paul Wilson), *Black Ambrosia* (Elizabeth Engstrom), *The Vampire Tapestry* (Suzy McKee Charnas), *The Hunger* (Whitley Strieber), *30 Gün 30 Gece* (Steve Niles, Ben Templesmith), *In the Valley of the Sun* (Andy Davidson), *Yavru Kuş* (Octavia E. Butler), *Certain Dark Things* (Silvia Moreno-Garcia), *Güney Kitap Kulübü'nün Vampir Avlama Rehberi* (Grady Hendrix), *Anno Dracula* (Kim Newman), *Hiçlikten Gelen Kız* (Justin Cronin), *the African Immortals* serisi (Tananarive Due), *Vampir Günlükleri* (Anne Rice), *Dracula* (Bram Stoker), *Varney the Vampire* (James Malcolm Rymer, Thomas Peckett Prest) ve "Vampir" (John Polidori).

Ayrıca ebeveynlik ve hamilelik konusundaki kitaplardan da yararlandım: *Gece Kancığı* (Rachel Yoder), *Süt Dişleri* (Zoje Stage), *Good Neighbors* (Sarah Langan), *Takas* (Victor LaValle), *Rosemary'nin Bebeği* (Ira Levin), *Such Sharp Teeth* (Rachel Harrison), *Full Immersion* (Gemma Amor) ve *Medyum* (Stephen King).

Bari Wood'un *The Tribe* romanından da özellikle bahsetmek istiyorum; okuduğum ilk tavizsiz Yahudi korku romanı (ve hâlâ nadir örneklerden biri).

Son olarak da şunu söylemek istiyorum, bu kitapta fiziksel bir engel anlatılıyor ve burada yalnızca isim listelemekten daha fazlasını yapmak istiyorum.

Korku edebiyatı, ya engelli olmayan okurları ceza vaadiyle korkutmak için ya da zaten engelli olan, savunmasız bir karakter adına ucuz sempati toplamak için ucuz ve kolay bir yöntem olarak kullanılan fiziksel engelliliklerle dolu. *Mary*'de olduğu gibi, bizzat tecrübe etmediğim bir yaşanmışlık hakkında yazdığımın son derece farkındaydım. Yine *Mary*'de olduğu gibi araştırma, röportaj ve konunun ehli okurlara danışmak gibi elimden gelen ne varsa yaptım. Ama aynı zamanda Ana'nın kusurlu olmasını, "kötü" bir engelli karakter olmasını, rahatsız, huysuz, depresif, kafası karışık, inatçı ve daha önceden sahip olduğu hayatın yasını tutan bir karakter olmasını istedim; böylece onun hikâyesinin nihayetinde insanlara güç verecek türden bir hikâyeye dönüşmesini umuyordum. Yom Kippur sırasında ettiğimiz dualardan biri de soru cevap şeklinde gerçekleştirilen bir tür ortak tövbe olarak tanımlayabileceğim Al Chet isimindeki bir duadır. Bu bir bakıma bir okçuluk terimine dayanmaktadır ve bu duayı ettiğimizde "hedefi ıskaladığımız" zamanlar için tövbe ederiz. Bu lafın iyiliğin aslında elle tutulmaz bir varoluştan ziyade vurulması gereken bir hedef olduğunu ima etmesi hep hoşuma gitmiştir. Siz de Ana'ninki gibi bir engelden mustaripseniz, Ana'nın yolculuğunun en azından bazı kısımlarının sizin için sahici olacağını umuyorum. Umarım sizin açınızdan hedefi çok büyük bir farkla ıskalamamışımdır. Ayrıca felç, sinir hasarı ve doğum sırasında gerçekleşebilecek (çok ama çok!) nadir komplikasyonlara dair sorularıma cevap veren herkese minnettarım; özellikle de Dr. Demetrios Karides ile Dr. Allison Snyder'a.

Aynı zamanda tekerlekli sandalyeli hayatın nasıl olduğunu anlamama yardımcı olan Wheelsnoheels, Pro Tips for Paras ve

Paralyzed Living gibi YouTube kanalları da dahil herkese minnettarım. İstemediğim yapmış olabileceğim engelli ayrımcılığına karşı metni kontrol eden herkese, özellikle de Tessa Villanueva'ya teşekkürler.

En çok da yeni felç olmuş kişiler için hazırladıkları kaynaklar için hakkı ödenmez olan Christopher and Dana Reeve Foundation'a teşekkürler. Özellikle de vakıftaki belli bir kişiye, Donna Lowitch'e, sadece düzensiz programımla tüm sorularıma müsamaha gösterdiği için değil, aynı zamanda bir yabancından, temelde, "Ben bir korku yazarıyım ve bazı sorularım var..." diyen bir e-posta aldığı anda hiç tereddüt etmediği için teşekkür ederim.

Umarım hepimiz bu kadar korkusuz olabiliriz.*

NAT CASSIDY
Kasım 2022
New York City

